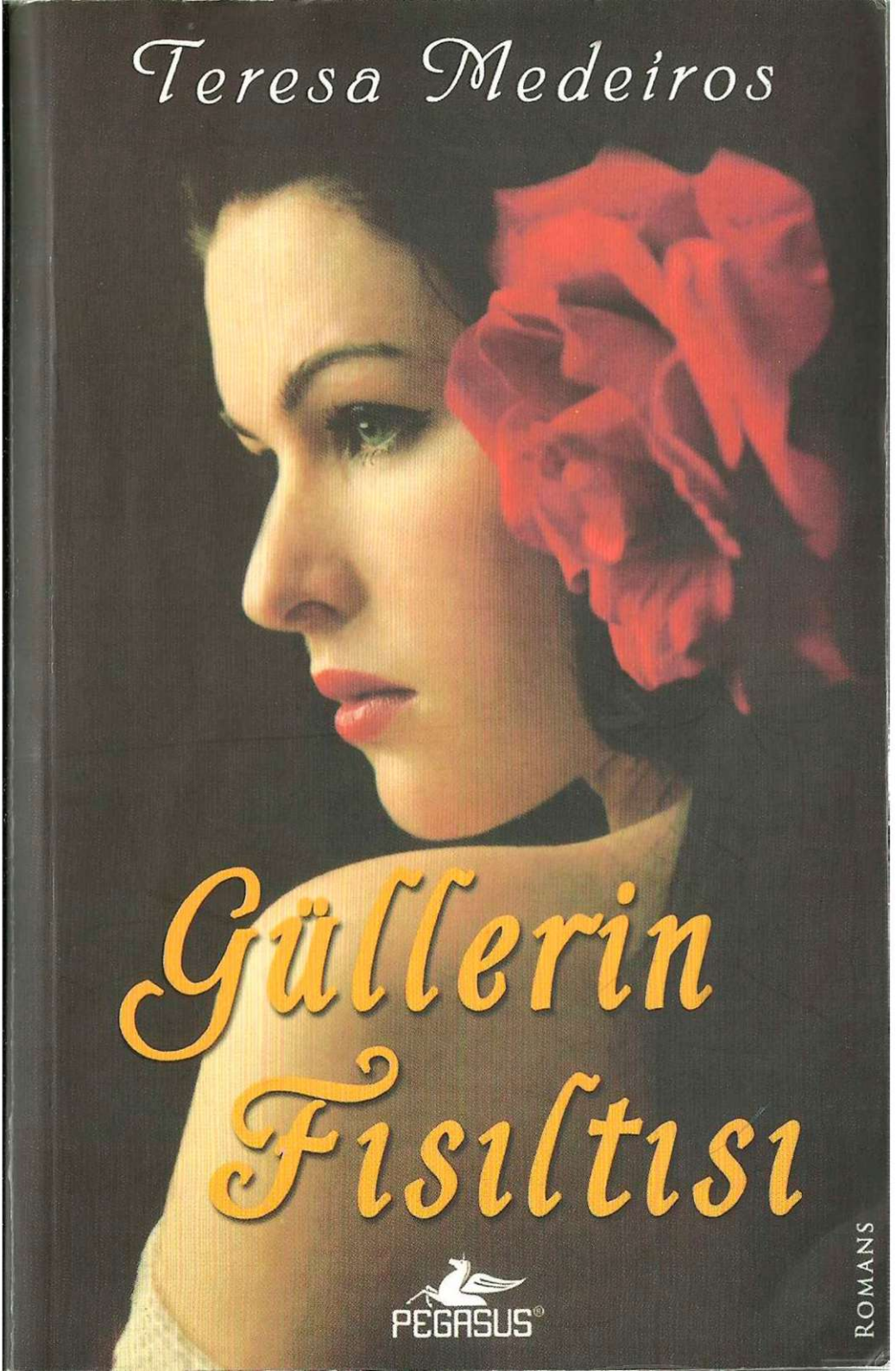
Teresa Medeiros

Güllerin Fısıltısı

PEGASUS®

ROMANS

Pegasus Yayınları: 269
Bestseller Roman: 94

GÜLLERİN FISILTISI
TERESA MEDEIROS
Özgün Adı: A WHISPER OF ROSES

Yayın Yönetmeni: Özkan Özdem
Kitap Editörü: Gamze Bulut
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Tasarım: Y. Bora Ülke

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit.
No: 12/204-232 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Temmuz 2010
ISBN: 978-605-4263-75-2

PEGASUS YAYINLARI © TERESA MEDEIROS, 1993

Bu kitabın Türkçe Yayın hakları
Nurcihan Kesim Telif Hakları aracılığıyla Jane Rotrasen Agency'den
alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen
alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya
edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

TERESA MEDEIROS

GÜLLERİN FISILTISI

İngilizceden Çeviren:
ÖZGÜ ÇELİK

PEGASUS YAYINLARI

Önsöz

İSKOÇYA, THE HIGHLANDS, 1718

Sabrina Cameron, annesinin dolgun çay gülünü hokka burnunun altına sürttü. Minik polenler burun deliklerini gıdıklıyordu. Hapşırdı, ardından tombul elini ağzına kapatıp çalıya biraz daha gömüldü.

MacDonnell'lar geliyordu ve düşüncesizce bir hareket, gün geceye varmadan Sabrina'nın, Cameron yahnisinde kemikleri eriyene kadar kaynamasına yol açabilirdi.

Sabrina dehşetli bir hazla titredi. Kısa hayatının büyük bir bölümünde, MacDonnell'lar onun kâbusu olmuştu. Ağabeylerinin mum ışığında fısıltıyla anlattıklarına göre, MacDonnell'lar yarı insan, yarı hayvan, korkunç devlerdi. Hayvan derisinden başka bir şey giymeyen, iki ayaklı, çok tüylü mahluklardı. Cameron Vadisi'nin çocukları onlardan korkardı; yetişkin adamlar bile karanlık çöktükten sonra köyden fazla uzaklaşmamaya dikkat ederdi.

Söylenene göre, aysız gecelerde, av köpekleri malikâne duvarlarının çevresinde inleyip ulurken, bir MacDonnell karanlık ormanda dolaşır, inine götürecek yaramaz bir erkek veya kız çocuğu ararmış.

Sabrina parlak yaprakları aralayarak baktı. Annesi bahçe yolunun kenarına diz çökmüş, gümüş bir kürekle gül ağacının etrafındaki toprağı eşeliyordu. Yağmurun habercisi alçak bulutlar, güneşi,

onun tepede toplanmış saçlarına göz alıcı kızıllıklar halinde saçıyordu. Yassı suratlı yavru köpekler, kullanmadığı pelerininin üzerinde sarmaş dolaş yatıyordu.

Uyarı niteliğindeki bir homurtuyla bir kıkırdamadan sonra demir kapı hızla açıldı ve Sabrina'nın ağabeyleri koşarak bahçeye girdiler. Brian, Alexander'ın omzuna binmiş, ona bir üvez ağacı dalıyla vurarak emirler yağdırıyordu. Alex'in kişnemeleri acı acı bağırmaya dönüştü. Kamburunu çıkararak kardeşini kaygan çimlerin üzerine devirdi. İkisi birden yuvarlandılar, boğuşarak annelerinin eteğinin katları arasına girdiler.

Elizabeth Cameron, on yıllık tecrübenin verdiği el maharetiyle karmakarışık açık kızıl bukleleri birbirinden ayırdı. Gömleklerinden yakalanan oğlanlar şaşkın bir teslimiyet içindeydiler.

Anneleri onları hafifçe sarstı ve koyu İngiliz aksanıyla azarladı. "Şu taş kafalarınızı birbirine çarpsam yeridir. Yaramazlıklarınızı kız kardeşiniz de öğrensin mi istiyorsunuz?"

Oğlanların en güzel ekose pantolonlarının çimen lekesi olmuş dizlerini silkeledi. Brian da buna karşılık eline tükürerek annesinin yanağındaki toprağı temizledi.

Alex topuklarını birbirine vurarak, çok önemli bir şey söylediği düşüncesiyle iyice koyulaşan İskoç aksanıyla haberi verdi. "Babam haber gönderdi. MacDonnell geliyormuş."

Brian kımıldayan çalıya muzip bir bakış attı. "Hem de karnı çok açmış. En sevdiği yemek de siyah saçlı kızlarmış."

Sabrina saklandığı yerden emekleyerek çıktı. "Onu gördünüz mü? Gerçekten baştan ayağa kıllarla mı kaplı?"

"Evet ve uçlarından kan damlayan sipsivri pençeleri var." Alex ellerini kıvırarak pençe yaptı ve kız kardeşine dişlerini gösterdi.

"Alex!" dedi annesi sertçe. "Kardeşinin kafasını saçma şeylerle doldurma."

"Annenin sözünü dinle, oğlum." Bu kıvrak mırıltı herkesin kafasının aynı yöne çevrilmesine neden oldu. "Prensesimin küçük kulakları saçmalıkla dolmuş."

"Baba!" Sabrina bahçe kapısındaki adama doğru koştu.

Kızını kollarına aldığında Cameron'ın varlığı, duvarla çevrili bahçeyi doldurmuş görünüyordu. Kızı onun sanki kendi elleriyle şekil verdiği minik bir kopyasıydı. Buğulu kirpiklerinin altındaki lacivert gözleri ışıl ışıldı. O sakalını şapır şupur öperken Cameron onun simsiyah lülelerinin üzerinden karısına göz kırptı.

Sabrina babasının yeleğinin üzerine dökülen göğüs kıllarını çekiverdi. "MacDonnell'ların ayak tabanlarında büyük kıl öbekleri varmış ve kaşıkları insan kemiğindenmiş, öyle mi, babacığım?"

Alex ile Brian gülmelerini tutarak birbirlerini dürttüler.

"Geldiğinde misafirimize kendin sorsana." Cameron, oğullarına ters ters baktı. "O gelene kadar da aptal çocukların dedikodularına kanma."

Babası yere indirirken Sabrina ona baktı, MacDonnell'larla ilgili en büyük umudunu söylemek üzereydi. Ama babası annesine doğru gitmekteydi.

Cameron karısının yukarı dönük dudaklarına bir öpücük kondurdu. "O delikanlının gelmesine razı olduğun için sana minnettarım, Beth. Eğer MacDonnell yaz boyunca oğluna bakmam için bana güvenebiliyorsa, belki başka konularda güvenmeyi de öğrenebilir."

Alex sopayla bir kurtçuğu dürttü. "Babam çocuğa karşı nazik davranmamızı söyledi. Yani onu güzelce ağırlamalı ve babasının alçak herifin teki olduğundan, adamı uykusunda deşip iç organlarını..."

Cameron karısının şok içindeki bakışı üzerine eliyle Alex'in ağzını kapattı. "Ben öyle bir şey söylemedim. Başkalarından duymuş herhalde."

Brian, Alex'in tutsaklığından yararlanarak kardeşinin kalçasını çimdikledi. Alex yumruklarını savurarak onun hakkından geldi. Sabrina aralarından çıkıp uyuyan yavru köpeklerin üzerine düşerek onların ince havlama sesleriyle uyanmalarına sebep oldu.

Çimenin üzerinde yattığı yerden oğlanı ilk gören Sabrina oldu. Oğlan hiç kımıldamadan duruyordu. *Kim bilir ne zamandır orada durup bizi izliyor,* diye düşündü Sabrina. Kasılmış çenesine bakılırsa epeydir oradaydı.

Sabrina'nın merakı korkusuna üstün geldi. Ayağa kalktı. MacDonnell çok kıllı değildi, kıllarının çoğu omuz hizasında, sarıya çalan kızıl renkte karmakarışık saçlarıydı. Kürkü körpe ve kanlı değil, bilakis eski ve yer yer yıpranmıştı. Ter ve kir, yüzünde yol yol iz bırakmıştı ve pantolonunun altından çıplak ayaklan görünüyordu. Omzunda eski püskü bir çıkın vardı. Bu MacDonnell, Sabrina'ya pek o kadar korkunç görünmemişti.

Ama sürünerek oğlana doğru ilerlerken yanıldığını anladı. Duruşu yabani bir enerjiyle yüklüydü. Sabrina'ya sıkıştırılınca daha tehlikeli olan yabani bir hayvanı hatırlatıyordu. Ondan gelen taze kokuyla burnu seğirdi. Çocuk gecelerce çam ağaçlarının altında uyumuş gibi yeni eşilmiş toprak ve gün ışığı kokuyordu. Teni yanık, gözleri bir yaz gününde orman açıklığının rengine benzer koyu yeşildi. Bu gözlerdeki zekâ pırıltısını görmek zor değildi.

Sabrina hoplaya zıplaya çocuğa yaklaşıp beceriksizce selam verdi. "Merhaba, çocuk. Evimize hoş geldin."

Alex ile Brian arasındaki vuruşmalar yumuşak bir pat sesiyle sona erdi. Yavru köpeklerin viyaklamaları inlemeye dönüştü. Genç MacDonnell gözlerini bir hükümdarı kıskandıracak kadar mağrur bir edayla kırparak, Sabrina'ya topraktan ayağına bulaşmış bir sümüklüböcek muamelesi yaptı. Sabrina'nın yanakları kızardı.

Yanaklarındaki yanına, babasının, omuzlarına koyduğu elleriyle söndü. "Kızım misafirimizi en az bizim yapabileceğimiz kadar iyi karşıladı. Evimize hoş geldin, oğlum."

"Ben senin oğlun değilim," diye bağırdı oğlan. "Benim adım Morgan Thayer MacDonnell, Angus MacDonnell'ın oğlu ve MacDonnell Klanı'nın veliahtıyım."

Sabrina onun bir cümleye bu kadar çok "MacDonnell"ı sığdırabilmesine şaşırmıştı. Oğlan o kadar dik duruyordu ki Sabrina'nın omurgası ağrıdı. Sabrina ona tereddütlü bir tebessüm gönderdi. Oğlan gözlerini kaçırdı. Brian ile Alex ise ona hesapçı şekilde ama yine de kibarca bakarak göz kırptılar.

"Umarız yaz sonuna kadar Cameron evini kendi evin olarak görme şerefini bize bahşedersin," dedi Sabrina'nın babası.

"Yaz sonunu iple çekiyorum," diye mırıldandı oğlan, kopkoyu aksanıyla.

Cameron tam ağzını açarken karısı elini sallayıp onu susturdu. Bir tek o, Morgan'ın, titremesini önlemek için çenesini sıktığını fark etmişti.

Elizabeth çocuğun yanına gidip elini nazikçe onun yanağına koydu. "Annenle babanı özleyeceksindir, değil mi, delikanlı?"

Oğlan onun elini itti. "Benim hiç annem olmadı, olmasını da istemiyorum. Özellikle de senin gibi bir Sassenach'ı.[1]" Sabrina bu kelimenin anlamını bilmiyordu ama annesinin rengi atmıştı.

Oğlan, Cameron'ın gölgesi üzerine düştüğünde hiç ürkmedi. Gözlerinde soğuk yeşil alevlerle dimdik duruyordu. Cameron'ın gözlerine bakmak için boynunu arkaya eğmesi gerekse de bunu başardı. Brian ile Alex kıs kıs gülüyordu. Sabrina ise, bu küstahlığın

1 İngiliz. Özellikle İskoçlar tarafından kullanılan, İngilizleri aşağılayın bir ifade, (yay. n.)

sonunda kulağa inecek tokadı bekleyerek gözlerini kapatıp parmaklarının arasından baktı.

Ama babasının öfkeli yüzü yavaşça yumuşadı. Elini uzatıp çocuğun saçlarını karıştırdı; oğlansa o kadar şaşkındı ki eğilemedi bile. "Tam bir MacDonnell gibi konuşuyorsun, evlat. Tıpkı baban gibi doğuştan savaşçısın. Tam Cameron'a hizmet edecek çocuksun."

Morgan öfkeyle titredi. "Ben ancak MacDonnell'lara hizmet ederim. Cameron'lardan nefret ediyorum."

Brian ile Alex'in kıs kıs gülmeleri kahkahaya dönüştü. Morgan yumruklarını sıkarak onlara doğru atıldı. "Siz ne cüretle bir MacDonnell'a gülersiniz, çilli sinsiler sizi? Dişlerinizi kırıp elinize vermeyeyim!"

Bu seferki gözdağı oğlanları daha çok güldürdü. Yanlarını tutarak iki büklüm oldular. Anneleri onları paylamaya fırsat bulamadan, Morgan fırladı gitti. Cameron bahçe kapısında tek başına kalmıştı.

"Çocuk! Çocuk!" diye seslendi Sabrina. Eğer MacDonnell, Brian ile Alex'ten hoşlanmadıysa, belki sırf kız olduğu için Sabrina'yı küçümsemezdi.

Tek kelime açıklama yapmadan çitin altından geçip duvara tırmanarak oğlanın peşinden gitti.

"Sabrina!" diye bağırdı Elizabeth.

Cameron karısının kolunu tuttu. "Bırak gitsin. Yabani bir MacDonnell'ı tavlayacak biri varsa o da Sabrina'dır."

Duvara dolanan sarmaşıkta bir aralık bulan Cameron Klanı'nın reisi kendini yukarı çekerek iki küçük vücudun, hızla kayan gri bulutlardan az bir mesafe önde, çayırda koşuşunu izledi.

"Tanrı yardımcın olsun, prenses," diye fısıldadı. "Onun bu kaprislerine alışacaksın."

"Çocuk! Bekle, lütfen, çocuk! Bekle beni!"

Sabrina'nın tombiş bacakları kalkıp iniyordu. Seslenişi zorlanan soluklara dönüşmüştü. Güneş ilerleyen bir bulut kümesinin arkasına gizlenmişti ve oğlan artık sadece ormana karışan bir karaltı olarak görünüyordu. Sabrina aklında oğlanın kabiliyetleri arasına koşuyu da eklerken boylu boyunca yere serilip kısa ve kalın bir eğreltiotunun üzerinde dizlerini bereledi. Yaklaşan yağmurun kokusu onu kışkırtmıştı, ayağa kalkıp oğlanın peşinden kule gibi meşe ağaçlarının koyu karanlığına daldı. Ayağı bir köke takılarak tökezledi.

Poposunun üzerine düştü ve neşeyle, bir hendeğin dibinde, eteği başına geçmiş halde oturduğunu anladı.

"Bütün Cameron'larda hem inatçılık hem de aptallık mı var?"

Sabrina eteğinin altından başını uzattı. Morgan MacDonnell kollarını kavuşturmuş, tepesinde dikiliyor, Sabrina'nın elbisesinin altında kalması gereken şeylere yukarıdan bakıyordu.

Sabrina eteğini indirdi ve oğlana elini uzattı. "Merhaba, çocuk."

Morgan onu yukarı çekti, sonra da sanki ona dokununca kirlenmiş gibi elini kirli gömleğine sildi. "Benim adım *çocuk* değil. Benim adım..."

"... Morgan Thayer MacDonnell," diye çocuğun sözünü tamamladı, "Angus MacDonnell'ın oğlu ve reisliğin varisi. Sadece MacDonnell'lara hizmet edersin ve Cameron'lardan nefret ediyorsun. Ben de Sabrina, Dougal Cameron'ın kızıyım."

"Ona ne şüphe." Morgan'ın sesinde yoğun bir acılık vardı. "Şeytanın ta kendisi."

Sabrina kaşlarını çatarak daha önce nerede karşılaşmış olabileceklerini düşündü. "Solucanları sever misin?"

"Hayır."

"Böcekleri?"

"Savaşçıların böyle saçmalıklara vakti yoktur."

Sabrina kaşlarını iyice çattı. Brian ile Alex'in onun yatağına solucan, böcek ve örümcek koymaya vakitleri oluyordu. Belki de bu çocuğa ayaklarının gerçekten kıllı olup olmadığını sormalıydı. Ama çocuğun sert ifadesi cesaretini kırıyordu. Kızıl-sarı sık kirpikleri gözlerini gizliyordu.

"Ne seversin, o halde?"

"Yumruklaşmayı, kılıçları ve silahlan." Somurtuk dudakları aralanınca, aralarında tek bir sivri diş bulunmayan bir sıra beyaz ve düzgün diş görünmüştü. "Kazanmayı."

Sabrina'nın gözleri, güneş inatçı bir bulutun ardından görünmüş gibi kamaştı. Onun tebessümünden cesaret alarak elini oğlanın koluna koydu. "Haydi. Bence arkadaş olmalıyız. Ben zaten seni şimdiden çok sevdim."

Morgan kolunu okşayan tombik parmaklara baktı. Hayatında klanıyla düşmanından başka kimseyi tanımamıştı. Yemyeşil gözlerinde bir dizi duygu titreşti. Şok. Korku. Tereddüt. Özlem.

Kolunu sertçe çekti. "Ben senin arkadaşın değilim. Seni sevmiyorum."

Sabrina'nın tebessümü titrese de kaybolmadı. "Ne, tabii ki beni seviyorsun! Beni herkes sever. Babam vahşi bir kedinin bıyıklarım bile cezbedeceğimi söylüyor."

Morgan'ın gözleri karardı. Sabrina bir adım geri çekildi. "Hiçbi' şeyden anlamıyo' musun, kızım sen?" diye sordu çocuk. "Seni sevmiyorum. Ağabeylerini sevmiyorum. Hele o Sassenach annenle zengin babam hiç sevmiyorum."

Sabrina'nın gözleri yaşlarla doldu. Ömrü boyunca çevresinin ona gösterdiği ilgi, çocuğun bu garazı karşısında kalakalmasına se-

bep olmuştu. Onun sözleri ağabeylerinin şaka yollu alaylarına benzemiyordu.

Oğlan aşağılarcasına kolunu savurdu. "Durma, ağla. Aptal bir bebekten, başka bir şey beklemem zaten!"

"Ben bebek değilim! Altı yaşındayım ben!"

Oğlan Sabrina'ya doğru yürüdü. Sabrina o uzanıp göğsünden hafifçe itene kadar yerinden kımıldamadı. Hop diye yaprakların üzerine oturdu. Yaşlar gözlerinden dökülmeye başladı.

Ayağa kalktı, hıçkırıklarını tutmaya çalışarak gözlerini sildi. Bayırdan yukarı çıkarken tıkanarak şu sözleri söyledi: "Bu yaptığın babamın hiç hoşuna gitmeyecek."

Morgan'ın alaylı kahkahası Sabrina'nın arkasında çınladı. "Gitmezse gitmesin. Git babana beni şikâyet et, prenses. Kaba çocuğun seni itip gururunu incittiğini söyle. Belki o da babasının büyükbabama yaptığı gibi beni zindana atar. Ya da Eustace Cameron'ın Lachlan MacDonnell'a yaptığı gibi başımı kestirir."

Sabrina durdu. Sırtını dikleştirdi. Küçük vücudunda toplayabildiği bütün ağırbaşlılıkla burnunu havaya kaldırarak ona döndii. "A, hayır, Morgan MacDonnell. Ben bebek değilim ve seni şikâyet etmeyeceğim. Bana seni şikâyet ettirecek hiçbir şey yapamazsın. Ve yemin ederim beni bir daha ağlatamayacaksm. Ebediyen yaşasam, böyle kötü bir çocuk için tek damla gözyaşı dökmem. Sen... sen. Sınırlı aşağılayıcı söz dağarcığında bu çocuğa uygun sözcük bulamıyordu. "... MacDonnell."

Tekrar onun ayaklarının dibine yuvarlanmamak için otlara tutunarak ve parmak uçlarını toprağa gömerek bayırı çıktı. Arkasından, peş peşe savrulan, neyse ki anlamadığı Keltçe küfürler eşliğinde hendeğin kenarından düze çıktı.

Koşmaya başladığında ilk iri yağmur damlaları onu dövmeye başladı. MacDonnell reisliğinin varisi Morgan MacDonnell ise ince

kollarım bir ağaca dolayıp gözyaşları yağmura karışarak ağlarken çıkan kesik kesik hıçkırık sesleri gök gümbürtüsünde boğuldu. Dougal Cameron çıtır çıtır yanan ateşin önünde parmaklarını ısıtırken, kızı oturma odasına daldı. Annesinin Şark halılarına sularını damlatarak babasının kucağına atladı.

"Fırtınaya mı yakalandın, kızım?"

Sabrina çenesini göğsüne vurarak başını salladı. Cameron bu küçük, ıslak fıçıcığı göğsüne bastırarak titremesini geçirmeye çalıştı. Önce onun hıçkırıklar yüzünden sarsılıyor olmasından korktu ama kızı başını kaldırıp ona baktığında gözleri kuruydu ve öfkeden parlıyordu.

"Kulaklarını tokatlamalıydın, baba. O çok fena bir çocuk."

"Evet, öyle olabilir. Ama MacDonnell'lar kaba ve karışık bir aile, prenses. Bence o çocuğu tokatlamak yerine ona biraz sevgi ve anlayış göstermek gerekiyor."

Sabrina'nın ufacık yüzü hoşnutsuzlukla buruştu. "Bana kızma, baba, ama ben onu sevmeyeceğim."

Cameron güldü. "Olur. Bence o yüzle önümüzdeki yıllarda yeterince sevgi kazanacaktır."

Sabrina kollarını babasının boynuna dolayıp sakalına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, babacığım. Ben daima en çok seni seveceğim."

Dougal çenesini onun ipeksi buklelerine gömdü; onu aşkın ve hayatın büyük ıstıraplarından koruma arzusuyla yanıyordu. "Öyle olmaz, prenses," dedi tatlılıkla. "Ama bu çok hoş bir düşünce. Keşke öyle olabilse."

KISIM I

Yazın kalan son gülü
Tek başına açmış;
Bütün sevgili arkadaşları
Solup gitmiş.

— Sör Thomas Moore

Birinci Bölüm

İSKOÇYA, THE HIGHLANDS, 1730

"MacDonnell'lar geliyor! MacDonnell'lar geliyor!"

Bağırtı uykudaki Cameron Vadisi köyünde top atışı gibi patladı. Köylüler hayvanlarını mı yoksa çocuklarını mı saklayacaklarını bilemeyerek taş döşeli yollarda deli gibi koşuştular. Alaya bir çiftçi koltuğuna yaslanarak piposundan uzun, ağır bir nefes çekip somurtkan bir tavırla, MacDonnell'ların şehvete kapıldıklarında koyun ya da kız ayırt etmediklerini söyledi.

Perdesi olan birkaç evde perdeler hızla çekildi. Çekiçler kapı ve pencerelere kapatılan kalasların üzerinde çılgın bir ritimle takırdadı. Cameron'lar ile MacDonell'lar o kadar uzun zamandır düşmandı ki artık sebebini hatırlayan bile kalmamıştı. Köylüler için toprak sahiplerinin kavgası beşeri olmaktan ziyade efsaneviydi. On yıllardır hırsızlık ve gasplarını gizlice yapıyorlardı. Eğer bir köylü kız dağdan saçı başı dağılmış ve sersemlemiş halde dönerse, köyde, birkaç ay sonra karnının şişeceği ve onun sarışın bir bebek dünyaya getireceği konuşulurdu.

Yolda diz çökmüş kupkuru bir ihtiyar etrafına bir grup meraklı çocuk toplamıştı. "Ben daha çocuktum, ama MacDonnell'ların Cameron Vadisi'ne girdikleri son seferi hiç unutmam. Boyları iki bu-

çuk metre, bacakları ağaç gövdesi kalınlığmdaydı." Çilli bir kız çocuğu titreyen yüzünü ihtiyar adamın bacağına kapattı. Adam sesini alçalttı. "Ve kemerlerinden korkunç zafer hatıraları sarkıyordu, yani Cameron'ların kopuk kafaları."

Çocuklar şirin bir dehşet içinde bağırdılar. Kendini dehşetli hikâyesine kaptıran ihtiyar adam tepedeki malikâneye belalı bir bakış attı. Kadim Cameron Kalesi'nin taş kulesi, sıkışmış bir mantar gibi kalenin ahşap iskeletti kanatlarından çıkıyordu. İhtiyar, MacDonnell'ların Cameron'a savaşa değil, şölene davet edildiklerini biliyordu. Ama Dougal Cameron düşmanlarını, onların ziyafetten ziyade ailesini yemeye meyilli olduklarını bildiği halde evine neden davet etmişti?

Sarsak eliyle bir oğlanın alnına düşen saçını düzeltti. "Delice," diye mırıldandı. "Köyümüzün ağası aklını kaçırdı."

Tam o anda, Cameron Malikânesi'nin sakinleri ona hak verebilirlerdi. Misafir salonu bir hizmetkâr ordusu ve yardımsever Cameron'lar tarafından tam bir kaos yerine çevrilmişti. Her şeye nüfuz eden korkulu ve neşeli atmosferin etkisine giren Sabrina, annesinin gümüş çay takımını sakladığı eski kilerden koşarak çıktı. Şöminenin önüne kıvnlıp yatmış ufak, boz köpeğe ayağı takıldı. Köpek kalan tek dişini göstererek Sabrina'ya havladı.

"Affedersin, Pugsley," diye mırıldandı Sabrina, durup köpeğin mücevherli tasmasını düzelterek.

"O hoyrat Dağlıların[2] halılarıma basmasına izin vermem," dedi Elizabeth Cameron. İpek eteklerine aldırmadan çıplak taşların üzerine diz çökerek tüylü bir Acem halısını dürmeye başladı.

2 Dağlı kelimesi, İskoçyalı anlamına gelen Highlander kelimesinin yerine kullanılmıştır. Bu kişilerin karakteristik özelliği nedeniyle bu ifade tercih edilmiştir, (yay: n.)

"Endişe etme, anne." Brian, Elizabeth dönemine ait bir dolabın ağırlığının altında ezilen Alex'in homurtularına aldırmaksızın, ters çevrilmiş XIV. Louis stili varaklı koltuğa yerleşmişti. "MacDonnell'lar buraya kadar gelemezler. Neredeyse bir aydır barış halindeyiz. Kesmek için bizim boyunlarımız olmayınca kendilerininkini keserler." Büzgülü cebinden altın saatini çıkarırken, "Tahminimce üç saat, on yedi dakika sonra soyları tükenmiş olur," diye ekledi.

"Onca akraba evliliğinden sonra soylarının hâlâ tükenmemiş olmasına hayret ediyorum," dedi Alex, nefes nefese, dolabı Brian'ın cilalı pabuçlarının dibine bırakarak. "Bunlar kadınları da içki paylaşır gibi..."

"Alex!" Elizabeth boğazını temizleyerek, başıyla Sabrina'nın hevesli yüzünü işaret etti.

Büyük oğlan sesini kesti. Annesinden on beş santim uzun olabilirdi ama ne zaman dilini tutacağını bilirdi. Annesinin narinliğinin altında İngiliz çeliğinden bir omurga bulunuyordu. Ateş kızılı saçlarının arasındaki beyaz tutamlar henüz mizacını yumuşatmamıştı.

Sabrina hafifçe omuz silkti. "Benim adıma onu azarlama, anne. Baksanıza, daha bu sabah bir mutfak hizmetçisinden bir şarkı öğrendim." Kendisine öğretildiği üzere, ellerini göğsünde birleştirip ciddi bir edayla şarkısına başladı:

Tutup sürmeye müsaittir MacDonnell'ların altın sarısı yeleleri

Uzun kılıçları da dehşetlidir, ama hiç kalır söz konusu olunca...

"Sabrina!" Annesi telaşla onu susturdu.

"... Öfkeleri?" dedi hemen.

Alex gülmesini tutmaya çalışarak el çırptı. "Arpını çıkar, anne, küçük kız kardeşim bu akşam yemekten sonra misafirlerimizi eğlendirebilir."

"Bana kalsaydı o azgın serseriler gidene kadar kız kardeşin odasından çıkamazdı," dedi annesi sertçe.

Sabrina, annesine kalsaydı bahardaki Londra yolculuğuna kadar odasından çıkamayacağını biliyordu. Annesinin en büyük arzusu, Sabrina'nın şen dayısı Willie'nin, onu İskoçya'nın dağlık bölgesini haritada dahi bulamayacak seçkin bir papazla tanıştırmasıydı.

"Demek bu bizim MacDonnell'lar sadece savaştaki yiğitlikleriyle tanınmıyorlar," dedi Brian kuru bir şekilde.

"Şu köydeki sütçü kızla ilgili söylenti doğruysa senin için de aynı şey geçerli, sevgili ağabeyim," diye fısıldadı Sabrina onun kulağına. Brian onun saçını çekmek için elini uzattı ama Sabrina kıvrak bir hareketle kaçıverdi. "Angus MacDonnell gerçekten sana kur yaptı mı, anne?"

Annesinin dudaklarında yumuşak bir tebessüm belirdi. "Yaptı ya. Kibar adam bana sanırım Cameron'dan çaldığı bir dananın etinden bir parça ile kendi kara yüreğini sunmuştu. Hep biraz suçluluk duyarım, çünkü onu değil de babanızı seçtiğimde aradaki" -parmaklarıyla saydı- "altı saatlik barış bozuldu."

Sabrina'nın Londra'dan ziyarete gelen kuzeni, fırtınalı denizleri ve engebeli yollan aşarak Pekin'den Cameron'a gelen iki Ming vazosunu birbirine çarptırarak odadan çıktı. Bir çarpma ve kırılan cam sesini boğuk bir "Ay, aman!" izledi. Sabrina yüzünü buruşturdu.

Bezgin bir şekilde içini çeken annesi ayağa kalkıp salona göz attı. Salon, egzotik dekorundan sıyrılınca, kulenin zarif bir malikânenin misafir salonunun değil de, basit bir kalenin merkezi olduğu başka bir döneme ait boş bir istiridye kabuğu gibi kalmıştı.

Hepsi, Dougal Cameron'ın, şimdi bile avluda klan üyelerini bu geceyi kazasız belasız atlatmaları için nezaketin incelikleri konusunda eğittiğini biliyordu. Devrik bir şarap kupası veya bozuk bir

biberlik, Elizabeth Cameron'ın korumaya ömrünü adadığı medeniyet yalanını yıkacak bir katliamla sonuçlanabilirdi. O, şiddetli tutkusuyla hem soylu çocuklarım hem de nazik ingiliz güllerini kaba kuzeyli toprağından koparmıştı. Onun kederi hepsini yaralıyordu.

Sabrina annesini neşelendirmek için parmak uçlarına basarak şöminenin üzerindeki vazodan bir kristal gül aldı. "Belmont Gülü, anne. Bunu da kilere koyayım mı?"

Annesi onu bir tebessümle mükâfatlandırdı. "Hayır, prenses. Onu Kral James, babama Sedgemoor Savaşı'nda taam koruduğu için hediye etmişti. Onu yukarıdaki oturma odasına çıkar ki kimse kırmasın." Keyfi yerine gelerek ellerini eteklerine sürttü ve emirler yağdırmaya başladı. "Tembelliği bırak, Brian ve ben o havanı bozmadan, Alex'le birlikte dolabı taşıyın. Enid, sen de ateşin karşısında sızlanmayı bırak, yoksa William'a mektup yazar, kız evlat olarak budala yetiştirdiğini söylerim."

Annesinin keyfinin yerine gelmesiyle yüreklenen Sabrina, gülün pürüzsüz sapım parmaklarının arasında döndürerek sarmal merdivenlerden yukarı çıktı. Belmont Gülü onu daima büyülerdi.

Zarif ve kırılgan, üfleyerek şekillendirilmiş cam, cumba pencerelerinden içeri dolan gün ışığında ışıldıyordu. Sabrina parmak ucunu bir MacDonnell için asla dökmediği gözyaşlarından daha narin bir taçyaprağın üzerinde dolaştırdı.

Beş yaz boyunca hayatına Morgan MacDonnell'ın gölgesi düşmüştü. Her an sırtından aşağı bir tüylü örümcek inmesini beklediği beş yaz. Aniden önüne uzanan kirli bir ayağa takılıp düştüğü beş yaz. Morgan son darbesini, Sabrina'nın sekiz yaşma girdiği senenin yazında, onun ağabeyleriyle arkadaş olup eşek şakalarına onları da ortak etmekle indirmişti. Sabrina'nın bu uzun boylu, gururlu çocuğa duyduğu tutkulu sevgi yavaş yavaş bir taş gibi yüreğine gömülmüştü.

MacDonnell'lardan bir sersem, bir Cameron koyunu çalınca, Morgan'ın babası onu on altıncı yaşının yazında eve çağırmıştı. Sabrina bahçe kapısında sallanarak onun gidişim izlerken boğazındaki düğüme şaşırmıştı. En büyük dileği gerçekleşmişti işte. Morgan MacDonnell bir daha Cameron Malikânesi'ne gelmezdi. Ne gelecek yaz, ne ondan sonraki yazlar.

Ama bu gece geliyordu.

Sabrina gülü özenle annesinin klavseninin ince kadifeden örtüsünün üzerine koydu. *Zavallı şimdiye kadar ölmüştür,* diye düşündü acımasızca; ya kendi hain akrabalarından biri tarafından bıçaklanmış yahut çiftçinin biri, tarafından yatağında vurulmuştur. Daha on beş yaşındayken hizmetçi kızlar onun geniş omuzlarına ve Sabrina'ya ancak açık bir küçümsemeyle bakan süzgün yeşil gözlerindeki cesur davete tutulmaya başlamışlardı.

Sabrina pencereye doğru gitti. Tedirgin bakışları dağların sivri zirvelerinde gezindi. Kar beyazı bulutlar zirveleri kaplıyordu. MacDonnellar şu anda inlerinden çıkmış, engebeli yollardan Cameron'a geliyor olabilirlerdi. Angus MacDonnell'ın tek oğlu da onların arasında mıydı?

Sabrina, aniden gelen ürpertiyi üzerinden atarak ne babası, ne kendisi için bu barışın bedelinin ağır olmasını diledi.

Morgan MacDonnell dağların gölgesinden çıkarken atını eşkin sürmeye başladı. Bahar güneşinin ılık ışıkları bulutları delerek şaşaalı bir şekilde kırlara saçılıyordu. Morgan güneşin parlaklığından gözlerini kısıyordu. Pookah'nın toynakları gevşek çayırdan süpürgeotu kokusu çıkarıyordu. Rüzgâr Morgan'ın saçlarının arasından geçiyor, onu ileri savuruyor, Pookah'nın yelesine doğru eğiyor, ona herkesi geçip özgürlüğe doğnı koşabileceği hissini veriyordu.

"Morgan! Morgan, oğlum! Nereye gidiyor benim bu baş belası oğlum?"

Babasının gürlemesi üzerine Morgan gözlerim yukarı doğru çevirip Tanrı'ya, ona klanının yükünü taşıyacak omuzları verdiği için şükretti. Atın dizginlerini çekerek geriye döndü. Acımasız gerçek ne de çabuk kendini göstermişti! Bu geniş çayır ve engin gökyüzünde bir MacDonnell için bir yer yoktu. Pookah'nın sırtında ebediyen gitse yine de ait olduğu yeri bulamazdı. Bu sarp kayalar onun hem bannağı hem zindanı, tek yuvasıydı.

Topuklarıyla Pookah'yı hafifçe dürterek atışan iki akrabasının arasına girdi.

"Ya, Morgan, bu çakal benim peynirimi çaldı. Onu vurabilir miyim?" diye sordu kuzeni Ranald, tüfeğini çekerek.

Ranald Çingene annesinin kapkara gözleriyle kuzguni saçım almıştı. Ona bir bakan bir daha bakıyor, yakışıklı yüzünden gözlerini alamıyordu. Morgan onun yanında kendini çok çirkin hissediyordu.

"Tabii," diye cevap verdi Morgan, gülümseyerek. Ranald tüfeğini genç hırsızın solan yüzüne doğrulttu. "Ama sen bunu yapınca benim senin boynunu kırmama aldırmazsan."

Ranald suratını asarak tüfeğini indirdi. "Lanet olsun, Morgan, bütün gün kimseyi öldürmedim. Tetik parmağını kasılıyor."

Ranald'ın güzelliğini gölgede bırakan tek şey akılsızlığıydı. Morgan küflü peyniri çekip aldı ve Pookah'ya yedirdi, iki adamın kafalarını birbirine sertçe tokuşturdu.

MacDonnell Klanı'nın birbirine benzemez üyelerini Cameron'a götürmek bir sürü haylaz çocuğa çobanlık yapmaya benziyordu. Sekiz saatlik yolculukta Morgan üç yumruk yumruğa dövüşü ayırdı, iki tecavüzü önledi ve bir büyük amcasını gömdü. Amcası bir

akraba tarafından öbür tarafa yollarıma şerefine bile nail olamamıştı. Alkolden bilincini yitirmiş bir biçimde atından yere düşmüştü. Kafasını onu öldürecek olan taşa çarpmadan önce klanının daha iş bilir adamları onu hem altın kesesinden hem de çizmelerinden kurtarmışlardı. Ötekiler hüngür hüngür ağlar, elden ele malt viski testisini dolaştırır ve ihtiyarın cehenneme yolculuğunun şerefine içerken, Morgan duygusuz bir sessizlik içinde mezarı kazmıştı.

"Amcana çok üzüldüm, evlat," diye seslendi adamlardan biri, Morgan kayalık yolda hızla giderken. "İhtiyar Kevin iyi adamdı, ya."

"Kerwin," diye homurdandı Morgan ağzının içinde.

"Evet," diye onayladı bir başkası. "Soğuk kış gecelerinde ateşin etrafında ne güzel hikâyeler anlatırdı, zavallı Derwin."

Hey Tanrım, diye düşündü Morgan, *adam öleli daha bir saat oldu, adını hatırlayanıyorlar.* Acaba onu da böyle çabucak unuturlar mıydı?

"Morgan! Hay aksi, nerede benim oğlan?"

Morgan dişlerini gıcırdattı. Bazı günler babasının onu tamamen unutmasını istiyordu. Pookah'yı uzun ve rahat adımlarla koşturarak babasının yanına vardı.

Angus MacDonnell oğluna baktığında çukura kaçmış gözleri parladı. "Ah, işte benim tohumların meyvesi." Yaranda at binmekte olan başlıklı adamı dürttü. "Böyle sağlam bir tohum ekmek için muazzam bir meşe gerekir."

"Öyle, ama en muazzam meşe bile yaşlandıkça kurur," diyerek Morgan karşılık verdi.

Babası bu ince alaya güldü. "Oğlanın dili baltasından daha keskin. Babasına çekmiş, ha."

Morgan fikrini söylemeyi reddederek homurdandı. Babasının

bu gururlanmalarından hiç hoşlanmıyordu. Bu gururlanmaya uzun zamandır kurnazlık, kıskançlık ve biricik oğlunu Dougal Cameron'a karşı piyon olarak kullanma isteği karışmış bulunuyordu. Morgan babasının hasmının yanından döndüğünden beri MacDonnell Klanı'nın asıl reisiydi ve ikisi de bunu çok iyi biliyordu.

"Seni doyumsuz herif." Babasının sesi her kelimede yükseliyordu. "Hiç annesi olmadı ki; önüne gelen memeye ağzını dayadı."

"Hâlâ öyle," diye seslendi Ranald, Morgan'ın o günkü müdahalesine karşılık.

Adamlar kahkahaya boğuldular. Morgan parmağını Ranald'a doğrultarak ateş etti. Ranald vurulmuş gibi kalbini tutarak eyerinin üzerinde büküldü.

Angus'ın omuzlan güve yeniği ekose şalının ağırlığı alfanda çökmüştü. Kayış gibi teni solgun bir renge büründü. "Şahane bir gün," diye bağırdı, "o aşağılık Cameron'lar sürüne sürüne gelip bizden barış dilendiler ya!"

Klanın erkekleri neşeyle bağırdılar. Angus fırsattan istifade, durup toprak kupasını dudaklarına götürdü. Morgan babasının yanındaki başlıklı şahısla göz göze geldi. Başlıklı adam anlayışlı bir şekilde başını salladı, karşılığında Morgan minnetle göz kırptı. Bu sadık gölge Morgan kendini bildi bileli babasının yanında at sürüyordu. Angus sarhoşken onu çıkarır, rutubetli gece soğuğunda onun üzerini örter, bahtsız Kerwin'le aynı kaderi paylaşmaması için viskisine su katardı.

Babası şimdi kendine seyirci bulmuştu. Artık oğluna ihtiyacı kalmamıştı. Morgan, klanının adamlarını anılan onurlarının ve hayali zaferlerinin hatıralanyla baş başa bırakarak Pookah'yı yamaçtan aşağı doğru eşkin sürdü. O, Pookah'nın sıcak ve dinç gerçekliğini tercih ediyordu. İnen akşam karanlığıyla yollarında serin rüzgârlar esmeye başlamıştı.

Her ne kadar itiraf etmek yaralayıcı olsa da Morgan Cameron'ların davetinin acizlikten değil merhametten kaynaklandığını biliyordu. MacDonnell'lar o kadar çok zamparalık etmiş, soymuş ve çatışıp mezara girmişlerdi ki, Morgan'a kala kala birkaç gözü kara hayduttan oluşan bir çetenin elebaşılığı kalmıştı.

Sadece vahşi namlarının yıpranmış zırhı kuzeydeki Grant'lerle Chisholm'ları savaş ilan etmekten alıkoyuyordu. Ayakta kalmak için tek çareleri Cameron'larla müttefik olmaktı. Ama Morgan'ın Dougal Cameron'ın karşısında boynunu eğmeye hiç niyeti yoktu. Söz konusu olan klanı, hatta cam olsa bile.

Aşağıdaki vadiye ekose örtü gibi yayılan Cameron bölgesine bakmak için yerinden doğruldu. Yaşantıları arasındaki fark onu fena bir şekilde sarstı.

MacDonnell'lar vahşi kurtlar gibi dağlarda dolaşırlardı. Cameron'larsa çiftlik hayvanlarıyla dolu ve bakımlı tarlalarla çevrili geniş bir vadiyi idare ediyorlardı. MacDonnell'lar yamaçtan aşağı kayma tehlikesiyle karşı karşıya bir viranede yaşıyorlardı. Cameron'larsa tepelerin arasına yerleşmiş ve bir kuleyle taçlandırılmış bir malikânede oturuyorlardı.

Bu Cameron'ların bir prensesleri bile vardı.

Morgan'ın dudaklarında bir tebessüm belirdi. Dougal'ın kızı onu hatırlayacak mıydı? İnatçı çocuk, beş yaz boyunca sözünde durmuştu. Yaramazlıkları acımasız bir hal aldığında bile bir kere olsun şikâyet etmemişti. İşlemesinin iplerini söktüğünü görünce, sadece o küçük yapmacık burnunu kaldırmış ve duyulmayacak bir sesle, beş para etmez bir MacDonnell'dan da ancak bunun beklenebileceğini söylemişti.

Morgan malikânenin kapısına varmadan kalbine bir kurşun

sıkılırsa, silahı tutarı narin elin sahibinin kim olacağını gayet iyi biliyordu.

Keyfi yerine gelen Morgan, Cameron Vadisi sakinlerinin aylarca kâbuslarına girecek bir Dağlı nidası koyvererek yamaçtan aşağı yıldırım gibi indi.

Sabrina galerinin kenarından bakmak için ağır geceliğini altında buruşturarak dirseklerinin üzerinde ileri doğru uzandı.

"Dikkat et," diye fısıldadı Enid, kalın saç örgüsünü ısırarak. "Kardeşim Stefan'ın kafası bir keresinde parmaklığa sıkıştı, testereyle kesmek zorunda kaldık."

"Kafasını mı?"

"Hayır, parmaklığı."

Sabrina'nın Belmont'tan kuzeni Enid o bahar, bir sandık ve Willie dayıdan, bir rezaletten üstü kapalı biçimde bahseden bir mektupla kapılarında belirmişti. Sabrina bu uysal kızın sofradan şekerleme yürütmekten daha aşağılık bir şey yapabilmiş olmasına akıl erdiremiyordu. Enid'in görünüşte tek ahlaksızlığı ağabeyinin Londra'dan gönderdiği dedikodu risalelerine duyduğu tutkuydu. Bu gece Dağlı vahşiler tarafından tecavüze uğrayıp öldürülme ihtimalinin heyecanıyla toparlak yüzü al al olmuştu.

Misafir salonu ortaçağ ihtişamımdan sıyrılmıştı. Annesinin süslü lambalarının yerini mumlar ve yağ kâseleri almıştı. Puslu ışık, duvarları süslemek için tavan arasından indirilen rengi solmuş halıların üzerinde oynaşıyordu. Koridorun iki ucunda Cameron'ların armasının yer aldığı bayraklar kalın kirişlerde dalgalanıyorlardı. Sabrina bunları büyüleyici bulmuştu.

Cameron erkekleri -Sabrina'nın, şık boyunbağı ve yelekleriyle muhteşem görünen amcaları, dayıları, kuzenleri ve kardeşleri- aşa-

gıda dolaşıyorlardı. Babası soyuna hürmeten kadife ceketinin koluna dar bir İskoç şalı atmıştı. Erkekler akıllılık ederek hanımlarım evde bırakmışlardı, fakat malikânenin hanımı olarak Sabrina'nın annesi, Kraliçe Anne'in nedimesiyken de pekâlâ giyebileceği, ışıldayan *saque* elbisesinin içinde dikkati çekecek kadar aykırı görünerek onların arasında dolaşıyordu. Sabrina'nın göğsü iftiharla kabardı.

"Annem kraliçeye benziyor, değil mi?"

"Hem de nasıl," diye onayladı Enid, hâlbuki korkulu bir bekleyişle elleriyle gözlerini kapatmıştı.

Koridorun sonundaki kapı yumruklandı. Enid neredeyse saç örgüsünü ısırarak koparacaktı. Sabrina kuzeninin buz gibi olmuş kolunu sıktı.

Aşağıya tam bir sessizlik hâkim olmuştu. Kapı korkunç bir gıcırtıyla açıldı. Sabrina heyecanla ürperdi. Enid cesaret gösterip parmaklarının arasından baktı. Cameron'lar misafirlerini karşılamak üzere hep birlikte dönmüştü; babalan, Alex'le Brian'ın yay gibi gerilmiş bedenlerinin yanında duruyordu.

İhtiyar bir adamla bir alay hırpani kılıklı ama korkutucu adam içeri girdi. Çoğu, reisleri gibi birbirine uymayan ekose şallar ve pantolonlar içindeydi. Sabrina bunları giydirmek için kaç insanın ölmüş olduğunu düşünerek ürperdi. MacDonnell'lar hakkında duyduklarından sonra, onların kurbanlarını daha cesetleri soğumadan çırılçıplak bıraktıklarından şüpheleniyordu. Berelerindeki tüyler açık kapıdan giren esintide uçuşuyordu.

İhtiyar adamın eğri parmaklan her adımda yere değen paslı bir kılıcın kabzasını kavramıştı. Sabrina'nın babasının da odanın duvarında asılı duran benzeri bir antika kılıcı vardı.

"Dougal Cameron, vay seni beş para etmez onun bunun çocuğu!" diye böğürdü MacDonnell. Enid ufak bir nida koparark ellerini gözlerinden kaldırıp kulaklarına kapattı.

Sabrina'nın babası elleri kalçalarında ve bacaklarını gözdağı vermek istercesine iki yana açarak kasıla kasıla ileri doğru yürüdü. "Angus MacDonnell, seni keçi dölü piç soytarı!" diye gürledi cevaben.

MacDonnell'ların reisi kurnaz bir papağan gibi başını yana eğdi. "Eski bir dost işte böyle karşılanır!" diye sızlandı ve kollarını Sabrina'nın öfkeyle bakan babasına dolayarak onu sıkıca kucakladı.

Ortamda korkulu bağırtılar yükseldi. Brian'la Alex öne doğru atılarak, kurnaz ihtiyarın tokmak gibi elinin içinde bir kama saklayıp saklamadığını kontrol ettiler.

"Buralarda harcanıyor, bu adamın yeri Glasgovv sahneleri," diye fısıldadı Sabrina.

"Bir keresinde peruğu tutuşan bir aktör..."

"Şş," diye uyardı Sabrina; babasının vereceği karşılığın tek kelimesini bile kaçırmak istemiyordu. Dougal kurtarıcılarını geri gönderdi ve Angus'ın sırtına bir şaplak indirdi. "Dost ya da düşman, Angus MacDonnell, Cameron Malikânesi'ne hoş geldin. Bu akşam birlikte ziyafet çekmek için eski düşmanlıklarımızı bir kenara koyuyoruz." Geri çekilip kollarını açtı. "İyi niyetimizin bir göstergesi olarak, adamlarım da silahlarını bıraktılar." Kaşını kaldırarak MacDonnell'in kılıcına baktı.

Uyumsuz Dağlı çetesinden bir hoşnutsuzluk ve sövgü uğultusu yükseldi ama reisleri gösterişli bir hareketle kılıcını çıkarıp yere atınca, onlar da aynısını yapmak zorunda kaldılar. Kınlardan ve gizli ceplerden çıkan balta, kılıç, tabanca, tüfek ve sopalar yerde ufak bir tepe oluşturdu. Çıkan şakırtı sesi sağır ediciydi.

Sabrina karmaşadan faydalanarak MacDonnellların klanının arasında Morgan'ın ince endamını aradı. Ama ötekilerin arkasında duran bir adam gece sisi içinde kapıdan adımını atınca Sabrina'nın eski düşmanına dair bütün düşünceleri uçup gitti.

"Yüce Hannah!" dedi Enid nefes nefese. "Efsaneler doğruymuş! Bunlar gerçekten dev!"

Sabrina'nın soluğu boğazında düğümlenmişti. MacDonnell'lar uzundu ama bu adamın omuzlarıyla başı oradaki bütün adamların başlarının üzerindeydi. Klanın diğer adamları gibi kasılarak yürümüyordu. Buna gerek yoktu. Beresizdi ve güneşten parlayan yelesi omuzlarını epey geçiyordu. Kemerli, mavi ve siyah ekoseli şalı dev cüssesini sarmıştı. Sabrina onun hem dizlerinin hem de ayaklarının çıplak olduğunu görerek hayrete düştü. Avrupalı giysiler içindeki Cameron erkekleri onunla kıyaslanınca efemine kalıyordu. Sabrina, adamın gelişi deli gibi haykıran gaydayla müjdelense şaşırmaz, bilakis kalbinin çılgın gümbürtüsünü bastıracağı için minnettar olurdu.

Sırtı galeriye dönüktü; Sabrina, o belinden dev gibi bir Lochaber baltası çıkarırken, yayla gibi omuzlarının nasıl gergin olduğunu görebildi. Yüreği ilkel bir korkuyla titredi. Adaleli kolunu sallayarak parıldayan baltayla kelleleri uçurduğunu hayal etmek o kadar kolaydı ki...

Enid onu dürttü; olası baygınlıkları önlemek için yanında taşıdığı nişadır ruhunu aramaya başlamıştı bile. "Rengin fena soldu. Bayılmayacaksın, değil mi?"

Sabrina burnunu kırıştırarak kötü düşünceleri kovdu. "Tabii ki hayır." Üzerine gelen titremeyi engellemeye çalışırken, bunun nefretten kaynaklandığına kendini ikna etmeye çalıştı. "İri erkeklerden hoşlanmıyorum. Özellikle de böyle aşırı... kaslı erkeklerden."

Hülyalı bir iç geçirme duyuldu Enid'in ağzından. "Yerinde olsam ben onu bu kadar çabuk silmezdim. Londra'nın kızları bunu görseler, *işte erkek,* derler."

Sadece o kadar mı!? Bu sözler Sabrina'nın düşüncelerine davetsizce girmişti. Sabrina kendine sinirlenerek çenesini eline dayadı.

Adam elinde baltanın sapı, silah yığınına doğru yürüdü. Duraksadı, hareketi kasıtlı bir küstahlık yüklüydü. Sabrina kaşlarını çattı. İncelikle küstahlığın bu öldürücü karışımı beyninin gerisinde anlık bir uyarı çanı çaldırmıştı.

Sabrina'nın babası uzun boylu olsa da onun da bu yabancının gözlerine bakabilmek için başını arkaya yatırması gerekti. Sabrina iki adamın uzun ve gizemli bakışmasının anlamını çözememişti ama ortamdaki gerilim, düşmanlarının geldiği zamankinden daha yükseğe tırmanmıştı.

Bütün MacDonnellların gözleri yabancıya çevrildi ve Sabrina, Angus'ın bütün o pozlarına rağmen, klanın asıl reisinin ve Cameron'lar için asıl tehlikenin bu adam olduğunu anladı.

Balta yabancının elinden kayarak yığıntının üzerine düştü. Sabrina rahat bir nefes aldı.

Angus MacDonnell, seyircisini daha usta bir oyuncuya kaptırdığını hissetmiş gibi Sabrina'nın annesinin yanına seğirtti. "Ah, güzeller güzeli Beth, bu kadar güzel bir yüz benim masamı şereflendirse!" Kadının sıkılmış yumruklarını dudaklarına götürdü.

Sabrina'nın vücudu öfkeyle kasıldı. "Ay, rezil adam! Anneme babamdan başkası Beth diyemez."

Annesi her zamanki zarafetiyle diz kırarak onu selamladı ve koluna girerek masaya yöneldi. Sabrina annesinin bu pörsük cüceden epey uzun olduğunu görerek sevindi. Başlıklı İskoç pelerinine sarınmış biri sol ayağını sürüyerek onları takip etti.

"Ürkünç bir adam, değil mi?" diye fısıldadı Enid.

Sabrina başıyla onayladı; ama onu ağabeylerinin arasına giren adaleli barbar kadar ürkütücü bulmamıştı.

Üç uzun, oturaklı masa U şeklinde yerleştirilmişti. Babasıyla MacDonnell, sırtlanın duvara gerilmiş ağır halılara vererek, bağlan-

ti masasının ortasına yan yana yerleştiler. Elizabeth kocasının yanında yerini aldı, başlıklı şahıssa kara bir bulut gibi MacDonnell'm sırasının arkasında durdu.

MacDonnell'lar, masadaki bıçakların kaldırılmış olmasına kayıtsızca söylendikten sonra onlar için hazırlanmış yemeklere yumuldular. Salon onların keyifli inilti ve homurtularıyla inlerken, çok az konuşma duyuluyordu. Cameron'lar belli etmeden gülerek bakışıyorlardı. Simsiyah ve karmakarışık saçlı, dikkat çekici bir MacDonnell bütün masa için konulmuş bir budun tümünü alıp kemirmeye başladı. Sabrina'nın annesi, ufak bir haykırış koyveren hizmetçiye aceleyle bir işaret verdi.

Enid'in gözleri, bu benzer ruha şefkatle baktı. "Zavallıcık çok acıkmış!"

Kupalar dolup dolup boşaldıkça ve mideler tıka basa dolunca keyifler yerine geldi. Zaman zaman galeriye bölük bölük şarkılar, neşeli konuşmalar geliyordu. Sabrina gözlerini yine sarışın deve çevirdi. Klanının geri kalanının aksine o önündeki eti didikliyor ve sadece su içiyor, şarap kadehine dokunmuyordu. Sabrina onun zehirlenmekten korkuyor olabileceğini düşündü. Ama o zaman diğerlerine neden içtiriyordu? Hepsinin ortasında oturuyor ama onlara katılmıyor, Brian'la Alex'in onunla sohbet etmek için gösterdikleri çabayı sonuçsuz bırakıyordu. Geniş omuzları ihtiyattan iyice kasılmış, yıpranmış ekose şalı yırtılacak kadar gerilmişti.

Sabrina'nın yüreği anlayışla yumuşayıverdi. Etrafı başkalarıyla çevrili olup yine de yalnız hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. İki gürültücü ağabeyinin yanında ailenin tek kızı olarak, tapılmak onun doğuştan gelen hakkıydı. Ama tapılmak her zaman kabul edilmek anlamına gelmiyordu. Ağabeyleri ona hâlâ çocuk muamelesi yapıyordu ama o bunu onların sevgisinin bedeli olarak kabul etmişti.

Kulağına bir horultu geldi. Enid başını, kavuşturduğu kollarına dayayarak uyumuştu. Cameron'ın en heyecanlı gecesinde derin bir uykuya dalmak tam kuzenine göre bir hareketti. Sabrina şaşkınlıkla başını sallayarak yün şalını omuzlarından alıp Enid'in üzerine örttü.

Aşağıdaki salonda Angus MacDonnell şarap kadehini kaldırmıştı. Sarhoş ağzıyla sonu gelmez bir nakarat halinde MacDonnellların, Cameron'ların ve bütün İskoç ırkının şerefine kadeh kaldırdı. Sabrina bu ateşli adam masanın üzerine çıksa şaşırmazdı.

Gözleri istem dışı bir şekilde diğer yana kaydı. Sıra boştu. Sarı yeleli barbar gitmişti. Sabrina içinde bir boşluk duydu.

O sırada gözüne bir hareket çarptı. Bayrağın altındaki gölgelerin durması için dua ederek yanağını yere yapıştırdı. Yabana, reisinin böbürlenmesini fırsat bilerek görünmeden yukarı çıkıyordu. Uzun koridorun öbür ucunda, cüssesine karşıtlık oluşturan gizli zarafetiyle Sabrina'nın annesinin özel odasına girişini seyrederken Sabrina'nın kalbi çılgınca çarpıyordu.

Ellerini yumruk yaptı. Bu serseri mutlaka fena bir şey yapacaktı. Babasının misafirperverliğini soygun ve pusu için fırsat bilmek tam bir MacDonnell'a yaraşır bir hareketti. Öfkesinden korkusunu unutan Sabrina, zaten bir işe yaramayacağını bildiği ağırkanlı kuzenine hızlı bir bakış attı.

Ağzını gerdi. Ağabeylerinin saygısını kazanmak için bundan iyi fırsat bulamazdı. Alex'le Brian onun bir masa dolusu MacDonnell'la karşı karşıya gelemeyecek kadar toy olduğunu düşünmüş olabilirlerdi ama bir MacDonnell'ı iş üzerinde yakalayamayacak kadar toy değildi. Sinsi devi bir Cameron kılıcının ucunda salona götürdüğünde ağabeylerinin ağızları bir karış açık kalacaktı. Bakalım, becerikli Angus bu işin içinden nasıl çıkacaktı?

Hiç zaman kaybetmeden ayağa kalkıp karanlık koridordan annesinin özel odasına doğru koştu.

Morgan odaya girip kapıyı kapattı ve aşağının neşeli gürültüsü kesiliverdi. Sessizliğin ve karanlığın huzur veren kolları onu sardı. Sırtını kapıya dayayarak derin bir nefes aldı. Burun kanatları havadaki gül kokusuyla titredi. Bu odayı yedi yıldır unutmamıştı ve burayı bir kere daha, en azından hatıralarından silebilmek için görmesi gerekiyordu.

Gözleri yavaş yavaş karanlığa alıştı. Donuk ay ışığı pencerelerden içeri sızarak odanın eşyalarının üzerinde ışık ve gölgeden güzel bir .iğ oluşturuyordu. Boğuk bir cıvıltı ve hışırtı, daima duvar kenarındaki altın kafeste duran ispinozları uyandırdığını gösteriyordu.

Merhaba, sevimli şeyler," diye fısıldadı. "Cik cik etmenize gerek yok. Ben Morgan, hatırladınız mı beni?" Parmağını kafese götürdüğünde, parmaklıkların arasına sokamayacağı kadar büyümüş olduğunu gördü.

Anlatılmaz bir hüzün duyarak kuşların yanından ayrılıp kitaplığa yöneldi. Aşağıdaki salon Cameron Malikânesi'nin başıysa, bu oda da kalbiydi. Aile her gece bu odada toplanır, hikâyeler anlatır, şarkılar söyler, eğlenirdi. Morgan için burası başka bir dünyanın kapısı gibiydi. Kitapların, müziğin ve tabloların dünyası; insanın hayal kurabileceği bir dünyaydı burası.

Cameron'da geçirdiği yazlar ancak onu kendi türünden ayırmaya yarıyordu. Cameron'lar onun konuşmasının sivriliklerini törpülemiş, düşüncelerini daha tehlikeli kılmışta. Her sonbaharda klanına döndüğünde, klanındaki adamların alaylarını bertaraf etmek, mağlup edecek kimse kalmayana kadar itibarı için savaşmak zorunda kalıyordu. Babası onun bu kavgalarım, saklayamadığı bir

neşe ve vahşi bir gururla seyrediyor, onun reisliğinin garanti altında olduğunu biliyordu.

Morgan deri ciltli bir kitap çıkardı. On dördünde olduğu yaz, Elizabeth Cameron'a zaten biraz âşıkken, kadın bir de ona okuma-yazma öğretmeyi teklif edince Morgan gururlu bir şekilde reddetmişti» Bununla birlikte kadın geceleri çocuklarına kitap okurken, o da karanlık köşelerde gizlenmekten geri durmamıştı. Elizabeth görgülü sesiyle büyük gemilerle denizlere açılan yiğit savaşçıların ve kurnaz tanrıların hikâyelerini okurken, Morgan heyecanla dizlerine sarılırdı. Ertesi gün gizlice gidip o kitapları hürmetle eline alır, okşardı.

Süslü bir gravürün bulunduğu bir sayfa açıldı. Eski dostu Prometheus'un bu gravüründe, bir kartal, kayaya bağlı zavallının ciğerini gagalıyordu. Prometheus'un yüzü acıdan çarpılmışta. Morgan bazen kendini bu zavallı, taciz edilip duran Prometheus'a benzetirdi. Sanki bir kayaya zincirlenmişti ve klanı onu canlı canlı yiyordu. Morgan kitabı birden kapattı. Bu kitaptaki sözlerin ona anlamsız, resimlerinse çocukça birer masal gibi geldiğini haürlasa iyi ederdi.

Klavsenin yanındaki masanın üzerinde el yapımı bir küçük arp duruyordu. Morgan incecik bir teli çekti. Havada küçücük bir nota dalgalanarak sessizliği sarstı. Morgan elini hemen geri çekti. Elizabeth, evlenmek için Dougal Cameron'ı değil de onun babasını seçmiş olsaydı, onun hayatına da böyle incelikler girer miydi, diye sık sık düşünürdü. Yoksa Angus sonunda onun inatçı ruhunu da sindirir miydi?

Morgan annesi hakkında babasının söylediklerinden başka bir şey bilmiyordu. Morgan dünyaya gelmek için verdiği yabani, ilkel mücadele sırasında onun canını almıştı. Angus'ın bunu anlatırken sesindeki gurur, Morgan'ı hem tiksindiriyor hem utandırıyordu.

Angus, Morgan'ın annesinin adını hatırında tutma zahmetine bile katlanmamıştı.

Morgan'ın gözüne bir parıltı çarptı. Klavsenin kadife örtüsünün üzerinde kristal bir gül duruyordu. Tuhaftır, boğazına bir düğüm takıldı. Elzabeth'in o canım masallarındaki narin ama dayanıklı, onun gibi bir yabaniyi bile prense döndürebilen tatlı ve kadınsı bir gül.

Kendi garip düşüncelerine güldü ama onu eline alıp ince sapını nasırlı parmaklarının arasında döndürerek ışığın, berrak yapraklarında oynaşmasını izlemeyi çok istiyordu.

Tam o anda kapı açılarak karşıki duvara çarpıverdi. Morgan arkasına döndüğünde bir başka egzotik masal perisiyle karşılaştı.

Koyu renk saçları omuzlarına serbestçe dökülmüş bir prenses... Arkasından vuran ışık sedef rengi elbisesinin altındaki her bir kıvrımı göz alıcı bir şekilde meydana çıkarıyordu. Narin parmaklan bir asayı değil, bir tören kılıcının oymalı kabzasını tutuyordu.

Ay ışığının gümüşi parmakları, onun elleriyle Morgan'ın kalbi arasındaki bir buçuk metrelik çeliği okşuyordu.

"Olduğun yerde kal, hırsız MacDonnell," diye söylendi kız tatlı tatlı. "Yanlış bir hareketini görürsem, kafam aşağıya gövden olmadan indiririm."

Morgan, gül elinde kırılınca sapı avucuna battığında acı bile duymadı.

İkinci Bölüm

"Hay, sakar şey! Bak ne yaptın!"

Morgan'ın gözleri otomatikman ellerine indi. Avucundan kırık bir cam parçası fırlamıştı. Sıcak kan bileğinden ve kolundan aşağı akarak Elizabeth Cameron'ın değerli halısına damladı. O anda eski bir utanç, içinde yeniden canlandı. Bir MacDonnell olma utana. Bu kadar kaba saba bir öküz olma utana. Bu duygunun hemen peşinden öfke geliverdi, kırılan gururunun patlamalarını gizleyen öfkesi eziciydi. Ama öfkesini talihsiz kızın üzerine salamadan, kız kılıcı bırakıp onun yanına koştu.

Parçalanmış gülü bir kenara itip onun yaralı elini avucunun içine alarak elbisesiyle tampon yaptı. Kızın eli sıcak, yumuşak ve ipek gibiydi.

"Biraz daha dikkatli ol," diye azarladı onu. "Eğer bileğini kesseydin, kan kaybından ölebilirdin."

Morgan o kadar şaşkındı ki kızın düşüncesinin yanlışlığım dile getiremedi. Eğer kız onun kafasını kesseydi kesinlikle kan kaybından ölürdü. Hâlâ kaşlarını çatarak Morgan'ın eline bakan kız onu pencereden içeri giren solgun ışığa çekti.

"Hiç kımıldamadan dur," diye buyurdu. "Cam parçasını çekip çıkaracağım. Canın yanacak, istersen bağırabilirsin. Gözümden düşmezsin."

Morgan onun gözüne hiçbir zaman girmediğini bildiğinden,

hiç utanmıyordu. Kız parmağıyla avucuna bastırıp boyalı tırnaklarının ucuyla cam parçasını çıkarırken, o elini bile çekmedi.

İyice şaşıran Morgan ay ışığında kızı inceledi. Kızın başının tepesi onun göğsüne ancak geliyordu. O zevkle çektiği lüleleri şimdi kara bukleler halinde sırtına dökülüyordu. Beyaz teninde çok hafif bir pembelik vardı, sanki Tanrı onun yanaklarıyla dudaklarına gül yaprakları sürmüştü. Gözleri birer kapkara ipekle örtülmüş gibiydi.

Kızın kokusu burnuna doldu. Morgan'ın boğazı ilkel bir açlıkla düğümlenmişti. Kız, annesi gibi, ama ondan daha taze, daha tatlı kokuyordu. Erkek içgüdüsü ona bunun henüz dalında olan, ıtırlı, narin ve açma vakti gelmiş bir çiçek olduğu uyarışını veriyordu. Morgan kaşlarını çattı. Bu kız başka bir adam için bal özü olabilirdi ama bir MacDonnell için Dougal Cameron'ın kızı it üzümünden daha zehirli olabilirdi.

Kız cam parçasını çıkarırken sanki kendisi bağırmamak için alt dudağını ısırdı ve kanayan yere elbisesinin başka bir yerini bastırdı. Morgan birazdan elbisenin yarısının koluna sarılmış olmasından korkuyordu. Ama ince bir baldırın ilgi çekici görüntüsü itirazım susturdu.

Kız yüzünde ciddi bir ifadeyle kanlı cam parçasını pencerenin kenarına koyup adama baktı. Adamın elleri ay ışığında, ama yüzü hâlâ karanlıktaydı. "Belmont Rose'un bayağı sonu! Belki Kral James onu İngiliz dedeme ona olan hizmetlerinden dolayı verirken, bir biblo değil de, silah olarak düşünmüştür. Eğer sonunun bir Dağlı'nın avucunda olacağını bilseydi, eminim, dikenlerin uçlarına altın değil, zehir sürdürürdü."

Sabrina Cameron'ın çocuksu tombulluğu gitmiş ve yerini son derece çekici bir eda almış olabilirdi ama bir şey vardı ki o değişmemişti. Hâlâ gevezeliği seviyordu.

Morgan çok hafifçe güldü.

Sabrina kaşlarını çattı. Bu ses ona yabancıydı; güzel ve derindi, homurtudan bir oktav daha yüksekti. Ama Sabrina bir kedi olsaydı sırtındaki bütün tüyler uyarı mahiyetinde dikilirdi.

O anda Morgan başım yana eğerek ona yüzünü açıkça gösterdi. Ay ışığı yüzünün sert düzlüklerini ve köşelerini meydana çıkarıyor, erkekliğini haşin hatlarla kazıyordu. O bir yabancı, fakat aynı zamanda o kadar tanıdıktı ki Sabrina kendini tutamayarak elini kaldırdı, parmak uçlarıyla onun sert çenesini okşadı. Gözleri akşam karanlığındaki orman gibi tetikteydi.

"Selam, yumurcak," dedi Morgan.

Sabrina midesinde o tanıdık yumruğu hissetti; erkeksi güzelliğine tam anlamıyla erişmiş olan Morgan MacDonnell'la ay ışığıyla aydınlanan kulede yüz yüze duruyordu.

Kendi cüretinden utanarak elini geri çekti. Ona ilk defa nazikçe dokunuşunu ve şiddetle azarlandığını hatırlamıştı.

Morgan'ın dudaklarında alaya bir tebessüm belirdi. "Kim olduğumu anlasaydın, sanırım beni ölüme terk ederdin."

Altı yaşında bir kekemeye dönüşmekten korkan Sabrina hemen saldırıya geçti. "Etmezdim, çünkü annemin Flaman halısının üzerine kanın damlıyordu."

Şaşkınlığını gizlemek için gözlerini tekrar onun eline indirdi. Bu da hataydı; zira parmaklarının iriliğiyle, pürüzlü teninin sıcaklığıyla ve kendi parmağının altındaki nabzının düzenli atışıyla kendinden geçmiş halde, bu ele gözlerini dikerek bakmaktan kendini alamıyordu. Kafasında böyle bir adamı tahrik etmek için gerçekten yürekli olmak gerektiği saçma düşüncesi dolaşıyordu.

"Büyümüşsün," deyiverdi suçlarcasına.

"Sen de."

Morgan'ın alçak, alaycı sesi onu uyarır gibiydi. Sabrina başını kaldırdığında onun gözlerini vücudunda gezdirdiğini gördü. Nihayet gelip yüzündeki cesur bakışta durdu. Sabrina'nın kalbine bir öfke oku saplandı. O zamanlar ona sevgiyle bakmasını o kadar çok arzulamıştı ki. Neden Sabrina'nın, onun sevgisinin, düşmanlığından daha yıkıcı olabileceğini sezdiği şu anı seçmişti?

Sabrina ne yaptığını bilmez halde, annesinin Çin ipeği perdesinden bir parça yırtarak Morgan'ın eline sardı. "Burada ne işin var? Klavseni pencereden aşağı indirmenin bir yolunu mu arıyordun? Yoksa yatağıma koyacak bir fare mi?"

Morgan içinden, *Şanslı fare,* diye geçirdi ama akıllılık ederek bunu sözle dile getirmedi. "Çok merak ediyorsan, güzelim, biraz huzur bulmaya geldim."

"Ha!" Bandajı sertçe çekerek düğümleyince, Morgan nihayet bu sefer elini çekti. "Huzur ve MacDonnell'lar pek bir arada bulunmaz."

"Bunu söyleyen, az önce odaya dalıp beni kellemi babasına tabakta sunmakla tehdit eden bir kız."

Sabrina buna itiraz edemedi.

Morgan başıyla kapıyı gösterdi. "Neden sen de akrabalarınla aşağıya inip vahşilere asil tavırlarınla üstünlük taslamıyorsun?"

Morgan irileşmiş olabilirdi ama hâlâ Sabrina'nın kendi kimliğinden utanmasını sağlayan müthiş bir beceriye sahipti. Sabrina zarifçe homurdandı. "Hem de nasıl vahşiler. Yalınayak barbar sürüsü. Keşke annem yemeği yalakta servis etseydi."

Morgan'ın sesi alçak, duygusuzluğu bir azarlamaydı. "Eğer sofra adapları sizin istediğiniz gibi değilse, çoğu bir daha bu kadar yemeği bir arada görmeyeceğindendir. Ayakları da çıplak, çünkü çizmelerinin tabanlarını yıpratmayıp soğuk kış ayları için saklıyorlar. O zaman soğuktan o kadar çok parmak kaybetmiyorlar."

Sabrina utançtan kızardı. Morgan hep onun içindeki canavarı ortaya çıkarıyordu. Sabrina gözlerini yere indirdi, sonra da bunu yaptığına pişman oldu, çünkü Morgan'ın çıplak ayaklarına bakıyordu. Baldırlarında sarı tüyler vardı. Tabanları taşlı, topraklı dağlarda korumasız dolaşabilmesi için kösele kadar sert olmalıydı. Sabrina kendi parmaklarını yumuşacık kaşmir çoraplarının içinde mahcup mahcup kıvırdı.

"Madem sordun, söyleyeyim; ziyafete katılmak için anneme yalvardım," diye itiraf etti.

"Neden sana tapan babana yalvarmadın? Somurtmaların işe yaramıyor mu? Hatırladığım kadarıyla o fazla uzun kirpiklerinin bir titremesi babanın direncini kırmaya yeterdi."

Sabrina ani bir hareketle onun yüzüne baktı. Morgan daha önce hiç onun kirpiklerine veya herhangi bir şeyine dikkat ettiğine dair bir şey göstermemişti. "Bu sefer babam da çok kararlıydı." Tatlı bir kahkaha koy verdi. "Sizin çapkınlık namınız sizden önce geldi. İçinizden birinin kafama bir şey indirip beni saçımdan sürükleyerek götürmesinden korkmuştur."

Morgan o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Sabrina onu yeniden gücendirdiğim, düşünmeye başladı. Sonra Morgan uzanıp sağlam eliyle bir saç lülesini tutarak iki parmağı arasında ovaladı. Yüzünde belirsiz bir zafiyet ifadesi belirip kayboldu. Sabrina'nın kalp ritmi tehlikeli bir biçimde değişti.

Morgan çalınmış buklenin parmaklarının arasından süzülüp gitmesine izin verip bakışlarının koyu renkli sıcaklığını ona çevirdi. "Onu haksız bulduğumu söyleyemem, canım. Benim olsaydın, ben de seni gözlerden uzak tutardım."

Benim olsaydın...

Bu sözler garip bir sessizliğe yol açtı. Kısacık bir delilik anında,

Sabrina böyle bir adamın olmanın nasıl bir şey olacağını, saçıncian sürüklendikten sonra neler yaşayabileceğini merak etti.

Morgan da ay ışığının ve yalnızlığın büyüsüne kapılm ş halde, onun aralık dudaklarına baktı. Burnuna dolan gül kokusu ve onun saçının nasırlı parmaklanna değişiyle sarhoş olmuş, aç hisleri sersemlemişti. Uzun zamandır Dağlı bir savaşçının sert yaşantısını sürüyordu. Ama bu kızın yumuşaklığı eski açlıklarını uyandırıyor, kararlılığını zayıflatıyordu. Ağzına tek damla şarap koymadığı halde sarhoş ve gözü kara olmuştu. Bu gül goncası dudakların biraz tadına bakmaktan ne zarar gelecekti? Dilini aralık dudakların arasına sokmamak için kendini zor tutarak öne doğru eğilip dudaklarını onunkilere dokundurdu.

Morgan'ın dudaklarını kendininkilerin üzerinde hissettiğinde Sabrina'nın kirpikleri titreyerek kapandı. Öpüşü kısa, kuru, hafifti, fakat Sabrina'nın içine insanı eriten bir tatlılık akıtmıştı. Onun dokunuşundaki zapt edilmiş kudreti hissetmişti. Bu irilikte bir adamın bu derece yumuşak olması insana fena tesir ediyordu. Bu temasın ancak o en son, kısacık anında Morgan dudaklarını onunkiler üzerinde gezdirmişti.

Sabrina gözlerini açtığında, kendini, adeta onun ayaklarının dibine dizüstü çökmemek için, Morgan'ın ekose şalına sıkıca yapışmış halde buldu. Yıpranmış ekose kumaşın altındaki teninin sıcaklığım, avucunun altında kalbinin baş döndüren atışını duyuyordu. Ama gözlerindeki buğu çabucak kaybolmuş, Sabrina'nın o çok iyi bildiği yırtıcı ışıltı yerini almıştı.

"Şimdi ne oldu, prenses?" diye sordu. Tatlı sözler onun dilinde alaya dönüşüyordu. "Cüretimden dolayı kellemi bizzat mı kesecek-sin yoksa babandan beni zindana atmasını mı isteyeceksin?"

Sabrina parmaklarını beceriksizce Morgan'ın şalından çekti.

"Saçmalama. Alt tarafı bir öpücük. İlk defa öpülmüyorum," diye uydurdu.

Parmak uçlarını alt dudağında gezdirirken, içinde bir şok dalgası yükseldi. Onun dokunduğu yer şişip kabarmıştı. "Bence ilk defa öpülüyorsun. Ama böyle dudaklarla bu son öpülüşün olmaz."

Sabrina onu tekrar öpmesinden, aslında daha ziyade öpmemesinden korkup başını arkaya atarak savunmaya geçti. "Babama beni öptüğünü söylemeyeceğim. Ben artık bebek değilim. Seni asla şikâyet etmeyeceğime söz vermiştim."

Morgan onun çenesini iri avucuna aldı. "Ben de seni asla ağlatmayacağıma söz vermiştim." Sözlerinin kulağa alaydan ziyade bir vaat gibi gelmesi Morgan'ı bile şaşırtmıştı.

Sabrina onun çocukluk yeminini hatırlamasına hayret ederek geri çekildi. Ay ışığından, onun teninden yayılan çam kokusundan, kanının elbisesini lekelemiş olmasının verdiği garip samimiyet hissinden kurtulmak istiyordu.

Onun geri çekilişini hisseden Morgan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Anlaşmamıza son mu veriyorsun o halde?"

Sabrina burnunu havaya kaldırdı. "Evet."

"Çok güzel. Savaş vaziyetini al."

Sabrina ona şüpheyle baktı. Bu hilekâr şimdi neler kuruyordu?

Morgan'ın gözlerinde muziplik, yaz günü parlayan güneş kadar karşı konulmaz bir biçimde ışıldıyordu. "Devam et," diye buyurdu. "Ne kadar hoşuma gitse de bütün gece seninle vakit öldüremem. Hatırladığım kadarıyla orada duruyordun. Kapıda."

Morgan'ın oyunbazlığından şaşkınlığa düşen ama ona karşı da koyamayan Sabrina kapıya doğru yürüdü. Morgan başını salladı. "Şimdi silahını al."

Morgan kızın koca kılıcı doğrultmaya çalışmasını dudakları seğirerek izliyordu. Sabrina üç denemeden sonra kılıcı yerden birkaç santim dahi kaldıramamıştı. Morgan onun, kafasınnsa bacaklarını kesmek için çaba sarf etmesinin daha iyi olacağını düşündü. Zorlanmaktan nefes nefese kalan Sabrina ellerinde kılıçla titreyerek ona döndü.

Morgan tuttuğu gülmesini nihayet kızın yüzüne doğru salıverdi- "Tamam, oldu. Sen orada beni kafamı kesmekle tehdit ediyordun, ben de tam şunu yapacaktım."

Elini şalının içine sokup bir tabanca çıkararak onun alımlı göğsüne doğrulttu.

Kılıcın ucu yere çarptı. "Sahtekâr! Kollarını yanlarında tutacağına söz verdin. Sende hiç..."

"...şeref yok mu? Şuur yok mu?" Omuzlarını kaldırdı. "Ben MacDonnell'ım, güzelim. Benden adil oynamamı bekleyemezsin, öyle değil mi?"

Sabrina'nın gözleri bir an eski kızgınlık ve kırgınlıklarla karardı. Morgan da kısacık bir an onun bu küçük zaferi tatmasına müsaade etmediği için pişmanlık duydu.

"Hayır," dedi Sabrina uysalca. "Hiçbir zaman adil oynamadın, değil mi?"

Teslim olmak mecburiyetinde kalarak kılıcı duvara dayadı ve kenara çekilerek ona yol verdi. Morgan tabancasını şalının içine soktu.

"Morgan?"

"Hı?" Morgan kapıda durdu.

Sabrina elini uzattı. "Tabanca, lütfen."

Morgan'ın bağrından kopup gelen kahkahalar Sabrina kadar onu da şaşırtmıştı. Yenildiği zaman daima kabullenen bir adam ol-

duğu için tabancayı onun avucuna koyup bir orkidenin kaymaksı yapraklarına benzeyen parmaklarını üzerine kıvırdı.

Kulağına doğru uzanıp, "Silahımı hiçbir kıza emanet etmem," dedi. "Ona iyi bak, tamam mı?"

Morgan arak daha hafif adımlarla aşağı inerken dik başlı bir MacDonnell ile tatlı bir Cameron prensesi arasında kaba bir ateşkes ilan etmek için çok geç olup olmadığını düşünüyordu.

Ayakları yerden kesilmiş Sabrina kapıya yaslandı. Nihayet aşağı baktığında Morgan'ın tabancasını göğsüne bastırmış olduğunu fark etti. Tabancayı derhal kendinden uzaklaştırarak iki parmağının arasında tuttu.

"Ona iyi bak'mış! O sefili vursaydı yeriydi. Kendi silahıyla vurulmak ona müstahaktı.

Sabrina elbisesine baktı. Morgan'ın karayla lekelenmek onun için ilkel bir ödül gibiydi. Enid'i düşündü; kız uyanıp da sevgili kuzeninin elbisesinde kan lekesini, elinde de dolu tabancayı görünce nasıl bir sinir buhranına kapılırdı kim bilir. En azından Sabrina tabancanın dolu olduğunu düşünüyordu. Morgan boş tabancayla dolaşacak birine benzemiyordu. Namluyu gözüne doğru tutup içine baktı ama hiçbir şey göremedi.

"Bu hiçbir işe yaramaz," diye mırıldandı.

Üzerine çöken ağırlığı Morgan'ın öpücüğünün kaba etkilerine yormayı reddederek, babasının kılıcını kanepenin altına soktu, tabancayı da bir Venedik aynasının arkasına sakladı. Ay ışığı vuran odaya son bir hüzünlü bakış atıp kapıyı çekti. Sabahın parlak ışığında, yaşadıklarının bir rüya gibi görüneceğini biliyordu.

Gölgeleri kucaklayarak koridora dönen Sabrina'nın niyeti, kimseye yakalanmadan hem kuzenini hem de kendisini yatağa gön-

dermekti. Ama dolu dolu, içten ve dikkat çekici bir kahkaha onu durdurdu.

Parmaklığa gitti ve Morgan, Brian'ın bir hareketine başını arkaya atarak gülerken, bu değişik sesin ve altın harenin cazibesine kapılarak oraya diz çöktü. Çocuksu bir gülüş Morgan'ın yüzünün bitkin çizgilerini siliyor, gözlerinin etrafındaki gergin deriyi kırıştırıyordu. Güneş, rüzgâr ve sorumluluk onu erken yaşlandırmıştı. Bazı erkekler hep çocuk kalırdı ama Sabrina, Morgan'ın erkek olarak doğduğunu seziyordu.

Morgan'ın kaba erkesi güzelliği onu bir kere daha çarptı; yüreği sanki biri elini göğsünün içine sokup onu sıkıyormuşçasına çırpınıyordu. Elleriyle tırabzanı sıktı.

Morgan'ın öbür yanındaki Alex kupasını şarapla doldurup havaya kaldırdı. Morgan göz ucuyla yukarı bakarak Sabrina'yı hazırlıksız yakaladı. Dudaklarında daha içten bir gülümsemeyle su kupasını, aralarındaki bütün gürültü ve kaosu anlamsız bir uğultuya döndüren sessiz bir sitayişle havaya kaldırdı. Brian onun sırtına dostça vurunca Morgan, Sabrina'nın saklanma yerini diğerlerine belli etmemek için gözlerini ve kupasını indirdi.

Sabrina'nın yüreğini kırılgan bir mutluluk kapladı. Böyle yeni ve değerli bir duyguyu açığa vurmaktan korkarak gözlerini zorla ondan ayırdı. Sabrina koyu kumral bir MacDonnell'm, midesini tutarak dış kapıdan çıkışını izledi. İçeri giren gece esintisi bayrakları dalgalandırdı.

Herhalde çok geyik eti yemekten midesi bozuldu, diye düşündü sırıtarak.

Şarabın ve yakınlığın tesiriyle husumetleri yumuşayan Angus ile babası da oğulları kadar kaynaşmış görünüyordu. Angus'ın arkasında dikilen başlıklı hizmetkâr ortadan kaybolmuştu. Büyük

ihtimalle bir kuytuda kıvrılıp yatmıştı. Sabrina'nın dalgın görünen annesi de aynı şeyi yapmak istiyor gibiydi.

Sabrina göz ucuyla onların arkasındaki halının dalgalandığını gördü. Açgözlü MacDonnell'ın, elinin tersiyle ağzını silerek içeri girişini görmeyi bekleyerek kapıya döndü. Ama kapı kapalıydı.

Sabrina anlam veremedi. İçinde fena bir şey olduğuna dair bir hisle düşünmeden ayağa kalktı. Tırabzanın üzerinden uzanarak duvar halısına dikkatlice baktı. Gördüğü bir kımıltı mıydı yoksa titreyen mum ışıklarının bir oyunu muydu? Ayaklan, sanki huzursuzluğunun kaynağına mıknatısla çekilir'gibi onu kendiliğinden merdivenlere götürdü.

"Sabrina! Bu saatte ayakta ne işin var senin?"

Annesinin sesi onu dalgınlığından uyandırdı. Merdivenlerin dibinde durduğunu fark etti. Belirgin olmayan algılar ona birbiri ardına vuruyordu. Babasının kaygılı yüzü. Masanın altından birbirlerini dürten MacDonnell erkeklerinin sırıtarak bakışları. Morgan'ın asık suratı.

Salonun öbür ucundan Brian'ın sesi geldi. "Aman Tanrım, Alex, elbisesindeki kan mı?"

Sabrina elbisesinin halini unutmuştu. Herkesin karşısında kendini çıplak hissederek açıklama yapmak üzere ağzını açtı ama bir şey diyemeden, Angus sallanarak ayağa kalktı.

"Ah, bu güzel Sabrina olmalı! Güzelliğinin namı Kuzey İskoçya'nın dört yanına yayıldı." Sarhoşluğuna rağmen aynı anda hem annesine yan gözle bakıp hem de adamlarına göz kırpmayı becerdi. "Eğer Beth'im erkekten anlasaydı, sen benim kızım olurdun."

Adamları arsızca kahkahaya boğuldular. Sabrina'nın babası hoşgörülü tebessümünü koruyak başını onaylar tarzda salladı. Sab-

rina ise boynundan yukarı doğru hücum eden bir hararet hissetti. Suratı daha çok asılan Morgan, şalının iğnesini çekiştirmeye başladı; sanki niyeti şalını kendi çıplak vücudundan çekip Sabrina'nın üzerine sarmaktı.

"Sabrina'ya!" diye böğürdü Angus. "Güzel Beth'imin en narin goncasına!"

Şefleri kupasını havaya kaldırırken adamları çılgınca alkışlayıp bağırdılar. Derken Angus'ın kafası tabağına düştü, sıska kürek kemiklerinin arasından bir kamanın taşlı kabzası çıkmıştı.

Üçüncü Bölüm

Morgan'ın kirişleri sarsan, ıstırap dolu haykırışı, Sabrir»a'ran feryadı dışındaki bütün sesleri bastırdı.

Dougal Cameron karısını en yakın koridora götürüp emniyete aldıktan sonra geri dönüp Angus'ın cansız vücudunu kucakladı. Ellerini kaldırıp parmaklarına baktığında gördüğü kanla, hayrete düşmüş gibiydi. MacDonnell'lar üzerlerinde kınlarını aradılar, ellerini şallarının içine soktular ama hiçbir şey bulamadılar.

Morgan, babasının cesedinin üzerine eğilerek zaman kaybetmeyecek kadar çok ölüm görmüştü. Açılmış gözleri Sabrina'ya döndü. Alex'le Brian onun kollarına asılsalar da Morgan onları ayağına dolanan köpek yavrularından kurtulur gibi masanın üzerine savurdu. Herkes onun silah yığınına dalacağını düşünüyordu.

Sabrina dışında herkes. Sabrina onun gözlerindeki tehlikeli, suçlayıcı parıltıyı görmüştü. Onun düşüncesini, bizzat ağzından duymuşçasına iyi biliyordu. Morgan, onun, dikkatini dağıtmak için babası öldürülürken yem olarak kullanıldığım düşünüyordu.

Sabrina onun suçlayan yaklaşmasıyla donup kalmıştı. Kaçacak, saklanacak yeri yoktu. Yalvaramazdı da. O anda Morgan baltasım çıkarıp ona savursa, Sabrina'nın başı uçarken, ayakları olduğu yerde kalırdı.

Morgan kolunu onun beline doladı. Onu kendine çekip ikisini

birden salona doğru çevirdi. Sabrina, Morgan'ın, elini şalının içine sokarak, birkaç dakika önce ona teslim ettiği tabancasını aradığım hissetti. Morgan silahı olmadığı için, koca eliyle onun çenesini tutup yüzünü yukarı doğru çevirerek, parmaklarının ufak bir hareketiyle boynunu kırabileceğini gösterdi.

Sabrina'nın üzerine garip bir sükûn gelmişti. Morgan'ın elinde, yanlara açılmış bacaklarına dayanmış bir biçimde çaresizce dursa da, onun elinden bir zarar görmeyeceğini biliyordu. Zorbalıklan zulümden daha korkutucu olan bir amansız kudretle dizginlenmiş elleri adeta şefkatle dokunuyordu. Sabrina onun elinden ölümün vahşice müşfik olacağından şüphe duymuyordu. Küt parmaklarının bir hareketiyle hayatı seher vaktine yalan bir yıldız gibi sönerdi.

Salondaki herkes, Morgan'ın klanının adamları bile şok içinde donakaldılar. Brian'ın gözleri aciz bir öfkeyle parlıyordu. Alex'in ise nefes alıp verişi hızlanmış, yüzü saçından daha kızıl olmuştu.

"Misafirperverliğin eksik senin, Dougal Cameron," diye söylendi Morgan, sıcak nefesiyle Sabrina'nın saçlarını uçurarak.

Dougal kanlı ellerini yalvarırcasına kaldırdı. "Yapma, Morgan. Babanın ölümüyle benim hiç ilgim yok. Eğer bana bir şans verirsen, bunu yapan alçağı bulmana yardım edeceğime söz veriyorum."

"Babam sana bir şans verdi. Ve bak bu ona neye mal oldu. Silahlarınızı alın," diye emir verdi adamlarına.

MacDonnell'lar aç köpekler gibi silahlara saldırdılar. Yağlı elleriyle kılıçlarla kamaların paslı kulplarını kavradılar, tabancalarının çizik kabzalarını okşadılar. Doğruları her adamın gözleri yaklaşan katliamın heyecanıyla kısılmıştı. Şimdi havalarını bulmuş, savaş konumunu almışlardı ve az önce birlikte o kadar samimi bir şekilde yemek yedikleri adamları öldürmeye hazırdılar.

Sabrina'nın gözleriyse onların arasındaki güzel siyah saçlı

MacDonnell'ı fark edince kısıldı. Bu adam salona tekrar nasıl girmişti? Yoksa Sabrina o kargaşada onu gözden mi kaçırmıştı? Kendi klanının adamlarının MacDonnellların karşısında kurbanlık koyunlar kadar aciz olduklarını fark edince, Sabrina'nın bu düşünceleri dağılıverdi.

Morgan, Sabrina'yı kalkan olarak kullanarak kapıya doğru geriledi.

Dougal yumruğunu masaya vurdu. "Kahretsin, Morgan, bırak onu! O daha çocuk! Bu seninle benim aramda."

Morgan'ın sesi Sabrina'nın sırtından aşağı çağıldadı; sözleri sadece Sabrina'nın kulakları içindi. "Yanlış MacDonnell'ı öldürdün, güzelim. Elinde fırsat varken benim kafamı kesecektin."

Morgan savaşta nadiren taktik hatası yapardı ama kendini o alay etme işine fazla kaptırmasının bedeli ağır olmuştu. Sabrina ise geçmişe dönmüştü. Morgan artık onun ince hayat bağını elinde tutan tehlikeli bir yabana değil, her defasında onun hassas duygularını ayaklarının allında ezen o baş belası, küstah oğlan çocuğuydu.

"Her zaman son sözü söylemek zorundasın, değil mi?" dedi Sabrina; sesi aldatıcı biçimde yumuşaktı.

Bütün berbat olmuş nakışlarının, Morgan'ın büyük bir zevkle Pugsley'ye yedirdiği turtalarının, hiçbir zaman dökmediği gözyaşlarının acısını yüklediği yumruğunu arkasına savurup Morgan'ın yüzüne vurdu.

Morgan'ın gözleri acıdan sulandı, Sabrina onun burnunu kırmıştı. "Bak, seni kancı..."

Kollanndaki insan bir anda şiddetle sallanan bir dervişe dönüştü. Sabrina ince ve sivri topuklarını onun baldırlarına saplıyordu. Onca gayretten dolayı çıkardığı iniltilerin arasında konuşmayı da başardı. "O... kaim kafam... başlık giymekten başka bir şey için...

kullansaydın, babamı... dinlerdin." Morgan'ın, ağzına kapattığı elini ısırarak kanattı.

Morgan'ın adamları şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlardı. Bugüne kadar hiçbiri Morgan'ı herhangi bir müsabakada alt etmiş değildi, yara izleri de bunu kanıtlıyordu. Bu yarı İngiliz kız ise ona karşı kendini gayet iyi savunuyordu.

"Onu vurmamı ister misin, Morgan?" diye umutla sordu Ranald, tabancasını doğrultarak.

Morgan, Sabrina'yı yere yatırıp dizini üzerine koyarak kendini kurtardı. Adamları, görünürde yeni bir spor dalı olmasına sevindiler. Angus'ın intikamını almak için, babasıyla ağabeyleri çaresizce izlerken Cameron'ın kızını lekelemekten daha güzel bir intikam olabilir miydi? Morgan'ın işi bitince sıranın kendilerine gelmesini ümit ederek dudaklarını yaladılar.

Brian ileri doğru atılsa da gırtlağına dayanan bir MacDonnell kaması onu durdurdu. Alex çaresizce babasına baktı ama Dougal sessizce duruyordu; yüzündeki dalgın ifadeden, o ikisinin, salonun zemininde bir irade savaşı verdiklerini izlediği sanılabilirdi.

Morgan, Sabrina'nın bacaklarım kendi bacaklarının arasına hapsetmiş, ince bileklerini de tek eliyle kavramıştı. Gözleri birbirine kilitlenmişti, göğüsleri inip kalkıyordu. Morgan, Sabrina'nın başının arkasıyla yardığı dudağından akan kanın tadını alıyordu.

"Bir kere de benim yerime becer!" diye bağırdı adamlarından biri.

Morgan, Sabrina'nın kanının çekildiğini fark etti. Ama ikisinin de Morgan'ın onu oracıkta bozup kanatabilecek, alçaltabilecek güce sahip olduğunu çok iyi bildiği şu anda bile Sabrina yalvarmayı ve ağlamayı reddediyordu.

"Bıçağının tadını alsın, Morgan. Bahse girerim, babam öldüren bıçaktan daha sağlamdır."

Mofgan adamlarının bu çirkin halleri kontrolünden çıkmadan önce onu bayıltmaktan başka çaresi olmadığını anlayarak elini geriye doğru çekti; Sabrina'nın çabaları ancak onların şehvetini körüklemeye yarıyordu. Onun işini zorlaştırmaktan başka bir şey yaptığı yoktu. Altındaki yumuşak vücudu titriyor ama kırpmadan ona diktiği gözleri onunla alay ediyor, vurması için onu cesaretlendiriyordu.

Saçları yüzünün etrafına ipeksi kara dalgalar halinde yayılmıştı. Saçları, bir erkeğin, ellerine dolayıp yastığına mıhlamak isteyeceği cinstendi.

Morgan, darbesinin, kızın çenesinin o küstah duruşunu darmadağın edecek kadar güçlü olmaması için dua ederek duraksadı.

Bu kısacık şefkat anı ona pahalıya mal oldu. Önce ense kökünde bir tabancanın soğuk namlusunu hissetti, ardından çekilen horozun sesini duydu.

Elizabeth Cameron'ın kibar sesi öfkeden, kuru ve soğuk bir ton almıştı. "Kalk kızımın üzerinden, Morgan MacDonnell, yoksa seni cehenneme, babanın yanına postalarım."

Dördüncü Bölüm

Sabrina, Morgan'ın kavrayışının bir an daha da sıkılaştığını hissetti, sanki ölüm tehdidi bile onu bırakmasına yetmiyordu.

Onun buğulu yeşil gözlerine dalmış olmasaydı, adamlarının çaresiz bakışmalarını görürdü. "Ranald bir atışla Elizabeth Cameron'ı indirebilirdi, ama onun tetikteki parmağı seğirirse de MacDonnell'lar sadece kabadayı lider figürlerini değil, klanlanndan geriye kalanları bir araya toplamış olan adamı da kaybederlerdi. Cameron'ın verdiği bu samimi yemek için bile ağır bir bedeldi bu.

Morgan onların yerine karar verdi.

Dosdoğru karşıya bakarak Sabrina'nın bileklerini bırakıp ellerini kaldırdı. İri gövdesini ölçülü bir zarafetle doğrultarak yavaşça ayağa kalktı. Sabrina, arttın kibirli tavrıyla dudaklarının inatçı kıvrılışına biiyülenmişçesine bakarak yerde yatmaya devam ediyordu. Kaderinde hayatını bu adamın ayaklarının dibinde geçirmek olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Morgan'ın boynunun kenarına dayalı sedef kakmalı tabancayı şimdi daha iyi görebiliyordu.

"Hanımları memnun etmek bizim görevimiz," dedi ağır ağır, hüzünlü bir tebessümle.

Sabrina'nın babası avuçlarını masaya koydu; Sabrina daha önce onu hiç bu kadar bitkin görmemişti. Beyaz saçları solgun şakaklarından kanat gibi çıkmıştı. "Brian, Alex, misafirimizi anneniz

öldürmeden zindana götürün." Sesi bastırılmış bir öfkeyle titriyordu. "Geri kalanlar da evimden çıksınlar. Derhal!"

"Daha tatlıya sıra gelmeden reisimizi öldürdü," diye söylendi Ranald, tabancasını kemerinin önüne takarak. Geçerken masadan bir koyun budu aşırdı. "Bana sorarsan çok kabalar. Kibarlıktan nasibini almamış bunlar."

"Evet ya," dedi başka bir MacDonnell, bir şişe birayla bir avuç gümüş kaşığı kucaklayarak. "Angus iyi adamdı. Kalleş bir Cameron tarafından arkadan bıçaklanmayı değil ölümle yüz yüze karşılaşmayı hak ediyordu."

MacDonnell'lar beklenen katliamdan mahrum edilmiş canı sıkkın çocuklar gibi homurdanarak dışarı çıktılar. Arkadaşlık ettikleri kadınlar bir erkeği yatağa da atabilir, vurabilirlerdi de; bu yüzden Cameron'ın karısının farklı olabileceğine inanmaları için hiçbir sebep yoktu. Ne gururlarını ne tatlılarını kurtarmak için Morgan'ın hayatını tehlikeye atmayı istemezlerdi.

İçlerinden iri bir adam Angus'ın cesedini omzuna yükledi. Babasının cesedi sürtünerek yanından geçerken, Morgan hiç istifini bozmadı. Gerçi Sabrina onun kaya gibi çenesindeki bir kasın seğirdiğini gördüğünden emindi. Kendi babasının cesedinin böyle alelade biçimde oradan oraya taşındığını düşününce ürperdi.

Brian ile Alex, Morgan'ın bileklerini tutarak gereğinden fazla güçle arkaya büktüler. Kollarındaki bronz adale dilimleri kabardı; bunlara bakınca Sabrina anladı ki, Morgan'a istediklerini yapıyorlarsa, bu onun lütfundan ve hâlâ kafasına dayalı olan tabancadandı. Ağabeylerinin yüzleri, eski ahbaplarının ellerini arkada bağlarken, öfkeden kasılmış haldeydi.

Onu salondan çıkarırlarken, Morgan kendine son bir kere daha başkaldırının lezzetine varma hakkı tamdı. Arkasına sönüp Sabrina'ya uzun, gizemli bir bakış attı.

Gözleri Sabrina'da, kanıyla bırakabileceğinden çok daha güçlü bir iz bıraktı; dudaklarının söyleyemediğim açıkça dile getiriyordu.

Daha sonra...

Sabrina'nın içi ürperdi. Brian, Morgarı'ı itti. Sonra gittiler. Annesiyle babası yanma diz çökmüştü; babası redingotunu omuzlarına sararken, annesi parfüm kokulu kucaklayıcıyla onu sarmaladı.

"O hayvan senin canım yaktı mı?" Elizabeth, Sabrina'nın yüzündeki saçı çekti.

"Henüz yakmadı," diye cevap verdi Sabrina dalgınca; hâlâ boş kapıya bakmaktaydı.

Dougal, kızının bileklerini ışığa tuttu, adeta olması gereken berelerden başka bir şey arıyordu. Ama Sabrina'nın bilekleri yatak odasından emekleyerek çıkarkenki kadar lekesiz, pürüzsüz ve kaymak gibiydi. Dougal'ın kaşları, zaferle kederin birbirine karıştığı garip bir duyguyla çatıktı.

"Söyle bakalım, küçük prensesim, bu gecelik bu kadar macera yeter mi?"

Sabrina keyifsizce güldü. "Bana sorarsan, bir ömür boyu yeter. Tabancayı nereden buldun, anne?"

Elizabeth tabancaya bakarak onu ilk defa görüyor gibi kaşlarını çata. "Bir Alman saatçi, Lutheran Kilisesi'ne yaptığı cömert bağıştan dolayı babam için özel olarak yapmıştı." Tabancayı tavana çevirip tetiği çekti. Namludan bir tutam rengârenk kuştüyü fırladı.

Sabrina'nın boğazından yan gülme yarı hıçkırık şeklinde tuhaf bir ses çıktı. "Aynı gece hem güle hem de kuştüyüne yenildi. Zavallı şeytan."

Annesiyle babasının bakışları endişeyle birleşti. Dougal kızının yanağını okşamak için elini uzattı, ama üzerindeki çirkin kan lekelerini görünce durdu.

"Böyle bir adiliği kim yapabilir?" diye sordu Elizabeth.

Dougal bir kararlılık içinde yumruklarını sıktı. "Bilmiyorum. Ama bulacağım."

"Belki Angus'ın ne MacDonnell ne Cameron'lardan olan bir düşmanı görülmeden malikâneye sızmıştır," dedi Sabrina.

Annesiyle babası ona varlığını yeni fark ediyorlarmışçasına baktılar.

"Sen o güzel kafanı bunları düşünerek yorma, prenses," diye buyurdu Dougal.

"Baban haklı. Bunu senin önünde tartışmamız hata. Gel, kuzum," diye tatlılıkla ikna etti annesi onu ayağa kaldırarak. "Seni yatağına yatırayım, güzel bir de çay yapayım sana."

Sabrina hem annesiyle babasını hem de kendini şaşırtarak ellerini çekti ve güçsüz dizlerinden destek aldı. "Teşekkür ederim, anne, ama bence yatağıma tek başıma gitmeliyim. Yatağımdan hiç çıkmasaydım, bunca hadise çıkmazdı zaten."

Sabrina üzerine düşülmesini istemiyordu. Tertemiz yatağına girip sıcak yastığına gömülerek, yeraltındaki soğuk ve rutubetli zindanda zincirlenmiş Morgan'ı düşünmek istemiyordu.

Annesiyle babası onun, babasının diz hizasındaki redingotunda kaybolmuş ufacık bedenini merdivenden yukarı taşıyışını seyrettiler. Dougal'ın her zamanki iyimserliği galip geldi. Angus'ın ölümünden duyduğu dehşetin içine bir parça heyecan karışmıştı. Belki de ihtiyar reis boş yere ölmemişti. Belki de bu, Dougal'ın, hem Cameron Klanı için ümitlerini hem de sevgili kızı için hayallerini gerçekleştirme fırsatının Angus'ın cesediyle birlikte kucağına düştüğünü fark etmesi için bir fırsattı.

Kaderin cilvesine hayret ederek başını salladı. "Kızımızda hiç yara yok. İlginç."

Elizabeth gözlerini kıstı Kocasının yüzündeki bu meleksi ifadeyi daha önce de görmüştü ve bu hayra alamet değildi. "Sen göremişsindir," diye mırıldandı.

Sabrina merdivenin tepesine varmadan ayaklarını sürümeye başlamıştı. Köşeyi dönüp koridora girince yüzükoyun yatmış kuzeni Enid'e takıldı.

Kuzeni doğrulup otururak kızarmış gözlerini ovuşturdu. "Ay, içim geçmiş. Bir şey kaçırmadım, değil mi?"

Sabrina üç gündür cesaretini toplamaya çalışıyordu. Uç gündür annesi tarafından alabildiğine şımartılıyordu. Üç gündür babasının, ağabeylerinin ve klanın ileri gelenlerinin çıkmazlarına bir çözüm ararken malikânenin içinde ayaklarını yere vurarak dolanıp küfür edişlerini seyrediyordu. Üç gündür malikâne duvarlarının dış tarafında şikâyet edercesine çalıp duran MacDonnell gaydayı dinliyordu. *En azından bu sonu gelmez monoton* ses *zindana ulaşmıyor,* diye düşündü.

Terliğinin sivri topuğu bir taşın gediğine girdi. Döner merdivenden aşağının karanlığına yuvarlanmamak için elini nemli duvara dayadı. Annesiyle babasının, onun kırıklarla dolu vücudunu merdivenin dibinde bulduklarında kapılacakları dehşeti tahmin edebiliyordu. Nefesi boğazından fırlayarak, sadece mütemadiyen taşa damlayan suyun çıldırtıcı sesiyle bozulan sessizlikte ürkütücü bir şekilde yankılandı. Bayat bir rüzgâr, mumunun alevini yaladı. Sabrina elini duvardan çekip alevin önüne tuttu. Bu kasvetli karanlıkta tek başına kalmaktansa kafa üstü düşmeyi yeğlerdi.

Dişleri takırdayarak adım adım ilerlerken Enid'den daha ödlek olduğunu fark etti.

Son basamağı da inerek yılankavi bir koridorun göbeğine ayak

bastı. Hava rutubetli ve soğuktu. Elini cebine sokarak içindeki sıcak paketten bir parça cesaret almaya çalıştı.

Labirent gibi koridorlar her dönemeçte Sabrina'yı toprağın içine daha çok çekiyordu. İçinde saman ve çöp bulunan boş hücrelerin, paslanmış menteşelerinde sallanan demir kapıların, kubbeli tavanlardan sarkan kelepçelerin yanından geçti ve galiba bu kelepçelerin düğüm olmuş zincirlerinin üzerindeki pas rengi lekeler pas değildi. Duvarlardan akan yağlı sular terliklerinin dantelli ipeğini sırılsıklam eden rutubet havuzlarına karışıyordu. Her ürkek adımında gıcırtılar, hışırtılar işitiyordu ve bir keresinde yılan gibi kayarak giden bir şey aklının başından gitmesine yol açmıştı.

Cameron Kalesi'nin eski kulesinin altındaki zindan yıllardır boş duruyordu. Sabrina, Morgan'ın alaylarını hatırlayarak, buradaki son kişilerden birinin yine bir MacDonnell olup olmadığını merak etti. Belki büyükbabası, belki de, düşmanlarının canlı canlı derisini yüzdüğü için hem düşmanları hem de kendi klanının adamları tararından Korkunç Halbert adı verilen kavgacı büyük amcası. Bir esinti buz gibi pençelerini açıktaki ensesine geçirerek onu titretti.

Az önce de dönmüş olduğundan şüphelendiği bir köşeden aceleyle döndü. Ne kadar zamanı olduğunu bilmiyordu. Adamlar sarhoş bir MacDonnell'ın köyün kilisesinde yangın çıkarmasını engellemek için evden ayrıldıkları için içeriye girebilmişti.

Bu kasvetli yer zarif malikâneden bambaşka bir dünyaya ait görünüyordu. Koridorlar daralmıştı. Etek kafesinin üzerindeki etekleri duvarlara sürümüyordu. Taş duvarlar üzerine üzerine geliyor, hayaletlerin ayak seslerini ve korkunç işkence çığlıkları duyuyordu. Kaybolduğunu düşünmemek ve paniğe kapılmamak için büyük gayret sarf ediyordu. Morgan'ın salondaki uyan bakışını hatırlayınca, onu arayıp bulma hevesiyle gerçekten kaybolmuş olduğunu anladı.

Tam pis yere çöküp bebek gibi ağlamaya başlayacağı sırada karşısına bir tünel çıktı. Açılan geçitte buz gibi bir rüzgâr inliyordu. Sabrina'nın mumu önce titredi, sonra söndü.

Sabrina gözlerini sıkıca kapattı. Kendi yarattığı karanlık bu usanç verici karanlıktan daha iyiydi. Ama orada sonsuza kadar gözleri kapalı bir şekilde dikilemeyeceğini anlaması uzun sürmedi. Bu hem faydasız hem de sıklaydı. Önce bir gözünü, sonra diğerini açtı. Sönmüş mum ellerinden kayarak taş zemine düştü.

En solgun ışık bile tünelin diğer ucundaki ufacık bir parıltıyı görmesini engelleyecekti. Işık ancak zifiri karanlıkta görülebiliyordu. Ayağının altındaki zemin eğimliydi. Duvara sarılarak ilerledi. Morgan'ı bulamamaktan mı yoksa asıl bulmaktan mı korktuğunu kendisi de bilmiyordu.

Işık, uçları yerle tavana gömülü demir parmaklıkları ve hareketsiz duran bir adamı aydınlatıyordu. Adam öyle hareketsizdi ki insan onun, kendisine mezar olmuş büyük bir kaya parçasından şekillendirilmiş olduğunu sanabilirdi. Ahşap bir duvar şamdanındaki kalın mumun ışığı gölgelerle dans ediyordu. Sabrina'nın, babasının onu zifiri karanlıkta bırakacak kadar zalim olmayışından dolayı duyduğu rahatlama, Morgan'ın el ve ayaklarının, zemine gömülü bir demir çubuğa zincirlenmiş olduğunu görünce duyduğu öfkenin altında eziliverdi. Belli ki o yüzden babası onun başına muhafız koymaya gerek görmemişti.

Müthiş bir öfke Sabrina'nın içini dağladı. Morgan bu sefil deliğe hapsedilmemeliydi. O, buğday sarısı saçlarını rüzgârda savurarak çayırlarda atıyla dörtnala koşmalıydı. Capcanlı yıldızların alanda uyumalı, tek çatısı çam ağaçlarının hışırdayan dalları olmalıydı.

Duvardan çıkan dar bir rafın üzerinde oturuyordu. Baskın gölgeler bile yüzünü örten saçlarının parlaklığını saklayamıyordu.

Başını hafifçe arkaya yatırarak, tek bir hareketle, sinmiş mahkûm görüntüsünü dağıtıyordu.

Sol gözünün altında yaralar vardı. Dolgun alt dudağı okkalı bir yumruk yemiş gibi yaralanmıştı. Sabrina ağabeylerinin onu götürürken son derece koruyucu ifadelerini hatırlayınca, Morgan'ı zincirledikten sonra öç almış olabileceklerinden şüphelendi.

Ama Morgan'ın yaraları acıma uyandıracağına onu daha tehlikeli gösteriyordu. Sabrina'nın dudakları gerildi. Sabrina'nın, bu adamın ne onun acımasına ihtiyacı olduğunu ne de bunu hak ettiğini unutmaması gerekiyordu.

Morgan iri cüssesini doğrultarak bu dar alanı hücreden kafese dönüştürdü. Şalını beline bağlamıştı. Göğsü yağlı çelik gibi parlıyordu. Her hareketinde tasmalı bir hayvan gücüyle, ona doğru sessizce yürüdü. Sabrina'ya kiikreyip zincirlerini şangırdatarak saldırsa, barbar cehenneminden fırlamış bir savaşçıya ancak bu kadar benzerdi.

Başta Morgan tutsaklığın onu çıldırttığını düşünüyordu. Hücrenin her santimini arşınladıktan sonra çaresizlik içinde sıraya çöküyordu. Sonra bu rutubetli, pis kokulu hücreye güllerin fısıltısıyla daha da alakasız olarak bir zencefil ve baharat kokusu gelmişti. Kasıkları ile midesi açlıktan kazınıyor, onun dikkatini çekmek için birbirleriyle yarışıyorlardı.

Sabrina'nın orada olduğuna inanamıyordu. Nasıl da tertipli, temizdi; teni zayıf ışıkta kaymaktaşı gibi parlıyordu. Örgüden bir taç güzel alnını süslüyordu. *Hâlâ prenses gibi davranıyor,* diye düşündü Morgan; patlayan dudağı acımasaydı sırıtacaktı da.

Zincirlerin engellemesine aldırmayarak ellerini parmaklıklara sardı. "Halime bakıp eğlenmeye geldin, değil mi?"

Morgan zincirleri yüzünden ona yaklaşamasa da bu kadar ya-

kınlık bile Sabrina'nın aklını başından almıştı. Kendine o kadar tembihlemesine rağmen Sabrina gerçeği söyleyiverdi. "Canının yanıyor olmasından korktum."

"Yanıyor. Burnum çok acıyor. Kırdın ya hani."

Sabrina başını yana yatırıp ona dikkatlice baktı. Kırık bir burun bile Morgan'ın yüzünün haşin asimetrik hatlarına zarar verememişti.

Morgan omuz silkerek onun inceleyen gözlerinden kendini kurtardı. "Bu ilk kırılışı değil. Ömrüm olursa son da olmayacaktır. Tabii sevgili baban ömrümü kısaltmaktan mutluluk duyacaktır."

"Ben burnundan bahsetmiyordum. Babandan bahsediyordum."

Morgan, gözlerindeki tembel parıltı canlansa da, yine omuz silkti. "Konuşacak bir şey yok. Bizim ihtiyar serseri öldü işte."

Sabrina onu kederden inlerken, öfkeden deliye dönmüş halde bulmayı bekliyordu. Onun bu buz gibi sakinliği daha da tekinsizdi. Acaba bütün duygularını böyle dizginliyor muydu?

Onun göz hapsinden kendini kurtararak hücreye doğru yaklaştı, ama aralarında bir kol mesafesi bırakmayı da ihmal etmedi. "Babamın babam öldürdüğüne nasıl inanırsın? Eğer öyle olsaydı kendi adamlarını silahlandırmaz mıydı? Böyle bayağı ve adice bir numara için kendi ailesinin hayatını tehlikeye atar mıydı?"

"Sen söyle."

Sabrina, tepkisini ölçmek için ona kaçamak bir bakış attı. Morgan, büyük, uykulu bir aslan gibi yelesini gözünden çekerek esnedi.

Sabrina, Morgan'ın onu kışkırtmasına izin vermemek için hızlı hızlı volta atmaya başladı. "Angus öldürülmeden önce duvar halılarının kımıldadığım gördüm, sanki arkalarında biri vardı. Katil yan

koridordan içeri girip yine aynı yoldan dışarı çıkmış olamaz mı? Babanın birçok düşmanı olduğunu inkâr edemezsin. Ah, bu herkes olabilir! Köyden biri. Klanlarımız arasında yeni bir savaş başlatmak isteyen, yoldan geçen bir Grant ya da Chisholm da olabilir."

Hatta senin klanından biri bile olabilir. Sabrina dilini tuttu, zira onun kendi adamlarını ancak babasının ismini temize çıkaracak bir hile olarak göreceğini biliyordu.

Morgan kolunu başının üzerindeki parmaklıklara dayadı. "Sen hariç herkes olabilir, tatlım. Hepimiz senin nerede olduğunu biliyoruz, değil mi?"

Onun bu alaya konuşma tarzı Sabrina'yı utandırmıştı. Onun dudaklarının kendininkilere tüy gibi hafif dokunuşunu hisseder gibi olmuş, bir alay MacDonnell'ın içinde çıplak yürürken yakalanmışçasına telaşlanmıştı. Boynundan yüzüne doğru bir hararet yükseldi.

Morgan, Sabrina'nın zarif boyun kıvrımına balonca göğsünden yükselen hırıltıyı bastırdı. Kızın, en azından Morgan'ın iyiliği için, saçını açık bırakması gerekiyordu. Çıplak ensesinin görüntüsü 'Morgan'ın içindeki, ortaya çıkmaması daha hayırlı olacak bir şeyi uyandırıyordu. Morgan onu korunmasız görmektense kızgın görmeyi yeğlerdi. Belki de bu yüzden kıza ondan nefret etmeyi öğretmeye onca yılını harcamıştı.

"Adamlarım nerede?" diye sordu ters ters. "Bu kahrolası delikte kimse bana bir şey söylemiyor."

Sabrina'nın da söylememesi gerekiyordu. Klanlarını daha fazla trajediden korumak umuduyla, onun bir parçacık da olsa güvenini kazanmak uğruna kendisinin ne kadar ileri gidebileceğini kestirebilmek için ona kirpiklerinin altından baktı.

"Malikânenin karşısındaki tepeye kamp kurdular," dedi niha-

yet, bezgince iç geçirerek. "Ama bir kuşatma mı yoksa kutlama mı planlıyorlar, kimse anlayamadı. Bütün gün viski içip dans ediyor, geceleyin de köyü taciz ediyorlar. Ha, bir de gayda çalıyorlar. Devamlı. Eğer Eriha şehri olsaydı, surları çoktan yıkılmıştı."

"Ranald'dır o. Çok fena gayda çalar."

"En azından bir konuda aynı fikirdeyiz."

Morgan zincirlerini peşinden sürükleyerek parmaklıklardan uzaklaştı. Gözlerindeki heyecanı Sabrina'nın görmesini istemiyordu. Adamları hâlâ yakınlardaysa, kaçma şansı olabilirdi. Belki şu anda bile ondan işaret bekliyorlardı.

Tekrar yüzünü döndüğünde, Sabrina yeni bir dehşetle geri çekildi.

Morgan gülümsüyordu.

Bu kadarı bile onu şok etmeye yeterken bu, sıradan bir tebessüm değildi. Ondan bekleyebileceği alaycılıktan ya da çıldırtıcı küstahlıktan eser yoktu. Bu, açıklığıyla yıkıcı, çocukça bir gülümsemeydi. Yüzünün bütün münasip yerlerini kınştıran bu gülümseme Sabrina'nın yüreğine bir bıçak gibi saplandı. Hades'in Persephone'yi yeraltına atmadan önce onu kandırmak için sunacağı cinsten bir gülümsemeydi. Şeytanın İsa'yı çöle çekmek için kullanacağı cinsten bir gülümsemeydi. Ne zincirlere, ne zindanlara sığardı. Bir kadın böyle bir tebessüm için her şeyi yapardı. Hem de her şeyi. Morgan parmaklıklara doğru yürürken Sabrina'yı pençesine alan korku dehşete dönüştü.

Morgan'ın sesi yumuşayarak Sabrina'nın sersemlemiş duygularını okşayan bir boğuk mırıltı halini aldı. "Seni orada dururken görünce hayal ettiğimi sandım. Ya da ölüp cennete gittiğimi."

Sabrina kuşkulu bir şekilde tek kaşını kaldırmaktan kendini alamadı. Yoğun çekiciliğiyle başı dönüyor olmasa, bu yüzsüzlüğü-

ne kahkahalarla gülerdi. Ama yaramaz tarafı, onun bu maskaralığı nereye kadar götüreceğini görmek istiyordu.

Sabrina yerinde kıpırdandı. "Bence sen parmaklıkların arkasından sana bakan böyle çirkin bir çocuğu görmek için cehenneme gittiğini düşünmüşsündür."

Morgan yaralanmış gibi elini kalbinin üzerine koydu. "Alayı bırak, güzelim. Senin güzelliğin karşısında melekler bile kıskançlıktan ağlar."

Sabrina, Morgan ağzını oynatırken Angus'ın ruhu mu konuşuyor diye arkasına bakacaktı neredeyse,. "Meleklerin benden korkmasına gerek yok. Çünkü oğlanın biri bir zamanlar bana güzellikle yalandan uzaktan alakam olmadığını büyük bir zevkle hatırlatırdı." Parmaklarıyla kusurlarını sayarken sesinin yumuşaklığı bu hatıranın acısını maskeliyordu. "Dudaklarım patlak, boynum cılız. Gözlerim en bayağı cinlerinki gibi şaşı, burnum da insanın aklına Pugsley'yi getiriyor."

Morgan'ın pişmanlık dolu gözleri dudaklarından yukarı çıkamadı. "Ah, ama onlar aptal bir oğlan çocuğunun alaylarıydı. Ben artık çocuk değilim, Sabrina. Büyüdüm artık."

İsmi dudaklarından bir şarkı gibi dökülmüştü. Ona "Bacaksız"dan başka bir isimle hitabı mı yoksa zaten malum olan bir şeyi bu kadar açık sözlülükle dile getirmesi miydi Sabrina'yı bu kadar sarsan? Dar kalçalanna sardığı şalı ve çıplak göğsünün güçlü kaslarıyla o kadar erkesiydi ki, şalı yere düşüp her yeri meydana çıksa bu kadar olurdu.

Sabrina'nın kalbi bu manzara karşısında haince bir ritimle çarpmaya başlamıştı. Onun hilelerine karşı beklediği kadar bağışıklığı olmamasına bozularak gözlerini yere indirdi. Buna bir son vermek istiyordu. Çıkarı için ne kadar ileri gideceğini görmek istemiyordu. Galiba bunu zaten biliyordu.

Başını yana eğerek, şen bir tebessümle son kozunu kullandı. "Buraya ne aptal aptal bakmak ne de şeytanca zevk almak için geldim ben, Morgan. Yardım teklif etmek için geldim."

Morgan parmağını kıvırarak hücreye yaklaşmasını işaret etti. Sabrina ondan uzak durmasının tek sebebi genç kız utangaçlığıymış gibi davranarak ona yanaştı. Parmaklıkları elleriyle hesapçı bir şekilde okşadıkça, Sabrina'nın teni raksediyordu.

"Senden çok şey istemiyorum, güzelim. Sana emanet eriğim tabancayı getirirsen, baban benden bir çırpıda kurtuluverir." Sesi yumuşayarak kalın bir fısıltı halini aldı. "Lütfen, Sabrina, sana ihtiyacım var."

Sözleri Sabrina'nın ruhunda unutulmuş bir rüya gibi yankılandı. Bu sözleri işitmek için kaç kere onun aşağılamasını göze almıştı? Peki, ona o kıymetli tabancasını getirdiğinde ne yapacaktı? Büyük ihtimalle saf kalbini vuracaktı. İçi buruk bir öfkeyle doldu.

"Akrabalarından hiç kimseye zarar vermeyeceğime yemin ederim," diye söze devam etti Morgan, o şeytani diliyle onu kandırarak. "Tabancayı alıp şalımın altına koyacağım..."

"Daha iyi bir saklama yeri önerebilir miyim?" diye sordu tatlılıkla. "Biraz rahatsızlık verici olsa da, muhafızların oraya bakmayı akıllarına getirmeyeceğinden emin olabilirsin."

Morgan, bir melek kanatlarıyla ona saldırıp sövmüşçesine şoka uğramıştı. Gülümsemesi kayboldu. Kaşları fena halde çatıldı. Ellerinin parmaklıkları kavrayışı bu sefer okşamaktan ziyade boğazlar gibiydi. Sabrina ürpertisine rağmen, bu Morgan'ı hilekâr ikizinden daha çok sevdiğini fark ettiğinde çok şaşırmadı.

Morgan'ın göğüs adalelerinin gerilip dalgalanmasından korkarak bir adım geri gitti. "Geçmişte patlak dudaklarımla sivri kulaklarımı incelerken bir şeyi gözden kaçırmışsın: Bir beyin. Bende de

var ondan. Söylesene, bu yaltakçılık sizin kadınlarınızda işe yarıyor mu?"

"Ben hiç kadın tanımam," diye itiraf etti; aynı anda hem aksi, hem mahcup, hem de büsbütün tehlikeli görünmeyi başararak.

"O zaman kızlara hangi tatlı sözlerle kur yapıyorsunuz?"

"Eğil demek yeterli oluyor," diye cevap verdi.

Sabrina bu sözlerin canlandırdığı rahatsız edici intibaları engellemek ister gibi elini boynuna götürdü. "Seninle oyun oynamıyorum, Morgan. Buraya sana yardım etmeye geldim. Ama tabanca, bıçak ya da anahtar vermeye değil. Katliamdan bıkmadın mı? Klanının diğer mensupları dağlardan inip Cameron'ı kuşatınca ne olacak? Yine savaş ve ölüm mü istiyorsun? Eğer babama masumiyetini ispatlama fırsatı verirsen, gidip adamlarını da ikna edebilirsin. Seni dinlerler. Artık reis sensin. Eğer bu kadar dik başlı olmasaydın..."

Hücreden gelen boğuk bir ses Sabrina'yı susturdu. Morgan kollarını başının üzerine kapatmıştı. Geniş omuzları sarsılıyordu. Başını arkaya atıp öyle kötü ve tatsız bir kahkaha attı ki Sabrina'nın sırtı ürperdi. Morgan'ın gözlerinden yaşlar akıyordu ama Sabrina bu gözlerin derinliklerindeki ümitsizliği görünce içinden, bunların başka türden yaşlar olup olmadığını sorguladı.

"Klanımın *diğer* mensupları?" dedi Morgan. "Of, işte bu çok komik, kızım. En nihayet son gülen Cameron'lar olacaktır, çünkü bizden başka kimse kalmadı. O tepede hoplayıp zıplayarak gayda çalan sersemlerden ibaret bizim klan. Hepsi öldü gitti; şimdi babam da onlara katıldı. Şimdi cehennemde zamparalık edip bana gülüyordun Reis benim, tamam. Hiç kimsenin reisi!"

Sabrina şaşmış kalmıştı. Kendi klanının yok olduğunu düşünemiyordu bile. Cameron Klanı'nın yüzlerce mensubu vardı ve her erkek çayırdaki kendi alanında ekip biçerdi. En az, dokunaklı bir

düğün töreni kadar hoş ve zamansız bir törenle Tanrı'nın ve insanların huzurunda babasına sadakat yemini eder, hatta onun adını alırlardı.

Highlands'te klansız kalmak en aşağı dışlanmışlarla bir olmak demekti.

Morgan'ın gözleri onunkilerle buluştu. "Dalkavukluk yapmam sanırdım ama yanılmışım. Onlar için dalkavukluk da yaparım. Onlar için ölürüm. Onlardan başka kimsem yok. Onlar benim her şeyim."

Hangi adam kendini batta böyle tutkulu bir şekilde açar? diye düşündü Sabrina. Morgan'ın, barışı babasından daha çok istediğini fark etmek Sabrina'nın yüreğine dokunmuştu. Varlığı buna bağlıydı. Oysa Angus'ı öldüren, acımasız sinsi eller bu umutlarını suya düşürmüştü.

Sabrina parmaklıkların arkasından bile olsa onu teselli etmek isteyerek hücreye doğru yürüdü.

"Gelme!" diye bağırdı Morgan.

Sabrina kalakaldı. Nihayet, içine hapsettiği acı ve öfkenin gözlerinde fokurdadığını görebiliyordu. Güçlü kollarını uzattığında bileklerinde ince bilezikler gibi duran kelepçelerinin zincirleri şangırdadı.

"Gelme," dedi tekrar. "Yaklaşma." Sonra daha yumuşak bir sesle, "Sana neler yapabileceğimi bilmiyor musun?" dedi.

Sabrina titreyen ellerim saklamak için cebine soktu. Birinden hâlâ bir sıcaklık yayılıyordu. Onca özenle hazırlamış olduğu, beze sarılı nevaleyi çıkardı.

Morgan'ın bakışları altında parmaklıklara adım adım yaklaşıyor, ama cesaretim kaybetme korkusuyla ona bakmıyordu. Bir adım sonra onun el erimine girecekti.

Kendini zincirin boğazına dolanmasına hazırlayarak o adımı da attı. Öyle olmayınca, çömelip parmaklıkların hemen dışına, Morgan'ın kolaylıkla alabileceği şekilde nevaleyi bıraktı. Morgan'ın baldırlarının ince çıkıntısıyla geniş kemikli ayakları gözüne çarptı.

Buruşmuş peçetenin kenarlarını düzeltirken, zencefil ile balın kokusu etrafa yayıldı. "Zencefilli çöreği çok sevdiğini hatırlıyorum. Çörekleri daha soğumadan mutfaktan çalar, aşçıyı deli ederdin."

Sabrina onun yüzündeki küçümsemeyi görmek istemeyerek, dönüp tünele doğru yürümeye başladı. Bir fare, yuvasından çıkmış, keşif gezisine çıkmaya hazırlanıyordu. Arka ayaklarının üzerine kalkıp bıyıklarını titreterek havayı kokladı. En azından birinin onun bu aptallığından faydalanacağını düşünürken, Morgan'a göstermeden gözündeki bir damla yaşı siliverdi.

Morgan parmaklıkları kavrayarak Sabrina'nın gidişini seyretti. Gözleri ayaklarının dibindeki kalın zencefilli çörek dilimine indi, başını kaldırdığında Sabrina'nın hangi yöne gideceğine karar vermeden önce tünelin sonunda bir an durduğunu gördü. Gözleri yine çöreğe indi. Keskin kokusu burun kanatlarını titretti. Açlıktan midesi kazınıyordu. Fare minik pençeleriyle taşların üzerinde gıcırtılı sesler çıkararak çöreğe doğru ilerledi.

Sabrina karanlıkta bir hayalet gibi süzülerek tünelin ağzından bir kez daha hızla geçti. Morgan onun üç kere daha tıpış tıpış yürüyerek oradan geçişini izledikten sonra ağzının içinde bir küfür homurdanı verdi.

"Kadın!" diye bağırdı.

Bir anlık sessizlikten sonra Sabrina, oval yüzü karanlıkta parlayarak yeniden göründü. Morgan mumunu tutup parmaklıkların arasından dışarı uzattı.

"Al şunu."

"A-ama alamam. Muhafızlar gelene kadar sen karanlıkta kalırsın...

"Al şunu!" dedi Morgan tekrar. "Çek git buradan. İştahımı kapatıyorsun."

Sabrina mumu ondan alırken parmakları birbirine değdi. İkisi de erimiş sıcak mumun tenlerine değmesine aldırmadılar. Sabrina elini alevin önüne tutarak mumun sönmesine engel oluyordu.

"Bacaksız?" dedi Morgan, ona getirdiği şeyin karşılığında bir şey daha vermek istiyordu. Kızın gizlice bu rutubetli deliğe gelip onu teselli etmesinin karşılığı bir mum olamazdı.

"Efendim, Morgan?" diye cevap verdi Sabrina.

"Annene söyle, bir daha bir MacDonnell'a tüfek doğrultacağı zaman, tüfeğin içindekinin tüy olmamasına dikkat etsin. Biz daha çocukken Alex o oyuncakla beni defalarca pusuya düşürdü."

Sabrina ona irice açılmış ve şaşkın gözleriyle bakarken Morgan kendini tutamayıp onu öpecekti. Parmaklıkların arasından elini uzatıp onu tünelin ağzına doğru hafifçe itti.

İşte Sabrina ışığı da yanında götürerek gitmişti.

Morgan, aklında onun ektiği şüphe tohumlarıyla parmaklıkları kavradı. Cameronlara nefreti onun gözlerini karanlıktan daha mı çok kör ediyordu? Ya Sabrina haklıysa? Ya babasını öldüren kamayı tutan el bir Cameron'a değil de, bir haine aitse? Morgan onun sözlerini düşünürken bile güzelliğine lanet etti. Onun o güzel yüzü aklını başından almış olmasaydı, her zamanki dikkatliliğiyle, babasının ölümünden önce salona giren çıkanı takip edebilirdi.

Bir parçası Angus'ın öldüğüne hâlâ inanamıyordu. Acısına biraz burukluk karışmışta. Bir ömür boyu babasına söylemek isteyip de söyleyemediği sözleri artık yutmak zorundaydı.

Morgan çömelip elini parmaklıkların arasından dışarı uzattı,

sıcak ve gevrek çöreği aldı. Eline tüylü bir şey çarpıp bir itiraz viyaklaması koyuvererek kaçtı.

"Kızma, küçük dostum," diye mırıldandı. "Senin hakkını yemem." Çöreğin kenarından bir parça kopardı, bunu izleyen keyifli kemirme sesini duyunca da gülümsedi.

Morgan sırtını parmaklıklara verip çömelerek zencefilli çöreği yedi. Bitirdikten sonra uzun süre ağzında kalan tatlılık, ıstırabının acılığını dengeledi.

Beşinci Bölüm

Dougal, Angus öldürüldükten bir hafta SQnra yukarıdaki oturma odasında esrarlı bir şekilde Mısır kanepesinin altına itilmiş kılıcının bıçağını parlatırken, karısı fırtına gibi içeri dalarak kapıyı öyle bir çarptı ki mumların alevleri titreşti.

Gözünün önüne düşen bakır rengi bir saç tutamını üfleyerek uzaklaştırdı. "Umarım o kılıcı Morgan MacDonnell'm kaim boynunu vurmak için biliyorsundur."

Dougal tek kaşını havaya kaldırdı, keşke klanının adanılan kamının şu halini görebilselerdi. Şeflerinin eşi olarak, onlara asaletin ve zarafetin ne anlama geldiğini gösterirdi. Onun o yumuşak buyrukları zaten hiçbir itaatsizliğe izin vermezdi ama ancak kocasıyla yalnızken ateşi yüzeye çıkıyordu. Dougal da buna seviniyordu; çünkü bu ateşle, gerçek bir kadının büyük tutkuları meydana çıkıyordu.

Dougal altın yaldızlı bir aynayı şöminenin üzerinden kaldırarak kılıcı yerine asıp ona hayranlıkla baktı. "Konuşmak istediğin bir konu mu var, hayatım?"

Elizabeth sözsüz bir öfke ünlemiyle dönüp odayı arşınlamaya başladı; geniş kol ağızları her adımda dalgalanıyordu. Ellerini dışarı çıkarıp mücevherlerini okşuyor, sanki onlarla teselli bulmayı bekliyordu.

Elleri çok güzeldi, ince parmaklarının birinde yakut nişan yüzüğü vardı. Bunlar bir sanatçının elleriydiler, Tanrı bu elleri resim veya heykel yapması için değil, bahçesindeki canlı şeylere bakması için yaratmıştı. Dougal güllerin onun parmak uçlarının bir dokunuşuyla yapraklarını güneşe doğru açtığına şahit olmuştu. Yirmi üç yıllık evlilikten sonra dokunuşunun onun üzerindeki tesiri hâlâ aynıydı.

Elizabeth hızla arkasına döndü. "Yedi gün oldu, sen daha hiçbir şey yapmadın. Yüz yıl önce buraların hâkimiydin belki ama artık İngiliz yasalarına bağlıyız. Neden askerleri çağırtıp onu buradan aldırmıyorsun?"

Dougal kral olmayı arzu etti. Onunla karşı karşıya gelme kararını vermek için Hazreti Süleyman'ın irfanına sahip olması gerekiyordu. Evini kuşatan İngiliz askerlerinin hayali karşısında içindeki inatçı, atalarına ait bir hayalet ürktü. "Hangi suçlamayla, Beth? Elem? Babasının gözünün önünde katledilmesini izlemesinin yarattığı biçare öfke? Bunlar ne kralın ne de Tanrı'nın nazarında günahtır."

"Ya kızımıza karşı işlemeye teşebbüs ettiği günaha ne demeli? Kızım o günden beri yemeğine bile dokunmadı. Gece boyunca odasında dolaştığını duyuyorum. Ya bir daha toparlanamazsa?"

Dougal, düşüncesi karısınkinden tamamen farklı da olsa, onun haklı olabileceğini düşündü. "Ne yapmamı istiyorsun? Onu herkesin önünde kamçılatayım mı? Astırayım mı?"

Elizabeth pürüzsüz alnını kırıştırdı. "Kardeşim William'm tanıdıkları var. İngiliz Donanması'nın böyle güçlü kuvvetli birini almak isteyeceğinden eminim."

Dougal, karısına karşı nadiren sesini yükseltirdi; ölçülü sesi kırgınlığını daha iyi yansıtıyordu. "Yani onu zorla donanmaya sokmamı istiyorsun. Hatırladığım kadarıyla, o çocuğu daima ilk savunan

sen olurdun. 'Anne sevgisine aç,' derdin, 'ama bunu kabul etmeyecek kadar gururlu.' Bu ani kindarlık neden?"

Elizabeth gözlerini indirdi. Bu teklifinin intikamdan ziyade öfkeden olduğunu biliyordu. Morgan'ın kızma bakışından korkuyordu. Ona dokunuşundan.

"Bırak onu, o halde. Evine gönder," diye fısıldadı.

Dougalın kendi hayal kırıklıkları boğuk bir küfür halinde patladı. Saçlarının arasından elini geçirerek ayağa kalkarken aksanı daha da koyulaştı. "Sonra ne olacak, Beth? Morgan bizim 'barış altında cinayet'e teşebbüs ettiğimize inanıyor, bu bir Dağlı için en adi suçtur. Adamları bizim Glencoe'da zavallı MacDonnell'ları yataklarında katleden alçak Campbell'lardan bir farkımız olmadığını düşünüyorlar. Morgan kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp eve dönecek mi sanıyorsun?"

Elizabeth sessizce başını iki yana salladı. Gözyaşları kirpiklerinde parlıyordu.

Dougal bu gözyaşlarının onu etkilemesinden korkarak pencereye doğru yürüdü. Karşıki tepede yakılan büyük ateşin yaydığı korkunç is kokusu ve küller, gaydanın bitmek bilmeyen inlemeleri eşliğinde odaya kadar ulaşıyordu. Angus'm üzeri ekose şalla örtülü cesedi onların korkutucu neşelerine nezaret ediyordu.

"Barbarlar," diye fısıldadı Elizabeth. "Onu gömmemize izin vermeyecekler, ama örtülerini ıslatmak için bir fıçı tuzlu suyla sirke çaldılar." Ürperdi. "Bak şu işe, eğer havalar soğumasaydı..."

"Angus'ın görüntüsünden anladığım kadarıyla, o bıçak sırtına saplanmadan çok önce turşusu çıkmıştı onun." Dougal pencereyi sertçe kapatarak camı zangırdattı. "Diğer MacDonnell'lar intikamdan çok eğlenceyle ilgileniyor olabilirler ama Morgan tam bir Dağlı. Öcünü alana kadar huzur bulamaz. Savaş alanının belirli sınırları

içinde değil, Alex geceleyin atıyla geyik avından döner ya da Brian o flörtleştiği sütçü kızın penceresinden gizlice çıkarken alacaktır öcünü." Karısına döndü. "Ne Cameronların ne MacDonnell'ların gururu yüzünden oğullarımın veya onun kanı dökülsün isterim."

Elizabeth gözle görülür bir çabayla omuzlarını dikleştirdi. "Çok güzel. Eğer MacDonnell'ları katil olmadığımıza ikna edemezsek, özel akşam yemeklerimi boş masaya hazırlayacağım. Leydi Fraser yahut MacPherson'lar, tatlılarına zehir koymamızdan ya da onları şişlememizden korkarlarsa bizimle yemek isteyeceklerinden şüpheliyim."

Dougal onun kibar ve süslü sözlerini asla küçümsemezdi. Onu bu kadar kadınsı -onun Elizabeth'i- yapan da bu ilgileriydi.

Uzanıp onun elini tuttu ama Elizabeth buna bir an izin verip sonra elini çekti. "Senin aklına güveniyorum. O çok değerli barışını korumak için ne gerekiyorsa yap, Dougal." Eteklerini kaldırıp diz kırarak selam verdikten sonra kapıyı ardından yavaşça kapattı.

Dougal sakalını sıvazlayarak pencere kenarına dayandı. Cameron'Iarla MacDonnell'lara bu darbeyi kim indirdiyse, tesiri büyük olmuştu. Bıçaklamanın ardından, hain, kimliğine dair en ufak bir ipucu bırakmadan kaçmıştı.

Angus'ın öldürülmesinin Dougal'ı zora soktuğunu Elizabeth bile anlamışta. Eğer Highlands'te başını dik tutarak yürümek ve hem çocuklarının hem de klanının geleceğini güvenceye almak istiyorsa Dougal'm yalnızca bir seçeneği vardı. MacDonnell'ların reisine güveninin geri çevrilemez bir simgesini vermeliydi; bu öyle bir şey olmalıydı ki Morgan bir daha asla onun iyi niyetinden şüphe etmemeliydi. Dougal bu hazineyi on iki yıldır Morgan için saklıyordu.

Kapalı kapıya baktı, bu kararının karısının da elinden gitmesine sebep olmaması için dua etti. Tanrı onu bu planından dolayı affedebilirdi ama Elizabeth'in affedeceğinden emin değildi. Arka-

smda, gaydanın vahşi, rahatsız edici notaları, sabahın getirecekleri konusunda onu uyarırcasma camı delerek içeri giriyordu.

Gaydanın çıldırtıcı sesine daha fazla tahammül edemeyen Sabrina yorganı başının üzerine çekerek yastığının alfana saklandı. Yarı sayvanlı yatağının ayakucundan Pugsley başını kaldırarak derin hırıltılar çıkardı. Gayda çalmaya devam ederken, vahşi melodileri Sabrina'yı, tüm hayatı boyunca onu kuşatan malikânenin sağlam duvarlarının ötesine taşıyordu. Pugsley'nin hırlamasına aldırmayarak yorgam üzerinden atıp çıplak ayakla pencereye yürüdü.

Pencereyi açtı. Ay, buzlu bir inci tanesi gibi dağ eteklerine alçalmıştı. Aydınlık fonuna kontrast oluşturan görüntüsü Sabrina'nın nefesini kesti.

Gürüldeyen ateşten dışarı çıkan alevden diller geceyi yalıyordu. Havaya fırlayan kıvılcımlar rüzgârla savrulup bir avuç asi yıldız gibi o güzel yuvalarına geri gönderiliyorlardı. Karalti halindeki insanlar ateşin nur dairesi içinde hoplayarak dans ediyorlardı; ekose kumaştan giysileri arkalarında kanat gibi dalgalanıyordu.

Sabrina onların arasında olsa manzaranın romantizmini kaybedeceğini biliyordu. Küfürleri işitir, sarhoş yalpalamaları görür ve Angus'ın kefene sanlı cesedinin bir pagan adağı gibi ortalarında boylu boyunca yatışından ödü kopardı. Ama ikinci kattaki odasının penceresinin güvenli mesafesinden onlann eğlencelerini izlemek bu eğlencenin korkutucu cazibesini dağıtıyordu.

Bu Dağlılar, annesinin çok kıymet verdiği terbiye ve âdetlere aldırmadan çılgınca ve özgürce dans ediyorlardı. Sabrina bütün hayatı boyunca Elizabeth'in bir çiçeği gibi kesilip budanmış, bir gün ingiltere'ye gidip şanlı Belmont ailesindeki yerini almak üzere yetiştirilmişti. Ama kimi zaman dağlardan güçlü trampet sesleri gök gürültüsü gibi gelir ve eğreltiotuyla dolu çayırlarda ve taşlık dere-

lerde dikenli çalılarını sağa sola dolayan yaban gülleri gibi avare dolaşmak arzusunu ruhuna salardı.

Gaydanın müziği gecenin bu saatlerinde malikânenin bu vakarlı sessizliğinden kaçmak için can atmasına sebep oluyordu. Çiy yağmış çayırlarda çıplak ayakla koşmak istiyordu. Ateşin başında dans edip zıplamak ve sıcaklığıyla büyüsünü duyumsamak uğruna obur alevlerine kapılma tehlikesini göze almak istiyordu.

Pencerenin kenarına çöktü. Morgan kendi gibilerin yanında olmalıydı, Sabrina'ya yuva olan bu taşların altma gömülmeme! iydi. Keskin sonbahar rüzgârlarından ve kısalan günlerde süpürgeotlarını mor renge boyayan güneşin sıcaklığından bir haftadır mahrumdu.

Onun ziyaretine gittiğinden beri defalarca, ciddi bir kararın arifesindeymişçesine o dik basamakların kenarında bocalarken buldu kendini. Bir keresinde de sanki bir baygınlıktan uyanmış gibi Morgan'ın tabancasını eteğinin katlarının arasında buldu.

Son sözleri hâlâ aklındaydı. Annesinin silahının blöf olduğunu biliyordu ama yine de yakalanıp babasının merhametine kalmış bir hayvan gibi hapsedilmeye müsaade etmişti. Sabrina bunun nedenini merak ediyordu. Sonra onun klanından adamların pis pis sırıtan yüzleri aklına geliyordu. Morgan'ın bile zor yatıştırdığı çılgınca bir şehvete kapılmışlardı. İyi de Morgan neden tahammül edemediği bir kız uğruna kendi özgürlüğünü feda etmişti. Şüphe ve suçluluk hissi ona eziyet ediyor, uykularını kaçırıyordu.

Yanağını pencere doğramasının serin ahşabına dayadı. Biri tepenin zirvesinin önünde durmuş, cansız gaydadan kederli bir ses çıkarıyordu. Ufukta bir bulut belirip sonra hızla uzaklaşü. Ay akışkan ışıklarını gayda çalanın üzerine döküyordu.

Sabrina şaşkın şaşkın bakıyordu. Gaydayı çalanın erkek değil

de, saçları rüzgârda gümüş kamçılar gibi savrulan, ince endamlı bir kadın olduğuna yemin edebilirdi.

Artık gaydadan çıkan ses, günlerdir kulaklara işkence eden akortsuz bir ıslık değil, antik bir tanrıçaya adanmış basit ve melodik bir yakarıştı. Sabrina pencereyi kapattı ama gaydanın sesi yine de içeri sızıyor, Angus için, Morgan için ancak bir kadın yüreğinden kopup çıkabilecek bir ağıt yakıyordu.

Sabrina yatağına döndü; yanaklarındaki gözyaşlarına şaşmıştı.

Ertesi sabah Sabrina'nın kapısı hafifçe çalındı. Sabrina inleyerek yatağına daha çok gömüldü. Nihayet ağlayarak uykuya dalıncaya kadar gece göğü siyahtan griye dönmüştü. Pugsley de dişleriyle yorganı tutup Sabrina'nın yukarı dönük poposunun üzerinden çekerek onu kaldırma çabalarına katkıda bulundu.

Sabrina gözlerini ovuşturarak kalktı. Kapı tıklaması yeniden başlamadan önce başka bir ses üzerine saldırdı.

Sessizlik. Saf, huzurlu sessizlik. Göğsü korku ve heyecanla sıkıştı. Yataktan fırlayarak pencereye koştu.

Yamaçta kimse kalmamıştı. Kömür haline gelmiş bir odun kümesinden çıkan duman sabah sisine karışıyordu.

Annesi kapının arkasından başını uzattı. "Hemen giyin, canım. Baban mahkeme düzenliyor ve senin de hazır bulunmanı istiyor."

"Mahkeme mi? Ama niçin?"

Elizabeth kaşlarım çattı. "Doğrusu bilmiyorum. Ama eğer istiyorsa orada bulunup ona destek olmamız gerekir."

Sabrina bu kulağa hoş gelen emre itaatsizlik edecek değildi. İlginç bir şey kaçıracağı korkusuyla hizmetçiyi çağırmakla vakit kaybetmeyip korsesini giymekten vazgeçerek, eteğinin kafesini kendisi bağladı. Kolalı iç eteklerinin üzerine koyu lavanta rengi ipekten

bir elbise geçirip yeleğinin minik düğmeleriyle cebelleştikten sonra saçını dağınık bir topuz halinde topladı. Aynadaki görüntüsü onu yolundan çevirdi. Koyu elbisesi ve aynı renkteki gözaltlarıyla daha şimdiden yasta görünüyordu.

Sırtında bir ürperti dolaştı. Babası daha önce hiç eski usul.Highland adalet divanını toplamamıştı. Bu o MacDonnell Tara, Cameron topraklarına geçtikleri zaman babasının onların kaderlerinin efendisi olduğunu, sözünün herhangi bir İngiliz yargıcının rüyasında göremeyeceği kadar kutsal olduğunu hatırlatacak bir tokattı. Sabrina babasımn Angus'ı öldürmekle suçlanıp MacDonnell mahkemesinde yargılandığını gözünün önüne getirdi. Onların adaletinin baltanın bilenmiş kenarıyla taksim edildiğinden şüphesi yoktu. Kalbi hızlı atmaya başladı. Babası Morgan'ı hapisten daha korkunç bir kadere mi mahkûm etmek üzereydi?

"O alçağın hepinizin terliklerine bal döktüğü zamanı unutma," diye hatırlattı aynadaki kaygılı aksine. "Asılmak bile az ona."

Küstah bir saç tutamını geriye atıp odadan uçarcasına çıktı, Pugsley de oflayıp puflayarak hemen saten kaplı topuklarının arkasından onu izledi.

Sabrina köpeğini mutfakta bir tabak yulaf lapası yemeye bıraküktan sonra salona girdiğinde, buranın çehresini yeniden değişmiş buldu. Annesinin zarif mobilyaları kenara itilmiş, birtakım basit tahta sıralar dizilmiş ve yüksekçe bir platformun üzerine tek bir oymalı koltuk yerleştirilmişti. Salon, klanın ileri gelenleri ve köyün ihtiyarlarıyla doluydu. Sabrina onların sert ve kırışık yüzlerinden, geçmişteki Cameron mahkemelerinin hatıralarını okudu. Sabrina babasının Cameron Klanı'nın toprak sahibi olarak otoritesini Kral'ınkinin üzerine koyan bu mahkemeyi toplamakla İngiliz yasalarını çiğnemiş olabileceğini düşündü.

Bir sırada Enid'in yanındaki yerini alırken, amcalarından biri dönüp ona göz kırptı. "Bir şey kaçırdım mı?" diye fısıldadı Sabrina.

Heyecandan yüzü kıpkırmızı olmuş Enid başını olumsuz anlamda salladı. "Daha konuşmaya başlamadılar. Sanki bir şeyi bekliyorlar."

Sabrina kuzenini daha fazla sorgulayacak fırsatı bulamadı. Babasının işareti üzerine ana kapı açıldı.

Sabrina'nın kalbi annesinin ispinozlarının kanatlan gibi çırpındı. Morgan, gururlu ve özgür bir edayla kapıda duruyordu; şalını bir kralın pelerini gibi güçlü omuzlarına atmıştı. Sabah güneşinin ışığı arkasından vuruyor, saçını altın rengine boyarken, kemerinden sarkan baltasını donuk bakır rengine çeviriyordu.

Enid uzanıp kulağına fısıldadı. "Anladığım odur ki, Dougal Enişte onu gün ağarırken salıvermiş ve ona akrabalarıyla kuracağı mahkemeye çıkmasını buyurmuş. Ağabeylerin babanı, MacDonnell'm, adamlarını alıp destek bulmak üzere dağlara kaçacağına ikna etmeye çalışırken, feci bir tartışma meydana geldi."

Hayır, diye düşündü Sabrina. Morgan hiçbir şeyden kaçmayan bir MacDonnell'dı. Kendisiyse dağlarda destek kuvvetleri bulunmadığını bilen tek Cameron'dı.

Morgan'ın adamları koruyucu bir kalkan gibi etrafını sarmışlardı; elleri silahlarının kabzalarında duruyordu. Bazısının geceki eğlencenin etkilerini üzerlerinden atamadıkları belli oluyordu. Rengi atmış bir delikanlı eşiğe takılarak sendeledi, yakınındaki aynı beceriksiz tavırla tutup bir şaplak atmasaydı, boylu boyunca yere serilecekti.

Morgan öne doğru çıkü. Sabrina daha önce hiç etrafı bunca adamla çevrili olup da bu kadar yalnız görünen bir adama rastlamamıştı. Yüreği şefkatle ezildi.

Babası konuşmaya başlamadan önce, Sabrina'ya, sanki bir an bakışları ona değdi gibi geldi. Sonra Dougal'ın canlı Dağlı aksanıyla konuşması salonu doldurdu; bilmeden, on iki sene evvel Sabrina'nın ona söylediği sözlerin aynısını tekrarlıyordu. "Cameron'a hoş geldin, Morgan MacDonnell."

Dougal onu, adam sanki bir haftadır salonunun tam alfanda hapis değilmiş gibi selamladı. Uzun bir sessizliğin ardından, Morgan başını eğerek karşılamayı kabul edince, sıralardan duyulacak kadar yüksek bir nefes sesi geldi. Brian ile Alex kalabalığın arasından çıkıp ona kürsüye kadar refakat ettiler. Refakat mı yoksa bekçilik mi? Morgan'ın, ağabeylerinin ince endamlarını cüce gibi gösterdiğine dikkat eden Sabrina bunu düşünmekten kendini alamadı. Önlerindeki kalabalık su gibi ikiye ayrıldı. Morgan'ın bakışları Sabrina'nın üzerinden geçerken onu tanıdığına dair en ufak bir belirti göstermedi.

Sabrina, Enid'in şaşkın bakışlarına aldırmadan oturduğu yerde kıpırdanıyordu. Morgan besbelli reisin kızma sarkıntılık etmek suçuyla yargılanacaktı.

Morgan'ın kaderine bu kadar metin bir şekilde yürümesine nasıl müsaade eder, onu savunmak için tek bir söz söylemeden nasıl dayamrdı? Babası Morgan'ın aslında hangi koşulda teslim olduğunu bilseydi, insaflı bir yargıda bulunurdu. Morgan'ın kibarlıktan uzak ama dürüstçe belirtmiş olduğu gibi, Dougal Cameron henüz biricik kızını bir şey için reddetmiş değildi.

Sabrina ani bir kararla ayağa fırlayarak, "Durun!" diye bağırdı. İstediği güçlü emir tonunun yerine sesi küçük bir köpek yavrusunun havlaması gibi çıktı.

Morgan kürsüye çıkan basamaklarda döndü. Yeşil gözleri, sözleri onu suçlayıcı da olsa, onu savunsa da, söyleyeceği hiçbir şeyi umursamadığım gösterircesine parlıyordu. Şüphesiz ki onun mer-

hametine garazından daha çok kızardı. Sabrina onu suçlayabilir miydi? Adamları Morgan'ın silahsız bir kadına teslim olduğunu anlasalardı, Morgan onları nasıl idare ederdi? Alay konusu olur, itibarını kaybederdi.

Sabrina bir fare yutuyormuşçasına güçlükle yutkundu. "Affedersiniz. Kıymığın üzerine oturdum da."

"Bende de bir genç kızın oturabileceği bir şey var!" dedi salonun arka tarafından biri.

"Evet, Fergus, ama seninki kıymıktan da küçüktür!" diye bağırdı bir başkası. MacDonnell'lar arasında çirkin bir gülüşme oldu.

Sabrina yerin dibine geçerek sırasına çöküverdi. Annesinin ayıplayan bakışlarının altında yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Morgan kürsüdeki koltuğa otururken, Dougal salonun ön tarafındaki boş sıraya doğru elini salladı. "Bu sırayı MacDonnell ihtiyar heyeti için ayırdım. Mahkemem onların fikir ve görüşlerine açıktır."

Arka duvardan itişme ve ayakla eşeleme sesleri yükseldi. MacDonnell sıralarından, saçı ağarmış, zayıf bir adam diğer adamlar tarafından öne doğru itildi. Ayaklarını sürüyerek öne doğru yürüyüp uzun, boş sıranın bir yerine ilişti. Morgan bu utanç verici görüntüye aldırış etmedi. Sabrina, MacDonnell hayat tarzının uzun yaşamaya elverişli olmadığı sonucunu çıkardı. Angus onların tek ihtiyarları mıydı?

Dougal ellerini göğsünde kavuşturarak mahkemeyi dikkate davet etti. "Cameron Klanı'nın toprak sahibi olarak adaletin yerine gelmesi için bugün burada bu mahkemeyi toplamış bulunuyorum."

Sabrina'nın klanından onaylayan bir mırıltı yükseldi. Onların nazarında adalet bu barbar MacDonnellların sonuydu.

Dougal sözüne devam etti. "Bugün MacDonnell'ların reisinin babasının talihsiz ve zamansız ölümü için bir telafi cezası belirlemek için buradayız."

Salonda bir şok dalgası dolaştı. Sabrina'nın ağzı açık kalmıştı. Mahkemenin hakkında hüküm vereceği kişi Morgan değil, babasıydı. Tahkime gitme talebi suçunu itirafla aynı anlama geliyordu. Annesi de en az onun kadar şaşkın görünüyordu; Brian ile Alex'inse çilleri iyice belirginleşinceye kadar renkleri attı.

Cameron elini kaldırdı. Meydana gelen sessizlik ivedi ve gerilim yüklüydü. "Angus MacDonnell'ın öldürülmesi hususunda masum olduğum yönündeki iddiamı tekrarlıyorum. Bu ne benim ne akrabalarımın işidir. Ama MacDonnell, hususi Cameron misafirperverliği koruması altında öldürüldüğünden, eski ve saygıdeğer kanunlarımız uyarınca bir bedel ödeyeceğim."

Sabrina adeta annesinin düşüncelerini okuyordu. Galya kanunları. İngiliz kanunları değil.

Sıralardan kimden olduğu anlaşılmayan bir bağırtı yükseldi. "Evet, ihtiyar evinde dursaydı, belki hâlâ hayatta olurdu!"

Bir MacDonnell kılıcı parlayıverdi ama Morgan'ın uyaran bakışı onu durdurdu.

"Angus MacDonnell'ı buraya davet eden bendim," diye cevap verdi Dougal. Morgan'a döndü. "Morgan Thayer MacDonnell, babanın katledilmesi davasını görecek bu mahkemenin hükmünü kabule hazır mısın?"

Morgan sırtını koltuğun arkasına yasladı, zarif bir küstahlıkla bir ayağının bileğini diğer dizinin üzerine koydu. "Başka şansım mı var?"

Onlar için canımı veririm. Onlardan başka kimsem yok. Onlar benim her şeyim.

Morgan'ın sözleri aklına geldiğinde Sabrina dönüp arka sıraya oturmuş adamlara baktı. Morgan onların fersiz gözlerine bakınca ne görüyordu? Eski bir gururun gölgesini mi? Geçip gitmiş şanlarının küçük bir parçasını mı?

Dougal sıranın üzerinde titreyen ihtiyar adama baktı. "Ya MacDonnell ihtiyar heyeti?" dedi, adamın fikri imparatorların ve kralların kine eşmiş gibi.

"Evet," diye fısıldadı adam çekinerek. Klanından tezahüratlar yükselince dişsiz ağzıyla sırıttı.

Morgan'ın dudakları saygısızca bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Buyur, Cameron. Elinden geleni ardına koyma. Ben iki keçi alayım, senin eline bir şaplak vurulsun, sonra da herkes kendi evine."

Sabrina'nın büyük amcası Robert basamakları çıkıp yanlarına gitti. Sabrina babasının kararı bizzat bildirmeyecek oluşuna şaştı. Robert yeğeninin karşısına dikildi. "Sen de bu mahkemenin kararına uyacağına söz veriyor musun, Dougal Cameron?"

"Söz veriyorum."

Dougal kürsüden inip karısının yanma oturdu. Karısının elini tutarken, eklem yerleri gerilmekten bembeyaz kesildi.

Robert kar beyazı sakalından daha uzun bir tirşeyi açıp altın çerçeveli gözlüğünü gözüne taktı. "Pekâlâ. Herkes bu kararı dikkatle dinlesin. Bu hüküm iki reisin verdiği yetkiyle donanmıştır. Şimdi okuyacaklarım Cameron'ın MacDonnell'a ödeyeceği bedeldir: İki yüz koyun, yüz büyükbaş..."

Sabrina, amcası titrek sesiyle tekdüze bir şekilde okumaya devam ederken, Morgan'ı inceledi. Morgan esnedi, sonra korkutucu bir kama çıkarıp tırnaklarını yontmaya başladı. Sabrina onun bu sıkılma numaralarına kanmıyordu. Perde gibi önüne inmiş saçlarının arkasındaki gözleri parlıyordu.

"...iki yüz tavuk, üç kasa İskoç viskisi..." Bu sonuncusu MacDonnellTardan tezahürat aldı. "...tören kılıcı, Cameron nişan yüzüğü..."

Sabrina oturduğu yerde şöyle bir geriledi. Bu yüzüğün annesinin parmağından çıktığını hiç görmemişti.

"...ve evlilik yolunda kızı Sabrina."

Morgan'ın kaması yere düştü. Salona tatsız bir sessizlik çöktü. MacDormellTarın tek ihtiyarı mosmor olmuştu. Morgan destek almak istercesine ellerini koltuğun oymalı kollarına dayayarak ayağa kalkarken Sabrina nefes almaktan korkarak başını kaldırdı. Aralarındaki insan denizinin içinde gözleri buluştu.

Morgan kesik bir kahkaha koyuverdi. Sözleri Dougal'aydı ama gözleri tamamıyla Sabrina'ya hitap ediyordu.

"Tanrı aşkına, be adam, hiç mi insafın yok? Bana kızının yerine dört yüz tane tavuk versen, oıınaz mı?"

Altıncı Bölüm

Mahkeme karışmıştı. Elizabeth elem dolu bir feryat kovverip gözyaşlarına boğuldu. Brian kılıcım çekip Morgan'a doğru atıldı. Alex ise ağabeyini belinden yakalayıp o daha basamaklara varamadan geri çekti. Kılıçlarla kamalar şakırdayarak kınlarından çekildiler. MacDonnell'ların ihtiyarı kargaşayı fırsat bilerek klanının arasına kaçü. Salon çatışmanın eşiğindeyken Dougal ise gözlerinde bir kayıtsızlıkla sakalını sıvazlıyordu.

Sabrina, Morgan'ın, babasının onu aldattığına inandığında duyduğu ihanet hissini ilk defa olarak anlıyordu. Babası göğsüne bir hançer saplasa bu kadar cam yanmazdı. En azından Angus'ın yarası ölümcüldü. Sabrina ise müebbet hapse mahkûm edilmişti.

Canan kahkahası kıkırdamaya dönüşen Morgan tekrar koltuğa oturdu. Sabrina aptalca sırıtırken, bir an bu adama karşı değil de onun yanında mücadele etmenin nasıl bir şey olacağını düşündü. Kız yıllarca onun o ekşi suratına bir tebessüm yerleştirmek için boşuna uğraşmıştı. Fakat ancak aralarında kurulacak bu garip evlilik bağı adamın gizli kalmış hoş mizacını ortaya çıkarabilmişti. Gözlerinde çakan şeytani kıvılcım, Sabrina'nın tüylerini ürpertiyordu. En korkulu kâbusu gerçek oluyordu. Eğer babasımn istediği olursa, Sabrina tamamen Morgan'ın insafına kalacaktı.

Ve geçmiş tecrübelerinden, onun hiç insafı olmadığını biliyordu.

Pugsley'den bile daha az dişi olan bir MacDonnell'm havaya kaldırdığı balta güneş ışığında parladı. Dougal kürsüye atlayıp, "Yeter!" diye bağırdı. "Adamlarına hâkim ol, Morgan. Cameron topraklarının ortasında çıkan bir savaşa güçleri yetmez."

Morgan boğuk bir emirle adamlarını hizaya getirdi.

Dougal ona döndü. "İkimiz de bu konuyu baş başa görüşmeyi yeğleriz, sanırım."

"Kabul etme, Morgan! Tuzak!" diye bağırdı adamlarından biri.

"Evet, hem de akıllıca bir tuzak," dedi Morgan, Dougal'ı adeta hayran gözlerle inceleyerek. "Ranald, adamları alıp beni tepede bekle. Haber gönderirim."

Morgan'ın adamları isyan etmek üzereyken, Cameron'ın adamlarının da oradan ayrılmakta olduğunu görünce itaat ettiler. Sabrina, yıpranmış bir şala sarınmış zayıf yapılı bir adamın bir an arkada kalıp sonra diğerlerinin peşinden gittiğini gördü. Çatişma korkusu kuzenine duyduğu sevgiden daha ağır basan Enid ayağa kalkarak parmak uçlarında kaçmaya çalıştı.

"Ah, hayır, gitme!" dedi Sabrina, onu eteğinin çift pililerinden tutup çekerek. "Sen de beni bırakma."

Elizabeth, Dougal'la fısıltıyla bir şey konuştuktan sonra onların yanına gelip kolunu kızma doladı. Brian ile Alex kürsünün yaranda.dikiliyorlardı; Alex bir öfke patlamasının eşiğindeydi, Brian ise Morgan'a açık bir nefretle bakıyordu.

Sabrina yanından geçen akrabalarımn acıma dolu bakışlarına maruz kalıyordu. Mahkeme onu, ondan nefret eden bir adamla ömrünü geçirmeye mahkûm etmişti.

İçi gururla doldu. Başım kaldırdığında babasım karşısmda buldu. Bu kadar çok sevdiği adamın yüzüne bakamayarak gözlerini boyun fırfırmdaki safir broşa dikti.

"Sen de gitsen iyi olur, kızım," dedi nazikçe. "Morgan'la konuşacağımız meseleler var."

Sabrina titrememesi için çenesini sıkıyordu. "Ben de bu meseleler arasında yer aldığım için, kalmak istiyorum."

"Sence bir sakıncası var mı, Morgan?" diye sordu Dougal.

Morgan aldırmazca omuz silkti. "Söyleyeceklerimi dinlemeye hazır olduktan sonra, benim için fark etmez."

Kürsüden aşağı atlayıp sıralara doğra yürüdü. Uzun, huzursuz adımlan rahat tavırlarının altında kaynayan öfkesini açığa vuruyordu. "Kızını üzerime almayı istediğimi nerfeden çıkardın, Dougal?"

Dougal parmaklarım birleştirerek çenesinin altına dayadı. "Onu güzel buluyorsun, değil mi? Ona bakışını gördüm."

Sabrina o gün ikinci kez utanandan yerin dibine geçti. Morgan topuğunun üzerinde arkasına döndü. Onun beklediği, siyasi tartışma olacaktı ki Dougal'ın açık sözlülüğü onu şaşırtmıştı.

Sabrina'ya küçümser, bir o kadar da kışkırtıcı bir bakış attı. Ayakkabılarını süsleyen küçük tokalardan başının tepesine kadar tembel tembel incelenmek Sabrina'ya ateş basmasına sebep oldu. "Kızın bir akşamüstü için hoş bir eğlencelik olabilir ama ömür boyu çekilmez."

Brian gürledi. "Seni adi, şeref..." Alex kardeşinin, kılıcına giden elini tuttu.

Dougal, Morgan'ın tuzağına düşmedi. "Klanın bir savaşı kaldıracak durumda değil."

"Kızınla evlenmezsem savaşmaktan başka seçenekleri olmayacak, öyle mi? Kızından kurtulmaya o kadar istekli misin? Onu kuzenlerinden birine kakalayamıyor musun?"

Sabrina annesinin kolundan sıyrılıp hiddetle ayağa kalktı. "Bil diye söylüyorum, Morgan MacDonnell, benim on üç yaşından beri

taliplerim var. Ama MacDonnellların aksine biz kuzen evliliğine karşıyız." Oturdu, sonra yine ayağa fırladı. "Kız kardeşle evliliğe de!"

Annesi onu aşağı çekti. Babasıyla Morgan sanki o hiç konuşmamış gibi tartışmalarına devam ederek onu iyice çileden çıkardılar.

"GrantTerle Chisholm'ler aylardır ensendeler, delikanlı," dedi Dougal. "Eğer atalarının kurduğu şeyleri korumak istiyorsan, müttefike ihtiyacın var. Güçlü bir müttefike. Sabrina karın olursa, bir müttefike de sahip olacaksın. Bana."

Morgan hepsine arkasını döndü, klanlarla yahut müttefiklerle ilgisi olmayan özel bir savaşı sürdürüyormuşçasına yumruklarını sıkmıştı. Nihayet yüzünü dönüp Sabrina'ya uğursuz bir bakış attı. "Tamam." Sesinde alay vardı. *"Gelinimle* bu gece Cameron'dan ayrılacağız."

"İşte onu yapamazsın," dedi Dougal. "Gelin ve damat olarak ilk gecenizi benim evimde geçireceksiniz."

Morgan alaya bir ifadeyle tek kaşını havaya kaldırdı. "Niçin? Çığlıklarını duyasın diye mi?"

Brian kılıcını kınından sıyırdı ama kullanamadan Sabrina onun önüne atıldı. "Affedersiniz. Nişanlımla konuşabilir miyim, beyler?"

Bu sefer Dougal ile Morgan beklenmedik bir ittifak içinde bakıştılar. Sabrina'dan kadınca bir isteri nöbeti beklerken, onun buz gibi ciddiyeti ikisini de afallatmıştı.

Babası başını sallayarak geri çekildi ve onu Morgan'la yalnız bıraktı. Morgan bacaklarını açıp ellerini arkasına alarak ona tepeden baktı.

Sabrina da başını arkaya yatırarak onun gözlerine baktı. "Kararını dikkatli ver, Morgan MacDonnell." Farkında olmadan anne-

sinin kusursuz İngiliz aksanını taklit ediyordu. "Çünkü sana bir akşamüstü zevki vermeyeceğime yemin ederim. Sana bir anlık zevk bile vermeyeceğim."

Morgan geriye doğru yaylandı. "Şımarık bir cadalozdan da başka bir şey beklemezdim. Neden tavuk istedim sanıyorsun?"

"Benimle evlenirsen, tavuk almadığına pişman olacaksın."

Morgan küçükken yaptığı gibi onu küçümsemekten kendini alamıyordu. Neredeyse burunları birbirine değinceye kadar ona doğru eğilip sinir bozucu bir şekilde sırıttı. "Şimdiden pişmanım."

Sabrina onun kendini beğenmiş sufatına yumruğunu çakmamak için kendini zor tutuyordu. Yapmış oldukları ateşkes, gururu gibi paramparça olmuştu. Hışımla eteklerini toplayıp salondan çıktı; hatayı baştan yaptığını içten içe biliyordu.

Morgan MacDonnell'dan nefret etmekten hiç vazgeçmemeliydi.

Dougal elleriyle kulaklarını kapatmayı çok istiyordu.

Enid'in zırlamasıyla Sabrina'nın gelinliği üzerinde hararetle çalışan hizmetçi kızların fırt fırt diye burunlarını çekişleri onu bunaltıyor, içinde oradan kaçma isteği uyandırıyordu. Bir oda dolusu ağlaşan kadınla bir saniye daha geçirmektense, kanma susamış bir alay MacDonnell'la savaş meydanında karşı karşı gelmeye razıydı.

Ama çoğu kızma doğduğundan beri hayran olan hizmetçilerin ağıtından daha beter olan bir şey varsa, o da karısının itham eden kuru gözlerle bakışıydı. Bu bakış onu pencere kenarındaki yerine mıhlıyor ve onu sebep olduğu bu karmaşaya tanık olmaya mecbur ediyordu.

Elizabeth her zamanki soğukkanlılığıyla bütün evi o geceki düğünün hazırlığı için işe koşmuştu, adeta bu çılgın tempoyla kendini

unutmaya çalışıyordu. Enid'in bile önüne önlük bağlanmış, doğraması için eline bir kâse sebze verilmişti. Dougal'a göre sebzelerin tuzlanmasına gerek yoktu, zira Enid'in gözyaşları hiç durmadan çenesinden kâsenin içine akıyordu.

Elizabeth yeni emirlerini sıralamak üzere kanepeden doğruldu. "Aggie, koş bir makas kap da gel." Enid'in geniş dizlerinin arasındaki kâsenin içine baktı. "Ey Tanrım, çocuk, bunlar yenilecek mantar değil ki, zehirli mantar. Çıkar onları oradan, yoksa bu gece bir MacDonnell daha elimizde ölecek."

Enid ona söyleneni yaparken bir yandan da taze bir inleme tutturdu. Üzerinde oturduğu sedirin ince bacakları ağırlığının altında titredi.

Elizabeth bir zamanlar kendi gelinliği olan pırıltılı mavi elbisenin karşısında durdu. "Dikkat edin, kızlar. O satenin üzerinde tek bir su damlası bile istemiyorum." Elbisesinden dantel bir mendil çıkarıp gamzeli genç bir hizmetçinin pembeleşmiş burnuna tutup ters ters söylendi. "Sümkür!"

Dougal dişlerini gıcırdattı. Hizmetçi kızlar inci düğmeli saten elbise sanki kefenmiş gibi davranıyorlardı.

Kapı hızla açıldı. Gelen, işini bitirip geri gelen Aggie değil, gözlerine yaşlar dolmuş Sabrina'ydı. Dougal o gözlerin safir rengi derinliklerinde kendi sıkıntısının yansımasını gördü. Enid'in inlemeleri burun çekişlere dönüştü. Hizmetçilerin titrek parmakları dikişi bıraktı, yaptıkları dikişler de sökülüverdi.

Sabrina kapıdan odanın diğer ucuna seğirterek babasının gömlek göğüslüğünü havalandırdı. "Baba, insaf et. Beni böyle nefret dolu bir adamla evlendiremezsin. Onu duymadın mı? Benden nefret ediyor. Hepimizden nefret ediyor. Pugsley'yle evlenmeyi tercih eder!"

Dougal kızının bileklerini nazikçe tuttu. "Başka seçeneğim yok, kızım. Belki bir gün anlarsın."

Sabrina ona arkasını döndü. "Hiç anlamayacağım."

Ellerini onun omuzlarına koydu. "Evet, prensesim, bir gün gelecek, sen de anlayacaksın."

Sabrina kendini babasından çekip Elizabeth'e koştu. "Lütfen, anne, sen onu yumuşatırsın. O seni kıramaz."

Elizabeth kızının yanağını avucunun içine aldı. "Denedim, yavrum. Baban kararını vermiş."

Sabrina gözlerinde sessiz bir yakarışla yavaşça döndü. Babasına -onu omuzlarına alıp köyde dolaştıran, sakalıyla yanağını gıdıklayarak onu güldüren, en ufak bir arzusunu bile geri çevirmeyen adama- doğru yürüdü ve önünde diz çöktü. Dougal kınlan kalbinin sesinin odadakiler tarafından duyulmasından korktu.

Sabrina başını eğdi. Tek bir gözyaşı damlası bahasının tokalı ayakkabısının üzerine düştü. "Bunu yaparsan, barış olacak, Baba. Ama beni bir ömür boyu savaşa mahkûm edeceksin."

Sabrina, Dougal'ın onun yumuşak saçına uzanıp sonra geri çekilen elini görmeyen tek kişiydi. Dougal kızının anlamasını sağlamayı, yıllarca yüreğinde yaşattığı hayal ve ümitlerini ona anlatmayı çok arzu ediyorsa da bazı gerçeklerin zamanı gelince bilinmesinin en iyisi olduğunu düşünüyordu. "Mahkemenin kararı herkes kadar beni de bağlıyor. Karara itaat yemini ettim ve kızım olarak aynı şeyi yapmak senin de görevin." Sesi yumuşadı. "Hadi git de hazırlan."

Sabrina kalkıp kapıya yürüdü. Ona döndüğünde, yıldırım kadar aşikâr bir akım aynı renk gözlerinin arasında parlayıp söndü. "Bu yüzden seni affeder miyim, bilmiyorum."

Sabrina gittikten soma bile çaresiz sözleri bir süre havada asılı kaldı. Enid hıçkırıklara boğularak önlüğünü yüzüne kapattı ve seb-

zeleri saça saça odadan koşarak çıktı. Hizmetçiler sessize çekildiler. Dougal pencerenin kenarına çökerek ağrıyan şakaklarını ovmaya başladı.

Elizabeth'in gözlerinde soğuk bir ateş parladı. "O çocuğa ne cüretle görevden bahsedersin? Onu o vahşiyle evlendirmek senin fikrindi, başka kimsenin değil. Söylesene, bu planı onların çocukluğunda mı kurmaya başladın? O kız ondan nefret eden bir adamla hayatını nasıl geçirecek?"

"Morgan ondan nefret etmiyor," dedi Dougal bitkince. "Bunu sen de benim kadar biliyorsun."

"Ama Morgan bunun farkında mı? Ve kızımı mahvetmeden bunu anlayabilecek mi? Sabrina nadide bir gül gibi nazik, hassas ve uysal. Ona hiç kendini savunmayı öğretmedik."

Dougal'ın dudaklarında hüzünlü bir tebessüm belirdi. "Bu sabah kendini gayet iyi savundu."

Elizabeth deri parçalarını topladı, "İzin verirsen, kurbanlık kuzunu hazırlamaya gidiyorum. Oğullarının kanını döktürmeyeceğine yemin ettin, ama kızının kanını döktürmeye çok heveslisin." Nişan yüzüğünü parmağından çıkarıp kocasına fırlattı. "Bunu da kıymetli Morgan'ına ver. *Görevindir."*

Kapıyı ardından öyle bir çarptı ki duvarda asılı minyatür aile portresi titredi.

Dougal yüzüğü elinde evirip çevirdi, parıldayan yakutun pahlanmış yerlerini okşadı. "Ah, Morgan, eğer küçük prensesim annesinin yarısı kadar uysalsa, bir yüzükle onu bağlaman biraz zor olur."

Sabrina ile Enid gözyaşlarıyla ıslanmış yüzlerini kaldırdıkları vakit Elizabeth'in odanın kapısında durduğunu gördüler.

Elizabeth başıyla Enid'e işaret verdi. "Sen biraz çıksana, canım. Kuzenimle yalnız konuşayım."

Kapı, elinde pörsümüş sebze kâsesiyle dışarı çıkan Enid'in arkasından kapanıverdi. Bitmek tükenmek bilmez bir bekleyişin ardından, halası odadan çıkıp ona tek söz söylemeden gitti.

Enid tekrar odaya girdi. Sabrina yatağın kenarında oturuyordu, gözleri ışıl ışıl, dudakları aralıktı. Rengi bembeyazdı, yanaklarının pembeliği kaybolmuştu.

Enid kâsesini kenara koyup elini kuzeninin gözünün önünden geçirdi. Sabrina gözünü bile kırpmadı.

Hakikaten korkmaya başlayan Enid onu omuzlarından tutup sertçe sarstı. "Kuzen! Ne oldu? Sana ne söyledi?"

Sabrina ona baktı. Güç işitilen bir sesle, "Zifaf gecesini anlattı," dedi.

"Ay, o mu?" Enid kendini yatağa bıraktı, sonra aklı başına gelmiş olacak ki gözlerini iri iri açarak şaşırmış numarası yaptı. "O kadar kötü mü?"

Sabrina baştan ayağa titredi. "Korkunç!" Nihayet gözleri odaklandı. Elini Enid'in kulağına kapayarak içine fısıldadı.

Enid hoşnut bir nida koyverdi. "Hayır! Şaka yapmıştır. Onu... oraya... sokabilir mi?" diye bağırdı heyecan içinde.

Sabrina ciddiyetle başını salladı, sonra kulağına başka bir şey daha söyledi.

"Ay, ne diyorsun!" Bunun düşüncesi bile Enid'in aklını başından almaya yetmişti. Sabrina elini Enid'in cebine sokup nişadır ruhunu çıkararak Enid'in burnunun altına tuttu. Enid kendini eliyle yelleyerek yüzündeki mutlu tebessümü sakladı. "Bunu bir de böyle sırım gibi bir... erkek... hayvanla yaptığını düşünsene."

Şoku üzerinden atan Sabrina yataktan inip odanın içinde yürümeye başladı. "Ay, bu daha başlangıç. Bu kadarla kalmayacak. Daha beter olacak. Kendimi mi öldürsem? Ben ölünce beni gelinliğimin

içinde, misafir salonunda yatırırlar. Babam da solgun, soğuk yanağımı öper; eğer cesaret edebilirse."

Asil kuzeninin böyle küçültücü bir sonla aralarından ayrılmasının görüntüsü gözünde canlanınca, Enid'in gözleri yine yaşların hücumuna uğradı. "Belki Morgan sandığın kadar kötü değildir. Bir yanı evlenmeyi istiyor olamaz mı?"

"Ona ne şüphe. Annem sayesinde, hangi yanı olduğunu da biliyorum."

Patlayan enerjisi tükenen Sabrina kendini yatağa sürükleyip Enid'in yanına çöktü. "Ona bir anlık bir zevk bile vermeyeceğime yemin ettim ama anlaşılan erkek zevk almak istediği vakit şu veya bu şekilde alıyor ve kadının isteklerinin hiç ehemmiyeti olmuyor. Morgan, babasını Cameron'ların öldürdüğüne inanmadan önce bile benden hazzetmezdi. Şimdi bütün öfkesini benden çıkarması için önünde hiçbir engel kalmadı. Ya Cameron'ların onun ailesine karşı işlediği bütün hayali ve gerçek suçların acısını benden çıkarmak isterse?"

Enid zihninde Morgan'ın yüzünü canlandırdı: En dalgacı halinde bile sert, ürkütücü, yakışıklı. Ürperdi. "Ondan ne kadar nefret etsen yeridir!"

Sabrina boynunu büktü. "Keşke edebilseydim."

Enid'in yüreğini burkan, kuzeninin gözyaşları değil, sessiz çaresizliğiydi. Sabrina'nın saçlarına dokundu. Yumuşak ve gürdü, onun incecik sarı saçlarından çok daha güzeldi.

Sabrina cesur bir kızdı. Daha ilk tanışmalarından beri Enid'e arkadaş oldu. Londra'dan sürülmüş olmaktan utanan Enid bir gün yatağında burnunu çekerek ağlarken iri, tüylü bir örümcek onu köşeye sıkışürmışü. Şaşkın hayvancağızı alıp pencereden dışarı bıraküktan sonra Enid'in korkulu gözyaşlarını silen Sabrina olmuştu.

Şimdi Enid'in hüsranı büyüktü. Eğer Sabrina için yapabileceği bir şey varsa bile, bunu yapacak cesarete sahip olmadığım biliyordu.

Kâseyi unutarak beceriksizce Sabrina'nın sırtını sıvazladı. Kâse halının üzerine devrildi. İri bir zehirli mantar Enid'in ayağına çarptı.

Eğilip mantarı alırken gözleri Sabrina'nın görse tanımayacağı müthiş bir kararlılıkla kısılmıştı. "Senin Morgan için intikamın tadı umduğundan acı olabilir."

Eşiğe takılarak sendeleyen Morgan ağzından bir küfür kaçırınca, mum ışığıyla aydınlatılmış kilisedeki bütün başlar ona doğru döndü. Ranald arkadan topuğuna bastı. Morgan omuzlarını geriye atarak bu düğün komedisine şahitlik etmeye gelmiş bütün Cameron'ları, bu MacDonnell'a güldükleri vakit bunun onların sonu olacağı yönünde üstü kapalı bir şekilde uyardı.

Ayaklarına bağlı bu deri kayışlarla yürüyebilmesi mucizeydi. Sandaletlere ihtiyacı yoktu onun! Hep kırlarda, tepelerde, kayalarda, dikenli çalıların üzerinde yürümekten tabanları sertleşmişti. Müstakbel kayınvalidesi onları göndermek için adamlarının alaylarım göze almamış olsaydı, Morgan sandaletleri vaftiz kurnasının önünde çıkarıp atacaktı.

Adamlarının o gün inatçı bir sükût içinde olmalarından bir iş çevirdiklerini anlaması gerekirdi. Onu akarsuyun buz gibi sularında hem kendini hem şalım yıkarken gördüklerinden beri onunla acımasızca dalga geçiyorlardı.

Şalını kuruması için ağaç dalma asarken onların alaylarını bertaraf etmişti.

"Aa, Morgan temizlenince bizim Ranald kadar yakışıklı oldu, değil mi? Cameron'ların eksik eteğinden de ne gelin olur ama."

"Dikkat et, oğlum, bacaklarının arasındaki şey ıslanınca çeker."

"Seninkine öyle mi oldu, Fergus?" diye cevap vermişti Morgan muzipçe. Elleri belinde, suları damlayarak çıplak vücudunun önünü işkencecilerine çevirince, Ferguson'ın utanmaz bir yalana olduğunu ispatlamış oldu.

Fakat tepede duran Fergus değil, koluna bir sepet takmış Elizabeth ile onun arkasına saklanmış hizmetçi kızdı. Cameron Malikânesi'nin hanımı bu görüntü karşısında ne gözünü kırpmış, ne kızarmıştı.

Morgan ıslak ve soğuk şalı beline sarmaya vakit bulamadan, bir çift sandalet göğsüne çarpılmıştı.

"Ayak dediğin o koca et parçalarına köyde ayakkabı bulamadım, ama biricik kızımın çıplak ayaklı bir vahşiyle evlenmesine müsaade edecek değilim."

Elizabeth bunları söyleyip topuğunun üzerinde geriye dönerek, arkasından kopan ıslık, alkış ve bağırtılara aldırış etmeden malikâneye doğru yürümeye koyulmuştu.

O anları hatırlayan Morgan kulaklarına kadar kızardı. Sabrina da onu aptala çevirme konusunda annesine çekmiş miydi acaba?

Dikkatini adımları üzerinde yoğunlaştırmaya çalıştı. Cameron'larda geçirdiği son yazdan bu yana kiliseye adımını atmamıştı. Mekânın sessizliği sinirlerini bozuyordu.

Ranald onun düşüncelerine tercüman oldu. "Burası da ne kadar sessiz," diye fısıldadı. "Gaydamı getirseydim keşke."

"Şş," diye uyardı Morgan. "Bereni çıkar."

Ranald havalı beresini çıkarıp göğsüne bastırdı ve İsa ile havarilerinin tuzak kurmalarım bekler gibi dar vitraylara yan yan baktı. Morgan akıllılık edip diğer adamlarını Dougal'ın getirttiği bira fı-

çılarının yaranda bırakmıştı. Angus ölünce gerçek ailesinden geriye sadece Ranald kalmıştı ve Morgan onun nikâh şahidi olmasını istemişti.

Ansızın bir yalnızlık hissiyle doldu içi. Babasının sivri dilini ve muzipliğini özlemişti. Adamları eğlenceden başka bir şeyi umursanıyorlardı; en büyük dertleri nereden bira bulacaklarıydı. En azından Angus hayattayken, karşısında iki çift ciddi laf edecek birini buluyordu. Ama eğer Angus hayatta olsaydı, Morgan altara giden bitmez tükenmez koridorda yürüyor olmazdı.

Dougal Cameron bir meleğinki kadar huzurlu, sakallı yüzüyle, koridorun sonunda ayakta duruyordu. Morgan şüpheyle kararsızlık karışımı bir duyguyla ağzının içinde bir şeyler geveledi. Bu evlilik sadece dikkatleri Dougal'm Angus'ın öldürülmesiyle ilgisinden uzaklaştırmak için yapılmış akıllıca bir plan mıydı? Ama bir babanın, kızını, en acımasızca intikam için kısastan çekinmeyecek bir adama emanet etmek için deli olması gerekirdi. Dougal Cameron ise deli değildi.

Adamları, Dougal'ı cezalandırmayı arzu ediyor ve Morgan'ın Cameron'ın narin kızma edeceği eziyeti sevinç içinde bekliyor olabilirlerdi fakat Morgan'ın bu konuda birçok tereddüdü vardı.

Dougal ayrıca sadece çok yakın akrabalarını davet ederek onları seyirci eziyetinden de kurtarmıştı. Morgan altara yaklaştığında, elindeki solmuş çiçek demetini sıkıp duran, gözleri kızarmış sarışın bir kadın kenara çekilince gelin göründü.

Birden paniğe kapılan Morgan aniden durarak arkasındaki Ranald'ın yine tökezleyip söylenmesine yol açtı. *Bir gelin.* Gelinle ne yapılırdı? Adamları ona tören saatine kadar kıymeti olmayan birçok öneride bulunmuştu. Ama bu adamların hiçbiri onun yapacağı fedakârlığı takdir etmiyordu. Cameron Klanı'yla bu berbat ittifakı kurmakla onlara hem barışı hem de MacDonnell Klanı'nı eski ih-

tişamlı günlerine yeniden ulaştırmak için gerekli zamanı sağlayacaktı.

Alnından terler boşandı. Keşke Dougal onu bıraksaydı da, Morgan zindanda çürüseydi. Ayağında demirden bir prangayla değil ama evlilik prangasıyla işte şimdi hayatı sona ermişti.

Hayatın garipliğini düşündü. Klanındaki diğer erkeklerin aksine tohumlarını her yere saçmamaya dikkat ederdi ki özgürlüğü kısıtlanmasın ya da eli silahlı öfkeli bir baba tarafından ömrü kısaltılmasın. Ama işte Dougal'ın adil telafi üzerine tuhaf düşüncesi dolayısıyla işlemediği bir suç yüzünden cezaya çarptırılıyordu.

Kaçma arzusunu güçlükle bastırarak yiğitçe ileri doğru yürüdü. Kimseye, "Morgan korktu," hele de, "Böyle çırpı gibi bir kızdan korktu," dedirtmezdi. Morgan altara yaklaştıkça, Sabrina'nın ona ters ters baktığını gördü. Ancak biraz sonra kızın onun asık suratım yansıttığını anladı. Bir bahar günü çayırların üzerindeki gökyüzünün rengi gibi mavi bir saten buluta bürünmüştü.

Rahip ikisine diz çökmelerini söyledi. Morgan kaskatı ayakta dikildi. MacDonnell'lar kimsenin önünde diz çekmezdi. Tanrı'nm temsilcisinin önünde bile. Sabrina diz çökmek üzereyken Morgan'ın hiç kımıldamadığını görünce tekrar doğruldu. Ne o ne öbürü ilk diz çöken olmayı isteyerek birbirlerine kötü nazarlarla baktılar. Rahip ilahi bir yardım arar gibi gözlerini yukarı doğru çevirdi.

Ellerini gelinle damadın omuzlarına koyup onları diz çökmeye zorlayan Tanrı değil, Dougal oldu.

"Ellerinizi birleştirin. Lütfen," diye ekledi rahip, sesine tatlılık vererek.

Morgan ömrü boyunca bu kızla arasına hep mesafe koymuştu. Şimdi onun ellerini tutup kaldırırken, kızın yüzü saçlarının arkasında gizliydi. Alnını güz güllerinden bir taç süslüyordu. Güllerin

kokusu Morgan'ın sadece duyularını harekete geçirmekle kalmıyordu.

Rahip tepelerinde bir şeyler mırıldanırken Morgan, Sabrina'nın ellerini inceledi. Onun nasırlı ellerinin içinde serin, yumuşacık ve Morgan'ı kazara kırmaktan korkutacak kadar narindi. Birden gözünün önünde bir hayal canlandı: Bu eller onun ateşli tenini okşuyor, kadife kanatlar gibi üzerinde dans ediyorlardı.

Sabrina ciddi ve duygusuz bir sesle yemin etti. Dolgun dudakları ince bir çizgi halini alınca, Morgan içinde bir pişmanlık duydu. İlk tanışmalarında kızı yerden kaldırsa, o bebek gözyaşlarını süse ve uzattığı dostluk elini tutsaydı bugün hem Cameron'lar hem MacDonnell'lar için bayram olurdu.

Yine de kızın kalbini kazanmak için çok geç kalmış sayılmazdı. Şefkat ondan bekleyeceği son şey olduğu için, aynı zamanda en tesirli silah olmaz mıydı? Ne kadar akıllı olduğunu düşünürken, rahip ondan yeminini etmesini istedi.

Morgan alışık olmadığı kelimeleri ağzında geveledikten sonra yüzükle bağlanmaları istendiğinde buz kesti. Yüzük getirmemişti.

"Al, delikanlı," diye fısıldadı Dougal, Cameron nişan yüzüğünü onun eline sıkıştırarak. "Bu artık sana ait."

Morgan nefret ettiği her simgeleyen ağır yüzüğe baktı. Gösterişli ve klanını bir sene doyuracak kadar değerliydi. Yakut iri bir kandamlası gibi parlıyordu. Cameron'ların asırlarca döktüğü MacDonnell kanı. Morgan'ın içinden yüzüğü Dougal'ın suratına fırlatmak geliyordu.

Ne var ki Sabrina çoktan ince parmağını uzatmıştı. Morgan'ın içinde müthiş bir sahiplik hissi uyandı. Bu gece, nazikçe veya değil, bütün yeminlerden veya altın parçalarından çok daha bağlayıcı olan bir şeyi ona verdiğinde akan, Cameron'ların kam olacaktı.

Ayağa kalktılar, rahip orta gelinini öpme müsaadesi verdi.

nimeti olarak ailesinin ve Tanrı'nın huzurunda damgalayacak bir hakareti beklercesine gözlerini sımsıkı kapamış, yüzünü buruşturmuştu.

Morgan silahlarının tesirini sınamak için bundan iyi zaman olmayacağını düşündü. Sabrina'nın yüzünü, ağabeylerinin nefret dolu bakışlarına aldırmaksızm avuçlarının içine alarak dudaklarından hafifçe öptü. Hazırlıksız yakalanan Sabrina bu öpücük üzerine dudaklarını araladı. Morgan diliyle ağzının içine bir fiske atıverip vaat ettiği zevkleri ucundan tattırdı. Geri çekildiğinde Sabrina'nın yüzündeki ifade, Morgan'da, az önce kızın gözlerinin önünde canavardan prense dönüştüğü hissini uyandırmıştı.

Annesinin en sevdiği masallardan birindeki, ilk öpücüğüyle uyanan *Uyuyan Güzel* gibi Sabrina da babasının ihanetinden uyanıvererek, kendini güneş ve çam kokan uzun boylu bir yabaniyle evlenmiş buldu. Aptal aptal, onun şalını tutturduğu kemik iğneye bakıyordu.

"Ne oldu, güzelim?" diye eğilerek fısıldadı Morgan. "İlk defa mı iğne görüyorsun?"

"Bu insan kemiği mi?" Parmağının ucunu kemiğe sürttü.

Morgan onun kulağına ulaşmak için ağzını saçlarının arasına soktu. Koyu aksanıyla fısıldadı. "Evet. İlk karımın kemiği. Kız çok meraklıydı. Parmağıyla hep olmayacak yerleri dürterdi."

Sabrina parmağını hızla çekip elini korumacı bir yumruk şeklinde sıkarken, Morgan'ın gözlerinde, bastırdığı kahkahasının ışıltısını gördü. Cameron'ların nişan yüzüğünün alışık olmadığı ağırlığı parmağına yüklendi.

Sonra ayrıldılar. Sabrina annesinin gözü yaşlı kucaklamasına

sabırla dayanırken, Morgan da Brian ile Alex'in haset dolu tebriklerini kabul etti.

Ranald karışıklıktan faydalanarak Enid'i koluna yatırıp vahşice öptü. Enid neredeyse hiç direnç göstermediği için, Morgan zavallı kızın bayılmak üzere olduğunu sandı. Kuzenini eteğinden yakalayıp onu kapıya çekti, sersemlemiş haldeki sarışın nefes nefeseydi.

"Ya, acelen ne, be? Daha gelini öpmedim!" diye Ranald itiraz etti.

"Öpmeyeceksin de," diye tersledi onu Morgan. "Ben yaşadığım müddetçe biraz zor öpersin." Ranald'ın arkasından aceleyle altara dönerken, bu barbarca törenden yüzünün akıyla çıkmak için hâlâ şansı bulunduğuna inanıyordu.

Rahip yoluna çıkıp da eline bir tüy kalem tutuşturunca umutları suya düştü. Altarın üzerinde açık duran deri ciltli nikâh defterine doğru götürüldü.

"Gel bakalım, delikanlı. İsmini yaz ki nikâhınız resmiyet kazansın,"

Sabrina annesinin kollarından kurtulduğunda, Morgan'ı elinde balta sapı gibi tuttuğu bir kalemle, atların başında dikilirken buldu. Boynu hafifçe kızarmıştı.

Sabrina bu kızarıklığı daha önce görmüştü. Morgan, yağmurlu bir yaz akşamı, Brian okuma sırasının onda olduğunu söyleyerek *İlyada* kitabım ona attığında da böyle kızarmıştı. Sabrina hemen itiraz ederek ağabeyinin onu atlamış olduğunu söylemişti. Ama olan olmuştu. Morgan kitabı fırlatıp attığı gibi, odadan yıldırım hızıyla çıkmış, bir daha da geri dönmemiş, ancak görülmediğini sandığı gölgelerin içinde saklanmıştı. Ama Sabrina onu görmüştü ve hatırlıyordu.

Rahibi bir kenara itip kocasının yanına giderek ona hınzırca

gülümsedi. "Artık kararından dönemezsin. Başına belayı sardın bir kere."

Eline pat pat diye vurur gibi yaparken, Morgan'ın kalemi tutan parmaklanın düzenledi, kalemi mürekkebe batırdı ve elini yönlendirerek ona adını yazdırdı. Sonra kalemi onun kaskatı parmaklarından çekip alarak onunkinin altına kendi adım gösterişli hareketlerle yazdı.

Kaşları çatık Morgan, eğilip isimlerini oluşturan biçimsiz dairelerle, zarif sarmallara baktı. Tam burnuna ıslak mürekkep kokusu çarpacakken, Sabrina imzaların üzerine bir avuç kum serpti. Başındaki gül tacı çarpılarak tek gözünün üzerine düşmüştü.

Morgan yavaşça doğruldu. Diğerlerinin meraklı bakışlarının daima farkında olan Sabrina gülümsemeyi elden bırakmadı ve onunla dost olmak için bulunduğu çekingen girişimlerinin şaşmaz karşılığı olan ezici reddedilmeye kendini hazırladı.

Morgan ise başını yana eğerek sarı kirpiklerinin ardından onu inceledikten sonra uzanıp başındaki tacı düzeltti. Parmağında başıboş bir yaprak kalmıştı. Morgan'ın dudaklarının ciddi çizgileri hiçbir şekilde değişmese de yeşil gözlerinin teki sessiz bir saygı içinde kapanıp açılarak Sabrina'nın aklım başından aldı.

Sabrina içinden Tanrı'dan yardım istedi. Morgan MacDonnell ona göz kırpmıştı.

Morgan'ın göz kırpması Sabrina için işkencenin sadece başlangıcıydı.

Tuhaf yatağın üzerinde sırt üstü yaüyordu, kalın yorganı çenesine kadar çekmişti. Damadının gelmesini beklerken yatağın sayvanı kendi titremeleriyle eşzamanlı titriyordu. Pugsley kapalı kapının dışında yaslı yaslı inliyordu. Sabrina'nın annesi, kızının yatağının

Morgan'ın aşırı erkekliğiyle kirlenmesinden korkarak onları doğu kanadının en ucuna yerleştirmişti. Morgan'ın önceki böbürlenmesi boşa gitmişti. Oradan kimse Sabrina'nın çığlıklarını duyamazdı.

Çocukluktaki bütün çocukça zalimlikleri bu gece ona gösterdiği şeytani nezaketle silinmişti. Mahvının ilk acı-tatlı lezzetini, o, yemek masasında sandalyesini çektiğinde tatmıştı. Son anda sandalyeyi altından kaçırdığında yere düşmeyi bekleyerek son derece yavaş bir şekilde oturdu. Ama o, Sabrina'nın peçetesini kucağına serip, kaşık çatalını iyice parlattıktan sonra güzel ağzına layık hale getirdiğini belirtti.

Ağabeylerinin tabaklarından nefis koyun ve keklik etleri yürütmüştü. Sabrina'nın çenesinden olmayan şarap damlalarını silmişti. Enid'e karşı bile nazik davranmış, onun utangaçça ikram ettiği mantar güvecini överek kızı giilümsetmişti.

Nihayet, masumca, eğilip sosisine bir dil atmayı ister mi diye sorduğunda Sabrina'nın gergin sinirleri kopuvermişti. Morgan'ın onca nezaketle doldurduğu kupayı devirip ayağa fırlayarak onun endişeli bir şekilde seslenmesine aldırmayarak masadan kaçmıştı.

Morgan yatak odasına girmeden önce ona hazırlanması için bol bol zaman vermişti. Ama Sabrina biliyordu ki, bir ömür hazırlansa, artık kocası olan bu iri yarı yabancıya karşı yine de hazır olamazdı. Kalbinin yankılanan atışıyla ölçülen dakikalar geçti. Yorganın alanda parmaklan seğiriyordu. Morgan geldiğinde, onunla oturup bu evliliğin şartları hakkında sakin ve mantıklı bir şekilde konuşmayı önerecekti. Onlarınki evli çiftlerin genelinin paylaştığı yakınlık ve zevklerden arındırılmış bir evlilik olacaktı.

Elinde olmadan aklı annesinin söylemiş olduğu şeylere kaydı. Tanrı'nın bir rahibinin Morgan'a onun üzerine bütün o karanlık ve gizemli şeyleri yapma izni verdiğine inanamıyordu. Gözünün önünde görüntüler uçuşuyordu. Bunlar arsızca, ustaca ve müs-

tehcen şeylerdi. Ama asıl rahatsız edici olan, annesinin, Morgan'a yapmasını önerdiği hafif büyüydü. Bu büyü onun huyunu yumuşatacak, onu isteğine göre şekillendirecekti. O iri, serkeş vücudu elleriyle, bacaklarıyla... dudaklarıyla büyüleyebilirdi. Sabrina kendini yorganla yelledikten sonra, yüz kızartıcı düşünceleriyle yatağı tutuşmuşçasına yerinden fırladı.

Pencereyi açtı; serin rüzgâr yanan alnını serinletti. Sonbahar çabuk geçiyor, kışın amansız eliyle kenara itiliyordu. MacDonnell'lar yine âlem yapıyorlardı. Malikânenin bu tarafından onların neşeli bağırtılarını işitmekte zorlanıyordu ama sonra rüzgâr yönünü değiştirerek şarkı söyleyen bir sarhoş anırmasını oraya taşıdı.

Aman, oğlum, nesi zor memnun etmenin eksik eteği?
Kaldır güzel etekliğini, oğlum, göster ona...

Sabrina camı hışımla kapatıp iliğine kadar donmuş halde yatağına koştu. Kapıya yaklaşan, sağır edici ayak seslerini işitmemek için yorganı beyhude yere başının üzerine çekti. Biraz sonra bunun kulaklarının içinde çarpan yüreğinin sesi olduğunu anladı.

Yorganın altında dışarı baktı. Pugsley bile nöbeti bırakmıştı. Kapının ardından kaygısız horlama sesi geliyordu. Sabrina vücudunda büyük bir bitkinlik duyarak yastıklara adamakıllı gömüldü. Gözkapakları kapanırken, son bir düşünce bilincini delip geçti.

Belki de Morgan gelmiyordu.

Belki dışarıda arkadaşlarıyla eğleniyor, Sabrina Cameron'a son hainliğini kutluyordu. Sabrina rahatlaması gerektiğini biliyordu ama yüreğindeki kederi uykuyla dindirmek umuduyla kollarım kendine doladı. Tam çenesi göğsüne düşmüştü ki kapı birden açıldı.

Kocası kapıyı enine boyuna doldurarak dikiliyordu.

Morgan kapıyı Pugsley'nin şaşkın suratına çarpıp hızla içeri doğru yürüdü. Kesintisiz bir hareketle bir kolunu yukarı kaldırdı. Sabrina onun elindeki kılıcı görme fırsatı bile bulamadan, kılıcın keskin kenarı boynuna dayanmıştı.

"Soyun, hain cadı," diye hırladı Morgan. "Bu gece ya seni karını yapacağım, ya uğraşırken geberip gideceğim."

Yedinci Bölüm

Sabrina bir deliyle evlenmişti. Kılıcın ucu titredi. Morgan tehlikeli bir biçimde sallandı. Sabrina soğuk kılıçtan kaçınarak yastıklara gömüldü ve kilisenin cinayeti evliliğin iptali için sebep sayıp saymayacağını merak etti.

"Hain cadı," diye tekrar etti Morgan, ağzının içinde homurdanarak. "Ne cesaretle oraya oturup bana öyle masumca bakarsın! Söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?" Sabrina'yı görmekte güçlük çeker gibi gözlerini kıstı. Bir parıltı gözünü aldı.

Sabrina'nın düşünceleri birbiriyle yarış ediyordu. Morgan'ın yemekte sadece su içtiğini görmüştü. Daha sonra gidip adamlarıyla birlikte sarhoş mu olmuştu? "Beni önce iğfal edeceğine mi yoksa öldüreceğine mi karar versen iyi olur," dedi sakin bir şekilde. "O kılıcı boğazımdan çekmezsen beni deleceksin."

"Benim için zevk olur, güzelim. Kılıçla yahut başka türlü."

Sabrina kılıcı büyük bir dikkatle iki parmağının arasında tutup kendinden uzaklaştırdı. Bu ufacık hareket Morgan'ın dengesini bozdu. Geriye doğru yalpalayarak kılıcı şiddetle salladıktan sonra yatağın direğine tutunarak dengesini sağladı. Bronz teni kül rengi olmuştu.

Senin Morgan için intikamın tadı umduğundan acı olabilir.

Enid'in gizemli sözleri ve durup dururken mantar pişirmeye heveslenmesi Sabrina'nın aklına korkunç bir şüphe soktu.

Morgan gözle görülür bir gayretle doğruldu. "Söyle bakalım, prenses, baban seni sadece yem olarak mı kullanır, yoksa o küçük ellerinle zehri bizzat mı karıştırırsın?"

Sabrina bu ithama tepki vermek istiyordu. Ama Morgan sallanınca, dizlerinin üzerinde doğrulup ona doğru uzandı.

Morgan onun uzanmış elinden kendini çekti. "Benden uzak dur, sevimli cadı. Bana cevap vermeyeceksen, o cevapları babanın gırtlağından zorla söküp alırım."

Kapıya doğru davrandı ama bir anda kılıç ona fazla ağır gelmeye başlamıştı. Kılıcı cilalı tahtalarda delikler açarak ardında sürükledi. Sabrina yataktan fırladı, ayağı yorgana takıldı ve Morgan'ı ona en yakın yerinden -bacağından- yakaladı.

"Morgan, yapma! Yapmamalısın!"

Morgan onu birkaç adım sürükledi, ama Sabrina bütün gücüyle asılıyordu. "Dinle beni, Morgan! Zehirlenmenle babamın hiçbir ilgisi yok!"

Morgan bu sözleri puslu beynine masajla yedirmek ister gibi alnını ovaladı. Başını yavaşça indirip Sabrina'nın yüzüne baktı. Gözleri Sabrina'nın ruhunu donduran buz gibi bir netlikle odaklandı. Sabrina yutkundu. Bu ana hazırlanmaya zamanı olmamıştı. Geceliği yukarı toplanmıştı. Morgan'ın kılıcının düz kenarı baldırının iç kıvrımına dayandı. Onun bacağının üst tarafındaki demirden adaleler, Sabrina'nın elinin altında kasılıyordu.

Morgan yumuşak bir tonda, "Sen mi?" deyince, Sabrina'nın ensesindeki tüyler ürperdi.

Başını eğdi. Ürkek kuzeninin bu adamın gazabına uğramasına nasıl izin verirdi? Enid ondan gelecek bir ağır söze dahi dayana-

mazdı. Ayrıca Enid'in yaptığı yanlış da olsa, niyeti sadece Sabrina'yı korumaktı.

"İstediğine inan, Morgan MacDonnell," dedi usulca. "Zaten hep öyle yaparsın."

Morgan'ın bakışları ensesine kaydı. Sabrina kılıcının batmasını beklerken, buklelerden bir perde yanan yanaklarını örtüyordu. Ondan merhamet istemek için ağzını açtıysa da sözcükler çıkmadı. Daha önce o sözleri o kadar çok yutmuştu ki...

"Benden nefret ettiğini biliyordum. Ama bu kadarını tahmin etmiyordum," diye fısıldadı Morgan. Sabrina'nın dile getirmediği itirafı sanki Morgan'ın son gücünü çekip almış gibi kapıya yaslandı.

Kılıç yere düştü. Morgan kapıdan kayarak yere çömeldi ve bacakları Sabrina'nın bacaklarını aralarına alarak büküldüler.

Sabrina geceliğinin eteğini toplayarak ayağa kalktı. Onun soğuk bakışlarından kurtulmak için her türlü bahaneyi kullanırdı. "Babamın doktorunu çağırayım."

Morgan'ın eli onun bileğini yakaladı. "Hayır! O Cameron kasaplarının beni bitirmelerine müsaade etmem." Sancıyla yüzü buruşurken parmakları da kasıldı. "Ölecek miyim, sen onu söyle yeter!"

Sabrina, ağabeylerinden birinin diğerine yanlışlıkla zehirli mantar yedirdiği bir seferi hatırlayarak yüzünü buruşturdu. "Hayır. Ama ölmekten beter olabilirsin."

Morgan inledi. "Oldum zaten." Yüzü griden yeşile döndü. Alnından terler boşanıyordu. "Ah, Tanrım." Ayağa kalkıp duvardan destek aldı. Gözlerinde hafif bir panik ifadesi vardı. Öne doğru sallanıp da düşecek gibi olduğunda Sabrina kendini ona doğru atarak omzunu göğsüne dayadı.

Morgan ondan uzaklaştı. "Git buradan!" diye böğürdü. "Beni yalnız bırak!"

Sabrina duraksadı.

Morgan ona doğru tehditkâr bir adım attı. "Bak, seni uyarıyorum, kızım. Sana eserini seyretme zevkini tattırmayacağım!" Kılıca takılıp tepeüstü yere düşünce bu tehdidi boşa gitti. İri elini sıkarak çaresiz bir yumruk yaptı. "Lütfen," diye fısıldadı. "Git."

Düşen devin görüntüsü içine dokunan Sabrina dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Kapıya yaslandı ve içeriden gelen yeni bir inlemeyle hemen geri çekildi. Pugsley'nin dili Sabrina'nın ayak parmaklarını yalamak üzere dışarı uzandı. Sabrina çömelip parmaklarını köpeğin benekli postuna gömdü.

İşkenceli sesler nihayet son buldu. Sabrina tereddütlü parmaklarıyla kapı koluna dokundu. Babasını, onlara sağladığı mahremiyete aklanmayacak kadar iyi tanırdı. Alex yahut Brian'ın, kapılarının önünden geçip onun kendi gerdek odasına girmeye korktuğunu görmelerine engel olacak bir şey yoktu. Aklına daha ölümcül bir fikir girdi. Ya bahtsız Enid, Morgan'a zehirli mantardan öldürmeye yetecek kadar fazla yedirdiyse? Belki de şu anda Morgan yemyeşil gözlerine sonsuza dek yerleşen suçlayıcı bir öfke ifadesiyle yerde kaskatı yatıyordu.

Sabrina kapıyı açtı. Morgan bıraktığı gibi yerde tortop olmuş yaüyordu ve sarı saçları terden sırılsıklam olmuştu. Sabrina yanında diz çöküp şalını aralayarak avucunu onun mermersi, adaleli göğsüne dayadı. Göğsün hafifçe inip kalkması onu rahatlatmıştı. Yanağını göğsünün sert sıcaklığına dayayınca rahatlamayla titredi.

"Çekil üstümden."

Sabrina başmı kaldırdı, kaba buyruğundaki nefretten şaşkınlığa uğramıştı.

"Birazcık gururum kaldı. Biz MacDonnell'lar bile bizimle yatağa girmek yerine bizi öldürmeyi tercih eden bir eksik eteği isteyecek kadar şehvet düşkünü değiliz."

Vücudu acıdan tortop olmuştu ama onu üzerinden atmak için hiçbir harekette bulunmadı. Sabrina annesinden öğrendiği dersleri şimdi üzerinde uygulamaya karar verseydi, Morgan ne yapardı? Satenimsi alt dudağını dişlese, siniri yatışır mıydı? Onun dilini ağzının içinde hissetse öfkesi diner miydi? Yoksa bunu bir alay olarak mı görürdü? Aralarına kalkan gibi koyduğu tehlikeli gururuna bir saldırı mı sayardı?

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu Sabrina onun beklemediği kadar içten bir şekilde.

"Kılıcı."

Morgan'ın duygusuz sözleri Sabrina'yı gerçeğe döndürmüştü. Morgan için bu bir savaş, Sabrina da düşmandı. Sabrina itaatkârlığının başına mal olmamasını dileyerek kılıcı ona doğru sürükledi. Ne zaman ki parmaklarını kabzaya doladı, bunun babasının tören kılıcı olduğunu fark etti.

Morgan'ın alaya ve acı sesi Sabrina'nın düşüncelerini aksettirdi. "O benim kılıcım değil. Şu da benim nişan yüzüğüm değil. Sense benim karım falan değilsin."

Güçlükle homurdanarak sırtım kapıya doğru çevirdi.

"Bütün geceyi soğuk zeminin üzerinde geçiremezsin," diye itiraz etti Sabrina. "Hastasın. Yatağa yat."

"Seninle mi?" Onun bu alaya kahkahası Sabrina'nın teklifinin değerini düşürmüştü. "Hayır, teşekkürler. Sabahı görmek isterim." Koca kılıcı dizlerine dayadı.

Sabrina onun kılıcı yanına pusuya karşı mı yoksa ona karşı mı korunmak için aldığını bilmiyordu. Morgan'ın nöbetini hiç gevşetmediği birkaç gergin dakikanın ardından Sabrina gözyaşlarını tutarak yatağın kenarına kıvrıldı. Onun için ağlamamaya yemin etmişti ve sözünü tutacakü. Huzursuz bir uykuya dalmadan önce gördüğü

son görüntü Morgan'ın çatık kaşlarının altından ona kızgın kızgın bakışıydı. Sabaha unutulacak bir homurtu Sabrina'nın rüyalarını delip geçti.

"Eğer ben sana sahip olamıyorsam, prenses, Tanrı şahidim olsun, başkası da olamaz."

Ertesi sabah Morgan yatağa kıvrılıp yatmış, tatlı suikastçıya bakıyordu. Zehirlenmesinde Sabrina'nın babasının parmağı olmadığına inanası gelmiyordu. MacDonnell'lar başlarında reisleri olmadan çabucak dağılır, dağlarda meydan Cameron'lara, Grant'lere ve Chisholm'lara kalırdı. Ama Dougal neden bu evliliğe gerek duymuştu da Morgan'ı doğrudan öldürmemiş veya onu zindanda çürümeye terk etmemişti?

Morgan iç geçirdi, Sabrina'nın tek başına hareket etmiş olduğunu kabul etmek zorundaydı. Kendini Cameron ihanetine hazırlıklı sanıyordu ama bu idrak babasının ölümünün açtığı yaraya tuz basmıştı. Morgan, Sabrina, etrafı onun klanının adamlarıyla çevriliyken böyle bir ihanete kalkışsaydı neler olabileceğini düşündü. O henüz zehrin etkisindeyken kızı öldürürlerdi. Onun yanaklarındaki güllerin solarak kül rengine dönüştüğünü düşünmek ona acı veriyordu.

Sabrina'nın yastığın üzerinde kıvrılmış siyah saçı beyaz ve pembe teniyle karşıtlık oluşturuyordu. Üzerini örtmemişti ve ateşsiz odaya bir sabah serinliği yayılmıştı. Morgan'ın gözleri aşağıya kaydı. Geceliği büzülmüş, göğüs uçlarına yapışmıştı. Eteği uyluklarına kadar açılmıştı. Morgan için, nasırlı parmaklarının biriyle arsız göğüs ucunu okşarken, bir diğerini bacaklarının arasındaki sıcak, davetkâr ayrığa kaydırdığını hayal etmek işten bile değildi.

Ağzının içinde bir küfür geveleyerek yataktan uzaklaştı. Sabrina onun karısıydı; yüzüğü, kılıcı ve hayatıyla birlikte o da Dougal

Cameron'ın lütfuyla ona aitti. Ama MacDonnell'lar sadaka kabul etmezlerdi. Özellikle de düşmanmınkini.

Fakat şu anda kasıklarındaki vahşi ve aç çarpıntıdan daha önemli dertleri vardı. Sabrina'ya onlara evliliklerinin eksiksiz olmadığını söyleme fırsata verebilir miydi? Erkekliğine iftira atmak onunla babasının oyunlarından biri miydi? Reislerin en önemli görevlerinden bir tanesi de klanına bir varis bırakmaktı. Sabrina'nın gerdek gecelerinin ayrıntılarını kayıtsızca anlatışını hayal edince yüzü asıldı.

Onu kollarından çekip alırlar, onu yeniden kulenin altındaki soğuk ve rutubetli deliğe tıkarlar ya da daha beteri, onu kapı dışarı edip adamlarının küçümsemelerine maruz bırakırlardı.

Morgan ellerini yumruk yaparak geriye doğru hızla döndü. Bu kız onun geliniydi. Onun bekâretini bozmalıydı. Bu onun sadece hakkı değil, göreviydi de. Evliliklerinin bu eksiğini giderdikten sonra, Dougal Cameron İngiltere Kralı ya da Tanrı olsa da onu elinden alamazdı. Klanının barış içindeki geleceği garantilenmiş olurdu.

Sabrina kımıldanarak yumruğunu kıvırıp aralık dudaklarına dayadı. Uykuydayken ne kadar da ufak tefek ve savunmasız görünüyordu. Morgan o ne olduğunu anlayamadan ağzını eliyle kapatıp bacaklarını aralayarak işini görebileceğini biliyordu. Ama klanındaki bazı adamların aksine Morgan tecavüzden iğreniyordu.

Gözleri kısıldı. Bunu tecavüz olarak düşünmemeliydi. Bunu bir görev olarak görmeliydi. Klanı için daha önce yüzlerce kere yaptığı üzere zahmetli ama zaruri bir görevi yerine getirir gibi sakin ve ilgisiz kalacaktı. Tıpkı bir yarayı dağlar veya cerahat toplayan bir omuzdan bir misket kurşunu çıkarır gibi.

Ya da karısının ipeksi kınının derinlerine girerek onu altında inletip kıvrandırarak yumuşak ve saf vücudunu mest edebilirdi.

Ağzı kurumuştu ve yatağa, onun yanına uzanırken titreyen elleri pek ilgisiz değildi. Parmaklarıyla onun saçlarının ipeksi çekiciliğine dokunup bukleleri, zindandaki o soğuk, yalnız gecelerde hayal ettiği gibi ellerine doladı.

Morgan, Sabrina'nın titreyerek açılan gözlerinin onu suçüstü yakalamasının tesirinden çabuk kurtulabilirdi, ama gözlerinin keşfini takip eden tebessümün darmadağın eden sevecenliği karşısında sanki ölümcül bir yara almış gibi kaskatı kalmıştı.

Sekizinci Bölüm

Sabrina uyandığında kendini saçıyla Morgan'ın ellerinin arasında meydana gelmiş bir örümcek ağına takılmış halde buldu. Morgan'ın tutuşunda herhangi bir şiddet yoktu; sadece, onu yastığa bağlayan ve pek de arzulamadığı bir kaçışa mani olan, nazik bir kararlılık vardı. Teninin bronz rengi geri gelerek hastalığın bütün izlerini silmişti. Sadece gözlerinin kenarındaki kızarıklık geceki uykusuzluğu ele veriyordu. Şalını düzgün bir şekilde vücuduna sarmıştı ve nefesi tarçınla karanfil kokuyordu.

Sabrina onu bu kadar zinde gördüğüne gerçekten sevinerek gülümsedi. Ama tebessümü onun bakışının hüzünlü ağırlığı altında sarsıldı. Tehlikeli bir eşiğin keskin kenarında olduğunu hissetti.

"Kusura bakma, seni hüsrana uğrattım, güzelim. Ne yazık ki, henüz dul kalmadın."

"Kalmaya da niyetim yoktu."

"O zaman aşçılıkta daha bir fırın ekmek yemen gerek." Saçını bir kere daha eline doladı; çekmiyordu, sadece varlığını hissettiriyordu. "Niyetin neydi?"

Uykulu gözleri onu esir almıştı. Dudaklarının arasında birkaç santim mesafe vardı. Sabrina'nın ağzından gerçeğe yakın kırık dökük sözcükler döküldü. "Ben... ben... ben seninle yalnız kalmaktan korktum."

Morgan kaşlarını çattı. "O kadar mı canavar olarak görüyorsun beni?"

Onun bu beklenmedik ciddiyeti Sabrina'nın sesinin soluksuz ritmini daha çok yükseltmişti. "Başka türlü görmeme hiç fırsat verdin mi?"

Morgan başını yana eğdi. "Belki artık bunun zamanıdır."

Dudakları Sabrina'nın dudaklarının üzerine inerek sıkı, ipeksi hatlarıyla onun ağzını yoğurdu. Parmaklarıyla yanaklarını okşuyordu, Sabrina ağzını açarak onun içeri soktuğu dilini kendi dilinin muzip darbeleriyle karşıladı. Onun taze kokusu duyularını hareketa geçirmişti; Morgan dilini onun ağzının ta içine kadar soktu.

Kapının dışından kaçamak bir ayak sesiyle onu karşılayan ve çarçabuk susturulan bir köpek sesi geldi. Morgan birden kafasını kaldırdı; gözleri sertleşmişti. Eliyle Sabrina'nın ağzını kapatarak sorgulayıcı bir nidayı zapt etti.

Morgan zamanının dolduğunu biliyordu. Ellerinin üzerindeki ürkek mavi gözlere bakarken, ona ömür boyu karısının nefretini kazandırabilecek bir kararı vermek için saniyeleri olduğunu biliyordu. Sabrina onu saç bandını mürekkebe batırdığı veya ilk korsesini sapan olarak kullandığı için affedebilirdi, ama Morgan, ağabeylerinden biri kapının hemen dışındayken ona tecavüz etmenin kolay affedilir bir günah olduğundan şüpheliydi.

Elini onun ağzından çekti. "İnle," diye fısıldadı.

"Aklım mı..."

"İtiraz etme de inle, kadın!" diye tersledi.

Sabrina inlemeden ziyade ciyaklar gibi ince bir ses çıkardı.

Morgan'ın kafası bezgin bir şekilde yatağa Süştü. "On iki yaşımdayken kızları bundan daha yüksek sesle bağırtıyordum."

Morgan yanlış bir laf etmişti ve bunu Sabrina'nın gözlerindeki öfke parlamasını görür görmez anladı. Sabrina dudaklarını bir daha tek söz etmeyecek gibi sımsıkı kapatmıştı.

Morgan duraksadı. Koridor sessizdi. Aşırı sessiz. Bunun kasıtlı bir sessizlik olduğu aşikârdı.

Başını salladı. "Demek öyle, güzelim. Beni sen zorladın."

Morgan bu kederli uyarı sözlerinin ardından, Sabrina'nın inatçı boğazından inandırıcı bir arzu haykırışı çıkarmak için her yolu denemeye kararlıydı. Parmaklarını onunkileıin arasından geçirerek kollarını başının üzerine sabitledi ve sevişme hareketlerini tatbik ederek bacaklarının arasında gidip gelmeye başladı. Nihayet yatak deli gibi sallanıyor, Sabrina gerçekten inliyordu.

Altındaki yatak ona Morgan'm kışkırtıcı saldırısından kaçmaya imkân vermiyordu. Sabrina onun iri, sert vücudunun altında boğulacak gibi oluyordu. Morgan'm sabırsızca hareketlerinin neticeleri kendilerini dayanılmaz bir hızla ortaya koyuyordu. Kendi ihtiyacının sert kanıtı Sabrina'nın bacaklarının arasındaki hassas tepeciğe sürtünerek ondan boğuk bir inilti kopardı. Nihayet vücudunun alt tarafından yükselerek beynini mest eden zevk dalgalarını ne Morgan'm ekose şalı, ne onun geceliği durdurabiliyordu.

"Beni istediğini söyle, Sabrina." Morgan'm kaba sesi kulağına dolarak onun duyularına sürtündü.

Sessizce başını sallayarak inkâr etti, iradesinden kalan kırıntıları kaybetmemeye çalışıyordu.

"Söyle!"

Islak, kaba dilini onun kulağına sokunca, Sabrina'nın ağzından sözcükler, bozuk bir nota gibi yükselen çığlığıyla birlikte dökülüverdi.

Morgan durdu. Gözyaşları Sabrina'nın kirpiklerinde titriyor

ama dökülmüyordu. Sabrina onun son hamlesini yapmasını, onu dayak yemekten daha hırpalayıcı ve küçük düşürücü bir vaziyete sokan kirli baştan çıkarma oyununu sona erdirmesini bekliyordu. Ama Morgan ne birini, ne ötekini yaptı. Pugsley'nin koridordaki pati seslerini dinledikten sonra, Sabrina'nın üzerinden yana devrildi ve şalının alandan küçük bir kama çıkardı. Sabrina'nın gözleri kocaman açılmıştı.

Sabrina hayretler içinde dirseklerine dayanarak doğrulurken, Morgan elini yumruk yapıp kamayla kolunun iç tarafını tereddüt etmeden kesti. Kolunu yukarı kaldırarak temiz çarşafa kan damlaları akıttı.

Sabrina'yla gözleri buluştu. "Bekâretinin kanıtı. Seni geri almak için bahaneleri kalmadı. Barışın bedeli bir prensesle evlenmekse, çaresiz, ödeyeceğim. Kanımı son damlasına kadar dökmek zorunda kalsam bile." Çarşafın ucuyla kesiğine pansuman yaptı. "Babanm yahut adamlarımın önünde beni yalanlamaya kalkışırsan seni hemen bir kuytuya götürür, bu işi hakikaten yaparım. Artık kimsenin, özellikle de senin aklında en ufak bir şüphe olmasın ki, sen Morgan MacDonnell'a aitsin."

Morgan'm soğuk tesiri Sabrina'yı ürkütüyordu. Hem kalbi hem vücudu, onun başlattığı zorlu ritimle atıyordu.

Morgan yeşil gözlü bir buzul gibi soğuk ve sakin bir şekilde şalının katlarını düzeltti. "Toplan ve öğle vaktine kadar yola çıkmaya hazır ol. Babanın mekânında lüzumundan bir dakika fazla kalmak istemiyorum." Ona şöyle gözünün ucuyla kısaca baktı. "O kadar mahzun olma, güzelim. Bana bir oğul verir vermez seni Cameron'a geri göndereceğim. Ondan sonra Dougal Cameron bile kendi torunu üzerine savaşmaya cesaret edemez."

Sabrina'nın dehşetine öfke de karışmıştı. "Sana köpek doğurur gibi bir bebek peydahlayıp sonra da babamın evine mi döneceğimi

sanıyorsun? Bir çocuğun annesine muhtaç olduğunu düşünmüyor musun hiç?"

Morgan omuz silkti ama ona bakmıyordu. "Ben anneye muhtaç olmadım. Oğlan da benim gibi yazlan Cameron'da geçirebilir."

"Ne kadar yüce gönüllüsün. Peki ya sana kız evlat verirsem? O zaman ne olacak? MacDonnell gururun bu darbeye dayanabilecek mi?"

Morgan cevap bile vermedi. Şalını savurarak çekti gitti ve Sabrina hayretler içinde arkasından kapıya bakakaldı.

Baştan ayağa titreyerek kendini yatağa bıraktı. Onu nasıl böyle sızılar içinde, boş, gelmeyecek bir dokunuşa aç halde bırakıp giderdi? Ama onu, doyurmasına katiyen izin vermeyeceği arzuların alevleri arasına atmaktan daha ziyade bir ceza olabilir miydi? Sabrina ona bir anlık zevk dahi vermemeye yemin etmişti, ancak asıl korktuğunun onun değil kendi zevki olduğunu fark etti.

Sabrina lekeli çarşaflardan alet oldukları menfur yalandan tiksinerek geri çekildi. O kadar çirkin miydi ki Morgan onunla aynı yatağı paylaşmaktansa kendini sakatlamayı tercih etmişti? Ondan istediği şeyi açıkça söylemişti: Onun vücudu değil, bir erkek evlat. Sabrina yastığını kucaklayarak kalbinin çılgınca atışım, bacaklarının arasındaki derin sızıyı durdurmaya beyhude uğraştı. Morgan gibi bir adamdan daha fazlasını beklemek hataydı. Bir evlilik taklidi, bir kadını kocasına bağlayacak hassas davranışın zalim bir parodisi.

Nişan yüzüğünün içindeki kan kırmızısı yakut halden anlarcasına ona göz kırptı. Bunca senedir yanılmıştı. Morgan MacDonnell bütün canavarlardan daha zalimdi.

Morgan kontrolünü kaybetmeden kendini ıssız bahçeye attı. Damarlannda gürüldeyen taze bir ateşle en yakın sıraya gidip oturdu.

Dougal'ın onu öldürmek için katile ihtiyacı yoktu. Sabrina zehrin ta kendisiydi: Tatlı, güçlü ve öldürücü. Onu, dudaklarından ismini işitmek için duyduğu şiddetli ve vahşi arzuyla kavurmuştu.

Seni istiyorum, Morgan.

Onun zevkle bağırışının uğrattığı şok, vücudunun kaba aldatmacasıyla zapt edilen gücünden hiçbir şey kaybetmeden, içinde yeniden yankılandı. Sabrina'nın vücudunun saf dürüstlüğü onu karşılık vermemesinden daha çok vurmuştu. Morgan onun, bu saldırısı karşılığında kaskatı kesilmesini, yapmacık bir edayla yüzünü tiksinmeyle başka yöne çevirmesini beklemişti. Hâlbuki o, dudakları titreyerek başka bir kadında gözyaşı olabilecek bir parıltıyla yıkanmış halde Morgan'a kenetlenmişti. Morgan bu ifadeyi onun yüzünde daha önce de görmüştü. Bir kere düşmüş bir serçenin kırık kanadını sararken, bir kere de misket mermerinden ziyade sıcak lapaya ihtiyaç duyan topal bir katırı öldürmeye kararlı bir Cameron seyisinin önüne atılırken yakaladığında. Bu olaylarda Morgan onun bakışlarından hem hoşlanmış hem de korkmuştu. Morgan değersiz bir MacDonnell'dan başka bir şey olma düşüncesine dayanamayarak bu ifadeyi onun yüzünden silmek için elinden geleni yapmıştı.

Daha o zamandan, Sabrina'nın, onun gururunun geçilmez kalkanının arkasına uzanıp kalbini yakalayacak tek Cameron olduğunu anlamıştı. O, bu kalbi kırmaya gücü yetecek tek Cameron'di.

Morgan kız evlat bahsi açıldığında yelkenlerinin suya indiğini göstermemek için odadan kaçmaya mecbur olmuştu. Başının üzerine kaldırdığı kıkır kıkır gülen, simsiyah saçlı küçük bir kız çocuğunu -reddedilmek güzel gözlerindeki pırıltıyı söndürmeden önce, Sabrina'yı ilk gördüğü hali- hayal etmeye duyduğu beklenmedik açlığa tahammül edememişti. Böyle bir güzelliğe ikinci kez sahip olma şansını ne o ne de başka bir adam hak ediyordu.

Saçını yüzünden çekerek alnını sabah sisinin serin parmakları-

na okşattı. Delikanlıyken Sabrina'nın ayrık dişli sırıtışına ve neşeli güzelliğine sadece hafif bir pişmanlık hissiyle karşı koyabiliyordu. Ama şimdi onun yaralı bakışını düşündükçe, Morgan direncinin bedelinin ödemek istemeyeceği kadar yüksek olmasından korkuyordu.

Öğleni tam otuz üç dakika geçe Sabrina, peşinde durgun ve kızarmış burunlu Enid ve sandıklar taşıyan bir alay hizmetçiyle bahçeye indi. Başlıklı kadifeden bir pelerine bürünmüştü. Bileğini saran lacivert kurdeleden aynı renkte bir el kürkü sarkıyordu. Annesinin öğrettiği gibi, burnunu gururla havaya kaldırmış, her adımını ölçerek atarken, kenarları kürklü elbisesinin eteklerini hizmetçilere tutturmayı akıl etmediğine hayıflanıyordu.

Eğer Morgan MacDonnell bir prensesle evlendiğini düşünüyorsa, prenses nasıl olurmuş, ona göstermek lazımdı.

Gece boyunca dağdan buz gibi bir rüzgâr eserek sonbaharın yüzünü temizledi. Taş duvarların köşelerinde ıslık çalarak Sabrina'nın pelerininin eteğini savuruyor ve yüzünü güllerle kamçılıyordu. Şiş karınlı, kurşuni bulutlar bahçenin üzerinde dolaşıyorlardı. Kasvetli gökyüzü geniş bir ayna gibi Sabrina'nın kalbine sızan kış soğuğunu yansıtıyordu.

Gümbürdeyen kalın sesler dikkatini çekti. Brian ile Alex bir köşede münakaşa ediyorlardı. Sıkılmış elleriyle kızarmış yüzleri münakaşalarının her an eskiden yaptıkları o itişme maçlarından birine dönebileceğini haber veriyordu.

Morgan'm adamı Ranald, elinde bir atin dizginleriyle bahçe kapısında duruyordu. Alacalı kır at Sabrina'yı görünce sarı dişlerini göstererek gözlerini devirdi. İri kalçalarında örümcek ağı gibi çizikler vardı. Sabrina bu kadar iri ve korkutucu bir mahluku ilk defa görüyordu. Kocası hariç.

Morgan'ı kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çoktan aşina olduğu o öfkeli bakışla çatmış halde duvara yaslanmış görünce Sabrina'yı saran soğuk, bir an ateş basmasıyla yok oldu. Babası da yüzüne aynı aksi bakışları yerleştirmişti. Annesi kucağında kedi gibi mutlu Pugsley'yle, ikisinin arasında duruyordu.

Onu karşılamak üzere ilerlerken asık suratında alaya bir sırıtma belirdi. "Günaydın, İskoçya'nın tatlı çiçeği." Bu tatlı sözler onun ağzından zehir gibi damlıyordu. "Lütfedip aramıza katılmana çok sevindim. Ailen seni yatağında öldürmüş olmamdan korkmaya başlamıştı."

Enid sararıp kolundaki eldiven kutularını düşürdü. Ranald atm dizginlerini bir Cameron seyisine vererek Enid'in yardımına koştu. Seyis zıplayan kır atın ısırmaya çalışan dişleriyle arasına mesafe koydu.

"Saçma," diye şen bir cevap verdi Sabrina. "Sen tam bir anlayış ve sabır timsalisin."

Morgan gizli bir uyarı mahiyetinde, onun bileğini sıktı. Dokunuşundan yakıcı bir sıcaklık yayılıyordu. "İstersen yolculuğumuzu erteleyelim de sana başka bir sabır örneği göstereyim, güzelim."

Gözlerini dudaklarına indirdi. Onlardaki şeytani bakış, Sabrina'ya, bu vaadini yerine getirmeye çok hevesli olduğunu gösteriyordu.

"Gerek yok," dedi Sabrina, gözlerini indirerek. Dün gece Morgan'la aralarında geçtiğine inandıkları şeyi anlayınca ailesinin yüzüne bakması çok zor olmuştu.

Morgan onu annesiyle babasının yanına götürürken sözlerinde yine bir kızgınlık belirtisi vardı. "Baban şartlarından birini dile getirmeyi unutmuş. Akrabalarından biri bizimle MacDonnell topraklarına gelecekmiş. Böylece eğer yemek masasında sana kızarsam,

bu akraban kafamı kesip bayrak direğinin ucunda babana getirebilirmiş."

Babasının canı sıkkın bakışlarından ve annesinin muzaffer tebessümünden anlaşıldığı kadarıyla, o geceyi uykusuz geçiren bir tek Morgan değildi.

Elizabeth, Pugsley'nin tüylerini okşadı. Eskiden Dougal'm nişan yüzüğünün olduğu parmağında şimdi açık renk bir şerit vardı. "Abartma, Morgan. Kızımın yanında bir arkadaşı olsun istedim, o kadar."

Morgan, Elizabeth Cameron'a kafşı daima sergilediği aşırı gururla omuzlarını geriye attı. "Sizi temin ederim, hanımefendi, kızınız arkadaş eksikliği duymayacak. Yine de isteğinize saygı göstereceğim." Kolunu Sabrina'nın bekleyen ağabeylerine doğru salladı. "Haydi, canım. Seç bakalım zehrini."

Eldiven kurulan tekrar yere devrildiler ve Enid, Morgan'm ani delici bakışının karşısında olduğu yerde sallandı. Ranald ona bileğinden tutarak destek oldu.

Sabrina ağabeylerinin neden kavga ettiklerini anlamıştı. Onlara yaklaşınca, oğlanlar generallerinin karşısında hazır ola geçen askerler gibi omuzlanın dikleştirdiler. Brian Sabrina'ya gizlice göz kırparak askeri duruşunu bozdu. Zeki, haylaz Brian. Kız kardeşine şakayla takılmak söz konusu olunca, koca bir çocuk oluyordu. Sabrina da onun bu yaramaz hallerini çok seviyordu.

Sabrina'nın dikkatli bakışı karşısında Alex'in çıkık yanakları kızardı. Bu sabah yatak odasının kapısında duydukları ayak seslerinin sahibi o muydu? Güvenilir, ağırbaşlı Alex. Sabrina düştüğünde, onu kaldırıp üzerini silkeleyen hep Alex olmuştu.

İki ağabeyi de annesinin mizacının farklı yanlarını almıştı. Brian'ın öfkesi parladığı gibi sönerdi, Alex ise öfkesini nihayet pat-

layana kadar içinde tutardı. İkisi de MacDonnell'larla bir arada olmaya bir gün dahi dayanamazdı. Sabrina onlara nazikçe tebessüm ettikten sonra Morgan'a döndü.

Sarı saçı rüzgârda havalanmış, yüzünün bir kısmını örtüyordu. Bunu da ondan gelen bir ihanet olarak gördüğüne şüphe yoktu. Ama Sabrina annesinin iyi niyetli planının yine aralarını açmasına müsaade etmeyecekti.

Dosdoğru Morgan'm gözlerine bakarak, "Enid'i seçiyorum," dedi.

Enid iyiden iyiye fenalaştı. Kızcağız taşların üzerine serilmeden Ranald tarafından yakalandı. Ranald'm yüzünde baş döndürücü bir sırıtma belirdi. "İyi seçim, güzelim. Güzel tombullara bayılırım."

"Enid tombul değil," diye itiraz etti Sabrina, kocasının onaylayan gözlerine dalmış bir şekilde. "O," -Ranald kuzeninin ağırlığı alanda sallandı- "balıketli."

"Tam benim sevdiğim gibi," dedi Ranald, dantel yakasını gevşetmek bahanesiyle Enid'in vücuduna bakarak.

Brian, Alex ve Elizabeth itiraz ederek Sabrina'ya doğru davrandılar.

Dougal onların önüne geçti. "Hepimiz kararın Sabrina'ya ait olmasında hemfikirdik. Şimdiye kadar olan bitenlerde fikrini sormadık. Bu kadarını ona çok görmeyelim."

Babasının tanıdık endamı Sabrina'nın gözlerinde bulanıklaştı. İçinde bunun babasının onu son müdafaa edişi olduğuna dair bir his vardı.

"Bunu ağabeyime nasıl açıklarım?" diye bağırdı Elizabeth. '"Sevgili Willie, kızını bir avuç hırsız ve boğazkesenle gönderdiğimden bahsetmişmiydim? Hem de müphem bir evlilik tedbiri bile almadan' diye mi? Adama inme i ner![v]

"VVilliam'a bizzat izah ederim/' diye cevap verdi sertçe. "Hele bir Sabrina yerleşsin. Morgan'm Enid'in emniyetini ihmal etmeyeceğinden şüphem yok."

Elizabeth'in yüzü anlık bir hassasiyetle buruştu. "Peki Sabrina'mın emniyetini kim sağlayacak?"

Morgan, Sabrina'nın omuzlarını kavradı. Sabrina dokunuşunun sahiplenen ustalığı altında titredi. Morgan'm tuhaf bir şekilde alaydan uzak, gür sesi sıranda ürpermeye yol açmıştı. "Kızınız artık bana emanet."

Enid'in açık mavi gözleri titreşerek açıldı. Kendini melek yüzlü ve şeytan bakışlı bir Dağlı'nm kucağında bulunca yine heyecanlanarak kendinden geçer gibi oldu.

Sabrina kuzeninin yanına diz çöktü. "İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin. Seçim senin."

Enid gözle görülür bir biçimde kararıyla cebelleşiyordu. O sabah gözyaşları içinde konuşurlarken, onu Morgan'm gazabından koruyanın Sabrina'nın fedakârlığı olduğunu öğrenmişti.

Yutkunarak yüzüne cesur bir tebessüm kondurdu. "Tabii geleceğim. Büyük bir macera olacak." Elini kaldırıp parmaklarını Sabrina'nınkilere kenetledi. Morgan'm gölgesi üzerilerine düştü.

Enid, belirsiz bir tehlikeyi belirli olana tercih ederek, Ranald'm geniş göğsüne sokuldu.

"Sen hazırlanırken biz tepede bekleyelim," dedi Morgan. "Ranald sen kalıp hanımefendinin ihtiyaçlarıyla ilgilen."

"Hayhay!" diye mırıldandı Ranald, Enid'in kalkmasına yardım ederek.

Kuşkulu sabrı tükenmiş olan Morgan, Sabrina'yı, kolunu tutarak ağabeylerinin, annesiyle babasının önünden çeke çeke, onları bekleyen kâbus ata doğru götürdü.

"Sakin ol bakalım, Pookah," diye alçak ve yatıştırıcı bir sesle mırıldandı Morgan. Atın burun delikleri dalgalandı.

Sabrina içinden atın tıpkı peri adaşı gibi kötü huylu göründüğünü düşündü. Horultular çıkaran mahluka dehşet dolu bir bakış attı.

"Size bir araba temin edebilirim," diyerek teklifte bulundu babası, sesinde çaresizlikle.

"Cameron'lardan gelecek iyilik eksik olsun." Morgan karısını belinden tutup tüy gibi kaldırarak eyere oturtuverdi. Ürken hayvan kaçmadan o da terkisine atladı. "Ben sadece kanunen bana ait olanları alırım. Biz MacDonnellTar başımızın çaresine bakarız." Kolunu Sabrina'nın beline sardı, bu sahipleniri kuvvet Sabrina'ya onun nazarında bir koyun sürüsünden veya bir kümes dolusu tavuktan yahut damızlık katırdan daha değerli olmadığını hatırlattı.

Annesi ona doğru koşarak Pugsley'yi kucağına sıkıştırdı.

Sabrina köpeğin sıcak, sıkı vücuduna sarıldı. "Onu alamam, anne. Pugsley senin."

Elizabeth gözyaşları içinde gülümsedi. "Hep sana düşkün oldu. Ona iyi bak, olur mu? O benim biriciğim. Kaybolursa onun yerini dolduramayız." Ama gözleri Sabrina'da değildi. Gözleri Morgan'daydı ve kızına çocukluğundan beri onunla olan köpeğinin rahatını sağlama izni vermesini rica ediyordu.

Sabrina eğildi, annesi onun ağzına yumuşak, gül kokulu bir öpücük kondurdu. Sonra babası geldi; yüzü kederliydi, kolları yanlarından sarkıyordu.

Sabrina onun kollarına atılıp yüzünü onun sakallarına gömmek ve bütün bunların sebebini sormak istiyordu. Ama babasının çıkan olmasaydı, Sabrina bu çekilmez yabancıya verilmezdi. Bu Dağlı mahlukla ininde savaşmak için sevdiği ve bildiği insanlardan ayrılıyor olmazdı.

Babası parmak uçlarında yükselerek onu öpmek istedi. Sabrina ise son anda yüzünü öbür yana çevirdi. Dougal'm dudakları yanağına denk geldi ve bir süre öyle kaldı. Dougal'm durumu kabul ederek zarifçe geri çekilmesi Sabrina'mn yüreğini parça parça etti. Eyerin üzerinde doğrulurken Morgan'ın kolunun onu kuvvetlice sarışı sayesinde dağılmaktan kurtulmuştu.

Morgan dizginleri aldı. Dougal ileri doğru çıkıp onu bacağından tuttu. Lacivert gözleri sertçe bakıyordu. "Ona iyi bak, Morgan. Yoksa bana hesap verirsin."

Morgan bu tehdide ne olumlu ne de olumsuz karşılık verdi. Sadece atını yürümesi için dürttü. Malikâne kapısından çıkmadan Sabrina son bir kere dönüp geriye baktı. Annesiyle babası birbirlerine tutunmuşlardı, o kadar iç içe sokulmuşlardı ki kimin kime destek olduğunu anlamak mümkün değildi. Sabrina onların zamanla düzeleceklerini biliyordu. Birbirlerine destek olurlardı. Yalnız kalan, onlarınki gibi bir sevgiye duyduğu özlemi ebediyen bastırmak zorunda olan oydu. Babası, Sabrina'nın ona dair inandığı her şeyle çelişen bir zalimlikle bu hayalini yıkmıştı.

Malikâneden çıktıklarında esen dondurucu bir rüzgâr Sabrina'nın nefesini kesti. Bir gözyaşı damlası yanağından yavaşça süzülerek erimiş bir elmas gibi Morgan'ın eline düştü.

Morgan'ın, kulağmdaki sesi hem yumuşak, hem sitemliydi. "Ona ağlarsın ama bana ağlamazsın. Kahrolası!"

Ama Morgan ona lanet okurken bile şalının ucuyla nazikçe gözyaşını silmeyi ihmal etmedi.

KISIM II

Eğer oraya gidebilirse insan,
Orada bir Huzur çiçeği vardır
Bir Gül ki hiç solmayan
O senin kalen ve refahındır

— Henry Vaughan

Dokuzuncu Bölüm

Sabrina başlığı olduğuna şükrediyordu. Soluna bakmaya cesareti olsa, Angus'ın, tüyler ürpertici bir binici taklidi olarak eyere bağlanmış cesedini görecekti. Başını sağ tarafa çevirecek olsa, Morgan'ın nispeten gözü pek adamlarının alay ve gülmelerine maruz kalacaktı. Bu yüzden dosdoğru ileri bakıyor, MacDonnell topraklarına giden ince, kıvrımlı yoldan gözlerini ayırmıyor ve üzerine çöken kasvetle Morgan'ın soğuk sessizliğine karşı bir tılsım olarak, uyuklayan Pugsley'ye sıkı sıkıya sarılıyordu.

Orman zemininden yer yer kemikleri sızlatan sis sızıyor, Sabrina'nın ayak bileklerine dolanmak için, pusuya yatan yılanlar gibi kıvrıla kıvrıla yükseliyordu. Sabrina, Angus'a kaçamak bir bakış attı ve rüzgârın onlardan Angus'a doğru estiğine şükretti. Angus ufak tefek cüssesine rağmen, bir zamanlar ne kadar da göze batan bir adamdı. Şimdi şala sarılmıs vücudu iyice küçülmüş, kupkuru kalmış görünüyordu. O uğursuz ziyafette onunla ilgilenen zayıf, başlıklı adamı tamdı.

Adam Sabrina'nın meraklı bakışını hissetmiş gibi dönüp ona paltosunun altından bile belli olan düşmanca, delici bir bakış attı. Sabrina gözlerini hemen Morgan'm dizginlerdeki iri kemikli ellerine indirdi.

Ancak kafeslenmiş tavukların gıdaklamaları ve çiftlik hayvan-

larının kederli böğürmelerinin böldüğü sessizliği bozmak için yanıp tutuşarak aklına gelen ilk şeyi söyleyiverdi. "Babam ona güzel bir cenaze töreni düzenlerdi, istemen yeterliydi."

"Onu Cameron topraklarına gömdürmem," diye karşılık verdi Morgan.

"Ölünün umurunda olmaz ki. Özlüyor musun babanı?" diye sordu; kendi babasının üzgün yüzü hâlâ hatırasındaydı.

Morgan her zamanki tavrıyla omuz silkti. "Cameron'lar öldürmeseydi, viski öldürecekti."

Sabrina fena alt edildiğini anlayarak ailesini savunmaktan vazgeçti. "O yüzden mi alkol almıyorsun?"

"Viski beni asık suratlı yapıyor."

"Ayıkken çok girginsin ya," dedi Sabrina, alçak sesle. Morgan daha da asık suratlı olursa, onunla konuşmak duvarla sohbetten farksız olurdu.

Uyuz atının üzerine çömelerek oturmuş bir MacDonnell onların kısa bakışmalarını bir davet olarak gördü. "Biraz solgun görünüyorsun, Morgan? Gece yoruldun mu ne?"

"Ya, ama gelininin rengi yerinde," diye söze karıştı başka bir tanesi. "Canını sıkan ne, evlat? Bu şirret kadın kanını mı emdi?"

"Bu ağızla bana sorarsan emdiği onun kanı değil..."

Morgan öyle bir bakış attı ki adam cümlesinin ortasında sesini kesti. Aralarında mırıldanmayı sürdürerek atlarını şeflerinin uzağına sürdüler. Sabrina konuştuklarını rahatlıkla işitiyordu.

"Tamam, böyle Angus'm intikamı alınmış oldu ama bana sorarsan bizim oğlan tam bir beceriksiz. Bir Cameron'ı yatağa atana kadar ben bizim topal Eve'le işi pişirirdim be!"

Sabrina, bir gölge uçarak yarımdan geçip ağzı bozuk MacDonnell'm üzerine yürürken eğildi. Gölgenin boğazından kan

donduran bir haykırış koptu. Pookah şaha kalkacak oldu ama Morgan bacaklarının bir hareketiyle atı hâkimiyetine alarak onu sarsıcı bir anilikle durdurdu.

Alçak, düşmanca bir ses Sabrina'nın sırtına ürpertiler verdi. "Havva Ana sana yeni bir nefes borusu açarsa nasıl olur, Fergus, dostum?"

Fergus küçük gözlerini şaşı yaparak boğazına bastıran paslı kamayı inceledi. "Açmasa iyi olur, sakıncası yoksa."

Bıçak büküldü; adamın çıkık âdemelmasının üzerinden bir kan damlası kaydı. "O zaman kapa çeneni."

Fergus çatlak sesiyle cevap verdi. "Olur."

Öteki doğrulup başlığını geriye atarak gümüşi, kalın saç örgüsünü saldı. Sabrina kendini bir çift çarpıcı gri-yeşil göze bakarken bulunca irkildi. Bunlar bir kadının gözleriydi. Bu gözlerin derinliklerini zehirleyen ihtiyatsız nefret daha hayret vericiydi. Bu, zavallı Fergus'ı baş belası bir serseme çevirirken, Sabrina'nın ruhuna bir kötülük oku saplamıştı. Kadın kamayı kemerine sokup topallayarak gidip atma bindi.

"Bu da kim?" diye fısıldadı Sabrina.

"Benim koruyucu meleğim." Morgan'ın sesinde alaya bir gurur vardı. "Eve babamın yardımcısıydı. Kendimi bildim bileli onun yanındaydı. MacDonnell'lar güçsüzlüğe dayanamazlar. Sakatlara tahammülleri yoktur. Eve genç kızken klan onu sürmeye karar verdi. Tam onu atacaklarken babam korudu onu. O öldüğünden beri kederinden çılgına döndü."

Sabrina yutkundu. "Öyle görünüyor." Biraz daha çıldırmış olsaydı, Fergus korkakça ayağa kalkacağına kendi kanında boğuluyor olurdu.

Eve atma binerken Sabrina ona bakmaktan kendini alamadı.

Sabrina'nın bildiği kadınlara benzemiyordu. Terkisine bağlı bir dizi ağır boru Sabrina'ya, Morgan'm zindandaki son gecesinde durmadan çalman güzelim ağıtı hatırlatmıştı. Belki de Eve'in sert kabuğu sadece bir kadın kalbini saklıyordu.

Sabrina'nın şaşkın bakışlarını fark eden Eve yere tükürdü, sonra da tiksintiyle ağzını sildi elinin tersiyle. Atını eşkin sürmeye başladı. O ve ürkütücü arkadaşı bir bir dönemecin arkasında kaybolarak onlardan uzaklaştılar. Sabrina'nın morali iyiden iyiye bozulmuştu. İşte şeflerinin ölümünden Sabrina'yı sorumlu tutan bir MacDonnell daha!

Sabrina sabahı görüp göremeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Bu gece, bağırsa kimsenin umurunda olmazdı.

Enid dışında kimsenin. Morgan Pookah'yı dürterek harekete geçirirken tiz bir kıkırdama Sabrina'ya Enid'in vaziyetinin onunkinden çok daha iyi olduğunu hatırlattı. Kuzeni, Ranald'm yanındaki sallantılı yük arabasına tünemişti. Arabanın her sarsılışında ikisinin omuzları birbirine çarpıyor ve kuzeninden titrek bir kıkırdama çıkıyordu. Gösterişli Çingene-Dağlı Cameron mutfağından yürütülmüş bir şekerlemeyi Enid'in ağzına tıkarken, kızın solgun yanakları güzelce kızarıyordu.

Sabrina Pugsley'nin uyanık olduğunu ve dişiyle Morgan'ın elini ısırdığını fark etti. "Yaramaz köpek," diye kızdı ona, Morgan'ın parmağını onun ağzından çekerek.

"Bırak hayvanı." Morgan köpeğin çenesinin altındaki kat kat olmuş sarkık deriyi okşadı. "Hayvanlar çoğu insandan daha iyi arkadaş oluyorlar."

Sabrina gözlerini çevirerek şimdi bir Highland şarkısı söylemekte olan Fergus'm, atından inmeden şalını düzeltisini seyretti. "Özellikle sana eşlik eden kişi düşünülürse..." Sabrina annesi gibi kibirli konuştuğunu fark ederek sustu.

Gökyüzü onun neşesizliğine katılırcasma sırılsıklam, gri bir yağmur perdesine bürünerek onları yavaşlattı. Yağmur yüzüne buz gibi sudan iğneler saplıyordu. Titreyerek Morgan'a sokuldu, onun sıcak bacaklarının arasında sıkışmaktan hoşnuttu.

"Doğrul," dedi Morgan sertçe.

Sabrina bir an için olsun ona karşı ihtiyatsızca davrandığı için kendine kızarak hemen toparlandı. Ama Morgan onu azarlamak şöyle dursun, omzundaki şalın büyük bir parçasını açıp başlarının üzerine örterek yağmura karşı güzel bir korunak meydana getirdi. Pugsley keyifle burnunu çekti.

Morgan, Sabrina'nın sırtını kendisine doğru çekince Sabrina kendini onun çıplak göğsüne yaslanmış buldu. Dayanamayıp başım çevirerek yanağını bu sıcak göğüse dayadı. Babasıyla ağabeylerinin göğüslerinden kıllar fışkırıyordu. Ama Morgan'ın göğsü kaymak, sıcak satenden derisiyse bir taşın üzerine sıkıca gerilmiş gibiydi. At altlarında yalpaladı ve Sabrina kulağını dayadığı Morgan'ın kalbinin ritmik ninnisine kapıldığını hissediyordu.

Sabrina birkaç saat sonra uyandığında kendim başka bir hayvanın kucağında, uzun adımlarla, geri dönülmez biçimde onun inine taşınırken buldu.

Boş elleri havayı avuçladı. "Pugsley?" diye fısıldadı gözlerim açmadan, onu yolda düşürmüş olabileceğinden korkarak.

Morgan'ın sesi kulağında gümbürdedi. "Köpeğin iyi. Adamlarımdan biri kerataya yiyecek bir şeyler arıyor."

Sabrina kaşlarını afacanca çatıp bir şey mırıldandı.

Morgan güldü. "Hayır, güzelim. Adamım köpeğini yemez. Biz MacDonnell'lar sadece insan eti yeriz."

"İçim rahatladı," dedi Sabrina, uykulu bir domuzcuk gibi burnuyla omzunu dürterek.

Morgan biliyordu ki eğer Sabrina o an gözlerindeki aç bakışı görseydi, o aptal gülümsemesi silinirdi. Onu kollarıyla sıkıca sararak göğsündeki ıslak temasının zevkini çıkardı. Adımlarını yavaşlattı çünkü gidecekleri yere vardıklarında Sabrina'nın uyanacağım, kendisinin de onun güveninden vazgeçmek zorunda kalacağını biliyordu.

Ama kırık bir kemerin altından geçerlerken Sabrina'nın gözleri açıldı. Morgan bir yere dayanarak onun, evini görünce o biçimli Cameron burnunu kıvırmasını bekledi.

Sabrina'nın uykulu gözleri yukarı baktı. Sonra biraz daha yukarı. Ve biraz daha. Nihayet MacDonnell Kalesi'nin dökülen duvarlarında durdu.

Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Aman Tanrım," dedi hayranlıkla. "Muhteşem."

"Dalga geçme," diye homurdandı Morgan. "Eğitimsiz olabilirim, ama aptal da değilim."

Sabrina bir canavar tarafından hırpalanarak uyandırılmış gibi şaşkınlıkla baktı, sonra tekrar kaleye döndü. "Aptal olmayabilirsin ama gerçekten körsün."

Morgan bir taş yığınım kıskanacağım aklına bile getirmezdi. Sabrina ona böyle hasretle baksa, kim bilir Morgan'a ne olurdu. Tabii Sabrina'ya da. Ürkütücü binaya baktı, onun gözlerinin safir göğüne o yıldızları yerleştirenin ne olduğunu anlamak istiyordu.

Karanlık inmiş, yağmur ince bir sise dönmüştü ve kalenin görüntüsünün. sert hatlarını yumuşatıyordu.

Morgan düşündü ki, Sabrina nasıl annesinin oturma odasında gizemh bîr yabana tarafından aldabldıysa, şimdi de sis ve yorgun-

luğun oyununa gelmişti. Gündüz olunca pençelerini dökülen sıvalara geçirmiş sarmaşığı, çökmüş tavanları, atalarının attığı toplarla açılmış delikleri görecekti. Gündüz olunca Morgan'ın hep gördüğünü görecekti: Asırlarca savaş ve ihmalden yıkılmış kasvetli bir harabe.

Sonra kız kendi romantik aptallığına gülecek ve kalenin, tıpkı sahibi gibi, zırhında telafisi mümkün olmayacak kadar çok çatlak olduğunu keşfedecekti.

Sabrina elini onun ensesine koyarak tembel tembel saçlarıyla oynadı. "Öyle uykum var ki. Beni yatağa götürür müsün, Morgan?"

Morgan, kasıklarındaki beklenmedik kasılmayla ona baktı ve kendi karısını istemekle kendini hırsız gibi hissetmesine sebep olduğu için Dougal Cameron'a yeniden küfürler etti. Dudaklarını Angus'ı kıskandıracak şekilde çıkarcı bir edayla büktü. Sabrina masum talebinin sonucunu anlayamadan, onu yatağına götürüp soymak ve altına almak gerçekten mümkün olur muydu? Sabrina ona bir anlık zevk clahi vermemeye ant içmişti ama bu sabahki gibi onu hazırlıksız yakalarsa, zor kullanmak yerine ustaca bir sevecenlikle orıu sözünden döndürebilirdi.

Babasının muzır gülüşünü duyar gibi oldu. *MacDonnell'lar lıep alalarına çeker, evlat. Hiç boşuna buna karşı koyma.* Herhalde, Morgan ve gelini, ne Cameron ne MacDonnell değil, karanlığın verebileceği zevkleri tatmak isteyen bir kadın ve bir erkek oldujdarı bir geceyi hak ediyorlardı.

"Olur, tatlım," diye fısıldadı Morgan. "Seni yatağa götüreyim. Eğer istediğin buysa."

"Teşekkürler," diye fısıldadı Sabrina, yanağını göğsüne dayayacak.

"Teşekkürü sabaha sakla," diye karşılık verdi öteki, dudaklarını alnına değdirerek. "Teşekkürüne layık mıyım değil miyim o zaman göreceğiz."

Morgan, gelini kucağında, MacDonnell Kalesi'nin karanlık koridorlarında yürüyordu. Sabrina'yı uyandırıp aklını başına getirmekten korkmasaydı koşardı. Zifiri karanlığa rağmen adımları tereddütsüzdü. Parçalanmış bir kapı sövesine geldiğinde eğiliyor, bir taş yığınına geldiğinde üzerinden aşıyordu.

Madem ahlaksızlığa bulaşmıştı, kendi yıkımından alabileceği zevkin adamakıllı tadını çıkarmaya kararlı bir şekilde, ona tamamen teslim oldu. Daha istemenin anlamını bilemeyeceği yaştayken Sabrina Cameron'ı istiyordu. Bu gece ona sahip olmaya niyeti vardı. Bunun ikisine nelere mal olacağını hesaplamadı.

Odasının kapalı kapısının önünde duraksadı. Herhalde ertesi gün burnu sürtecek, ondan güzelce af dileyecek ve Tanrı huzurunda ettikleri yeminlerin, babasının mahkemesinde birbirlerine ettikleri kızgın sözlerden daha bağlayıcı olduğunu ona hatırlatacaktı.

Karısını tek koluna yaslayarak paslı kapı tokmağını çevirdi. Kapı gıcırtıyla açıldı. Duman çıkaran bir kömür ateşi şöminede yanıyordu. Morgan içinden Eve'in sezgisine dua etti. Acısının içinde bile onu unutmamıştı.

Kapıyı kapattı ve tam döndüğünde yorganın altından dağınık sarışın bir başın çıktığını gördü.

"Morgan, canım, hiç gelmeyeceksin sandım!"

Vaziyeti bilseydim gelmezdim, diye düşündü Morgan. Aynı anda da başını eğdiğinde, karısının bir yavru baykuşunkiler kadar parlak ve uyanık gözleriyle ona baktığını gördü.

Onuncu Bölüm

Sabrina, Morgan'ın isminin bir başka kadının dudaklarından aşk dolu bir nağmeyle dökülmesi üzerine bir anda uyanıvermişti. Kocasının yatağındaki bu saçları dağınık şey sahte bir edebe başvurmuyordu. Çıplak göğüslerini örtmek zahmetine bile girmiyordu. Sabrina'nın damarlarına aniden canlılık pompalanmıştA Kaskatı olmuştu, Morgan'ın kollarından yere kereste gibi kaydı.

Morgan'ın çenesi düşünceleriyle aynı anda çalışıyordu, ama o sözcüklerin değil eylemlerin adamıydı. Yatağa doğru yürüdü, davetsiz misafirin üzerine yatak örtüsünü doladı ve onu pek de kibarca olmayan bir şekilde kapıya kadar geçirdi.

Endamlı sarışın, Sabrina'nın yanından geçerken ayaklarını sürüdü. "Bu da kim?"

Kendini kısa, ıslak ve bakımsız hisseden Sabrina, kadirim düşmanlığı alanda ezilmemeye gayret etti.

Morgan kadını koridora atü. Kapıyı kadının şaşkın yüzüne yavaşça ama kararlı bir şekilde kapatarak, "Karım," diye cevap verdi.

Arkasına dönmeden, ağırlığını açık avuçlarına verip bir dizini kırarak kapıya yaslandı. Aralarında ateşin düzensiz çıtırtısından daha gürültülü bir sessizlik doğmuştu.

Sabrina hafifçe el çırptı. "Zarif bir hareketti. Brian tekniğine hayran kalırdı. Kadına yatak ısıtıcısı muamelesi yapan."

"Başka da bir şey değil."

"Ona bir açıklama yapman gerekmez miydi?"

"Yaptım." Yüzünü Sabrina'ya döndü, kollarını bağlayarak uyarı ya da itiraz duruşu almışü. "Onu geri mi çağırayım? Biraz yorgunum ama ikinizi birden idare edemeyecek kadar değil."

Sabrina yanaklarının ateş basmasına aldırmadı. Morgan ona nasıl bir adamla evlendiğini hatırlatmak için hiçbir fırsatı kaçınmıyordu. "Ailenden birine benziyordu. Kim o? Metresin? Kuzenin?" Küçümsemenin etkisini artırmak için biraz bekledi. "Kız kardeşin?"

"Alvvyn, Ranald'ın kuzeni."

"Ama Ranald senin kuzenin değil miydi?" Morgan'ın kendi alnı da şaşkınlıkla kırışınca, Sabrina parmak uçlarıyla şakaklarına bastırdı. "Of, boş ver. MacDonnell aile ağacının birbirine geçmiş dallarını birbirinden ayıramayacak kadar yorgunum. Neyse ki annenin kim olduğunu biliyorsun."

Gözlerini açtığında, Morgan'ın sezdirmeden ona doğru yürüdüğünü görerek korktu. Morgan onu geri geri şömineye doğru sürdü ve sözlerini misket mermisi gibi ateşledi. "Otuz iki saattir uykusuzum, kızım, bu da zihnimi etkilemeye başladı. Bu yüzden, eğer hemen şu anda aile ağacımı genişletmek istemiyorsan, seninle bunu tartışacak halim yok."

Morgan'ın öfkesi gürül gürül yanan ateşten daha fazla harareт yayıyordu. Sabrina başını yana eğip ona baktığında, kollarında yatarken unutmuş olduğu bütün korkular yeniden hücum etti. MacDonnellTar üç özellikleriyle tanınırlardı: Vahşilikleri, doymak bilmez şehevi iştahları ve Cameron'lara nefretleri. Sabrina üçünü birden bu huysuz devin elinde öğreneceğinden korkuyordu.

Morgan'ın kolu havaya kalkarak Sabrina'nın yüzünü gölgele-

di. Sabrina sıcak taşlara doğru büzüldü. Hayatı boyunca kimse ona elini kaldırmamıştı. Hak ettiğinde bile. Ama MacDonnellİların her türlü acizlikten nefret ettiklerini hatırlayarak gözlerini kapattı ve koca el yüzüne indiğinde ağlamamak için dua etti.

Alevlerin içinde bir kömür parçası çatırdadı. Sıcak parmaklar yüzüne dokundu, başlığını geri iterek dağınık, dalgalı saçlarını serbest bıraktı. Sabrina gözlerini açüğmda Morgan'ı ona bakarken buldu. Gözleri, Sabrina ona sırf işkence olsun diye bir darbe indirmiş gibi gölgelenmişti.

"Seni iyi eğitmişim, değil mi, güzelim?"

Sabrina onun sesindeki alaya küçümsemenin ona mı yoksa kendine mi olduğunu anlayamadı. Korkusunu bu kadar kolay ele vermekten utanarak başını eğdi. Morgan ona sırtını döndü; adımları bezginlikle ağırlaşmıştı.

Sabrina ürpertisini bastırmaya çalıştı. Morgan'ın yokluğunda ateş, bütün gün savaştığı sefalet ve üşümeye karşı zayıf bir kalkan olarak kalıyordu.

Morgan onun varlığından habersiz gibi şalının iğnesini çıkardı ve kadarıyla pililerini itinayla açmaya başladı. Sabrina onun bu rahat hareketlerini seyre dalmıştı. Morgan şalını omzundan attı. Ateşin ışığı göğüs kaslarının inişli çıkışlı dilimlerini yalıyordu. Sabrina'nın sırtında alev filizleri dolaşarak üşümesini yok ediverdi. Ekose-kumaş Morgan'ın gergin karnından kalkarken, Sabrina Noel sabahı alacağı hediyelerin düşüncesiyle heyecanlanan çocuklar gibi nefesini tuttu.

Fakat şal Morgan'ın ayaklarının dibine düşüverince Sabrina beklediğinden fazlasını, çok fazlasını gördü.

Morgan çıplak bir halde sessizce yatağa doğru yürürken, Sabrina duvara öyle gayretli bakıyordu ki gözleri şaşı olmuştu. Yatak

Morgan'ın ağırlığı altında gıcırdadı. Morgan'ın hoşnut inlemesi Sabrina'nın tüylerini havalandırdı.

"Yatağa gelmiyor musun, güzelim?"

"Hayır," dedi çabucak, bu olağanüstü erkek hayvanın önünde eğilmemek için bir bahane arayarak. "Orada uyumam. O kadının yattığı yatakta."

Morgan homurdandı. "Sen bilirsin."

Sabrina omzunun üzerinden ona baktı. Morgan, onun nerede uyuduğu umurunda değilmiş gibi sırtını dönmüş, yıpranmış yorganı çıplak vücudunun üzerine çekiyordu.

Sabrina, yaralı burun çekmelerine bir yorum bekleyerek uzun zaman öylece dikildi. Dizleri ağrımaya başlayınca pelerinini çıkararak yere serdi, başlığından da yastık yaparak üzerine uzandı. Sırtüstü yattı ve tavandaki ona yabana gelen gölgeleri seyrederek kapıyı tırmalayanın bir fare olup olmadığını düşünürken Morgan alçak sesle konuşarak sessizliği bozdu.

"Benden kaçmana gerek yok. Sana elimi sürmem, Sabrina Cameron."

"Sabrina MacDonnell," diye fısıldadı Sabrina, ama aldığı tek cevap Morgan'ın yumuşak horultularıydı.

Sabrina ertesi sabah solgun güneş ışıkları ve uzaktan gelen an vızıltısıyla uyandı. Yüzlerce an. Binlerce an. Hepsi de onun hassas teninin tadına bakmak için vızıldıyordu. Sabrina parmaklanın yorganın topaklı kumaşına geçirdi. Genizden gelen bir inilti kulaklarına hücum etti.

Bunlar an değil, gaydaydı.

Değişen bir şey yok, diye düşündü. Rahat yatağında, annesinin,

Siibah çikolatasını getirmesini bekliyordu. Morgan zindana atılmış, hayatı babasının insafına kalmıştı. Sabrina gözlerini açtı. Zarif yarım sayvanı gitmişti. Yukarıda bir taş tavanın kara delikleri vardı. Ilık, ona şimdi kendisinin Morgan'ın insafına kaldığını hatırlattı.

Doğruldu. Pelerini tozlu yerde çiğnenmiş halde duruyordu. Morgan sabah onu yatağa taşımış olacaktı.

Pugsley odaya girdi ve çamurlu patileriyle minik izler bırakarak yatağa zıpladı.

"Halinden çok memnun görünüyorsun," dedi Sabrina, köpeğin hediyesini onun kucağına bırakırken. Kirli silindiri ışığa tutunca bunun bir kemik olduğunu gördü. Kemik şüphe ve korku uyandırıcı bir biçimde insan kemiğine benziyordu. "Morgan'ın eski karısına aittir," diye mırıldandı.

Pugsley kemiğini kemirirken, Sabrina yüksek yataktan aşağı indi. Sıkışmış parmakları yere değince yüzünü buruşturdu. Daha önce hiç ayakkabılarıyla uyumamıştı. En yakın pencere taşın üzerindeki, eğri camla kapatılmış bir delikti. Perdeyi açarken, çürümüş ipek elinde paralandı.

Aşağıda, ağaçlarla çevrili çimenlik bir alanda MacDonnell'lar şeflerine son vedalarını etmek için toplanmışlardı. Angus'ın cesedi sığ bir mezarın içine indirilirken Sabrina'nın gözleri onların arasındaki oğluna isabet etti. Morgan'ın omuzları kederli arımda bile dikti. Gaydaların son acı-tatlı nağmeleri rüzgârda titreşti. Melodinin kederi Sabrina'yı titretti. Eve kaba ve zalim olabilirdi ama gaydayı Londra'dan Edinburgh'a kadar bütün müzik üstatlarım kıskandıracak kadar güzel çalıyordu.

MacDonnell'lar yavaş yavaş dağılarak Morgan'ı yalnız bıraktılar. Morgan onların peşinden kaleye gelmeyip Pookah'ya atladı ve ormanın kasvetli karanlığında kayboldu.

Sabrina'nın yüreği acıyla burkuldu. O artık Morgan'ın karısıydı, onun yanında olması gerekirdi. Ama Morgan'ın ona ihtiyacı olmadığını hatırladı. Morgan gibi bir adamın kadına sadece bir şey için ihtiyaç duyacağını bizzat Morgan gayet açık bir şekilde belirtmişti.

Sabrina odanın öbür tarafındaki pencereyi iterek açtı. Gözlerini acıtarak ve saçlarını geriye uçurarak yüzüne çarpan rüzgâr, manzaranın taze güzelliğini ona gösterdi. Karlı dağlar bulutlu ufuk çizgisini incili bir taç gibi donatıyordu. Sivri kayalar dağ yamacım, aşağıdaki çalılığa kadar inen bir ince perde gibi sarıyordu. Kenarlarına dar bir yol dolanıyordu. Sabrina titreyerek şükretti ki, Morgan'ın o dar taş ve toz çemberinden hoplaya zıplaya geçişi esnasında uykudaydı.

Elleri, yüıeğindeki keşfedilmemiş vahşiliğe karşılık olarak, tarifsiz bir hasretle taşın üzerinde yumuldu. Morgan, Cameron'ın az eğimli tepeleriyle kayalıklarla çevrili kırlarını aşırı sıkıcı buluyor olmalıydı. Sabrina onun etrafı sık orman ve dik kayalarla çevrili bu yerde nasıl yetiştiğini hayal etti. Böyle ulaşılmaz bir ruha sahip olmasına şaşmamak gerekirdi.

İç geçirerek yatağına döndü. Yatağın sıcak daveti, Morgan'ın, Alwyn'in güneş yanığı kollarındaki halinin hayaliyle bozuluyordu.

Kızgınlıkla canlanarak yorganın kalın nevresimini çıkarıp pencereden dışarı attı. Nevresim ıslak, eğreltiotu bürümüş hendeğe düşerek gözden kayboldu. Sabrina kemiği de nevresimin arkasından attıktan sonra Pugsley'yi kemiğin arkasından atlamadan yakaladı.

"Ah, hayır, dur. Bugün en çok senin yüzünü görmek istiyorum."

Köpeğin dili Sabrina'nın burnunu yıkadı. Sabrina birinin köpeğin tasmasmdaki elmas taklidi taşlan çalmış olduğunu fark etti. Morgan'ın klanının kadınları tarafından özenle açılan sandıkları

da muhtemelen aynı kaderi paylaşmışlardı. Koca göğüslü Alvvyn'i onun küçük korsesinin içine sığmaya çalışırken düşünerek titredi. Bu titremenin peşine bir başkası geldi ki bu seferki dehşet ve suçluluktandı.

Etıid!

Kuzenini o şehvet düşkünü barbarların eline nasıl bırakmıştı! Zavallıcık, kim bilir, örümcek ağlarıyla kaplı bir yatağa saklanmış kurtarılmayı bekliyordu. Ya da ölmeyi.

Kırışan giysilerini düzeltmek için uğraşmadan Pugsley'yi yatağa bırakıp koşarak odadan çıktı.

Sabrina ardı görünmeyen bir köşeyi sarsılarak dönerken ayağını bir taş yığınına çarptı. Hoplayıp zıplayarak acıyan ayağını ovdu, sonra kuzeninin namusu tehlikedeyken kıymetli saniyelerini harcamayı reddederek yoluna devam etti. Düzensiz aralıklarla oyulmuş ürtıklı pencerelerin esasen pencere değil düşman ateşiyle duvarda açılmış gedikler olduğunu anlaması uzun sürmedi.

Morgan'ın odasının önünden iki kere daha geçtikten sonra kalenin göbeğine dönerek inen bir merdiven bulunca rahat bir nefes aldı. Küçük puanlı musline sarınmış güzel bir kadının yanından uçarcasına geçti.

"Günaydın, canım. O saçını düzeltsen fena olmaz. Saçım örmeden yattığını duysa Elizabeth halam fenalık geçirirdi,"

Sabrina birden durarak geriye döndü. "Enid?"

Kuzeni düşmüş bir kalasın üzerinden aşıyordu. Hoplayan lülelerinin üzerine beyaz dantel koymuştu.

"Enid! Nereye gittiğim sanıyorsun?" diye bağırdı Sabrina.

Sabrina, Enid'in koluna taktığı sepeti tanıdı; annesinin yol için hazırladığı yiyecekleri koyduğu sepetti bu. "Ranald'la bu sabah dı-

şanda yiyeceğiz. Bana daha önce görmediğim manzaraları göstermeye söz verdi."

"Vermiştir, tabii," diye söylendi Sabrina. "Onunla yalnız gitmenin emniyetli olduğundan emin misin? Onu tamyalı bir gün oldu."

"Ah! Ranald sevimli bir ayı yavrusu gibi. Bir pireyi bile incitmez."

"Ama ben seninle ikimiz..."

Aşağıdan yaltaklanan bir ses duyuldu. "Enid? Haniymiş benim tombul tatlı kabağım? Kıllı ayı postun acıktı, seni bekliyo'!"

Sabrina henüz bir şey yememiş olduğuna dua ederek elini kalkan midesinin üzerine koydu.

"Geliyorum, canım," diye seslendi Enid. Sabrina gözleri parlayan ve yanakları cilalanmış elmalar gibi ışıldayan kuzeninin hemen hemen güzel olduğunu fark etti. "Döner dönmez seni bulurum," diye söz verdi Sabrina'ya- "Ben sana Ranald'ı anlatırım, sen de bana Morgan'ı anlatırsın."

Uzun sürmez, diye geçirdi içinden Sabrina.

Merdivene çöküp kuzeninin ince topukları üzerinde sallanarak yürüyüşünü seyretti. Yalnızlık hissi onu sardı. Enid'in bile artık ona ihtiyacı kalmamıştı.

Midesi açlıktan kazınmaya başlamıştı. Bütün gün tozlu merdivenlerde oturarak kendine acımanın bir faydası olmayacağını bildiğinden kalkıp yürürken dalgınca saçını ensesinde toplayarak mutfağı aramaya koyuldu.

Boş bir koridoru geçtikten sonra ilk rastladığı kapıyı eliyle itti. Kapı içeri doğru açılırken kaba bir erkek kahkahası duydu.

"Cameron hatununun hakkından gelmesi yakındır, bence. Morgan gibi bir adamın o sıska bacakların arasındaki şeyi eskitmesi uzun sürmez."

Sabrina'nın üzerine bir titreme geldi.

Kaba bir ses cevap verdi: "Evet ya, onun mızıldanmasından bıkınca artığını bize atacaktır. Ben hazır bekliyorum."

"Sen doğuştan hazırsın, Fergus. Morgan'ın işi bitince kızdan geriye bir şey kalacağını nereden çıkardın?"

"Cedric doğruyu söyler. Kadınlar onun hakkında ne derler, bilirsin. Dikbaşlı ve..."

Sabrina kocasının âşıklarının onun mahareti hakkındaki görüşlerini öğrenmemek için kapıyı yavaşça kapattı. Arsız bir kahkaha beynini yıldırım gibi çarparken yüzünü buruşturdu. Ne kadar olumlu olmaya çalışsa da günü her an daha kötüye gitmeye mahkûm görünüyordu.

Morgan'ın ondan, onu gerçekten kullanıp bu azgın kurtların kucağına atacak kadar nefret ediyor olmasından duyduğu korkuyla yüzleşmeye isteksiz, sırtını dikleştirip kapıdan uzaklaşü.

Kemerli bir koridordan bir kilere, oradan da mutfak olması gereken loş bir mağaraya girdi. Duvarın üst tarafındaki ok yarıklarından içeri yumuşak güneş ışığı sızıyordu. Sabrina masa ve sıralara yayılmış, pejmürde kılıklar içindeki kadınları görünce gölgeler içinde saklandı. Ellerini farkında olmadan midesindeki yumruktan daha sıkı yumruk yapmıştı.

Bu mutfakta Cameron mutfaklarındaki gibi bir telaş, kızaran etin yahut kaynayan yulaf lapasının ağız sulandıran kokusu yoktu. İkiz ocaklar dişsiz ağızlar gibi boş, külleri kara ve soğuktu.

Görünürde Eve falan yoktu ama Sabrina, Morgan'ın evvelki gece odadan attığı kadını hemen tanıdı. Alvvyn taştan bir sıraya ata biner gibi oturmuştu. Karmakarışık sarı saçlarının boyu kalçalarını geçiyordu.

"Hatunu gözlerimle gördüm, ha." Alvvyn buruşuk yeşil elma-

dan bir ısırık kopardı. "Kibirli bir şey. Çirkin de. Süt beyazı teni, sümüklüböcek gibi kara kaşları var." Sabrina dalgınca parmağını kaşının üzerinden geçirdi. "Morgan'ıma acıdım inanın ki. Bütün gece o kemik torbasıyla baş başa kaldı."

Bir ihtiyar kadın ağzındaki çürük dişleri göstererek güldü. "Belki o işi yapmadan evvel yastığı onun yüzüne kapatmıştır. Bence mum söndükten sonra bütün Cameron kadınları birbirinin aynıdır."

Diğer kadınlar güldüler ama Alvvyn gri gözleri çakmak çakmak olarak elmadan bir haşin ısırık daha aldı. "Onun yüzüne yastık kapatmayı çok isterdim. Bu dünyadan bir Cameron daha eksilmiş olurdu."

Elmanın sarı suyu ağzının kenarından aşağı aktı ve Sabrina'nın midesi onu ele verdi. Korku dolu gurultusu Alwyn'in bakışlarını mıknatıs gibi çekmişti. Kadının somurtan dudaklan incelerek kindar bir tebessüme büründü ama Sabrina'yı kafadarlarına göstermek yerine uzun ve biçimli bacağını uzatarak elbisesinin altındaki tehlikeli görünümlü bıçağı gösterdi. Sabrina onun kin dolu sesiyle donakalmıştı.

"Cameron hatunu bir hanımefendi olabilir ama Morgan'ıma aldığının karşılığını veren gerçek bir kadın lazım. Bir hanımefendi onun gibi bir adamı idare edemez." Sabrina'ya soğuk soğuk baktı. "Morgan onu üzer."

Sabrina kilerin karanlığına çekildi. Annesinin onu neden daima başkalarının konuşmalarını gizlice dinleme konusunda uyardığını şimdi anlıyordu. MacDonnell Kalesi'nde mühim olan hayatta kalmaktı.

Arkasına dönerek nereye gittiğine bakmadan süratle en yakın koridora girdi, gözlerindeki parlaklık görüşünü engellediğinde taşlara tutunarak yolunu buldu. Göğsündeki ağırlık midesinin kazın-

masından daha çok canını yakıyordu. Bitmez tükenmez koridorlarda uzun süre dolandıktan sonra oluklu bir kemerin altından geçip dev bir taş duvarla biten bir koridora döndü.

Bir çıkmaz. Hiçbir yere varmayan bir geçit. Tıpkı onun Morgan'a karşı duyguları gibi.

Ama koridorun diğer ucundaki bir parlaklık onu çekti. Sıra sıra kırık pencere camından uğuldayarak içeri giren rüzgâr, kocaman pençelerle parçalanmış gibi duran eskimiş duvar halılarını uçuruyordu.

Sabrina çerçevesi paslı bronzdan bir boy aynasındaki aksiyle yüz yüze geldi. Bir çatlak, başını gövdesinden ayırıyordu. Gözlerini ona dikmiş yabancıya büyülenmişçesine bakarak yavaşça saçını çözdü. Aynanın yüzünün hatlarını bozduğu gibi hayatı da geçen haftayla bozulmuştu. Bildiği, inandığı her şeyin birer aldanma olduğu kâbus gibi bir dünyaya girmişti.

Parmakları kaşlarının tanıdık kavisi, burnunun kemeri, alt dudağının titrek dolgunluğu üzerinde dolaştı. Hiç kendini boş hissetmemişti. Buna gerek olmamıştı. Güzelliği de serveti ve ailesinin sevgisi gibi, saçının kapkaralığı yahut dişlerinin inci beyazlığı misali, hayatın bir gerçeğiydi. Hayatı boyunca, insanlar ona güzel olduğunu söylemişlerdi.

Ama ya yalan söyledilerse? Ya ona işitmek istediği şeyi söyledilerse? Arkasından ona gülüyor, hatta daha kötüsü, acıyorlar mıydı? Güzelliğinden etkilenmeyen sadece bir insan vardı.

Morgan.

Gözleri buğulandı. Siyah saçlan ile mavi gözleri babasının aziz ve samimi hayaline döndü, ifadesi, Sabrina onun veda öpücüğünü reddettiği anki kadar mahzundu.

Dudaklarından acı bir fısıltı koptu. "Ah, baba. Bunu bana neden yaptın?"

Ama onu kınarken bile avucunu aynaya bastırıyor, babasının sakalının sıcaklığını arıyor, ama yalnızca soğuk camın sertliğini buluyordu.

Bazen Morgan, atı Pookah'nın, zevk aldığı tek özgürlük olduğunu düşünürdü. At, eğreltiotlarınm arasında, Morgan'ın idaresi altında, uysalca ilerliyordu. Morgan sadece Pookah'nın sırtındayken klanının bitmeyen istek, şikâyet ve yaygarasından kaçabiliyordu.

Pookah'yı, atı bayıltana kadar döven zengin bir toprak ağasının elinden, oğlunu güreşte yenerek kazandığında on altı yaşındaydı. Küstah genç, kırbanın tadına baküktan sonra Morgan'a atı vermek için can atar hale gelmişti. Fakat şerefini korumak için atının o "hırsız MacDonnell'Tardan biri tarafından çalındığını ilan etmişti. Bunun üzerine öfkeli toprak ağası, topraklarına giren ilk MacDonnell'ı -on iki yaşında bir oğlan- asmıştı.

Pookah ilk sahibinin attığı dayakların izini hem bedeninde, hem hiddetli duruşunda taşıyordu. Morgan bazen onu kardeşi gibi görüyordu.

Morgan atı seyrek otlarda eşelenmeye bırakarak ormanın içindeki bir çiftçi kulübesine girdi. Kulübenin sazdan çatısı MacDonnell'ların koyun güttüğü zamanların hoş bir hatırasıydı. Morgan kalenin ağır yükü altında ezildiği zamanlar buraya düşünmeye gelirdi.

Bir sandalyeye oturup ayaklarını pencerenin kenarına dayadı. Babasının bedeni arük ebediyen taştan bir örtünün altında yatacaktı.

Morgan içten içe biliyordu ki, Angus onu hiçbir zaman olduğu gibi değil, olabileceği haliyle sevmişti. İhtiyar adam sürekli büyük bir zevkle kavga çıkarırdı ki Morgan yumruklarıyla değerini ispatlasın. Seneler önce Dougal Cameron'ın şefkatini o kadar kat-

lanılmaz kılan şey Angus'm çıkarcı oyunlarıydı. Morgan bizzat teriyle ve kanıyla hak etmediği bir saygıyı nasıl kabul edebilirdi? İşte Angus'ın katili serbest kalmış, hainliğinin bedelini ödemeyi Sabrina Cameron'a bırakmıştı.

Sandalyesinin havadaki bacaklarını yere indirdi. Cameron'larm cam cehenneme! Babasının yasını tutması gerekirken bile, tek düşenibildiği Sabrina'nın ona vuracağını sandığında yüzünün aldığı haldi. O aptal kız, Morgan'ın istese onu bir darbede öldürebileceğini bilmiyor muydu?

Morgan ne kadar kızarsa kızsın bir kadına vurmazdı. Gücünü düşüncesizce kullanmamayı uzun zaman önce öğrenmişti. Bunu on yedi yaşındayken, klanından bir arkadaşının büzülmüş cesedinin üzerinde, kırılan burnundan kan boşalarak ve göğsü kalkıp inerek otururken idrak etmişti. Babası dostane bir kavga başlatmış, sonra da Morgan'ın rakibiyle alay ederek onu kudurtmuştu. Arkadaşının gözlerindeki kana susamış bakıştan tedirgin olan Morgan ikisinden biri sakatlanmadan dövüşü bitirmek istemişti. Ama bunu yapmak için attığı tek yumruk arkadaşının canını almıştı.

Angus koşarak yanına gelmiş, tebrik mahiyetinde sırtına vurmuştu. Morgan ilk defa babasının elini itip onun üzerine yürümüş ve öfke içinde yumruklarını sıkmıştı. Babasının gözlerindeki korkuyu görünce kalabalığı yararak sakin bir yere kaçmış ve orada çalkalanan midesiyle beynini yatıştırmıştı.

Arkasında dengesiz bir ayak sesi işitti. Geriye dönmedi. Onun sığınağına gelmeye ancak bir kişi cesaret edebilirdi.

"Üzgün müsün, Eve?" dedi müşfikçe.

"Babanın fazla uzun yaşamayacağını ikimiz de biliyorduk. Ama evet, ona saplananın bir Cameron bıçağı olduğunu bilmek beni kahrediyor. O beş para etmez hatunlarından bunun acısını çıkaracağından şüphem yok."

"Neden? Bıçağı saplayan o değildi."

"O da olabilirdi. Ben o tipleri bilirim. O hatun bütün süslüler gibi zehirlidir. Erkeğin zihnini yumuşak konuşmaları ve tatlı parfümleriyle bulandırırlar."

Morgan arkasına dönerek Eve'in sert hatlı çenesine baktı. "Doğarken bir kadını öldürdüm zaten. Bir tane daha öldürmeye niyetim yok. Dougal'ın bana verdiği koyunları da keseyim mi? Tavukları? Bunlar sadece intikam almaya mı yararlar?"

Gözlerinin arasında şimşekler çakıyordu ki Eve yere baktı. İkisi birbirine karşı sevgi olmasa da saygı beslerlerdi. Aralarında anlayış açısından bir bağ bulunuyordu ki bu kan bağından daha derin, birbirine dolanmış kabile zincirinden daha güçlüydü. Uzun zamandır, MacDonnell Klanı'nın titrek ateşinin yanmaya devam edebilmesi için ne gerekiyorsa yapma konusunda dile gelmemiş bir anlaşma içindeydiler.

Eve atkuyruğunu omzundan aşırıp bir sandalye çekti ve bacaklarını açarak oturdu. "Tamam, oğlum. Eğer hatunu öldürmeyeceksen, benim kafamın rahat olması için en azından bir şey yap."

"Siz isteyin yeter ki, hanımefendi."

"Karnına bebeni koy."

Morgan ayağa kalkıp ocağa doğru yürüdü. Kabaca yontulmuş taşların üzerine ellerini dayadı. Sabah Sabrina'yı pelerininin üzerine kıvrılmış yatarken bulduğunda bunu yapmamak için çelik gibi bir irade gerekmişti. Gözlerinin altı yorgunluktan kararmış olmasa, onu yatağa taşırken kolunu öyle güvenle boynuna dolayışı olmasa, Morgan ona tohumlarını gömerken, onlar babasını gömmek için onu beklemek zorunda kalırlardı.

Eve'in sesine bir tatlılık karıştı. "Ne kadar dikkat ettiğini biliyorum, evlat. Buralarda bir sen peşinde yeşil gözlü piç topluluğuyla

dolaşmıyorsun. Ama ya Dougal fikrini değiştirir de kızını çaldığını iddia eder ve başımıza İngilizleri getirirse?"

"Gelsin. Bana ait olanı ona verecek değilim."

Eve uzanıp sırtına hafifçe vurdu. Bu hareketi Morgan'a biraz babasını anımsatmıştı. "İşte böyle ol, evlat. Çok geç olmadan kıza mührünü basarsın sen."

Eve bir kadın olarak uzundu. Bir MacDonnell için bile uzundu. Sıcak nefesi Morgan'ın ensesine çarpıyordu. Morgan dönerek onunla yüz yüze geldi. "Meseleyi ben kendi zamanıma göre halledeceğim. Ne senin ne başka bir akrabamın karışmasını istiyorum."

Eve kenara çekilerek ona yol verdi, Angus'la bir ömür didişmekten, ne zaman geri çekileceğini öğrenmişti.

"Ha, bir de, Eve..." diye ekledi. "Alwyn'i karımın yatağından uzak tutarsan daha başarılı olacağımı tahmin ediyorum."

Eve bir an muzipçe burnunu kırıştırdı. "Sana düşmanla yatarak neler kaçırdığını hatırlatmak istemiştim, evlat. Alwyn'e bundan sonra senin ona gideceğini söyleyeyim mi?"

"Hayır." Morgan başka açıklama yapmadan kapıya yürüdü.

"Morgan? Babam hüsrana uğratmayacaksın, değil mi?"

Morgan omzunun üzerinden bakarak keyifsizce güldü. "Hiç uğratmadım, değil mi?"

Sabrina midesinin gurultusunu basürmak için burnunu *Tlıe Pilgrim's Progress'e*[3] gömmüştü. Son gurultu üzerine Pugsley inleyerek köşeye kaçtı.

Kendi yükleri bu kadar ağırken *Ümitli ile İnançlı'nın* uzun ıstırabım okumaktan sıkılarak kitabı bir kenara attı. Kendisini, vücu-

3 John Bünyan tarafından yazılmış ve 1678'de basılmış Hıristiyan alegorisi, (yay. n.)

du pul pul parlayan gururla kaplı zebani Apollyon'la dövüşmeye mecbur kalan, Utanç Vadisi'ndeki Hıristiyan gibi hissediyordu. Baş dönmesine aldırmamaya çalışarak kalkıp yürüdü.

Düşman sahasına girdiği o feci ilk andan beri etrafına engeller konularak yalnız bırakılmıştı. Odasına geri geldiğinde sandıklarını hiçbir yağmalama izi olmaksızın yere yığılmış halde bulmuştu.

Günün kalan kısmını kendini inatla, daima zevk alarak yaptığı işlere vererek geçirmişti: Okumak, dikiş dikmek, annesine sahte bir neşe ve yeni ailesi hakkında eğlenceli hikâyelerle dolu bir mektup yazmak. Aklından hiç çıkmayan iki adam hakkında tek satır yazmadığını fark ettiğinde mektubu kumlayıp mühürlemiş bulunuyordu.

Gülsuyu banyosu yapıp temiz bir elbise giymek moralini bir nebze düzeltmişti ama şimdi de alacakaranlık pencereden içeri sızmaya başlamıştı. Ruhu da bununla beraber karanlığa düştü.

Annesinin verdiği altı pahalı mumu yakarak odayı aydınlattı. Yaptığı israftı ama şimdi sokulgan gölgeleri kendinden uzakta tutmak tutumluluktan daha mühimdi. Havayı ardıç kokusu sarmış, taze, keskin koku ona Morgan'ı hatırlatmıştı.

Bir öfke atağı taze kokuyu tatlıdan ziyade acı kılıyordu. Morgan'a kalsa şimdiye kadar açlıktan ölebilirdi. Odanın öbür ucuna doğru yürürken öfkenin onu ne kadar canlandırdığını fark ederek şaşırdı. Öfke damarlarında coşuyor, ürkekliğinin yerine alaycılığı koyuyordu.

Terlikli ayaklarıyla annesinin ikiyüzlü nasihatlerini çiğniyordu. Hanım kızlar sinirlendiklerini göstermezler. Tokat yediklerinde öbür yanaklarını çevirirler. Evdekileri, özellikle de kocalarını rahatsız etmemek için kibarca odalarında açlıktan ölürler.

Morgan onun iskelet gibi cesedini mezarına attıktan sonra mezar taşma bunu yazabilirdi. *Sabrina Cameron MacDonnell: Hammefen-*

di. Ama Morgan yazmayı bilmediğinden Sabrina bu sade övgüden bile mahrum kalırdı.

Sabrina ayaklarını yere vurarak geçerken Pugsley başını yana eğdi. Sabrina köpeğin boncuk gibi gözlerinde bir açlık parıltısı gördüğüne yemin edebilirdi.

"Kaygılanma, Pugsley. Yakında benim kemiklerimi kemirebilirsin."

Ters çevirip tuvalet masası haline getirdiği bir sandığın üzerinden el aynasını alıp kendine baktığında çökmüş bir yüz görmeyi bekliyordu. Görüntüsü o sabah onu karşılayan yansımadan çok farklıydı. Saç örgülerinden küçük bir taç alnını süslüyordu. Yanaklarında öfkenin parlak allığı vardı. Kaşlarının kara kanatları ciddi birer çizgi halini almıştı.

Aynayı hışımla bıraktı. O bir Cameron'dı! Bu baldın çıplakların onu kendi odasına kapatmasına izin verecek değildi ya! MacDonnell'm bir karısı olduğunu anlamalarının vakti gelmişti de geçiyordu.

Koşarak gidip kapıyı açtı, sonra kafasını kapıdan çıkarıp sağa sola baktıktan sonra parmak uçlarında koridora çıktı.

Sabrina merdivenlere yanaşırken yarı boğuk, keskin bir çığlık onu durdurdu. Sesin tanıdık ritmi üzerine kaşlarını çatarak en yakınındaki kapalı kapıya doğru sessizce yaklaşü. Kulağını kapıya dayadı. Alçak sesli bir inleme sessizliği deldi. Bunun Enid'in Cameron'da örümcek tarafından köşeye kıstırıldığında attığı korku dolu çığlığın aynısı olduğunu hatırlayınca, Sabrina'nın her yerinden soğuk terler boşandı.

Biri kuzeninin canını yakıyordu.

Sabrina kapıyı itti. içeriden sürgülenmişti.

Deli gibi kapıyı yumruklamaya başladı fakat o esnada içerideki bir şey ritmik bir şekilde çarpmaya başlayarak onun sesini bastırdı. Istıraplı bir inlemenin ardından gelen kedi miyavlaması gibi korkunç bir ses Sabrina'nın tüylerini diken diken etti. Kuzenin canını yakmakla kalmıyorlardı! Onu öldürüyorlardı! Enid'i bu engerek yuvasına salıvermek onun suçuydu. Onun masum bir Belmont olmasına aldırmıyorlardı. Onu da işkencelerini hak eden bir Cameron olarak görüyorlardı.

Sabrina kapıya deli gibi vurmaya başladı. Gözlerinden boşanan yaşlar onu kör etti. Bağırmaktan boğazı ağrıyınca yumruklarını sıkıp ağzına kan tadı gelinceye kadar ısırdı ve yerinden kımıldamayan kapıyı süzdü.

Morgan. Ona yardım edebilecek tek kişi Morgan'dı.

Eteklerini topladı, kocasının adını bağırarak merdivenlerden aşağı yıldırım gibi indi. Ciğerlerini patlatırcasma bağırarak koridora açılan kemerli kapıdan son hızla geçtiğinde karşısına nemli bir yer kömürü dumanıyla pis adamlar çıktı.

Bunlar ter ve malt viski kokuyorlardı. Sabrina'nın boş midesi bulandı. Onları iterek kendine yol açarken bir yandan da Morgan'a sesleniyordu.

Ayağı takıldı. Oradaki adamlardan biri onu kolundan yakalayarak düşmesini engelledi ve yüzünü yüzüne yaklaştırarak dişsiz ağzıyla sırıttı. "Yahu, güzelim, Morgan yoksa, ben varım."

Sabrina'nın birikmiş öfkesi taşmak üzereydi. Kolunu şaşırtıcı bir güçle adamın elinden çekip kurtardı. Sırıtmaları ve ıslıkları duymazdan gelerek adamların arasında ilerledi. Beklenmedik bir anda aralarına düşen bu sinirli Cameron karşısında adamların adeta ağızlarının suyu akıyordu. Sabrina nihayet kalabalığın içinden kurtulunca içine bir ferahlık yayıldı ama Morgan'ın ortalarda olmadığım anlayınca bu ferahlığı uçuverdi.

Alaylar ve gülüşmeler yerini alaya bir sessizliğe bırakmıştı.

Sabrina, hepsi de vahşi bir zevkle keskinleşmiş düzinelerce yeşil ve gri gözü ensesinde hissediyordu. Tam o anda Alwyn kıs kıs gülen bir kadın grubunun arasından ayrıldı. Ağır ağır yürüyerek Sabrina'nın önüne çıktı.

Gaga gibi burnunun ucundan Sabrina'ya baktı. Dudakları muzaffer bir tebessümle kıvrıldı. "Derdin ne, güzelim? Ben Morgan'ı yatakta tutmakta hiç sıkıntı çekmedim."

Sabrina koridorun ucundaki büyük demir sürgülü kapıların açıldığını görmedi. Tek gördüğü kızıllıktı.

Sabrina, Alvvyn'in solan gülümsemesi eşliğinde iki eliyle kirli elbisesinin yakasını kavrayarak sırtını duvara yapıştırdı.

MacDonnell kadınları, doğuştan hanımefendi Sabrina Cameron'ın, Alvvyn'in yüzünü kendine doğru çekip, "Senin şımarıklığın yetti artık, terbiyesiz fahişe! Kocam nerede?" diye hırlayışını hayret nidaları eşliğinde izlediler.

Kahkahasını tutan bir erkek sesi, şaşkınlık dolu sessizliği bozdu. "Arkana dön, güzelim. Tam arkanda."

On Birinci Bölüm

Morgan vücuduyla kapıyı dolduruyordu; koridorun tuhaf sessizliğindeki varlığı, canlı, elle tutulur bir şeydi. Sisten şalı nemlenmiş, saçı parlıyordu. Ağzının kenarlarındaki çizgiler boş ümitler veren hafif bir tebessümle belirginleşmişti. Sabrina hiç bu kadar rahatlatıcı bir tebessüm görmemişti.

Kısacık bir an, Morgan onun için, bir zamanlar olduğu o yakışıklı, inatçı oğlan kadar değerli ve yalandı. Bu duyguyla boğazı düğümlendi.

Alvvyn'i titreyen bir yığın halinde yere bıraktı ve Morgan'ın yanına koşarak onun iri sıcak elini tuttu. Hiç bırakmak istemiyor gibi parmaklarını sıktı.

Sözler ağzından telaşla dökülüyordu. "Gelmen gerek, Morgan! Biri Enid'i öldürüyor. Lütfen, çok geç olmadan, acele et!" Morgan'ın şaşkın bakışı üzerine, gururunu bir yana bırakarak onun elini dudaklarına götürdü. Kanının kokusuyla iştahları kabaran bir kurt sürüsünün önünde aciz davrandığının farkındaydı. "Lütfen, Morgan, sana yalvarıyorum! Ona yardım edeceğini söyle. Ne istersen yaparım. Ne istersen."

Morgan'ın kirpikleri gözlerinin meraklı pırıltısını gizliyordu. Parmak eklemlerini Sabrina'ran dudaklarına sürterek onları hafifçe araladı ve usulca şöyle dedi: "Bir erkeğin böyle bir teklifi reddetmesi aptallık olur."

Sabrina onu elinden heyecanla tutup çekerek koridoru geçti ve merdivenden yukarı çıktı. Sıradan bir içme ve zamparalık etme akşamı olarak başlamış eğlencelerini zenginleştirme hevesiyle diğer adamlar da onların peşine düştüler.

Sabrina, Morgan'ı direnen kapıya doğru itti. "İşte. Biri onu içeride tutuyor. Kapıyı da açmıyor."

Morgan'ın kulağını kapıya dayamasına gerek yoktu. Koridordaki, merdivenin dibindeki ve tepesindeki herkes odadan gelen çarpma ve uluma sesini duyuyordu, içeriden biri ıstıraplı bir ölümün şiddetli sancıları içindeymişçesine boğuk bir ses geldi. Morgan'ın adamları şaşkın şaşkın bakıştılar.

Sabrina ellerini ovuşturdu. "Çabuk, lütfen! Çok geç olmadan!"

Morgan'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirip kayboldu. "Emin misin?"

"Evet! Evet, eminim! Lütfen!" Onu yine itti. "Aç haydi!"

Morgan dertli dertli başını salladı. "Peki, o zaman. Geri çekil."

Sabrina karşı duvara yaslanırken, Morgan çıplak ayağıyla indirdiği tek kuvvetli darbeyle sürgüyü parçaladı. Sabrina daha başta gülüşmelerden bir şeyler anlamalıydı. Ama o ileri doğru atıldı ve Morgan'ın onu engellemek için uzattığı kolunun altından eğilerek geçti.

Sallanan karyola gıcırdayarak durdu. Ama kalın şiltenin üzerinde yatan Enid değildi. Yatan, hazdan gözlerini kapamış bulunan Ranald'dı. Enid gayet rahat biçimde onun üzerine tünemişti ve seyircilerinin hayran bakışları altında hızla pembeleşen kaymak gibi teninin hatırı sayılır bir kısmı meydandaydı.

MacDonnell'lar merhametle vakit harcamazlardı.

"Kim kimi öldürüyormuş, güzelim? Kuzenin üstün görünüyor, tabiri caizse."

Yerden karyolaya doğru bir kama fırlatıldı. "Benim bıçağımı al, Ranald. Kendini koru!"

"Evet, ama çocuk ne kadar tabii görünüyor! En azından dudaklarında bir tebessümle öldü."

Kuvvetli kahkahalar çağıldayan kükremelere dönüşmüştü.

Enid, Ranald'ın üzerinden inerek yanan göğüslerim battaniyeyle örttü. Gözlerinde utançla Sabrina'ya baktı.

Morgan karısının renginin attığını görünce burun kanatları sinirle titredi. İki adımda odanın öbür ucuna geçti. Gölgesi yatağın üzerine düşünce Enid'den bir inilti kaçtı. Kahka[AA]ar yerini tedirgin gülüşmelere bıraktı.

Morgan, Ranald'ı ensesinden yakaladı. "Senden ona göz kulak olmam istedim, it herif. Bir günlüğüne azgın ellerini yanlarında tutamadın mı?"

Ranald korkakça bir savunmayla ellerini kaldırdı. "Bir erkek bu kadar ayartmaya dayanamaz, Morgan. Çok çabaladım."

Kalabalıktan muzip bir seA j uKseldi. "Evet, nasıl böğürdüğiine bakılırsa epey çabalamışsın."

Midesi bulanan Morgan, Ranald'ı yatağa bıraktı.

"Affet beni." Sabrina'nın sözleri fısıltı halindeydi ama çirkin kahkahaların arasından yolunu bularak Morgan'ın yüreğine ulaşmışta. Şaşkın bakışları Enid'in üzgün yüzünden Morgan'ınkine kaydı. Bir kere daha, "Affet beni," dedikten sonra eteklerini toplayıp odadan çıktı.

Kırılgan asaleti kalabalığı utandırarak sessizliğe sevk etmişti. Adamlar kenara çekilerek Sabrina'ya yol verirken, Morgan'ın elleri gevşek yumruklar halinde sıkıldı.

Sabrina pencerede dikiliyor, gece rüzgânyla, yanan alnını serinletiyordu. Aptal durumuna düşmesi onu o kadar rahatsız etmiyordu. Tarttı biliyordu ya, Morgan'ın gözünde, onun ayaklarının dibine düşüp eteği başma geçtiğinden beri aptaldı. Onu yiyip bitiren, göz göze geldikleri o kısa anda Enid'in gözlerindeki ifadeydi. Acıma ifadesi.

Saf, ürkek Enid bile ondan daha kadındı. O ise bir savaş ganimetinden başka bir şey değildi. Amansız bir titremeye tutularak kollarını bedenine sardı.

Morgan kapıdan karısını izliyordu. Onu içine alan pencere çerçevesi fonda gecenin karanlığıyla onu ufacık gösteriyordu. Sarılmış örgüsünden kurtulan saç tutamları rüzgârda uçuşuyordu. Başka bir kadın olsa, katlandığı bu utançtan sonra, Morgan onu nasıl teselli edeceğini bilirdi. Bu durumdaysa elleri çaresizce yanlarında sallanıyordu.

Önce Sabrina konuşarak, onu şaşırttı. Morgan'ın gizliliği de cüssesi kadar meşhurdu. Efsaneye göre Morgan bir düşmanın boğazını keserdi ve düşmanın vücudu toprağa düşene kadar o, MacDonnell'a dönüş yolunu yarılardı.

Sabrina'nın sesi onun duyularını kadife kanatlar gibi sanyordu. "Seni klanının önünde utandırdıysam özür dilerim. Bugün aklım pek yerinde değil de. Beğenilmemeye alışkın değilim. Karşılaştığım herkes bana hayran olurdu." Omzunun üzerinden ona kaçamak bir bakış attı. "Sen hariç herkes."

Buruk gülümsemesi üzerine, Morgan'ın yüreğine bir utanç hançeri saplandı ama yüzündeki aldırmazlık ifadesini özenle korudu.

Sabrina tekrar geceye doğru dönerek dalgın sesiyle devam etti. "Başkalannın sevgisini kazanmak için bir şey yapmama gerek yoktu. Ben sadece sırıtıp kıkırdadım; eğer bu, babamın nispeten sert

adamlarında işe yaramazsa, Brian'dan öğrendiğim esprili bir şarkıyı söyler ya da kucaklarına çıkar sakallarını çekerdim."

Morgan kollarını göğsünde bağladı. "Benim adamlarımın kucağına çıkmam tavsiye etmem."

"Ah, bilmiyorum." Parmağıyla pencere pervazının kenarını takip etti. "Enid'in işine yaramışa benziyor." Elindeki tozu silkeleyerek ona döndü. "Eğer davranışım sana tuhaf geliyorsa, henüz sırf kimliğim yüzünden nefret uyandırma hünerine sahip olmadığımdandır."

"Yakında o da olur."

Sabrina onun kendine acınmasını istemediğini biliyordu. Yumuşak mum ışığında bakışları buluştu ve bir süre öyle kaldı.

Mum ışığı. Morgan birden havada mum yağının çatırtısı ve eriyen hayvan yağının kötü kokusunun olmadığını fark etti. Biçimsiz mumlar sahibeleri kadar ince ve zarif mumlarla değiştirilmişti. Alevleri parlak ve aydınlıktı; adeta bir kış yağmurunun buz gibi saldırısına bile dayanacak güçteydi.

Işıkları, ters çevrilmiş bir sandığın üzerine örtülmüş Brüksel dantelinin üzerinde parlak havuzlar oluşturuyordu. Garip parfüm ve kozmetik şişelerinden yansıyordu. Duvara dayalı küçük arpın cilalı ahşabının üzerinde parlıyordu. Karyolanın üzerinde, Morgan'ın boğazını düğümleyen bir davetkârlıkla geriye doğru katlanmış fildişi rengi yatak örtülerini okşuyordu. Morgan kaşındıran ekose şalını çıkarıp atmak ve Sabrina'nın çıplak vücudunu o örtülerin arasına sokmak için yanıp tutuşuyordu.

Krem rengi parşömen tomarları üçayaklı bir taburenin üzerine saçılmıştı. Bir kalemin şık tüyü bir mürekkep şişesinden dışarı çıkıyordu. Yeşim taşından oyulmuş bir satranç takımı kayadan yapılmış masanın ortasına yerleştirilmişti. Cameron tören kılıcı şömi-

nenin üzerine asılıydı. Morgan o sabah merdivenlerden çıkardığı o ağır sandıkların içinde ne olduğunu şimdi anlıyordu: Medeniyet.

Sabrina, Morgan'ın bakışlarını takip ederken her saniye biraz daha tedirgin oluyordu. Süsleri şimdi ona çocukça, alıç çalısını şato gibi gören hayali geniş bir çocuğun aptalca davranışı gibi görünüyordu. "Değiştirmeden önce sormam gerekirdi. Eğer beğenmediysen, hemen..."

Morgan elini kaldırdı ve Sabrina, onun gözlerindeki çekingen hayranlığa hayretle bakarak sustu.

Morgan onun yaptıklarının tadını çıkarmak için bir saniye istiyordu. Birkaç saat içinde yalnız, kasvetli bir hayvan inini prenslere ve prenseslere layık bir saraya çevirmişti. Dudakları ağır bir tebessümle kıvrıldı. Evet, kız ne de olsa annesine çekmişti.

Morgan'ın tebessümü Sabrina'yı korkutuyordu. Gayriihtiyari, geriye doğru bir adım attı.

Ardıcın ferah kokusu Morgan'ın duygularını canlandırarak gül yerine ter ve yer kömürü isini koku olarak kullanan kadınların hatırasını silmişti. Zevkten sarhoş olmuş haldeydi. Cameron tören kılıcını yere atıp etrafında çılgınca dans etmek istiyordu. Sabrina'yı havaya atıp kollarında döndürmek istiyordu. O temiz yatak örtülerini vücutlarının kıvrılıp biikülmeleriyle kırıştırmak istiyordu. Duygularını, bildiği tek yöntemle gizledi: Hareketle.

Kabaca boğazını temizleyerek yeterince sert olmasını umduğu bir bakışla kaşlarını birbirine çattı. "Hatırladığım kadarıyla, kuzenine yardım etmeyi kabul ettiğimde bana bir vaatte bulunmuştun."

Buyurun, diye düşündü Sabrina, aptalca sözünden dolayı pişmanlık duyarak. İşte bu onu düşürmek için uzaülan ayak, elbisesinin sırtından aşağı sürünen bahçe yılanıydı. Kendini bu adamın insafına nasıl terk etmişti? Kendi sözleri geldi aklına. *Ne istersen yaparım. Ne istersen.*

Ondan bir adım daha uzaklaştı. "Bak, Morgan, aceleye gerek yok..."

Morgan dönüp büyük adımlarla odada yürüdü. "Günler kısalıyor, geceler uzuyor. Kışlık hayvanlarımızı hazırlamak için yapacak dünya kadar işim var. Gün batarken ben bitkin, üşümüş ve sinirli olacağım."

"Ah, bana mı söylüyorsun?" diye mırıldandı Sabrina.

Morgan topuğunun üzerinde dönerek Sabrina'ya içe işleyen bir bakış attı; Sabrina uysalca gülümsedi.

"Bütün gün miskin iş alışkanlığı, zalimce alaylar ve geçimsiz adamlarla uğraşmak zorunda kalacağım. Gece bu odaya, senin yanma geldiğimde bir tebessüm, bir parça hoş sohbet ve ayaklarımı ısıtacak ateş beklerim. İstersen bana şarkı söyler ya da gündüz yaptığın işlemeyi gösterirsin." Açılmamış bir sandığı gösterdi. "Orada kitap vardır, tahminimce."

Sabrina gözlerinin kafasını yutacak kadar kocaman açıldığının farkında olarak başıyla onayladı.

"Çok güzel," dedi Morgan sertçe. "Bana her gece okursun. Kar yağmaya başladığında bana biraz yazı ve hesap öğretecek zamanın olacaktır. Ah," diye ekledi, "bana satranç oynamayı da öğretirsin. Yenilmeye gayret edersen minnettar kalırım. Ben yenilmekten hiç hazzetmem."

Sabrina ağzım açtı ve içinde bulunduğu şoktan dolayı diyecek söz bulamayarak tekrar kapattı. Morgan'ın bu kadar çok kelimeyi, dile getirmek şöyle dursun, beyninde barındırdığım dahi düşünmezdi. Erkeksi küstahlığı onu hem afallatmış hem de büyülemişti. Kendini yere atıp çıplak ayaklarına kapanmamak için kendini zor tutuyordu.

Morgan onun bu şaşkınlığından faydalanarak kapıya doğru yürüdü.

"Nereye gidiyorsun?"

Morgan hayli aptal bir çocuğa bir şey anlatır gibi çenesini burgan bir açıyla eğdi. "Odama. Annenle babanın odaları ayrı, öyle değil mi? İyi aileler böyle yapıyor."

Sabrina açlıktan delirmiş olabileceğinden şüphelenerek şakaklarını ovdu. Morgan öyle incelikle teslim olacak bir adam değildi, fakat işte orada durmuş ona tam olarak istediğini veriyordu. Anlaşmalı evlilik. Peki, Sabrina neden kendini böyle mahzun hissediyordu? Ayrıca bu adam ayrı yatarak bir erkek evlat sahibi olmayı mı bekliyordu? Bu kadar da cahil olamazdı. Ona doğru bir küskün bakış bu soruyu ortadan kaldırdı. Bu adam ne yaptığını biliyordu; her genç kızın yasak hayali ve her babanın kâbusu olmayı kafasına koymuş yeşil gözlü bir çapkındı o.

"Çoğunun odaları ayrı, sanırım," diye mırıldandı Sabrina. "Gerçi kışın genellikle annemle babam..."

"Çok güzel. İyi geceler." Kapının tokmağını tuttu.

Sabrina, Morgan'ın onu bütün gün katlandığı kasvetli yalnızlığa terk etmesini istemediğinin şaşkınlıkla farkına varmıştı. Biraz ümitsizce ona seslendi. "Morgan!"

Morgan durdu.

Ayrılıklarını erteleyecek yalnızca bir yol biliyordu. Morgan onun öne sürdüğü şartları olduğu gibi kabul ettiyse, egosuna bir küçük imtiyazda bulunmaktan ne zarar gelirdi?

[1] Dilini dışarı uzatıp dudaklarını ıslattı ve Morgan'a yanaştı. "Evlilik satranç ve şarkı söylemekten ibaret değildir, biliyorsun. Gerçek bir beyefendi karısına iyi geceler öpücüğü vermeden yatmaz."

' Morgan'ın kaşları temkinli bir şekilde birleşti. "Baban anneni *öpüyor* muydu?"

Sabrina ciddiyetle baş salladı. "Her gece. Hiç şaşmadan."

"Kendi karısını mı?"

Sabrina onun bacağına tekme atmamak için kendini zor tuttu, çünkü eline kırık bir ayak parmağından başka bir şey geçmeyeceğini biliyordu. "Kendi karısını."

Morgan bu medeni âdetin ağırlığı alanda hakikaten eziyet çekiyor gibi inledi. "Madem öyle yapılıyor..."

Sabrina kendini hazırlayacak vakti bulamadı. Morgan'ın kolu yılan gibi beline dolanarak ayaklarını yerden kesti. Ağzı onunkine j kenetlendi. Saldırısı başladığı gibi ani sona erdi ve Sabrina olduğu yerde sendeledi.

Sabrina ona suçlayıcı bir şekilde bakarak parmağının dışıyla dudağını sildi. "Beni ısırdın!"

Morgan başını eğdi. Sırıtmasını önüne düşen saçının ardında saklıyordu. "Bak, güzelim, bir MacDonnell'dan öpüşmeyi bilmesini bekleyemezsin. Baldırı çıplak vahşileriz biz, hepimiz."

Sabrina, Morgan'ın yüzüne savurduğu bu hakareti annesinin oturma odasındaki baş döndürecek kadar yumuşak öpücüğün takip ettiğini çok iyi hatırlıyordu.

"Belki ev sahibeliği yapmana izin vermeliyim," dedi ve kollarını göğsünde bağlayıp gözlerini dosdoğru karşıya dikti.

Sabrina bu insan taş anıta, bronz teninin altında çarpan sağlam erkek kalbini aklından çıkaramayarak, ürkekçe yaklaştı. Dişleriyle nazik dudağını ısırdı. Cesaretlenmek için derin bir nefes alıp gözlerini kapadı, dudaklarını uzattı ve...

... Morgan'ın şalını öptü.

Kaşlarını çatarak ağzından bir yün havım alıp tekrar denedi. Başını arkaya yatırıp parmak uçlarında zıpladığı halde Morgan'ın boynuna ancak erişebildi. Morgan onun çabalan karşısında istifini bozmuyor, sert çenesiyle esniyordu.

Ondan bir karşılık almaya kararlı Sabrina tabureyi çekip üzerine çıktı. Morgan'ın dudakları sert bir çizgi halinde dururken gözleri muzipçe ışıldıyordu. Sabrina annesinin gerdek gecesine dair nasihatini hatırlayarak ciddi dudaklarını yumuşattı. Onun bakımsız yüzünü ellerinin arasına alarak dudaklarını onunkilere bastırdı. Morgan'ın dudaklarının dolgun, yumuşak hatları onun tatlı öpüşü karşısında aralandı ve Sabrina onun dalgacı dilini ağzında dolaştırmasına izin verdi.

Morgan'ın homurtusu kulaklarında bir uyarı giirlemesiyle karıştı. Yer ayaklarının altından kaydı ama Morgan onu yere düşmeden yakaladı. "Ne oldu, güzelim? Hasta mısın?"

Sabrina onun şalına tutunarak güçsüzce güldü. "Biraz karnım aç. Bugün hiçbir şey yemedim."

Morgan'ın yüzü kızgınlıkla kararıverdi. "Kahrolası Alvvyn. Tembel kan, yemekleri odana getirecekti."

Sabrina tek kaşını kaldırarak ona baktı, Morgan bunun baştan hatalı bir düşünce olduğunu kabul ederek mahcup bir edayla başım salladı.

Sabrina'yı nazikçe doğrulttu. "Hemen bir şeyler hazırlatacağım."

"Morgan?" dedi Sabrina çekinerek. "Her gece iyi geceler öpücüğü bekleyecek misin?"

Morgan'ın bu sefer sert bir ifade takınması daha zor oldu. "Tabii, güzelim. Her gece. Hiç şaşmadan."

Kapı Sabrina'nın yüzüne kapandı, sonra yeniden açıldı; neyse ki muzaffer sırıtmasını saklayacak zamanı bulmuştu. "Seninle bir anlaşma yapalım, güzelim. Sen Enid'i bahçeden uzak tutarsan ben de Alwyn'i mutfağa sokmam. Mantar güveci tam bir cinayet."

Morgan kapatmaya fırsat bulamadan Sabrina kapıyı tuttu. "Ama seni zehirleyenin Enid olduğunu nasıl anladın?"

Morgan kurnazca sırıttı. "Anlamamıştım. Şimdi sen söyledin."

Sabrina, Morgan'ın ondan masumiyet itirafı aldığını anlayan kadar Morgan gitmişti. Morgan'ın kurnazlığına kızsa mı sevinse mı bilemiyordu. Kendini kapıya bırakarak yanağını sert tahtaya daya dı. Kalbini böyle çılgınca çarptıranın açlık hissi olmadığını biliyor du.

Kapının diğer yanındaki Morgan ise odaya dönüp ona ait olanı almasını emreden bütün erkeklik içgüdüleriyle boğuşuyordu. Sabır gerçek bir savaşçının sahip olması gereken bir meziyetti. Ama Sabrina'nın hoş, sarhoş eden tadıyla hâlâ ağzı sulanıyor, onu daha çok istiyordu. Morgan'a göre onun kokusu koridorda peşinden geliyordu. Şalını burnuna tuttu. Üzerine gül kokusu sinmişti; arzuyla değil, açlıktan kollarında kendinden geçtiğinde bulaşmış olmalıydı.

Adale gücüyle böyle kolay bulunmaz bir mükâfatı koruyabilirmiş gibi eli ekose kumaşı kavradı. Sabrina'ya onu ne kadar çok istediğini belli edemezdi. Bir MacDonnell, bir Cameron'm karşısında asla aciz davranamazdı. Bu gece küçük bir zafer kazanmıştı ama Morgan bunu yeni zaferlerin de izleyeceğine kendi kendine söz verdi. Şimdilik kendi zevkini düşünemezdi. Zaman zaman ağzına küçük miktarlarda bal çalıp onu Morgan'ın vereceği zevk için yalvaracak kıvama getirebilirdi. Savaş ihtimali hiç bu kadar harika görünmemişti; zafer hiç bu kadar günahkârca beklenmemişti.

Beklemek, Sabrina'nın teslimiyetinin tadına tat katacaktı.

Sabrina ertesi sabah uykusundan birinin saçını okşadığını duyumsayarak uyandı. "Anne," diye mırıldandı, sırtüstü dönerek.

Ama gözlerini açtığında kuzeninin yüzünün bularak yuvarlak-

lığını gördü. Enid, Sabrina'nın saçının bir tutamını parmağına doluyordu. "Benim saçını lüle lüle olamayacak kadar ince telli."

Sabrina doğrulup karyola başlığına dayanarak dizlerine sarıldı. Kısa bir sessizlik oldu.

"Ben hiç..."

"Buraya..."

İkisi de susuverdi.

Enid yatak örtüsünün kenarını burdu. "Bilmen gereken bir şey var. Cameron'a gönderilmemin babamın söylediğinden başka bir sebebi daha vardı."

"Baharda ben Londra'ya gelmeden evvel birbirimizi tanıyıp kaynaşalım diye sanıyordum," diye yalan söyledi Sabrina, kuzeninin duygularını incitmemek için.

Londra hayallerinin şimdi ne kadar uzak göründüğüne hayret etti. Ayaklarına kapanacak yakışıklı talipleri hayal ederek saatler geçirirdi. Şimdi onların centilmenliklerinin hepsini tek bir adamdan gelecek tebessümün gölgesine feda ederdi.

Enid başını iki yana salladı. "Londra'da bir talibim vardı," dedi çekinerek. "Philip Markham. Cambridge mezunu, uzun boylu, yakışıklı, çok efendi, hatta biraz da fazla ciddiydi. Annemle babam çok sevindi çünkü beni evlendirmekten ümidi kesmeye başlamışlardı." Hafifçe omuz silkişinden, arzu ettiğinden daha fazla mana okunuyordu. "Onun benden gerçekten hoşlandığını sandım. Belki de kendince hoşlanmıştır."

Enid konuşmasına devam ederken Sabrina onun elini avucunun içine aldı. Eli nemli ve soğuktu. "Benim için babamla konuşmaya geldiğinde ondan gördüğüm tek beklenmedik hareketi sergiledi. Aile salonda toplanana kadar bekledi. Sonra bir kutunun kurdelesini çözerek içinden beli büzgülü ve dar, göz kamaştıran bir elbise

çıkardı." Enid'in parmakları kasıldı. "Herkese benim o elbiseye sığacağım günün benimle evleneceği gün olduğunu söyledi."

Sabrina'nın gözlerine öfke ve acıma yaşları birikti. "Alçak! Umarım Willlie dayı onu kovmuştur."

"Hepsi bir an sessiz kaldılar, sonra da fırlayıp tebrik etmeye başladılar. Stefan bile gözlerime bakamıyordu. O akşam hayatımm en uzun akşamıydı. Akşam yemeğini atlatıp odama çekildim."

"Orada o aşağılık herife haddini bildiren bir mektup yazmışsındır umarım!"

"Kustum," dedi Enid. "Sonra da bir kutu çikolata yedim. Nişan töreninin *Gazette'de* ilan edildiği gön aşçının pazar yemeği için pişirdiği hindiyi yedim." Dudakları yumuşak, muzaffer bir tebessümle titreşti. "Üç hafta içinde, bırak Philip'in getirdiğini, kendi elbiselerime sığmaz hale geldim. Böylece canı sıkılarak nişanımızı bozdu." Açık renk gözlerinde bir gurur ateşi parladı. "Ama o haftalarda bir şey öğrendim; dünyada bir kadının kilosunu önemsemeyen adamlar da olduğunu. Ayak takımından adamlar, dükkân çırakları, berberler."

Gözlerindeki ışık söndü. "Babam beni avukatıyla kütüphanedeki masanın üzerinde yakalayınca, nişan skandalinin etkisi geçene kadar kalmak üzere İskoçya'ya sürüldüm."

Kuzeninin açık sözlü itirafının yokunu hazmetmeye çalışan Sabrina, Enid'in tombul yanağını okşadı. "Ah, Enid. Ne kadar üzüldüm."

"Hayatım boyunca bana zayıflarsam ne kadar güzel olacağımı söylediler."

"Ama sen şişman değilsin ki," diye itiraz etti Sabrina, vazife bilerek. "Sen..."

Enid iki parmağını onun ağzının üzerine koydu. "Şişmanım.

Dolgun yahut balıketi değilim. Şişmanım. Ama Ranald da beni güzel bulan adamlardan." Yanakları pembeleşti ama Sabrina onun ne k.ıdar utansa da bunu söyleyeceğini anladı. "Heyecanımın arasında onu ezmekten korktuğumu söylediğimde, benim gibi olağanüstü bir kızı idare edemeyecek adamın erkekliğinden şüphe duyacağını söyledi."

Sabrina'nın bin tane sorusu vardı ama kocasına cevapları öğretmeye izin vermediğini itiraf etmekten utanıyordu. Enid ise gergin bir şekilde ondan karşılık bekliyordu. Sabrina incecik bir saç tutamım kuzeninin kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bence sen hoş değilsin." Enid'in gözleri karardı. Sabrina gülmeye başladı. "Bence sen güzelsin."

Enid kollarını açtı ve Sabrina kendini onların arasına bıraktı. Gözyaşları içinde sarılmaları Enid'in tüyler ürpertici çığlığıyla bölündü. Titreyen eliyle Sabrina'nın omzunun üzerini işaret ediyordu.

Sabrina çınlayan kulağını tutarak döndüğünde yatağın arkasındaki duvarda yürüyen dev karafatmayı gördü. Böceğin antenleri gözle görülür bir dehşetle titriyordu.

Sabrina gülüverdi. Enid'le göz göze geldiler ve Enid'in bir Dağlı'yla yatağa girecek kadar cesur olup zararsız bir böceğin görüntüsü karşısında kendinden geçişine gülmeye başladılar.

Odanın kapısı açıldı ve bir koridor dolusu, maceraya aç, meraklı MacDonnell ortaya çıktı. Birbirlerinin kollarına yığılmış deli gibi gülen iki genç kıza şaşkın şaşkın bakıyorlardı. Onların alık ifadeleri Sabrina'yla Enid'i daha çok güldürdü.

Kulaklarının üzerindeki birer tutam beyaz saç haricinde kel olan bir ihtiyar, parlak kafasını kaşıdı. "Vay canına be! Bu kızların hangi yataktan çıkacağı belli olmuyor. Bir de MacDonnellTara azgın derler!"

On İkinci Bölüm

Sabrina ertesi geceyi kocasına satrancın inceliklerini öğretmeye ayırdı.

Morgan yumruğunu satranç tahtasına indirip her parçayı ayrı bir köşeye fırlatırken Sabrina gözlerini kırpmadı bile. Uzun, çileli bir iç çekişle eğilip parçalan eteğine topladı. Morgan'ın tahtayı üçüncü devirişiydi, Sabrina fil veya kalenin hamlelerini bir kere daha anlatmak zorundaydı.

Morgan, öfkesinin sebebi olan nesneyi elinde sıkarak sinirli sinirli odayı adımladı. "Nasıl?" diye köpürdü. "Şah nasıl bu kadar güçsüz olabilir? Hiç şerefi yok mu? Gururu yok mu? Kadının eteklerinin altma saklanmanın nesiyle iftihar eder?"

Pugsley küçük bacaklarını uzattı, ocağın üzerinde yuvarlandı ve esnedi.

"Asıl noktayı kaçırıyorsun." Sabrina talihsiz bir atın ayağını ateşten çekti. "Şah satrançtaki en önemli oyuncudur. Vezirsiz oynayabilirsin ama şahsız oynayamazsın. Şahını kaptırdın mı oyunu kaybedersin. O ne pahasına olursa olsun korunmalıdır."

"Korunmak mı? Bir avuç sersem piyon ve sadece bir kadın tarafından! Ne biçim reis bu? Bunu taşa tutup klandan atmalı." Sözlerinin manasım güçlendirmek için korkak şahı ateşe doğru fırlattı.

Pugsley şahı havada yakalayarak dişlerinin arasında acımasızca evirip çevirdi.

Sabrina, Morgan dalgın hareketlerle satranç tahtasını ters çevirmesine yardım ederken, gözlerini devirdi. "Sadece bir kadın, ha? Tarihte şahları uğruna canlarını veren birçok kadın vardır. Sizin Kraliçe Mary mesela."

Morgan kaşlarını iyiden iyiye çatarak ellerini masaya vurdu. "Senin Kraliçe Elizabeth yüzünden kafası kesildi."

Sabrina bir kaleyi masaya vurdu. "O benim Kraliçe Elizbeth değildi. Ben de senin gibi İskoç'um, Morgan MacDonnell."

"O zaman niye Sassenach gibi konuşuyorsun?"

Masaya abanmış, burun buruna vermişlerdi. Morgan'ın körpe bir yaprağın üzerindeki bir yağmur damlasının yeşili gözleri onun dudaklarına inince Sabrina'nın yüreği hızla çarpmaya başladı. Sonsuz gibi gelen bir an gözleri onu hipnotize ettikten sonra satranç tahtasına indi.

Aksanı yumuşayarak öfkeli tonlamalarından sıyrıldı. "Kadınlar narin varlıklardır. Kırılgan. Nazik. Bu dünyanın acımasızlıklarından korunmak için yaratılmışlardır."

Sabrina'nın gözleri onun saydam yeşim taşını okşayan iri mi iri, nazik mi nazik ellerine takıldı. O ellerin Belmont Gülü'nü de, kırmadan hemen önce, aynı hülyalı zarafetle okşadığmı görmüştü.

"Kadınını korumak, üzerine titremek erkeğin görevidir."

Sabrina, Eve'i ve tanıştığı diğer MacDonnell kadınlarını düşününce, .Morgan'ın samimi konuşmasını olağanüstü buluyordu. Onun şeref ve gurur anlayışı kafasını karıştırıyordu. Bunlar Morgan'ın klanı hakkında öğrendiği her şeyle çelişiyordu.

"Sen bu klandan olduğuna emin misin?" diye sordu usulca. "Belki de periler seni bir sepetin içinde babanın kapısına bırakmışlardır."

Morgan'ın dudakları buruk bir tebessümle büküldü. "Babam da bazen beni aynı şeyle suçlardı. Ama bir annem vardı. Ben doğarken ölmüş."

Başparmağıyla vezirin eteklerinin kıvrımlarını okşadı. Sabrina'nın içinde kıskançlık benzeri bir duygu uyanmışta. Titreyerek bu bronz ellerin aynı sevecenlikle onun teninde dolaştığım hayal etti.

Onun bu tatlı, kasıtsız işkencesine daha fazla dayanamayarak veziri elinden kaptı ve oturup taşları düzenlemeye başladı. "Bu sadece bir oyun, Morgan."

Morgan kollarını kavuşturarak sandalyesine çöktü. "Münasip değil. Oynamıyorum."

Sabrina da kollarını bağlayarak küskün bir şekilde oturdu. Pugsley yüzkarası şahtan sıkılarak onu ağzından attı. Morgan nihayet masanın üzerinden uzandı. "Bunun çaresi yok, o zaman. Artık iyi geceler öpücüğümü alayım."

Sabrina vazife görür gibi gözlerini kapatıp dudaklarını uzattı. Hiçbir şey olmayınca gözlerini açtı ve gördü ki Morgan da gözlerini iyice kısmış onu inceliyordu. Önceki gece onun yaptığı gibi, yüzünü ellerinin arasına aldı. İki parmağıyla dudaklarını okşar, yumuşaklığını smar, onun arzusuna direncim ölçerken, Sabrina'nın Morgan'ın kaburgalarına dayalı kalbi deli gibi çarpıyordu.

Dudaklarının onun dokunuşunun sıcaklığı altında eridiğim hissediyor, onları aralayarak Morgan'ı daha içerilere girmeye utanmaksızm davet ediyordu. Tenine değen nefesi sıcak ve tatlıydı. Bununla birlikte o, başparmaklarının geniş, nasırlı içleriyle onun ağzını okşamayı, sevmeyi sürdürüyordu.

Alevden diller vücudunun karanlık, gizli yerlerini okşayarak göğüslerini sertleştirir, gizemli noktalarım garip bir sıvıyla kaygan-

laştırırken, sandalyesinde kıvranıyordu. Bu esnada, Morgan'ın dili Sabrina'nın ağzına kayıp dilini tek bir darbeyle okşayarak aklını başından aldı.

Istıraplı inlemesine aldırmayarak geri çekilip burnunun ucuna çevik bir öpücük kondurdu. "İyi geceler, bacaksız."

Sesinin nefes nefese çıkmasından korkarak onun kapıya kadar gitmesini bekleyerek şöyle dedi: "Siz MacDonnell'ların iyi geceler öpücüğünde hünerli olmadığınızı sanıyordum."

"Ah, o yüzden bu kadar gayretli idman yapıyoruz." Sabrina'ya şeytanca göz kırptı. "İyi uykular, güzelim."

O gidince Sabrina başını güçsüzce kollarının üzerine koydu, vücudu Morgan'ın ektiği arzu tohumlarıyla öyle tahrik olmuştu ki, bir daha uyuyabileceğinden şüpheliydi.

Sabrina ertesi akşam Morgan'ı Homeros'la tanıştırmaya kalkıştı. Yunan şairin Morgan'ın ilgisini çekmesini ama arzularını uyarmamasını diliyordu, zira o arzular Sabrina'nın hem uykularına hem akıl sağlığına zararlıydı. Önceki gecenin yarısını uyanık geçirmiş, Morgan'ı arzulayarak çarşaflara dolana dolana dönüp durmuştu.

Çoraplı ayağını altına alarak okurken kendini biraz hükümdarı eğlendiren Şehrazat gibi hissediyordu. Morgan onun başını vurdurmasa da kalbini çalacaktı.

Korkuları asılsız çıktı. Morgan sandalyesinin kenanna tüneyerek gözüpek Odysseia'ran düşmanlarını bir bir atlatarak Peneîope'sine kavuşmasının hikâyesini merakla dinledi. Sabrina kitabın üzerinden Morgan'a kaçamak bir bakış fırlattı. Çocukça bir merak, yıpranmış hatlarını yumuşatmıştı. Odysseia korkunç devleri kör ettiğinde öne doğru o kadar eğilmişti ki Sabrina onun sandalyeden düşeceğini zannetti. Kendisi de bu eskiçağ masalına, ilk defa dinliyor gibi kendini kaptırmıştı.

Odysseia ile akıllı kadın büyücü Kirke'nin hikâyesine başlamıştı. Morgan sandalyesine geri çekildi, Sabrina ters bir şeyler olduğunu anladı. Morgan'ın kaşları çatıldı. Sabrina daha hızlı okumaya haşladı, konsantrasyonu bozulduğu ve aklı yaklaşan öpücüklerinde olduğu için basit kelimelerde bile dili dolanıyordu.

"Aptal!" Morgan yumruğunu masaya indirdi.

Sabrina kitabı şak diye kapattı.

"Kahretsin! Adam tam bir aptal! Ben böyle bir hataya düşmezdim. Kurnaz büyücü onun adamlarını domuza çevirdi, şimdi de sersem onun yatağına düştü. Adamda hiç ıhi gurur olmaz?"

Morgan'ın gurur takıntısı Sabrina'nın sinirine dokunmaya başlamıştı. Cesurca onun gözlerine baktı. "Kirke onu güzelliğiyle büyüledi. Belki Odysseia onun vereceği zevklerin tadına bakmak için gururunu biraz kırmaya razıydı."

"Bir kadın için gururunu feda eden bir erkek aptaldır."

Sabrina onun asi gözlerindeki uyarıyı okudu. Müsaade ederse, bir gün ona vücudunu ve hatta bir erkek evlat verirdi, ama yüreğini asla vermeyecekti. Sabrina'nın gözleri davetsiz gözyaşlarıyla batmaya başladı.

Kitabı yere bırakarak pencereye geçti, orada rüzgâr gözyaşlarını kuruttu. Hava kar kokuyordu. "Belki de haklısın. Odysseia'nın kararı pahalıya mal oluyor. Homeros'a göre, ölümü, o birleşmeden doğan bir çocuğun, öz oğlunun elinden oluyor." Kuru gözlerle ona döndü; öfkeden, güveni yerine gelmişti. "Ama hikâyeyi bitirmeme izin verseydin anlardın. Odysseia, adamlannı kurtarmak için Kirke'yle yatağa girdi. Onların hayatına kendininkinden çok kıymet veriyordu. Kuşkusuz özellikle sen bu çeşit bir fedakârlığı anlarsın."

Morgan çok iyi anlıyordu. Kirke, Sabrina'nın yansı kadar çekici değildi. Sabrina baldan tatlı sesiyle onu büyülemiş, onu utangaç

tebessümleriyle, Homeros'un kelimelerini söyleyen dudaklarının narin kıvrılışlarıyla kendine bağlamıştı. Sinirlenmesinin sebebi, Odysseia'nın mı yoksa kendi aptallığı mıydı bilmiyordu.

Sabrina yüzünü Morgan'a döndü, cesaretiyle Kirke kadar azametliydi. Narin yüz hatları sinirden gerilmişti; gece esintisi küçük tacından saç tutamlarını çıkarmıştı. Morgan onu deniz suyuyla yıkanmış bir kayanın üzerinde, salınmış saçları su serpintisiyle parlayarak, denizin bütün tehlikelerine yiğitçe karşı koyarken hayal etti. Belki Odysseia, Kirke'ye teslim olarak aptallık etmemişti. Belki tek aptallığı onu terk etmesiydi.

Morgan buyurgan parmağıyla onu çağırınca, Sabrina onu reddetmeyi düşündü. Ama merakına yenilerek yanına gitti. Morgan davetkâr bir şekilde dizine vurdu. Sabrina bir anlık bir duraksamanın ardından bu dize sopa yutmuş gibi dimdik oturdu. Kendini Morgan'ın elindeki iplerin ucunda dans eden bir kuklaya benzetti.

Morgan'ın sıcak parmakları onun sıcak ensesini kavrayarak Sabrina'nın içine bir haz dalgası yaydı. "Belki senin Odysseia bunu bir fedakârlık olarak göstererek kendini avuttu."

Sabrina onun ancak bu kadar özür dileyebileceğini biliyordu. Morgan onu aşağı doğru çekti ve dudakları birleşerek, Sabrina'nın hem çok arzuladığı hem de korktuğu saf, sıcak ateşle yanmaya başladı. Karşı koyulmaz bir şekilde bacağından aşağı doğru kayarak kucağına yerleşti. Dudaklarının hassas derisini ufak darbeler ve dişlemelerle ıslatarak Sabrina'ya adeta daha fazlası için yalvararak ağzını açtırdı.

Bu sefer onu reddetmedi. Dili alev alev yanan bir saten kumaş gibi dışarı çıkarak Sabrina'nın ağzının hassas kuytularını keşfe koyuldu. Sabrina'nın kendi diliyse onun sert, düzgün dişlerinin üzerinde dans ediyordu. Sabrina onun şalım karm tok bir kedi gibi yoğurarak, fark etmeden kucağında kıvranmaya başladı. Morgan'dan

boğuk bir haykırış koparak Sabrina'nın içinde hem coşku hem korku uyandırdı. Acaba Morgan'ın direncini kırarsa, onunla başa çıkacak kadar kadın olur muydu?

Hararetlenen başını onun boğazına yasladı. Keşke Morgan ikisi adına karar verse, keşke kalkıp onu yatağa taşısa ve şu aptalca yeminini unuttursaydı. Morgan ayağa kalkıp onu usulca ayaklarının üzerine diktiğinde, Sabrina rahatlasa mı yoksa üzülse mi bilemedi.

"Bana yarın da kitap okuyacak mısın, bacaksız?"

Sabrina uzanıp ipeksi bir saç tutamıyla oynarken, muzip gülümsemesinin, gözlerini puslandıran iştahını gizlemesini ümit ediyordu. "Okurum tabii. Çok güzel bir hikâyem var. Samson adlı cesur bir savaşçıyla Delilah adlı fettan bir kadını anlatıyor."

Ertesi gün öğleden sonra Sabrina kararlı adımlarla odasından çıktı. MacDonnell hanımefendisi olarak hayatını odasında, Morgan'ın seyrek ziyaretlerini bekleyerek geçirecek değildi. Egzotik bir hayvan muamelesi görmekten rahatsız olmaya başlamıştı.

Dökülen bir merdivenin yanından geçerken dikkatini bazı sesler çekti. Öfkeyle yükselen sesler MacDonnell'larda sıradan vakalardı, ayrıca bunu yumruklaşma ve kırılan dişlerin sesi takip ederdi. Fakat bu sesler alçalarak tıslamaya dönüştüler ve Sabrina bunun normal bir kavgadan farklı olduğunu anladı. Bir önceki kazara hafiyeliğinin sonucunu hatırlayarak duraksadı, ama o sırada duyduğu sözcükler onu oraya bağlayıverdi.

"Nasıl bu kadar aptal olabilirsin, kadın? Sana bu görevde hiç güvenmemeliydi."

"Güvenmek mi? Bu zaten benim fikrimdi, unuttun mu yoksa? Tanrı biliyor, senin gibi bir alık böyle bir planı kıvıramazdı. Reis bunun dâhice bir iş olduğum! söyledi."

"Evet, bunun ona çok faydası oldu. Kör Galvin de aynı işi görürdü! Bacağının sakat olduğunu biliyordum fakat gözlerin sağlam sanıyordum."

"Haydi oradan!"

Sabrina kulak kabartmaktan başka bir şey yapıyor gibi davranmaya fırsat bulamadan çizmeli ayaklar merdiveni çıkmaya başladı. Sabrina, Ranald'ı görünce şaşırdı. O da Sabrina'yı görünce esmer yüzü sarardı. Beresini çıkararak, "Leydim," diye mırıldandıktan sonra ürkmüş bir yabani tavşan gibi en yakın koridora koşarak gözden kayboldu.

Eve göründü ve dudaklarında küçümseyici bir gülümsemeyle taş duvara yaslandı. Saçı açıktı ve Sabrina onun, başta zannettiği kadar yaşlı olmadığını görerek şaşırdı. Rüzgâr ve güneş tenini yıpratmış, saçlarının parlaklığını götürmüş olsa da, Eve, Sabrina'nın annesinden daha büyük değildi.

"Saçların çok güzel," dedi Sabrina, ihtiyatlı duruşunu koruyarak. "Böyle açık kullanmalısın."

"Ah, onu yapamıyorum." Eve avını koklayan bir vahşi hayvan gibi Sabrina'nın etrafında daire çiziyordu. "Uzun saç savaşta tehlikeli. Bir keresinde aptal bir Grant hatununu saçlarından yakalayıp kıçından gırtlağına kadar yarmıştım."

Sabrina ensesinde düzgünce toplanmış topuzunu tedirgin bir şekilde elledi. "Öyle mi?"

"Evet," dedi Eve gururla. "Angus hep derdi ki, ben bir adamın boğazım kesermişim de, aptal cehennemin kapısına gelene kadar farkına bile varmazmış."

"Angus'a çok üzüldüm. Morgan ikinizin çok yakın olduğunuzu söylemişti."

Eve omuz silkti. Bu sakin cevabı Sabrina'ya fena halde Morgan'ı hatırlatmıştı. "Nasıl yaşadıysa öyle öldü. Bıçakla."

"Ama kimin bıçağıyla?" diye sordu Sabrina uysalca.

Eve nasırlı parmağını Sabrina'nın yanağına şaşırtıcı bir yumuşaklıkla sürtünce Sabrina irkildi. "Ne güzel. Ne pürüzsüz. Morgan böyle seviyor, değil mi? Pürüzsüz ten. Yumuşak ses. Tıpkı annen gibi, değil mi? Angus'ın tatlı Beth'i gibi."

Eve'in gözlerini soluk bir sis kaplamıştı ve Sabrina onun, Cameron'lardan nefretinin asıl sebebini anlamaya başlıyordu. Çelişkili duyguların saldırısına uğruyordu. Angus'ın düşüncesizliğine duyduğu öfke. Eve'in gençliğine karşı acıma. Angus'ın sevgisini kazanamadığı güzel kızın gölgesinde yaşamak zorunda kalan basit, sakat kız.

Ama Sabrina daha ağzını açamadan Eve'in yüzü sertleşti. "Seni yatağa sokmakta sıkıntı çekti mi, güzelim? Morgan ne kadar kabul etmek istemese de babasına benzer. Sahip olabildiklerinin tadım çıkarmaktansa sahip olamadıklarının hasretini çekmeyi tercih eder. Nihayet sen ikisinin de sahip olmak istediği kadının soluk bir kopyasısın."

Sabrina, Eve'in gözlerindeki alaydan kaçmak için geri çekildi. Sanki o gözler onun ta içini, en karanlık ve en gizli korkularım görüyordu. "Ne söylüyorsun?"

"Söylemem gerekenden fazlasını. Yakında sen de anlarsın." Nefretten beter bir acıma ifadesi gözlerinden geçti. "Ona gönlünü verme, güzelim. Onu pare pare eder, sana geri verir." Sakat bacağım eğri büğrü taşın üzerinde sürükleyerek uzaklaştı.

Sabrina, beyninde bu esrarlı sözler yankılanarak Eve'in arkasından bakakaldı. Angus öldürüldüğünde MacDonnell'lardan sadece Eve ile Ranaid'm şüphe çekici bir şekilde salonda bulunma-

dıklannı unutmamıştı. Bu şüphesini Morgan'a açıklamaya cesaret edebilir miydi? Morgan ona inanır mıydı yoksa Cameron ismini temize çıkarmak için bir günah keçisi bulmakla mı suçlardı? Sabrina iç geçirdi. Hassas saygılarını suçlamalarla tehlikeye atmak için henüz çok erkendi. Yine bölünmüş kalplerinin arasına Cameron ve MacDonnell çizgisi çekme fikrinden nefret ediyordu.

Geçmeyen huzursuzluğunu bastırarak görevine devam etti.

Sabrina dumanlı odaya girdiğinde neşeli bir beklentiyle ellerini birbirine sürtmemek için kendini tuttu. Homeros ona bir fikir vermişti. Eğer Kirke adamları domuza çevirmek için büyü kullandıysa, Sabrina neden domuzları adama çevirmek için kendi özel büyüsünü kullanamasındı? Ama Kirke bile bu kadar çok lezzetli adaydan birini seçmekte zorlanırdı.

Sabrina homurdanan domuz kafalarını MacDonnell erkeklerinin geniş omuzlarının üzerinde hayal etmekte hiç güçlük çekmedi. Üç tanesi ateşin başında kamburlarım çıkararak oturmuş zar atıyordu. İçlerinden biri arkadaşının keçeleşmiş saçma bir ağız dolusu tütünü tükiırüverince bir itişme başladı. Başka bir masada, bir geyik buduna yapılan güreş, bir adamın, diğerini, kafasında viski testisini kırarak bayıltmasıyla sonuçlandı.

Ortadaki masadan yükselen horultulu bir kahkaha Sabrina'nın dikkatini oraya çekti. Ah, işte şimdi, güçlü bir büyücüye layık bir sorun var!

Bay Fergus MacDonnell bira içiyor ve müstehcen kadeh tokuşturmalarda bulunuyor, bir yandan da pis elini, kucağına yayılmış, kıkırdayan kızın elbisesinin içine sokuyordu. Toparlak burnunda domuz burnu gibi bir kalkıklık bile vardı.

Sabrina eteklerini toplayarak yerdeki kemik ve lekelerin üze-

rinde dikkatlice yürüdü. Onun yaklaştığını gören masadaki diğer adamlar tedirgin olarak sustular ama Fergus kızın göğsünü okşamakla meşguldü. Bir kupayı, toprak kulpunu serçe parmağına yüzük gibi geçirerek kafasına dikti. Bira, kırlaşmış şakaklarından aşağı kayarak kalın, kat kat boynuna aktı.

"Ya," diye homurdandı, kıza pis pis sırıtarak. "Buz gibi bir günde bir sürahi birayla sıcak bir meme gibisi yok."

Kaba esprisi beklediği kahkahayı getirmeyince kupayı masaya vurarak koydu. "N'oldu size? Size de yetecek kadar meme var, yok mu?" Kızın elbisesinin içine baktı. "Son baktığımda her hatunda ikişer tane oluyordu." Kendi şakasına kahkahayla güldü.

Diğer adamlardan biri boğazını temizledi. "E, Fergus..."

Çok geçti. Sabrina, Fergus'ın omzuna hafifçe vurdu. "Kadınların göğüslerinin özellikleri hakkında verdiğiniz hoş ve şiirsel dersi böldüğüm için kusura bakma, ama size odamda ihtiyacım var."

İtişen zar oyuncuları birden durdular. Viski sürahisiyle bayıltılan adam merakla doğruldu.

Fergus kucağmdakini yere bırakarak sıranın üzerinde döndü. "Bana mı, güzelim? Bana mı ihtiyacın var? Odanda?"

Sabrina tatlı tatlı gülümseyip parmağıyla ona gelmesini işaret etti. "Hem de nasıl."

Adamlara gözlerim açarak *Bu ne şans?* bakışı attı, başparmaklarını ekose eteğinin kemerine taktı ve tavuk kümesine baskın yapacak bir horoz gibi kabararak Sabrina'nın peşinden gitti.

Enid odayı Sabrina'nın istediği gibi hazırlamıştı. Valenciennes masa örtüsünün üzerine zarif bir porselen çay takımı yerleştirmişti. Islık çalan bir çaydanlık kolalı bir dantelin üzerinde dunıyordu. Zarif ibriğinden buharlar çıkıyordu.

"Bay MacDonnell?" Sabrina en yakın koltuğu gösterdi. Fergus duymamış gibi davrandı, bu yüzden Sabrina tekrar etti.

Şaşkınlıkla hoplayarak utangaççа başını eğdi. "Daha önce kimse bana *bay* demedi de. Arkadaşlarım bana *Fergie* derler, ama istersen sen bana *canım* diyebilirsin." Göz kırptı ama yarımda kafadarları olmadığından hareketin pis pis sırıtma kısmını yapamadı. Sabrina onun bu arsızlığını görmezden geldi.

Fergus koltuğun ucuna tüneyerek etrafa göz gezdirdi, odanın kadınsı tuzaklarından gözü korkmuştu.

Sabrina ona bir fincan çay koydu. "Çayınıza şeker alır mısınız, bayım?"

"Bilmem," dedi Fergus. "Hiç çay içmedim. İçki tercihim daima malt olmuştur."

Sabrina onun ağız tadının aşırılığa meyilli olduğunu düşünerek çaya üç parça şeker attı. İncecik fincanı Fergus'ın eline tutuşturdu. Fincan Fergus'ın kırmızı avucunda minnacık görünüyordu. Fergus çayından şapırtılı bir yudum aldıktan sonra yüzünü bariz bir biçimde buruşturdu.

Sabrina kendi çayını yudumlarken gülümsemesini fincanın arkasına saklamıştı. Fergus elleri zangır zangır titreyerek fincanını indirdi. Fincan, tabağına çarparak tmgırdadı; kenanndan çay döküldü. Fergus'ın kocaman yüzü kızardı. Gözlerini kaçmak istercesine kapıya çevirdi.

Sabrina onun kenarları kızarmış, küçük gözlerinde ilk defa olarak telaş görmenin şaşkınlığı içindeydi. Bu keşif onu afallatmıştı. Bu kaba saba, bağıra çağıra konuşan adam kadınlardan korkuyordu! Hayır, korkmuyordu. Onlar karşısında donakalıyordu! Bu korkusunu da kaba saba şakaların ve kudurukluğunun arkasında saklıyordu. Sabrina'nm yüreğinde merhamet uyandı.

Riski göze alarak uzanıp onun titreyen eline pat pat diye hafifçe vurdu. "Önemli değil, Bay MacDonnell. Korkacak bir şey yok. Yemin ederim, size karşı nazik olacağım."

O akşamüzeri kuzeyden kuru ve soğuk bir rüzgâr eser ve kurşuni gökyüzünden kar serpiştirmeye başlarken Morgan yorgun vücudunu kilere sürükledi. Bütün gün Cameron koyunlarıyla uğraşmış, onları yaklaşan sert kışı geçirecekleri dere yatağına sokmuştu. Kaya duvarlar onları en kötü havalardan koruyacaktı. Bahar geldiğinde de koyunlar, klanının saadetinin taze umudunun bir işareti olarak süpürgeotuyla kaplı çayırlarda dolaşacaklardı.

Koyunların böyle insanı sersemleten hayvanlar olduklarını hiç tahmin etmezdi. Birini içeri alırken diğeri kaçıyordu.

Şalını omuzlarından beline kadar indirdi. Kasları isyan edercesine sızlıyordu. İnleyerek ellerini bir fıçının içine daldırarak yüzüne serin kaynak suyu çarptı; suyun ferahlatan damlaları göğsünden aşağı kayarken, saçlarını arkaya yatırdı. Ne kadar yorgun olursa olsun, odaya girip Sabrina'ya katılmadan evvel elini yüzünü yıkardı. "Pis kokulu MacDonnell," sözünü, yüzüne söyleyecek kadar cesur olmayanların, arkasından söylediklerini çok işitmişti.

Yüzünü kurularken gözü kirişli tavana takıldı. Sabrina'nm onu beklediğini bilmek onu hem memnun ediyor hem de telaşlandırıyordu. Küreklerinin üzerinde kestirecek kadar günlük işlerden uzak olan adamlarına saatlerce emirler yağdırdıktan sonra Sabrina'nm odası ona sığmak oluyordu. İşin tuhafı, beklediği onun hikâyeleri değil, sesinin muzip melodisiydi. Oyunlar değil, kendi aklının onun kıvrak zekâsıyla yarışıydı. Onun odasında teselli ve huzur bulacağını düşünürken savaştan daha keyif verici bir mücadeleyi keşfetmişti.

Doğrulurken, omuzları acıyarak yüzünü buruşturdu. Belki Sab-

rina o kıvrak parmaklarıyla onun kulunçlarmı dağıtırdı. Şimdiye kadar Morgan'ın isteklerini geri çevirmemişti. Morgan'ın yüzünde davetsiz bir tebessüm belirdi. Eğer ona bir MacDonnell'ın sırf çiftleşme meraklısı bir hayvan olmadığını ispatlarsa, Sabrina onu bir süre sonra yatağına da alırdı; üstelik iyilik olsun diye yahut görev bilinciyle değil, istediği için. Morgan işte o zaman onun o tertemiz yatağına girip süt beyazı bacaklarının arasına yerleşerek ona sahip olacaktı.

Bu düşünceyle Morgan'ın kasıkları yanıp sızlamıştı. Bir an gözlerini kapatıp ayartıcı hayalin saf gücüne teslim oldu. Tam o anda bir kolun beline dolanması üzerine sıçradı. Kirli, kırık tırnaklar karnını tırmıkladı. Diğer el uyluğundan yukarı kayarak eteğinin altını kabaca avuçladı. Uzun saçlar sırtını gıdıklıyordu.

"Alwyn," diye mırıldandı.

"Evet, Morgan. Güzel Alwyn'in." Heyecanla güldü. "Hazırım sana. Sen zaten hep hazırsın, değil mi, canım?"

Morgan onun ısrarlı parmaklarından kurtularak arkasına döndü. Alwyn'den, az önce başka bir adamla yaptığı seksin kokusunu alıyordu. Bu onun isteğini bir kova buz gibi sudan daha hızlı öldürmüştü.

Alwyn eteğini yukarı kaldırmaya başlamışta. Morgan eteği geri indirdi. "Sana düşüncemi söylediğimi sanıyordum, güzelim. Böyle peşime takılıp her köşede kiilodunu indiremezsin. Yakışık almıyor. Ben artık evliyim."

"Saçmalama, Morgan. Ben külot giymem ki." İri, sarı bir Highland yaban kedisi gibi Morgan'a sokularak onu fıçıya yapıştırıp büyük göğüslerini ona dayadı. "Tam zamanı. Kıymetli karın bizi rahatsız etmez. Eğer o odasında başka bir adamı eğlendiriyorsa, bizim de bir parça eğlenmemizin ne zararı var?"

"Başka bir adam mı?"

Morgan'ın sesindeki tatsızlık Alwyn'i ihtiyatlı bir geri çekilmeye sevk etmişti. "Evet. Bildiğini sanıyordum. Eve bana onun saatlerdir içeride olduğunu söyledi."

"Saatlerdir mi?" Morgan'ın gözlerinin önüne kızıl bir pus perdesi indi. Kulakları uğulduyordu.

Alvvyn panikle gözlerini açarak geri çekildi. Onun sayısız oynaşmaları Morgan'ı hiç rahatsız etmemişti. O maymun suratlı ufacık tefecik karısının bu kadar öfke uyandıracağını nereden bilecekti?

Morgan öfkeli değildi, adeta kuduruyordu. Sarkan şalını çiğneyerek Alwyn'in yanından geçti ve salona daldı. Büyük ve derin odada dumanla sessizlik, ikisi de kılıçla kesilecek kadar yoğun, havada asılı duruyordu. Hay aksi! Hepsi onun Cameron gelini tarafından boynuzlandığına mı inanıyordu?

Adamları gözlerini ateşe çevirdiler, ayak değiştirdiler, kupalarındaki viskiyi çalkaladılar. Sadece Eve çatlak kupasını yalandan şerefe kaldırmaya cesaret etti.

Morgan salondan geçerken herkesin gözünü çıplak teninin üzerinde hissederek adımlarını daha vakur bir hıza göre ayarladı.

Arkasından heyecanlı fısıltılar halinde bahisler havada uçuşuyordu. Morgan vefasız karısını boğacak mıydı, yoksa taştan kalbine bir gülle mermisi mi gömecekti?

On Üçüncü Bölüm

Morgan salondan çıkar çıkmaz koşmaya başladı. Kırık basamakları ikişer, üçer çıkarak Sabrina'nın kapısının önünde birden durdu. Arpın yumuşak notalarıyla kalbinin gümbürtüsünün kulaklarındaki yankısının arasında bir erkeğin bariton sesiyle bir kadının tatlı soprano sesinin en acımasız savaşçıyı bile ağlatacak kadar kederli bir melodide harmanlandığını işitti.

Adam şöyle diyordu:

Alabilirdim kralın kızım,

Ta ötesindeki denizin.

Sabrina şöyle karşılık verdi:

Olabilirdim bir kralın kızı,

Olmasaydı senin sevgin.

Başka bir adam karısıyla şarkı söylüyordu. Morgan ilk defa olarak onu Sabrina, bacaksız yahut baş belası bir Cameron olarak değil, *karısı* olarak düşündüğünü fark etti. Öfke ve çaresizlikle boğuşuyordu. Birbirine karışmış seslerinin yakınlığı nedense zinadan daha tahrip ediciydi.

Kapıyı hızla açtı. iki çift ürkek göz ona baktı. Morgan bir anda ne kadar aptal göründüğünü anladı: Yarı çıplak bir vücut, sular damlatan saçlar, hayretle açık kalmış bir ağız.

Meleksi sesinin şeytanınkinden daha kara bir yüreği olan adama ait olduğunu görmüştü.

Fergus MacDonnell çömelerek oturmakta olan gövdesini Sabrina'nın ayaklarının dibindeki minderden kaldırarak Sabrina'ya somurtkan bir selam verdi. "Çay için teşekkürler, Leydim. Çok minnettarım."

Sabrina arpı kenara koydu. Fergus'ın kaba pençesi onun narin elini kapladı. "Bu güzel Highland şarkılarını benimle birlikte söylediğiniz için ben size teşekkür ederim, Bay MacDonnell. Kocam uzun kış gecelerinde bunları dinlemekten çok hoşlanacaktır. Değil mi, canım?"

Sabrina'nın ona hitap ettiğini anlaması Morgan'ın bir dakikasını aldı. "Ha?"

Fergus kapıda durup Morgan'a ayıplayan bir bakış attı. "Karına homurdanma, oğlum. Sen domuz değilsin." Şalının arkasından sarkan kısmını Morgan'ın omuzlarına attı. "Bir daha da bir hanımefendinin karşısına böyle yarı çıplak çıkma. Baban sana hiç mi terbiye vermedi?"

Fergus onun sırtını sevgiyle tıpışladıktan sonra koridorda kasıla kasıla yürüyerek gitti. Sabrina aşağıda bir salon dolusu MacDonnell tabanca sesini beklemiyormuş gibi mırıldanarak odada dolaşıyor ve kaygısızca fincanları topluyordu.

"Ne tatlı adam, değil mi?" Krema sürahisinin üzerindeki bir toz zerreciğine üfledi. "O tantanalı tavırlarının alünda ince bir adam var."

Morgan açık ağzını kapattı. Bir keresinde Fergus'ın bir eliyle düşmanın başını keserken, diğeriyle koyun budunu yediğini görmüştü. "Evet, has şairdir kendisi."

Morgan'ın sakin sesini duyan Pugsley yatağın altında kımıldan-

dı, ta ki küçük kuyruğu dışında hiçbir şeyi görünmeyene kadar.

Morgan kapıyı usulca kapattı. "Fergus'ın odandaki yüce varlığını bana açıklar mısın, güzelim?"

Sabrina çay fincanını, Fergus'ın kirli parmaklarının izi silininceye kadar koluna sürttü. "Açıklanacak ne var? Onu çaya davet ettim. Kibarlık edip bana sizin o hoş Highland şarkılarından birkaçını öğretti. Annemin İngiliz şarkılarından çabuk sıkıldığını hatırlıyorum." Burnunu kırıştırdı. "Miskin İskoçları bozguna uğratmaktan çok bahsettikleri için galiba."

"Yabancı bir adamla çay içmek bir İngiliz geleneği mi? Yatak odanda, yalnız?"

"Yok canım. Ama salon uygun değildi ki..." Sözlerinden çıkan anlamı düşünerek sustu. Çaydanlık elinden düşerek masanın kenarına çarptı ve üzerindeki porselen gülün kenarı kırıldı. Sabrina'nm gözlerinde hayretle karışık bir acı belirdi. "Sen beni neyle suçluyorsun?"

"Ben seni hiçbir şeyle suçlamıyorum, güzelim. Ama Alwyn gelip bana haber verdiğinde..."

"Ah. Alwyn." Sabrina'nın sesi, gözlerinden çıkan kıvılcımları gizlercesine donuk ve cansız bir tona bürünmüştü. "Alwyn'e inanırsın, değil mi? Ne de olsa o bir MacDonnell, değil mi? Sinsi, hilekâr bir Cameron değil. Peki, bu suçlamalar esnasında sevgili Alwyn'inle sen neredeydiniz?"

Alwyn'in parmaklarının ona arsızca dokunuşunu hatırlayan Morgan'ın gözlerinden bir suçluluk ifadesi geçti. Sabrina'nın gözlerindeki kırgın bakışsa daha yoğunlaştı.

Morgan içinden küfür etti. "Ona elimi bile sürmedim, güzelim, yemin ederim."

Sabrina onu duymuyor gibi görünüyordu. Titrek bir kahkaha

attı. "Buna şaşırmamam gerekir, değil mi? Bana neden güvenesin ki? Biz Cameronların yapmayacağı adilik yoktur: Yemeğe gelen misafirlerimizi öldürürüz, damatlarımızı zehirleriz. Benim senin adamlarınla fuhuş yaptığımı düşünmek fazla zor olmasa gerek."

Ona arkasını döndü, ince omuzlan öfkeden kasılmıştı. Morgan onu takdir etmekten kendini alamadı. Morgan'ın hem öfkesini hem kıskançlığını onun aleyhine döndürmeyi başarmıştı. Hiçbir adamı ona karşı sinirli bir şekilde sesini yükseltmeye cesaret edemezdi ama bu ufacık kız bir kere daha olmak üzere hepsini korkak, onu da aptal çıkarmıştı.

Morgan çaydanlıktan kırılarak ayrılan gülü eline aldı. Keşke suçlamanın saçmalığını düşünmüş olsaydı. Daima gerisini düşünmeden saldırıyor ve o sabırsız beceriksizliğiyle değerli ve narin bir şeyi yıkıyordu. Annesinin hayatı, Belmont Gülü ve işte Sabrina'nın haysiyeti.

Gülü masaya bırakarak Sabrina'nın yanına gitti. Ona o kadar yakın duruyordu ki, nefesini göğsünde duyuyordu. Onun nefesinin tatlı fısıltısı Morgan'da Alwyn'in dokunuşunun asla uyandıramadığı duyguları harekete geçiriyordu. Sabrina başını kaldırmıyor, inatla gözlerine bakmıyordu.

"Sen şimdi bana söz verdiğin o hikâyeyi de okumazsın? Hani Delilah diye güzel bir kadınla ilgili olanı."

"Okumam."

"Satranç oynasak? Söz veriyorum, tahtayı fırlatıp atmayacağım. Beni yensen bile."

Sabrina başını olumsuz anlamda salladı. Aralarında meydana gelen sessizlik uzadıkça uzadı.

Morgan elini ıslak saçlarının arasından geçirdi, pişmanlık duygusu bir kaya gibi göğsüne oturmuştu. Yavaşça koltuğuna gömüldü.

Sabrina kocasını memnun etmenin imkânsız olduğuna hükmetmişti, bu yüzden artık kendi memnuniyetini düşünecekti. Morgan'ı görmezden gelerek tabureye oturdu ve arpta bir melodi çalmaya başladı. Başını yana eğerek, Fergus'ın ona öğrettiği dokunaklı sözleri söylemeye çalıştı.

Morgan odada yokmuş gibi davranma girişimi işe yaramamıştı. Morgan kımıldamadan ve sessizce otursa da saf erkeksi varlığı odayı dolduruyordu. 1,90'lık adaleli Dağlı'yı yok farz etmek, onun cazibesine kayıtsız biri için bile imkânsızdı ve maalesef Sabrina öyle bir kayıtsızlıktan da uzaktı.

Ona kaçamak bir bakış attı. Zavallı bir kızın sadakatsiz âşığına sonsuz aşk yeminini söylerken kekeliyordu. Hasretten sesi kısılmıştı. Morgan'ın gözleri kapalıydı, altın yaldızlı kirpikleri yanaklarının üzerinde aynı hizada duruyordu. Adaleli bacaklarını ileri doğru uzatmıştı ve eteği yukarı sıyrılmış, sarı tüyler serpiştirilmiş bronz uyluklarını meydana çıkarıyordu. Sabrina onu sıcak bir yaz günü içilen büyük, serin bir su yudumu gibi içtL

Küçük aletin tellerine dokunarak, annesinin, soğuk kış günlerinde buzlu kar taneleri pencerelerinde tıpırdarken söylediği bir İngiliz ezgisini mırıldanıyordu. Morgan'ın sinirli tavrını bırakıp gevşemesini izlemek onun için büyük saadetti. Gerginliğin onun kaslarından akıp gidişini, çatık kaşlarının gönül rahatlığıyla yumuşayını adeta görüyordu. Uzanıp onun sağlam çenesine parmaklarım koymayı, ona arpa dokunduğu gibi, nazikçe, saygıyla ve coşkulu bir arzuyla dokunmayı ne kadar isterdi.

Morgan koltuğunda kımıldandı, uyuşuk uyuşuk iç geçirdi ve, "Çok güzel bir şarkı, Beth," diye mırıldandı.

Sabrina'nın parmakları kaskatı kesilmişti. Morgan'ın gözleri açıldı ama Sabrina o gözlerin derinliklerinde şaşkınlıktan başka bir şey okuyamıyordu. Nefesini tuttu. Belki o yanlış duymuştu.

Morgan alnını ovuyordu. "Dalmışım. Ben en iyisi gidip yatayım, yoksa beni taşıması için gidip Fergus'ı çağırman gerekecek."

Ağır ağır kapıya yürüdü, sonra durdu. Sabrina onun varlığını yüreğini sıkan bir mengene gibi duyuyordu. Onun odadan çıkmasını istiyordu, yalnız kalmak istiyordu; ancak o zaman boğazına takılan şüphelerine kendini verebilirdi.

Nihayet dayanamaz hale geldiğinde süratle ona dönüp çıkıştı. "Hey Tanrım! Adam, ne bekliyorsun?"

Morgan kollarını geniş göğsünün üzerinde bağlamış, bir Yunan heykeli gibi dikiliyordu. "İyi geceler öpücüğümü, tabii."

Sabrina onun bu küstahlığı karşısında hayrete düşmüştü. Ellerini kalçalarına koydu. "Anlaşılan, seni medeni âdetler konusunda iyi eğitememişim. Eğer bir koca kötü bir harekette bulundu ve karısının hassas duygularını incittiyse, iyi geceler öpücüğü verilmez."

Morgan bu bilgi parçasını hazmetmek için bir an durdu. Sonra Sabrina'ya gidip onu omuzlanndan tutarak yerden bir karış yukarı kaldırdı. Ağzını Sabrina'nın dudaklarına bastırıp dillerini ağır ve nazik bir şekilde birleştirdi. Dudaklarının esnek yumuşaklığı Sabrina'ya, Eve'in uyarısını unutturmuş, adeta Morgan'ın gözlerindeki uykulu tutku vaadi dışındaki her şeyi aklından silmişti. Adeta.

"Aptalca bir âdet," dedi Morgan, onu ayaklarının üzerine bırakarak. "İyi geceler, bacaksız." Ardından kapıyı kalbinin gümbürtüsünü alaya alan bir yumuşaklıkla kapattı.

"İyi geceler, Morgan," diye sessizliğe fısıldadı Sabrina. "Bana neden daima bacaksız dediği ortada. Adımı hatırlayamıyordur."

Onun bu sözleri üzerine Pugsley yatağının altından çıkıverdi.

Sabrina masa örtüsünün kenarını kırık çaydanlığın üzerine attı, onun görüntüsüne tahammül edemiyordu. Eve haklı mıydı? Mor-

gan da babasından farksız mıydı? O da bunca yıldır Sabrina'nın annesine mi sevdalıydı? Sabrina hatıralarını yokladı, Morgan'ın Elizabeth'i dinlerkenki yüzünü, çocukça bir hasretle gerilmiş ince hatlarını buldu.

Midesine yayılan ağrıyı bastırmak ister gibi elini kanunin üzerine koydu. O, küçük çenesini tombul elinin üzerine koyup hayranlıkla Morgan'a bakarken, Morgan benzer şekilde huşuyla annesini seyrediyordu.

Sabrina o zamanlar bunu hiç düşünmemişti. Elizabeth'e herkes saygıyla bakardı. Elizabeth, Cameron Malikânesi'nin yüreğindeki tatlı çarpıntıydı. Sabrina hayatı boyunca ona imrenmişti.

Sabrina, Morgan'ın düşündüğü gibi şımarık, kibirli bacaksız olmak için her türlü bahaneye sahipken, yine de zarif, asil ve edepli olmaya çaba göstermişti.

Yüreğinde titreşen saf arzuları susturmayı vazife bilmişti. Kucağında işlemesiyle pencere kenarına oturmuş, Morgan'la ağabeylerinin tüylü midillilerinin üzerinde eğrelti otuyla kaplı tepelerde koşturuşunu özlemle izlemişti. Annesini memnun etmek için Londra'ya gitmeyi ve kalbinin daima Highlands'e ve onu çalan vahşi, dik başlı oğlana ait olduğunu bilmesine rağmen, vakur bir İngilizle evlenmeyi bile kabul etmişti.

Sabrina annesinin narin gülüydü.

Babasının minik prensesi.

Şimdi de, Morgan'ın, tasmasını çektiğinde hazır ola geçiveren sevimli uysal hayvanı olmuştu.

Ama hiç kadın yahut eş olmamıştı.

Enid geçmişin zincirlerim kıracak cesareti gösterirken, Sabrina yine aynı tuzağa düşerek Morgan'ın klanmdaki adamların sempati-

sini kazanmaya çalışmış, onların kalplerini kazanırsa, reislerininkini de kazanacağını düşünmüştü.

Ellerini masanın üzerine koyarak çocuksu hayallerden arınmış, için için yanan gözlerle odaya baktı. Burada Sabrina Cameron'ın kişiliğini, tabiatını yansıtan hiçbir şey yoktu. Her yerde annesinin zarif elinin izi vardı. Londra'dan ısmarladığı porselen çay takımında, onun siparişiyle banılan ince mumlarda, onun titiz dikişiyle işlenmiş gerdek yatağında.

Köpeği dâhil, odasındaki her şey önce Elizabeth'e aitti. Şimdi inanıyordu ki kocasının kalbi de annesine aitti.

Sabrina annesini severdi. Ona hayrandı. Ona saygı duyardı. Ama o olamazdı. Morgan uğruna bile.

Yıllar önce Morgan onun tacını çarpıtmaktan nasıl da sapkınca bir zevk alırdı. Artık Sabrina'nın o tacı kendi rızasıyla çıkarma vakti gelmişti.

Saçlarını, iğneleri çıkarıp koyu, duman rengi bir öbek halinde omuzlarına dökerken, Pugsley homurdanarak onayladığını belirtiyordu.

Morgan böyle gecelerde içki içen bir adam olmadığı için hayıflanırdı. En serin kaynak suları bile kasıklarının ateşim söndürmeye yetmezdi. Bütün yorgunluğu, Sabrina'nın dudaklannın onunkilerin alandaki tatlı teslimiyeti karşısında uçup gitmişti. Şimdi uyumak ona en az şehvetten perişan olmuş vücudu için o özel rahatlama hareketi kadar uzaktı.

Bir anlık vahşi zayıflık anında, Sabrina'nın sandığı gibi bir adam olmayı çok istedi. Cameron kızını zindanına zincirleyip müsait zamanlarında tecavüz edecek olan meşhur büyük dedesi Korkunç Halbert'ın ahlaktan yoksunluğunu kıskanıyordu.

Morgan inleyerek yüzüne biraz daha su çarptı. Şamataa adamlarının arasında biraz teselli bulmayı ümit ederek salona gitmişti. Son birkaç yılda sayılan epey azaldığından ve Grant'ler ile Chisholm'ların seyrek saldırılan giderek daha gözü pek ve kanlı bir hal aldığından çoğu MacDonnell kendi harap kulübesini terk ederek kaleye sığınmıştı. Tıpkı beş asır önce atalarının yaptığı gibi yemeklerini salonda birlikte yiyor ve geceleri şallarına sarınarak sıraların üzerine kıvrılıp yatıyorlardı.

Flütlerin seken notalan ve davulların ritmik vuruşları Morgan'ın kıpır kıpır kalbiyle birlikte tempo tutuyordu.

"Yısa, işte!" diye bağırdı biri, klandaki adamlardan biri şakacı bir yumruk yiyip masadan düşerken.

Morgan oğlanı ensesinden yakaladığı gibi gözünü bile kırpmadan kenara attı. Fergus onun yanında oturuyor ve birkaç saat önce gösterebileceğinden daha fazla sevecenlikle bir kızın boynunu okşuyordu. Morgan kart zamparanın Sabrina'yla bir beş çayı daha içtiği takdirde Shakespeare'den soneler okumaya başlamasından korkuyordu. Masanın en ucuna tünemiş olan Eve'in etrafı, Morgan'a kuzen olma şerefini bile kazanamayacak kadar uzak dört MacDonnell tarafından çevrilmişti. Fısıltıları ve sinsi bakışları onu rahatsız ediyordu ve kendini yine Angus'ın ölümünün sinir bozucu sırrı hakkında düşünür buldu.

Sabrina'nın şarkısıyla onu uyuttuğunda içine girdiği tatlı kayıtsızlık halini özlüyordu. Çünkü o şekerleme onu Cameron evinin oturma odasındaki, Elizabeth'in güzel soprano sesinin, onun çocukluğuna damgasını vuran bağırıp çağırma, küfür ve şiddeti bastırdığı huzurlu zamana geri götürmüştü. Ama uyandığında Beth'in kızı gözlerini karartan sorgulayın bakışlarla onu seyrediyordu. Zor bulunur huzuru, kör edici bir istek dalgasında boğulmuştu.

Kar daha yoğun yağmaya başlamıştı. Göz alıcı kar taneleri sür-

gün edilmiş yıldız serpintileri gibi ok yarıklarından içeri giriyor ve sıcak havayla karşılaşınca eriyiveriyordu.

Morgan bir çift kolun arkadan ona sarmaşık gibi dolanması üzerine irkilmişti. "Seni böyle asık suratlı görmeyi hiç sevmiyorum," diye kulağının içine doğru mırıldandı Alwyn. "Bana zamanından bir saniyecik verirsen, o güzel dudaklarına tebessümü yeniden kondururum."

Kasıklarının durumuna bakılırsa, Morgan'ın fikrince, bir saniyecik yeterli olmayabilirdi. Elindeki kupayı sıkıca kavrıyordu. Bir an için şeytana uymayı düşündü. Sabrina'nın haberi bile olmazdı. Ama gözleri masanın ucundaki Eve'in akıllı ve neşeli bakışma rast gelince içinde bir direnç duydu, bu ruhsuz birleşmeden sonra kendini daha kötü hissedeceğini biliyordu. Evlendiği, içeri püsküren kar taneleri kadar saf ve narin kızı küçültmüş olacaktı.

Tam Alwyn'i geri püskürtmeye hazırlanırken müzik sustu. Flütler sessizliğe büründü. Davulcu ansızın durdu. Fergus ağzındaki viskiyi karşısındaki delikanlının yüzüne püskürttü, delikanlıysa o kadar şaşırmıştı ki yüzünü bile silmedi.

Morgan herkesin baktığı yere kafasını çevirdi. Onları şaşkına çeviren şeyi gördüğünde Fergus'ın elindeki kupayı alıp içindekini bir yudumda bitirdi.

On Dördüncü Bölüm

Viski, alışık olmayan boğazından aşağı dağlayarak inerken Morgan'dan bir hırıltı kopmuştu. Bir süre ne nefes alabildi, ne yutkunabildi; ama zaten bu iki hareketin de o an çok tehlikeli olacağından korkuyordu, zira Sabrina tam bir yaramaz orman perisi gibi içeri seğirtmişti.

Gül rengi elbisesinin eteği şeritler halinde o kadar çok kesilmişti ki Alwyn'in kılığı bile daha iffetli görünüyordu. Altına ne jüpon ne kafes giymişti ve attığı her adımda süt beyazı bacakları meydana çıkıyordu.

Ayakları çıplak, saçları serbestti. Elbisesinin üst tarafını edepli bir seviyede tutmak için tasarlanmış güllere çok benzeyen saten güllerden bir taç oturtulmuş başında saçları dağınık bir kütle halinde sırandan aşağı dökülüyordu. Yüzünde pudra yoktu. Yanaklarının allığı doğaldı. Sadece an sokmuş gibi dudakları davetkâr bir kırmızıya boyanmıştı.

Morgan bu dudaklara bir şeyler yapmak istiyordu. Yumuşak şeyler. Kötü şeyler. Kasıklarındaki bir nabız uyarı mahiyetinde attı.

Küçük gözleri sevinçle parlayan Fergus kupasına viski doldurdu. "İç, oğlum. Bu gece buna ihtiyacın olacak gibi bir his var içimde."

Morgan gözlerini Sabrina'dan ayırmadan kupayı kafasına dikti. Viski karnının alana kadar alev filizleri salmıştı; zaten kalbi artık oraya yerleşmiş gibiydi.

Sabrina kalakalmış dansçıların arasından dolanırken arada bir durup şu veya bu şaşkın yüze afacanca gülüyordu. Kalçalarını davetkâr bir biçimde sallayarak Morgan'ın masasına yaklaşırken kahkahasının tatlı çınlaması gergin sessizliği yarıyordu. Morgan göz ucuyla Alwyn'in Fergus'ın kucağına atladığını gördü.

Sabrina, Fergus'ın kır yanağına samimi bir öpücük kondurduktan sonra bacaklarını ata biner gibi açarak ve yüzü Morgan'a dönük olduğu halde sıraya oturdu. "Yatağınız size çok mu soğuk geldi, Lordum?" Gözlerini Alwyn'e çevirerek onun Morgan'dan Fergus'a kaçtığını gördüğünü belli etti. "Biraz sıcaklık bulmak için mi geldiniz?"

Morgan elleriyle kupasını sıkarak toprak kapta çatlaklar meydana getiriyordu. Sesini alçak tuttu; o kadar alçak tuttu ki Fergus bile duymakta güçlük çekti. "Dilini tut, güzelim. Klanımın mensupları bizim aynı yatağı paylaştığımızı düşünüyorlar, öyle düşünmeye devam etmelerini yeğlerim. Sen neden yatağında değilsin?"

Sabrina'nın mavi gözleri büyüdü. "Odamın hücre yahut kafes olduğunun farkında değildim. Ben senin mahkûmun muyum, Morgan? Yoksa uysal hayvanın mıyım?" Ona bileklerini uzattı. "Beni bağlamak istersin belki?"

Sözleri ve duruşu barbarlıklarına rağmen erotik olan pagan heykelleri hatırlatıyordu. Morgan onun bacaklarının sert sıranın üzerine yayılışını ve ayartıcı yerlerinde toplanan kadifeyi görmezden gelerek ellerini kucağına indirdi.

Sesini sertleştirerek titremesini saklamaya çalıştı. "Bir reisin karısı böyle davranmaz."

"Bütün hayatım boyunca edepli davrandım da elime ne geçti? Bütün eğlenceyi yaramaz kızlara bırakmanın anlamı yok." İnce boynunu eğerek Morgan'ın kulak memesini sivri dişlerinin arasına sıkıştırıp kulağına fısıldadı: "Klanın erkekleri senin sandığın kadar

aptal değiller. Eğer benimle aynı yatağı paylaşsaydın kara kara düşünmekten daha iyi şeyler yapardın."

Morgan kendine gelemeden Sabrina zarifçe ondan uzaklaştı. Morgan onun gözlerindeki kışkırtıcı ışıltıyla istem dışı mest olmuş halde, yiyecek gibi bakıyordu. Morgan'ın hareketsizliğinden korkan masadakiler yavaş yavaş ondan uzaklaşıyorlardı.

Sabrina zaten sahip olduğu dikkatleri üzerine çekmek için ellerini çırptı. "Kadeh kaldırmak istiyorum." En yakındaki masadan çatlak bir kupayı kaparak havaya kaldırdı. "Yeni aileme: MacDonnell 'lara!"

Salonda kararsız bir neşelenme oldu. MacDonnell'lar reislerinin soğuk bakışlarından çekinseler de bir şeyin şerefine içmeden duramadılar. Fergus ona viski ikram ettiğinde Morgan bu Sefer kupa yerine şişeyi aldı. Kana kana içtikten sonra elinin tersiyle ağzını sildi.

Sabrina kupayı ağzına götürdü. Morgan onun boğazının, içinden geçen tesirli içkinin etrafında kasılarak kavis yapışını ve dalgalanışmı büyülenerek seyretti.

İçkinin tesiriyle sesinin dokusu kaygan ipekten kısık kadifeye dönüştü. Gözleri zorlanma yaşlarıyla parlıyordu. "Fergus'a size yeni bir şarkı öğretmeye söz verdim ve reisinizin düşündüğünün aksine, biz Cameron'lar sözümüze sadığızdır." Elleri ve ayağıyla hareketli bir ritim tutturdu.

Coşkusu bulaşıcıydı. Davulları çalan oğlan Morgan'a kaçamak bir bakış attıktan sonra davulların çarpılmış derilerinde hafif bir ritim tutturdu. Diğer ellerle ayaklar da ritme uydu ve salonda Sabrina'nın şarkısı yankılanmaya başladı.

Sabrina'nm sesinin şen duruluğu gürültünün arasından yükseldi:

Tutup sürmeye müsaittir MacDonnell'ların altın sarısı yeleleri

Uzun kılıçları da dehşetlidir, ama hiç kalır söz konusu olunca...

"Sabrina!" diye gürledi Morgan.

Elindeki viski şişesi patladı. Cam parçalarını gül yapraklarıymışçasma silkeledi. Davullar susmuştu. Alkış tutan eller havada kaldı.

"Öfkeleri?" dedi Sabrina; Morgan ayağa fırlayıp ona doğru yürürken büyülenmiş gibi bakıyordu.

Sabrina ondan kötü de olsa bir tepki almanın hiç yoktan iyi olduğunu düşünmüştü ama onun yırtıcı zarafeti Sabrina'ya bir ejderin kuyruğunu çekmiş olduğunu hatırlattı. Hem de gözünün vahşi ferine bakılırsa aç bir ejderdi bu.

Morgan'ın gümbürdeyen adımlarının karşısında kalabalık eriyiverdi. Sabrina duruşunu bozmamaya gayret etse de ayakları dayanamadı. Kuyruk sokumu bir masaya çarpana kadar geri çekildiler, oradan öteye kaçamazdı. Morgan'ın gölgesi üzerine düştü. Sabrina bir an onun sözünü tutmayıp ona herkesin içinde vurup vurmayacağını merak etti.

Saçını gözlerinden çekerek cesur görünmeye çalıştı. "Mütevazi şarkımın seni rahatsız etmediğini umuyorum. MacDonnell şeyine... bu ithafımla iftihar edersin diye..." Kocasının kararlı ifadesi karşısında sözlerini tamamlayamadı. Dişleriyle alt dudağını kemiriyordu.

"Neyine, gücüne mi?" dedi Morgan. "Cesaretine mi?"

Onu kollarından tuttu, parmakları tenine alaycı şefkatinin daha sert kıldığı bir okşamayla dokunuyordu. Dudaklarının tehlikeli kıvrılışı Sabrina'ya tokattan daha tehlikeli cezalar da olduğunu hatırlattı.

Kendini zorlayarak gözlerini onun geniş mükemmel göğsünden ayırdı. "Şarkı, canım. Niyetim kimseyi aşağılamak değildi."

"Alınmadım." Onu bıraktı ama tam rahat bir nefes alacakken Morgan'ın eli saçlarının altından uzanıp ensesini kavradı. Marifet-

li parmakları dolgun saçlarının arasından yolunu buldu. "Ozanın bizi pohpohladığını sanmandan korktum, güzelim. Belki de özel bir gösteri istersin."

Morgan'ın parmakları saç derisinin altındaki karıncalanan sinirleri arayıp buldu. Sabrina'nın başı ayartıcı baskının etkisiyle arkaya doğru düştü. "Hayır, teşekkürler. Sana inanıyorum."

Morgan adamlarının arzulu bakışlarına karşı vücudunu siper etti. "O zaman genel bir gösteri olabilir." Sesinin ipeksi tonu Sabrina'yı onu çok çabuk uzaklaştırdığı, tehlikeli namını ispatlamak için tam muktedir, donanımlı ve istekli olduğu konusunda uyarıyordu.

Yine de Morgan diğer elini elbisesinin açık yakasından içeri kaydırıp çıplak göğsünü kavradığında duyduğu şoka hazırlıksızdı. Morgan yumuşak küreyi avucunun içiyle yoğururken başarmağı gizlice onun hassas tepesiyle oynuyordu. Sabrina'nın vücudu mahcup eden bir hızla karşılık verdi. Morgan'ın yüzündeki muzaffer ifade Sabrina'ya onun bunu fark ettiğini haber veriyordu.

Bu ihanet çocukken uyguladığı kabadayılıklarından daha beterdi. Kişisel olmayan okşayışı sadece vücudunu değil, kalbinin en gizli, en hassas sırlarını da ihlal ediyordu.

Sesinde onca yılın bastırılmış gurur ve incinmişliğiyle konuştu. "Nasıl istersen öyle olsun, Morgan MacDonnell. Senin gibi birinden ancak bu kadarı beklenir."

"O zaman seni hayal kırıklığına uğratmak istemem."

En ufak bir pişmanlık göstermeden elini onun göğsünden çekip parmaklarını onunkilere geçirdi ve karısıyla baş başa kalmak isteyen bir koca gibi onu aceleyle salondan çıkardı. Sabrina omzunun üzerinden çaresiz bir bakış atarak Eve'in, dudaklarında yılışık bir sırıtmayla onların gidişini seyrettiğini gördü.

Morgan onu MacDonnell Kalesi'nin karanlık koridorlarında sürük-

lerken Sabrina huysuz bir çocuk gibi ayaklarını sürtmemek için kendini zor tutuyordu.

Ama asi bir söz mırıldanmaktan kendini alamadı. "Yürümek senin için biraz fazla medenice değil mi? Beni omzuna atman yahut saçımdan sürüklemen gerekmiyor mu?"

Morgan o kadar ani durdu ki Sabrina onun sırtına tosladı. Morgan arkasına dönerken nefesi onu bir ejder alevi gibi yaktı. Sabrina saçlarının alazlanmamasına şaşırmıştı. "Beni kışkırtma," dedi Morgan dişlerinin arasından.

"Of, içmişsin," diye suçladı onu, havayı koklayarak.

"Sen bir keşişi bile alkolik yaparsın."

"Ama sen keşiş değilsin."

Morgan'ın alçak hırıltısı Sabrina'nın ensesindeki tüyleri diken diken etmişti. "Hayır, ama keşiş gibi yaşıyorum. Ve bundan çok sıkıldım."

Onu çekmeye devam etti, sadece Sabrina bir moloz yığınına takılıp tökezleyince durdu. Kuytu bir köşeyi döndüklerinde Sabrina oradaki ilk gününde keşfettiği çıkmaz koridoru tanıdı.

Kırık pencere camlarından giren kar taneleri ince havada uçuşan peri tozu zerrecikleri gibi parlıyordu. Rüzgâr lime lime duvar halılarını çılgınca dans ettiriyordu. Kar geceyi aydınlık veren bir perdeye büründürmüştü. Çatlak ayna ikisinin hayal gibi yansımalarını gösteriyordu.

Morgan karısını koridorun ortasında bırakarak aynaya doğru yürüdü. "Kahretsin! Burada bir kapı olacaktı."

Meğer o koşuşturmaları onları hiçbir yere vardırmayacakmış. Sabrina'nm ağzından bir kıkırdama kaçıverdi. Kendine engel olmak için elini ağzına kapatsa da bu işe yaramadı.

Gülmesi Morgan'ın yüzündeki ifadeyi görünce söndü. "Senin için her şey bir gülme vesilesi zaten. Benim dökülen kalem. Benim

neması klanım. MacDonnell'lara haddini bildirmek için yazılmış o aptalca şarkı gibi. Size göre bizim yerimiz Cameron'ların narin ayaklarının altı değil mi?"

Sabrina'yı, Morgan'ın öfkesinden ziyade gözlerinde gizli diğer duygu şaşırtmıştı. Şunu iyice anladı ki, onu incitemezdi. Buna gücü yetmezdi.

"Bu gece bizi can evimizden vurmaya mı karar verdin?" diye sordu Morgan. "O yüzden mi böyle giyindin?"

"Nasıl? Sürtük gibi mi?" dedi Sabrina. "Kollarına almayı tercih ettiğin kadınlar belli ki bu türden."

"Alwyn bana yanaştı," diye bağırdı.

"Biz evlendiğimizden beri sana kaç kere *yanaştı!"*

Morgan'ın dudaklarına yırtıcı bir tebessüm kondu. Sesi yumuşadı. "Kıskandın mı, bacaksız? Ağzından çıkanlara dikkat et, yoksa beni önemsediğini düşüneceğim."

"Tanrı korusun!"

Morgan ondan böyle yürekten bir ifşa beklemiyordu. Başını yana eğip onu inceledi.

Sabrina birden cereyanlı koridorun ne kadar soğuk olduğunu fark ederek onun bakışı altında titredi. Kat kat giysilerinin onu ne kadar sıcak tuttuğunu hiç fark etmemişti. Onlar olmadan bacaklarını yalayan soğuk rüzgâra ve Morgan'ın gözlerinde kaynayan öfkeye karşı kendini çıplak ve güçsüz hissediyordu. Morgan bakışlannı indirince, iki uç arasındaki karşıtlık Sabrina'nın göğüs uçlarını dikleştirdi. Korumacı bir şekilde kollarını göğüslerinin üzerinde birleştirdi.

Morgan'ın çenesi kasılmıştı. Ondan uzaklaştı. "Annen seni görseydi ne derdi?"

"Ne derse desin!"

Sabrina'nın bu bashrılmış isyanı üzerine Morgan, o ana kadar

sadece şüphelenmiş olduğu tutkuya dair bir belirtiyle hem tahrik olarak, hem büyülenerek arkasına döndü. Sabrina lime lime eteklerini hışımla toplayarak Morgan'ın az önce terk etmiş olduğu noktaya gitti.

"Ben annem değilim. Onun gibi davranamam. Aptallara nezaket göstermeye tahammülüm yok, hiç kimsenin görmediği yatak örtülerine minik çiçekler işlemenin ne işe yaradığını hiç anlamadım ve bebek ve dikişten başka bir şey konuşmayan bir oda dolusu kadın beni o kadar sıkıyor ki esnemekten gözümden yaşlar geliyor."

Umursamazca sürtünerek Morgan'ın yanından geçip yürüdü. Morgan gözlerini kapayarak onun açık saçlarının güzel kokusunu içine çekti. Bu koku ona viskiden daha çok tesir etmiş, onu ayakta sallandırmıştı.

"Lanet güller," diye mırıldandı.

"Güller!" diye sözcüğü kapta Sabrina; sanki Morgan ona fırtınalı bir denizde halat uzatmıştı. "Ya, işte tam da bu! Annem güllerinin ingiltere'den gelmesini ister. Onların soylarının Pugsley'ninkinden daha eskiye dayanmasını ister. Onları çok dikkatli hesaplarla diker ve eğer içlerinden bir tanesi başkaldırmaya cüret edip dikenli kollannı güneşe doğru uzatırsa, *kır t!"* Sabrina elini makas gibi yaparak havayı kesti. "Kafasını kesiverir!"

Morgan'ın göğsüne garip bir ağırlık çökmüştü. Sabrina'nın gözleri parlıyordu. Dudaklarında hasret dolu bir tebessüm belirmişti. Morgan bu ifadeyi onun yüzünde, MacDonnell kalesini ilk gördüğünde de tespit etmişti. Bu ifade ta çocukken Morgan'ı harap eden ifadeydi.

Sesine kendine özgü bir tını vererek annesinin konuşma tarzının sedasını ağzında gevelerken İskoç aksanı koyulaşıyordu. "Evet, ama ben giysinin kollarını tırmalayan ve ellerini kanatan dikenleri olan yaban güllerini seviyorum. Çıplak bir tepede pembe yahut sarı

bir noktayı fark etmeyi ve kan ter içinde bir tepeye tırmamp orada taşların arasında inatla büyümüş bir gül fidesi bulmayı çok seviyorum."

Elleriyle Morgan'ın şalını kavrayarak onu hafifçe sarstı. "O güller harika ve özgürdürler. Onlara dokunma ayrıcalığı karşılığında kanını dökmek zorundasmdır. Onlar esaret alanda filizlenmezler." Başını eğerek alnını Morgan'ın göğsüne yasladı. Sesi yumuşayarak fısıltıya dönüştü. "Ben de öyle, Morgan. Seni memnun etmek için hayatımı altın kafeste geçiremem."

Sabrina onu hiç bilemeyeceği kadar memnun etmişti. Fahişe gibi giyinmekle fahişe olmadığını bilmek Morgan'ı memnun etmişti. Çıplak ayakla ve saçı karmakarışık halde ve dudaklarında şehvet uyandıran kırmızı boyayla bile en az altı yaşındaki kadar hanımefendiydi. Saflığı şehvetliliğine üstün geliyordu. Morgan'ın bencil erkeksi varlığı bile bunu bozamıyordu.

Morgan onun saçındaki bir kar tanesini aldı. "Sabrina?"

"Evet, Morgan?"

"Hâlâ çok konuşuyorsun."

Morgan kollarını onun beline dolayarak yüzünü aynaya doğru çevirirken Sabrina heyecandan ürperdi. Morgan'ın gözlerindeki uyuşuk ışıltı Sabrina'nın ağzının kurumasına sebep oldu. Viskinin keskin kokusu onun ferah kokusuyla karışıyor. Sabrina'yı sarhoş eden bir bulut gibi sarıyordu. Vücudunun sıcaklığı havanın soğukluğuyla cezp edici bir karşıtlık meydana getiriyordu. Bu, Sabrina'nın ona sokulup kendini ona bırakma arzusuna karşı direncini kırmıştı. Sarmaş dolaş yansımaları puslu aynada parıldıyordu.

"Kendinden başkasına benzemeye mecbur değilsin, Sabrina. Sen her erkeği memnun edecek kadar hoşsun." Sesi arzuyla boğuklaşmıştı, güneşten yanmış ellerinin sırtlarıyla yanaklarını okşadı. "Sen beyazsın, ben esmerim." Sabrina büyülenmiş gibi, onun elleri-

nin kışkırtıcı bir şekilde aşağıya inişini, elbisesinin üzerini göğüslerinin pembe uçlarına kadar çekişini izledi. Parmak eklemlerini tenine sürdü. "Sen kaymak gibi, ben pürüzlü. Sen yumuşak" -saçı önüne düştüğü için yüzündeki ifadeyi Sabrina'ya göstermeden, uzanıp onun kadınsı sıcaklığını avuçladı, ardından eğilip kasıklarını onun kalça kıvrımlarına dayadı- "ben sertim."

Sabrina'nın ağzından onun bakışının arsız şahitliği karşısında ufak bir haykırış çıkıverdi. Başı arkaya düştü ve Morgan onun boynunu yumuşak öpücüklerle bezedi. Sabrina aynadaki kadım tanıyamıyordu: Yüreğini ellerinin arasına almış adamın becerikli vücuduna yaslanmış, nemli dudakları arzuyla aralanmış, şehvetli bir mahluk.

Bakışları aynada buluştu. Alvvyn de böyle mi hissetmişti? Morgan'ın kollarındaki diğer bütün kadınlar böyle mi hissetmişlerdi?

Zihninde bir hatıra o kadar canlı bir surette uyandı ki pişen zencefilli çöreğin keskin kokusunu burnunda duydu. Cameron mutfağındaki bir taburede oturan daha zayıf, daha genç Morgan, on beşini aşmamış neşeli bir hizmetçi onun kucağına oturmuş onu arzuyla öpüyor. Sabrina o esnada içeri girmiş ve ikisi de onu görmeden dönüp tekrar dışarı çıkmıştı. Hizmetçinin âşık gözlerine balonca iştahı kaçtığı için o ve ertesi akşam yemek yememişti.

Morgan onu hafifçe sıktı; boğuk iniltisi muzaffer bir şekilde yankılandı. Sabrina'nın içinde bir endişe uyanmıştı. Morgan karısıyla mı sevişiyordu yoksa Sabrina da alelade bir kadın, zafere aç MacDonnell'lar için yeni bir fetih miydi? Eğer masumiyeti Morgan için kemerine takacağı bir savaş ganimetinden öte bir anlam taşımıyorsa Sabrina buna dayanamazdı.

İtiraz haykırışım göğsünde boğarak kaskatı kesildi ve vücudunu yay gibi eğerek onun parmaklarının kandırıcı baskısından kendini kurtardı. Morgan onun bu geri çekilişini hemen hissetti. Elleri

durdu; başı yukarı kalktı. Gözleri Sabrina'nın başka bir adamda ihanet olarak yorumlayabileceği bir duyguyla karardı.

Sabrina bir bahane, yalan yahut savunma bulamadan, Morgan onu çevirip sırtını aynaya yapıştırarak vücudunu cam ile kendi vücudunun sert çeliği arasına sıkıştırdı.

Gözlerinin ışıltısı Sabrina'ya o fena çocuğu hatırlatıyordu. "Ne oldu, güzelim? Bir anlık bir haz duymamdan mı korktun? Benden kaçıyorsun. Kocanın kirli MacDonnell ellerini hassas tenine değdirmesini istemiyor musun?"

Sabrina elbisesini boğazına kadar çekmişti. "Lütfen, Morgan...

"Lütfen, ne? Lütfen beni değersizliğinle kirletme mi? Yoksa Cameron'ların daima çok iyi becerdikleri şeyi mi yapıyorsun? Tarifi mümkün olmayan bir güzelliği gözüme sokup tam ona elimi sürme cesaretini topladığımda çekip alıyorsun!"

Sabrina hayretler içinde bakakalmıştı. *Tarifi mümkün olmayan bir güzellik?* Ne hakla onunla alay ederdi! Morgan'ın içinde yaşadığı mücadele gözlerinden okunuyordu: Aklı ve iradesi, iri vücuduna işlemiş asırların vahşiliğiyle birlikte savaş halindeydi. Sabrina korkusunu saklamak için yüzünü yana çevirdi. Geçmişte Morgan'ın zalimliği sadece yaralama gücüne sahipti. Şimdiyse Sabrina bünun onu yok edeceğini biliyordu.

Morgan onun omuzlarını o acımasız tutuşuyla kavradı. "Benden daima nefret ettin, değil mi, güzelim? Belki geçmişte sana bunun için sebep verdim."

Sözlerinin insafsızlığı Sabrina'da sert bir tokat etkisi yaratarak on üç senenin sessizliğini bozdu. Saçını arkaya atarak yüzünü ona iyice yaklaştırdı. "Ben senden hiç nefret etmedim! Ben sana hayrandım! O küstah ayaklarını bastığın yere bile tapıyordum!"

Bir an duyulan tek ses taş zemine düşen kar tanelerinin boğuk fısıltısıydı. Morgan Sabrina'nın gözlerinin parlaklığıyla tutularak

donakalmıştı. O parlaklığın gözyaşlarından olduğunu fark etti. O gözyaşları ki, ömrünün yarısı onları beklemekle geçmişti. Çok müstesnaydılar, sıvı inciler gibi kirpiklerinde titreşiyor, beyaz yanaklarından aşağı süzülüyorlardı. Nihayet yeminini bozmuştu. Bu güzel kız onun için ağlıyordu. Morgan MacDonnell gibi gaddar herifin tekinin işe yaramaz, azman oğlu için.

Titreyen elini onun yanağına götürerek parmaklanın o ipeksi ıslakla yıkadı. Bu dokunuşla Sabrina'nın bütün vücudu sarsıldı. Dudaklan titriyordu; burnunun ucu pembeleşmişti. Morgan hiç bu kadar tatlı bir şey görmemişti. Bir gözyaşı damlası parmak ucuna takıldı ve onu dudaklarına götürerek tuzlu sıcaklığının tadına baktı. Sabrina'nın cesaretiyle serseme dönerek geriye doğru bir adım attı. En azılı düşmanı bile onun eline böyle bir silahı vermeye cesaret edemezdi.

Bu samimi itirafının yankısı beynine ulaşmış olan Sabrina dehşet içindeydi. Sözcükleri içeri geri alabilirmiş gibi elini ağzına götürdü. Ama iş işten geçmişti. Morgan'ın yüzüne sersemletici bir gülümseme, çocukça bir zafer ve hayret karışımı bir ifade yayılmıştı.

"Bak sen," dedi heyecanla. "Düşünebiliyor musun?"

İki eliyle yanaklannı sildi, kendini onun gök gürültüsü gibi kahkahalarına ve alaylarına hazırladı.

Ama Morgan şaşkın tebessümünü korudu, ta ki kendini tutamayıp gülene kadar. "Bir düşünsene. Kimin aklına gelirdi?" Sabrina ne diyeceğini bilemeyerek sadece baktı. Morgan sandığından daha sarhoş olabilir miydi? Sırıtışıyla yaydığı parlaklık adeta gözlerini kör edecekti.

Morgan dönüp başını iki yana sallayarak yürürken Sabrina hâlâ şok içinde, olduğu yerde duruyordu. Eve'in uyarısı koridorda yankılanıyordu.

Ona gönlünü verme, güzelim. Onu pare pare eder, sana geri verir.

Sabrina aynaya yaslandı. "Tanrım," diye fısıldadı. "Ben ne yaptım?"

On Beşinci Bölüm

"Enid, uyan! Enid, lütfen!"

Fısıltı halindeki ses Enid'in bulanık beynine nüfuz etmedi. Rüyasında çıplak bir halde tatlı kremadan bir gölde yüzüyordu. Uzanmış ellerinden olgun çileklerin suları damlayan Ranald karşı kıyıda onu bekliyordu.

"Mmm," diye inledi, kolunu Ranald'ın ince beline dolayarak. Ranald geğirdi.

"Tanrı aşkına, Enid, uyansana!"

Bu yalvaran sesin çaresizliğinden ziyade omzunu kavrayan telaşlı el nihayet onu uyandırdı. Enid, Ranald'ı serbest bıraktı ve yan tarafına dönerek tek gözünü açtı.

"Sabrina?" diye mırıldandı, kuzenini, büyükçe bir pelerin ve başlığa bürünmüş halde, yatağın kenarında yere diz çökmüş bularak.

Sabrina parmağını dudağına koyarak susmasını işaret etti. "Ranald'ı uyandırma. Yardımına ihtiyacım var. Korkunç bir şey oldu."

Enid çıplak olduğunu unutarak cebinde nişadır ruhu şişesini aramaya başladı. "Ne oldu? Chisholm'lann saldırısına mı uğradık? Kalede yangın mı çıktı?"

"Daha kötü bir şey. Çok daha kötü." Sabrina dramatik bir es verdi. "Morgan'a onu sevdiğimi söyledim."

Enid hülyalı hülyalı güldü ve yastığına geri gömüldü. "Ne kadar hoş. Ne zaman aklının başına geleceğini merak ediyordum."

Sabrina onu deli gibi sarstı. Enid'in gözleri yeniden açılıverdi. "Hiç de hoş değil," diye tısladı Sabrina. "Korkunç. Artık Morgan ona karşı savunmasız olduğumu biliyor."

Sabrina'nın telaşı nihayet Enid'in bilincine tesir etmeye başlamıştı. Ateşin sınırlı ışığında bile yüzü bembeyaz, gözleri kara görünüyordu. Enid birden ayılıvererek dirseklerinin üzerinde doğruldu, "ikiniz hiç..."

"Hayır! Hiç!"

Ranald sırt üstü dönerken ikisi de nefeslerini tuttu. Neyse ki kızarmış etle ilgili bir şeyler homurdanıp tekrar horlamaya başladı.

"Söylendiği ıxötü değil aslında," diye fısıldadı Enid. En azından ilk seferden sonra. Tabii Morgan gibi olağanüstü... hmm... vücutlu bir adamla..."

"Enid!" diye sızlandı Sabrina. "Beni dinlemiyorsun."

Enid birden anlayarak bir hayret nidası koyuverdi. "Aa, sen canını yakmasından korkmuyorsun! Canını yakmazsa diye korkuyorsun!"

Sabrina, Morgan'ın onu kavrayan sıcak elini, en gururlu kadını bile dizlerinin üzerine çöktürecek kudretteki zevki haürlayarak gözlerini indirdi. O, çocukça kara sevdanın bir kadımn aşkına dönüştüğünü anlamadan oradan kaçmak mecburiyetindeydi.

"Kalamam," dedi yumuşak bir sesle. "Bir an önce Cameron'a dönmeliyim, yoksa Morgan'ın, vaktim salonda geçirerek o gece yatağım ısıtacak kadın olarak seçilmek için dua eden âşık metreslerinden farkım kalmayacak."

"Gitmene izin vereceğini cidden düşünmüyorsun ya?"

"Şimdi gidiyorum. Bu gece. Ama yalnız gidemem."

Enid'in çaresiz bakışı Sabrina ile Ranald arasında gidip geldi. Ranald'ın açık kalmış biçimli ağzı, ona on iki yaşındaki bir çocuk görünümü veriyordu.

Sabrina kuzeninin elini sıktı. "Senden çok zor bir şey istediğimi biliyorum, ama dağdan tek başıma inemem."

Enid örtüyü Ranald'ın göğsüne çektikten sonra tekrar yanma döndü. "Bazen senin o kocan için bu kadar sıkıntı çekmeye değer mi diye düşünüyorum."

Sabrina sıcak gözyaşlarına rağmen gülmeyi başardı. Morgan'a ettiği bütün o cesur sözler yalandı. Uzaktaki güle uzatıp elini kanatmaktan korkan kendisiydi. "Değer herhalde ama bende bunu öğrenmeye kalkışacak yürek yok."

Söylenen Enid'i çabucak ağır bir elbisenin içine sokarak kapıdan dışarı çıkardı.

Ranald'ın gözleri birden açıldı.

Derin bir iç çekti ve başının arkasını ellerinin üzerine dayayarak tavana baktı. "Kahretsin, Morgan. Yumurcağını ait olduğu yerde, yatağında tutmayı bilseydin, biz de geceleyin güzel bir uyku çeker, sabah kadınımıza sarılırdık."

Uzun ve dikkatli bir şekilde kafa yorduktan sonra sıcak yatağından kalktı ve titreyerek, içinden küfürler ederek pantolonunu giydi.

Pugsley'yi kırık bir pencere camının dar aralığından geçirmek, aynı yerden Enid'i geçirmekten daha kolay olmuştu. Kuzeninin kalçaları deliğe sıkışıp sızlanmaları boğuk imdat çığlıklarına dönüşünce Sabrina bir kere daha MacDonnell'ların alaylarına maruz kalma ihtima-

li karşısında dehşete düştü. Morgan gülme konusu olmaktan elbette nefret ediyordu.

Enid'in gerisine iyice abanınca ikisi birlikte dışandaki yeni yağmış karın üzerine yuvarlandılar. Pugsley onların çevresinde dans ederek havlıyor ve kalın çoraplı ayak bileklerini ısırmaya çalışıyordu.

Enid burnunun altında beyaz bir bıyıkla oturma pozisyonu aldı. "Beni itmen gerekmezdi. Boynumu kıracaktan."

Sabrina kıpır kıpır köpeği kucakladı. "Eğer Morgan bizi kaçarken yakalarsa, beni bu zahmetten kurtarır."

Bu meşum hatırlatma Enid'i ayağa fırlattı. Hantal pelerinlerinin altında yavaşlayan adımlarla ahırlara doğru ilerlediler. Rüzgâr yavaşlayarak, gökyüzüne buz kristallerini kabarık köpüklere çevirecek vakit vermişti. Kar ayak seslerini boğuyor ama bu sefer de Sabrina'nın kalbinin sesini aşırı gürültülü kılıyordu.

Dökük ahır, çam ağaçlarının karın ağırlığıyla eğilmiş dallarının altına büzülmüştü. Sabrina ile Enid heyecanlı bir bakışmanın ardından ahırın kapısının birer kanadına asıldılar. Atların uykulu kişnemeleri eşliğinde yüzlerine sıcak, ağır bir hava çarptı. Şeytani bir ışık karanlığı yarmadan önce aldıkları tek uyarı Pugsley'nin boğuk hırlamasıydı.

Bir at fıldır fıldır gözleri ve yeri döven toynaklarıyla onlara doğru koşuyordu.

İkisi aynı anda kapıları çarpıp sırtlanın dayadılar. Ahır baştan ayağa sarsıldı.

"Pookah," diye fısıldadı Sabrina, Pugsley'nin telaşlı havlamalarını eliyle boğarak.

MacDonnell atlarından birini *ödünç alma* planından vazgeçerek yorgun argın şatoya yürüdüler. Uçurumun kenarına geldiklerinde titriyorlardı. Aşağıdaki çayır bembeyaz bir örtüye bürünmüştü. Ça-

yırdan esen rüzgâr Sabrina'nın başlığını başından uçurarak gözlerinden yaş getirdi. Cameron'a giden yol uçurumun kenarında camdan bir kurdele gibi kıvrılıyordu.

"Başka yolu olmalı, değil mi?" diye sordu Enid.

"Var tabii," dedi Sabrina, sesine hissetmediği kadar inanç katarak. "Biz bir dağın üzerindeyiz, değil mi? Tek yapmamız gereken aşağı inmek; sabaha Cameron'da ateşin başında sıcak ve güvende oluruz."

Bu sözlerle neşelenen kızlar geri dönüp ormana doğru yürümeye başladılar. Sabrina kendim tutamayıp son bir kez dönüp MacDonnell Kalesi'ne baktı.

Gökyüzü şefkatli elleriyle kardan yorgam, dökülen yapının üzerine örterek kusurlarım gizlemiş ve güçlü binanın eski ihtişamını götüren yürekler acısı ihmali saklamıştı. Pencerelerindeki ateşler, karanlıkta kurnaz gözler gibi göz kırpıyordu. Puslu loş ışıkta romantik, semavi, Morgan'ın aşırı gururunun incelikten yoksun prensliğine uygun bir krallık gibi görünüyordu.

Enid onun kolunu çekiştirdi. "Eğer yürümeye başlamazsan. Lut Peygamber'in karısı gibi tuzdan sütuna dönüşeceksin."

"Hak ettim bunu."

Eğer sabah Morgan onu ayakları buza girmiş, yüzü dokunaklı bir hasret ifadesiyle donmuş halde bulursa, bunu hak etmiş olacaktı. Gözlerini kaleden ayırdı. Pugsley'yi göğsüne bastırdı ve bundan sonra önündeki yol ne kadar ıssız ve karanlık olursa olsun sadece ileri bakmaya karar vererek ormana daldı.

"Bir keresinde sokakta donmuş iki dilenci çocuk görmüştüm," dedi Enid; buz kaplı bir dalın dikenli kolunun altına eğildi. "Çok kor-

kunçtu. Yüzleri kapkara olmuş, dudakları içeri doğru büzülmüştü. Donarak ölümün hoş bir ölüm şekli olduğunu okumuştum, çırpınmayı bıraktıktan sonra boğulmak kadar hoş değildir ama yine de huzurlu bir ölüm şekli."

Sabrina ayağı pelerininin ıslak kuyruğuna takılınca kuzeninin korkunç hikâyesini unutuverdi. Enid oflaya puflaya, Prusya yamaçlarında tipiye yakalandıktan sonra iki ayak parmağını kaybeden Belmont'takı büyük amcasının hikâyesine başladı. Amcası buruşuk parmaklarını şöminenin üzerinde bir kavanozun içinde tutuyor, arada korkmuş torunlarını titretmek için birden dışarı çıkarıyormuş.

Sabrina her adımda ayağını yere vurmaya başlamıştı. Bacağından yukarı doğru sinsice ilerleyen uyuşukluğu kendisi mi hayal ediyordu? Kolunu sertçe çimdiklediğinde hiçbir şey hissetmeyince telaşa düşecekken Pugsley'nin küskün inlemesi üzerine kendi kolu yerine köpeği çimdiklediğini anladı. Onu kollarında taşıdığını tamamen unutmuştu.

Enid toparlak bir kardan adam gibi Sabrina'nm arkasından badi badi yürüyordu. Boyun atkısının üzerinde pembe burnuyla tatsız, suçlayıcı gözlerinden başka bir şey görünmüyordu. Onu Ranald'dan uzaklaştıran her adımda suratsız tavrı biraz daha artıyordu.

Kırılan bir dal Enid'in tökezleyerek Sabrina'nın sırtına çarpmasına sebep olmuştu. Sabrina'nın ayakları yerden havalandı. Pugsley'yi elinden bırakmadığı için ellerini kullanamadı, bu yüzden kuyruk sokumunun üzerine sertçe düştü. Karın ıslaklığının pelerininden içeri sızdığını hissederek ve çocuk gibi ağlamamak için kendini tutarak yerde oturuyordu. Morgan'ın şalının kuvvetli sıcaklığını özlemişü. Ama böyle düşünmeye başlarsa hiç kalkamayacağını anladı.

İçinden gelmeyen bir neşeyle Enid'in mahzunluğunu bozmaya

mecbur olarak ayağa kalktı ve Pugsley'nin burnundaki karı sılkeiedi. "Korkacak bir şey yok. Karın ağırlığını çekemeyen bir dal kırıldı."

"Umarım öyledir," diye fısıldadı Enid ve başlarının tepesinde dev bir örümceğin tüylü bacakları gibi sallanan kara dallara baktı.

"Sabırla yürümeye devam edersek sonunda Cameron'a ulaşırız." Sabrina hayatının en büyük hatasını yapmadığına kendini ikna etmek ister gibi planını tekrarlayıp ayaklarını yere vurarak yürümeye devam etü. "Babama yapacağını izahatta Morgan'ın bana son derece kibar davranmasına rağmen birbirimize uygun olmadığımızı söyleyeceğim. Sonra da evliliğin iptalini isteyeceğim." Kızın korkusunun biraz geçmiş olmasını umarak omzunun üzerinden Enid'e baktı. "Evlilikte cinsel ilişki meydana gelmediği müddetçe iptal sorun olmayacaktır."

Sabrina sıcak ve sert bir şeye çarptı. O sersemlikle bir an, bir ağaca çarptığını sandı. Gözlerini şaşı yaparak hemen önündeki ekose kumaşın iç içe geçmiş desenini inceledi. Bu kareli haritayı yukarı doğru takip edince taştan yontulmuş bir çene, küstahça bir tebessümle kıvrılmış dudaklar ve alaya bir ışıltı yavan vemyeşil gözlerle karşılaştı.

Bir ağaç gövdesi, kocasının göğsünde bağladığı kaslı kollarından daha esnek, daha yumuşak ve çok daha mütevazi olurdu.

"Şimdi küçük bir sorunun var, güzelim," diye gürledi Morgan.

On Altıncı Bölüm

Sabrina, bir doksanlık, sırıtan bir Dağlı'yı küçük bir sorun olarak görmüyordu. 'Ciddi bir engel' daha doğru bir tanımdı. Morgan'a eğlence kaynağı olan bu çekilme ve uzaklaşma planını o tasarladığı için onun hücumunu beklemeden kendisi saldırmayı tercih etti.

"Bizi takip etmişsin," diye suçladı onu.

"Evet ve biraz başımız dönmeye başladı."

"Başınız mı döndü?"

Morgan kenara çekilerek kolunu geriye doğru uzattı. Enid, onun arkasında dikilen Ranald'ı görünce aynı anda hem çok mahcup hem de arsızca mutlu görünmeyi başardı. Ranald, Pookah'nın dizginlerini tutuyordu ve Sabrina atın gözlerinde delice bir zevk ışıltısı gördüğünden emindi.

Aklı karışarak, Morgan onları durdurmamış olsaydı gidecekleri yola baktı. Şeker gibi kar düzlenmişü, biri eline bir süpürge alıp süpürmüş gibi ince dallar ve eğrelti otları meydana çıkmıştı.

Sabrina pelerininin sırılsıklam, ağır kuyruğuna baktı.

Kaleden ayrıldıklarından beri geniş bir daire çevresinde dönüp durmaktan başka bir şey yapmadıklarına dair içine düşen can sıkıcı şüpheyi Morgan başıyla onayladı. Morgan bu şaşmaz harita sayesinde istese onları ta Cameron'a kadar rahatlıkla izlerdi.

"Kendinle gurur duyuyor musun?" diye sordu Sabrina.

"Daha zor bir yol çizebilirdin." Pugsley'yi onun kollarından aldı. Köpek sırtını kamburlaştırdı, Morgan'ın yüzünü yalamak için deli gibi kıpırdanıyordu.

"Hain," diye mırıldandı Sabrina.

Morgan köpeği Ranald'a verdi. "Köpekle kadını kaleye geri götür."

Sabrina ondan bahsediliyor gibi davranarak kocasının kuzeninin akraba sığınağına yöneldi. Morgan onu başlığından tuttu. *"Diğer* kadın."

Sabrina dönüp ona dik dik baktı. "Onun bir adı var, tamam mı?"

Morgan iç geçirdi. "Bay MacDonnell, Lord Pugsley ile Leydi Belmont'u kaleye geri götürür müsünüz lütfen?"

"Götürürüm, tabii." Ranald pis pis sırıttı. "Zevkle."

Ona mahcup bir bakış atan Enid, Ranald'ın uzattığı kolunun altından geçip Sabrina'ya sarıldı. "Onu alamazsın."

Morgan gözlerini yukarı çevirerek ellerini ensesinde bağladı. Sesi aşırı mantıklı çıkıyordu. "Bayan Belinont, evliliğime müdahalenize yeterince sabır gösterdim, beni öldürmek için bulunduğunuz beceriksizce girişimi bile affettim." Enid'in benzi attı. Morgan melun bir ateşle yanan gözlerini Sabrina'ya çevirdi. Donmuş dizlerinin bu ateş karşısında eridiğini hisseden Sabrina kuzenine yapıştı. "Ama hiç kimse, ne siz, ne Cameron alayı, ne de şeytanın ta kendisi beni karımı *almaktan* alıkoyamaz."

Morgan bu sözlerin ardından eğilip Enid'i omzuna aldı. Ranald, Enid'i ondan alırken sendeledi. Pookah'nın ısırmaya çalışan dişlerinden kaçarak alelacele Enid'i atın üzerine koydu. Enid, Ranald'la atın üzerinde uzaklaşırlarken, pelerininden bir mendil çıkararak

Sabrina'ya hüzünlü bir şekilde salladı. Ağaçların arasında kaybolarak kan kocayı baş başa bıraktılar.

"Yoksa sen beni...?" dedi Sabrina, gerileyerek.

"Evet."

Yaptı da.

Sabrina onun omzunda zıplıyor, bir şalgam çuvalı gibi götürülmeyi yediremeyerek ellerini yumruk yapıyordu. Ama Morgan, uzun adımları onu tepe üstü karın içine düşürecek gibi olduğunda eliyle poposunu omzuna yerleştirdi. Ellerinin sahiplenen sıcaklığı onun ıslak pelerinini hassas kıvrımlarına yapıştırıyordu.

"Planından etkilendim, güzelim."

"Öyle mi?"

"Evet, ama gözden kaçırdığın bir nokta vardı."

"Kaleden on metreden fazla uzaklaşamamış olmamız mı?"

Morgan başını salladı. "O da var. Ama Cameron'a ulaşmayı başarsaydın, babana savaş açmaya mecbur kalacaktım."

Sabrina onun yüzüne bakmak için kıvrılmaya çalıştı ama Morgan'ın sıkı kavrayışı buna engel oldu. "Benim yüzümden mi? Benim yüzümden klanını riske mi atacaktın?"

Morgan omuzlarını silkince Sabrina düşecek gibi oldu. Cameron'lara bir MacDonnell'ın karısına dahi sahip çıkamadığını söyleme fırsatı veremezdim, değil mi? Bu bir haysiyet meselesi, güzelim."

Sabrina acı acı onun için her şeyin bir haysiyet meselesi olduğunu düşündü. Tek önem verdiği şey namıydı. O ise Morgan'a karşı koyabilecek kadar haysiyetli olmak için dua ediyordu. İri bir kar tanesi burnuna düşerek gıdıkladı. Sabrina kar tanesini hırçın bir hareketle sildi. Çoktan kaleye varmış olmalıydılar. Belki de Morgan onu kaçtığı için uçurumdan aşağı atarak cezalandıracaktı.

Hızlı bir ölümü onun anlayışsız ellerinde yavaş yavaş ölmeye tercih ederdi.

Bir açıklığa çıktılar. Sabrina, Morgan'ın kolunun altından bakınca çatısı karla kaplı karanlık, taştan bir kulübe gördü. "Ne kadar hoş," diye mırıldandı. "Ben mağara gibi bir yer bekliyordum."

Morgan onun kalçasını çıldırtıcı bir şekilde sıktı. "Ah, ama biz vahşiler bile rahatımızı düşünürüz."

Kapı açıldığında içeride güzel bir sıcaklık onları karşıladı. Morgan'ın yere koyduğu Sabrina'nın bir anda dünyası düzelmişti. Onun kapıyı kapattığını, ıslak pelerininin önünü çözdüğünü, işe yaramaz pabuçlarını ayaklarından çekerek çıkardığını fark etmedi. Kalın çoraplarının üzerine yalnızca salondayken üzerinde olan o parçalanmış elbiseyi giydiğini fark edince gözlerinde beliren o aç bakışı da görmemişti.

Etrafına bakmakla meşguldü. Kulübe karanlık değildi. Pencerelere asılmış bulunan gösterişli kürkler, onları ocak ateşinin ışığıyla sıcaklığın tül gibi ağma hapsediyordu. Hava uzun, tanıdık gelen mumların dağınık ışığıyla dans ediyordu. Slipürgeotundan bir yalak tertemiz örtüler giydirilmiş ve taş ocağın yanma yerleştirilmişti. Kurutulmuş gül yaprakları ateşin üzerindeki bir kapta kaynıyordu. Kuvvetli kokuları Sabrina'nın burnuna ulaşarak onu kendinden geçiriyordu. Sabrina sandığından daha büyük bir tehlike içindeydi. Bu bir tecavüz değil, daha ziyade bir baştan çıkarma hadisesiydi.

Morgan'ın anlamlı bakışları onu okşuyordu.

"Hilekâr! Bunu ta baştan planlamışsın." Kapıya yöneldi.

Morgan'ın elleri kapıya daha önce ulaşıp Sabrina'nın iki yanında genişçe açıldılar. "Bana seçenek bırakmadın, güzelim. Her tartıştığımızda kaçıp evliliğimizi iptal ettirmeye çalışmanla başa çıkamam."

Sabrina dönüğe onunla yüz yüze gelirken kalbinin gümbürtüsünü duymaması içim dua ediyordu. "Bana ne yapacaksın?"

Morgan'ın yüz ifadesi kararlıydı ama acımasız değildi. "Evlendiğimiz gece yapmamız gereken şeyi."

Sabrina onun iri elini kanundan aşağı indirişinin yarattığı şoka hazırlıksız yakalanmıştı. Bu elin, ummadığı yumuşaklığı daha önceki okşamalarından daha yakın gelmişti. Parmak uçlarından, taze bir çiçeğin narin filizleri gibi ısı şeritleri açılıyordu.

"Karnına çocuğumu koyacağım, Sabrina Cameron. Babana torun olarak bir MacDonnell bebeği vererek klanlarımız arasındaki barışı korumak senin görevin." Parmağıyla onun çenesini yukarı kaldırdı. "O kadar- üzgün durma, güzelim. Ben bu sıkıntıya katlanıyorsam, sen de katlanmalısın." Dudaklarım indirince nefesleri birbirine karıştı. "Cesur Odysseia'nın halkı için yaptığı fedakârlıkları düşün."

Onun yapmaya niyetlendiği şeyden ziyade bunu yerine getirme şekline dair planından rahatsızlık duyan Sabrina eğilip onun kolunun altından kaçtı. Onun hakkındaki kulak asmadığı bütün uyanlar şimdi bir bir aklına geliyordu. Biliyordu ki o, ihtiyacını gidermek söz konusu olduğunda yabaniydi, birlikte olduğu kadına zevk vermeyi aklına getirmezdi. Bir kastı olmadan bile hem vücudunu, hem kalbini parça parça edecek kuvvetteydi. Sabrina bir an dehşete düşmüş bir bakire gibi, ki öyleydi, bayılacağından korktu. Nasıl aklanıp da böyle bir adamı idare edebileceğini sanmıştı?

Morgan ona doğru ölçülü bir adım attı.

Sabrina bir adım geri gitti. "Bağırırım."

Morgan'ın dudakları çapları bir tebessümle kıvrıldı. Şalının iğnesini çıkardı. "Evet, güzelim. Bu gece sona ermeden onu da yapacaksın."

Sabrina'nın korkularıyla arzuları artık birbirine karışmıştı. Morgan tek omzundan şalını atarak büyüleyici bronz tenini ortaya serdi. "Korkacak bir şey yok. Ben sabırlı bir öğretmenimdir. Benim altımda kılıç-balta dersi alan delikanlılara sor."

Kasılarak yürüyüşündeki erkeksi tavır Sabrina'yı ocağın sıcak taşlarına doğru geriletti. "Senin altında eğitim alan kadınlara da sormak gerek. Onlar da seni sabırlı buluyorlar mıydı?"

Morgan'm ayıplayan bakışı Sabrina'yı utandırmamıştı. Bir parça şal daha aşağı doğru sıyrılarak güneş yanığı göğsüyle karnını açıkta bıraktı. Ansızın gelen bir utanç onu etkisine almış gibi şalını elini dayadığı kalçasında bıraktı. Sabrina onu indirmek için bir çekişin yeterli olacağım biliyordu. Yutkunmaya çalıştı ama boğazı kupkuruydu. Morgan MacDonnell yine adil oynamıyordu. Sabrina geçmişten başka sığmak bulamadı.

"Kahrolası!"

Morgan eğilerek başının üzerinden uçan yanan mumdan kurtuldu. Mum eriyiği arkasındaki duvara sıvandı. Morgan gözlerini kocaman açtı. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Sabrina ona yanını döndü. "Yanlış bir şey yaptın. Adice ve affedilmez bir şey. Isabella'yı hatırlıyor musun?"

Morgan şaşkınca kaşlarını çattı.

"Oynaştığın Cameron hizmetçilerinden biri değildi. O benim kedimdi."

Morgan hayal meyal hatırlıyordu. Dolaşık, alacalı kürk. Komik, titrek bir yürüyüş. "Isabella! Ayak parmaklarımı ısıran minik kaplan!"

"Demek hatırlıyorsun! Babam bana onun kaybolduğunu söyledi ama kaybolduğu günün sabahı seni bir seyyar satıcıyla konuşurken görmüştüm." Sabrina dehşet içinde, uzun zamandır unutmuş olduğu gözyaşlarının boğazını düğümlediğini fark etti. Elleri birer

yumruk halini aldı. "Onu o korkunç adama sattın. Babama söylemedim. Tek kelime etmedim."

Sabrina'ya karşı koyma fırsatını vermeden Morgan onu kendine doğru çekerek yanağını saçlarına sürttü. "Özür dilerim, güzelim." Sabrina'nın gözyaşından bir damla aşağı kayarak onun göbeğini gıdıkladı. "Ama, Sabrina?"

Sabrina'nın avuçları Morgan'ın göğsüne dayanmış, kalbini hoplatıyordu. "Sana söyleyecek başka hiçbir şeyim yok."

"Benim sana söyleyecek bir şeyim var. Kedini satmadım. Bir böceği yutarken boğuldu, baban da onun kaçtığını düşünmenin daha iyi olacağına karar verdi. Satıcıdan güzel bir puro kutusu alıp Brian ve Alex'le birlikte onu annenin bahçesine gömdüm."

Bir an Morgan'ın hissettiği tek şey, onun, tenine çarpan, şoke olmuş nefesiydi. Elinin altındaki omuzları titriyordu ve Morgan onun güldüğünü anladı. "Bunca sene... bunun yaptığın en büyük fenalık olduğunu düşündüm... Senden adeta nefret ediyordum."

Morgan hiç işlemediği bir günahtan aklanmak kabilinden ödüllere alışık değildi. Sabrina'nın, göğsündeki sert kasları okşayarak keşfetmeye başlaması üzerine bütün teninde deli gibi bir ürperme duydu. Yumuşak dudaklarıyla göğüs kemiğine, kalbinin üzerine ve kabarık göğüs ucuna öpücükler kondurmaya başladığında hissettiği müşfik duygu daha sarsıcıydı. Ağzından bir inleme fırladı.

Bir kadının dokunuşunun bu kadar yumuşak olabileceğini bilmezdi. Tanıdığı kadınların hepsi onun vücudunun ezici ağırlığının altında zapt edilmek, bastırılmak istemişlerdi. Hiçbiri elleriyle, ağızlarıyla, Sabrina'nın onun yüzüne kaldırdığı ışıltılı gözlerle onu sevmeye cesaret edememişti. Bu gözlerde gördüğü saf duygu Morgan'ı perişan ediyordu.

Boğuk bir iniltiyle, ellerinin ikisini birden onun kapkara saçlarına daldırdı ve başını arkaya yatırdı. "Kedini satmadım ama, Sabrina,

sana birçok haksızlıkta bulundum. Ben nazik bir adam değilim."

"Senden öyle olmanı hiç istemedim."

Morgan'ın idareyi ele alma çabası, Sabrina'nın dudaklarının onunkiler altında eriyerek dilinin o zorba oburluğuyla istediği gibi içinde dolaşmasına izin vermesiyle boşa çıkmış oldu. Dudaklarının ipeksi dokusunun ıslak ve yumuşak dokunuşu onu baştan çıkarıyor, ona işkence ediyor, onda ballı teninin her santimini kendine sarmak arzusu uyandırıyordu.

Sabrina, Morgan'ın yün şalı ayaklarına düşünce irkilerek geri çekildi.

Başka bir adam olsa çıplak kaldığında savunmasız görünebilirdi, ama Morgan öyle değildi. Annesinin söylediği hiçbir şey, onu gösterişli savaşçısının ateşin ışığıyla bilenen vücudunun görüntüsüne hazırlayamazdı.

"Sabrina?" Bu yalvaran ses Sabrina'ya onun bir Cameron'a yalvarmanın eşiğinde olduğunu bildiriyordu.

Sabrina titreyen elini davetkârca uzattı. Morgan bu basit hareketin Sabrina için ne kadar zor olduğunu biliyordu; ne de olsa bu eli kaç kere geri çevirmişti. Bir adımda aralarındaki mesafeyi kapattı, onun üzerindeki giysileri de çekip çıkardı. Şimdi Sabrina da karşısında mumlan taçlandıran alevler gibi çıplak ve güzel duruyordu.

Gözleriyle onu yiyip bitiriyor, omuzlarından aşağı dökülen saçlarını, kalçalarının zarif kıvrımını, koyu gül renginin dokunduğu göğüs uçlarını ve onun iştahlı bakışları altında boyanan yanaklarım, süt beyazı baldırlarının birleşim noktasındaki kapkara lüleleri hevesle seyrediyordu.

"Bunu hak etmiyorum," diye mırıldandı, boynunun çukurunu öperek.

Sabrina'nın yanakları titrek bir gülümsemeyle çukurlaştı. "Biliyorum."

Sabrina onun gibi bir adamın öpücük ve okşamalarla kıymetli vaktini harcamasını beklemezdi; bu sebeple, parmakları aşağıdaki lülelerden içeri girince şaşkınlığı iki kat fazla oldu. Yere yığılmamak için onun omuzlarına tutundu. Daha önce kimse orasına dokunmamıştı ve onun iri, pervasız parmaklarıyla okşayarak sıvı ateşi dışarı çıkarmasıyla adeta kendinden geçmişti. Zevkten ve Morgan'ın fısıldadığı Keltçe baştan çıkarıcı sözcüklerle çıldırmış halde kıvranıyordu.

Morgan onun ipeksi teninin, bütün vücuduna minik şok dalgaları gönderen en uzun parmağını bir eldiven gibi sardığını duyumsadığında, hiç yapmayacağını düşündüğü bir şey yaptı. Bir Cameron'ın önünde diz çöktü. Ağzını onun ıslak tüylerine bastırdı. Teslimiyetin hiç bu kadar tatlı, bu kadar lezzetli olduğunu düşünmemişti.

Onun teslimiyetinin Sabrina'mnkine de zemin hazırlamasını isteyerek, onu kaldırıp yatağa sırtüstü yatırdı. Tekrar diz üstü çökerek Sabrina'nın uyluklarını omuzlarına dayadı; böylece o, dudaklarıyla dilinin yumuşak saldırılarına karşı savunmasızdı.

Sabrina onun saçlarının karnını gıdıklamasıyla incinmiş bir mahcubiyete düşerek bağırdı. "Morgan, bunu yapamazsın! Yakışık almaz!"

Morgan kafasını kaldırdı. Vahşi sırıtışı Sabrina'yı titretti. "Ağabeylerinin MacDonnell'lar hakkında anlattığı o korkunç masalları hatırlıyor musun?"

Morgan felç eden bir yavaşlıkla parmağım sokup çıkarırken o, bayılmanın eşiğine gelmişti. Küçük iniltiler içinde nefes nefese konuştu. "Derlerdi ki, ayaklarında büyük kıl öbekleri varmış ve," -sesi, Morgan parmağını daha derine sokunca kesildi. Kelimeler ağzından aceleyle dökülmeye başladı- "benim gibi kara saçlı kızları kahvaltı niyetine yermişsin."

"Bu hainee bir yalan, prenses. Ayaklarımda tek tük tüy var ve senin gibi kara saçlı küçük kızları ancak tatlı olarak yerim."

Dişleriyle onun teninin en hassas yerini büyük bir dikkat göstererek ısırdı. Dili, parmakları, dudakları, her biri teninin üzerinde kendi özel dansını yaparken, Sabrina onun pençesinde kıvranarak çığlık attı. Kalbini onun çocuk haline vermişti ama artık ruhunu, yetişkin halinin amansız ustalığına kaptırmaktan korkuyordu. Kıvrılarak onun elinden kurtulmaya çalışırken dahi, onun o büyük, sıcak elleri kalçalarını tutuyor, bükülüyor, kaldırıyor, yayılıyor, ona vereceği çıldırtıcı zevkten kaçmasına izin vermeyi reddediyordu.

Nihayet dili insafa gelip onu serbest bırakana kadar tatlı işkencesinin kancasında asılı kaldı. Ondan sonra Sabrina, vücudu saf zevk titremeleri içinde sarsılarak düşüyordu.

Morgan onu indirdi, titreyen vücudunun üzerine kendininkini yerleştirdi. Dudakları boynuna dokunarak ona gözlerini açtırdı. Sabrina'nın yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

"Sen yine de zorbanın tekisin, Morgan MacDonnell," diye fısıldadı.

Morgan dilinin ucuyla bir gözyaşı damlasını yakaladı. "Evet, öyleyim. Sen de sözünü bozdun, güzelim. Bu gece benim için üç kere ağladın."

Sabrina burnunu çekti. "Bunu alışkanlık haline getirmeye niyetim yok. Ben ilk defa..." Gizli bir ürpermeyle sarsıldı.

"Ben de."

Sabrina'nın gözleri donuk bir şokla büyüdü. "Hiç mi? Alwyn'le... ya da diğerleriyle birlikteyken bile mi?"

Gözlerinde garip bir keskin bakışla, başını olumsuz anlamda salladı. "Aklıma bile gelmedi. Sana gelinceye kadar."

Onun tecrübesine sahip bir adam olarak Sabrina'ya bundan daha güzel bir hediye veremezdi. Sabrina da karşılık olarak ona bir

şey vermek istiyordu. Kollarını onun boynuna dolayarak dudaklarını kendine çekti ve hem gözyaşının tuzu hem de tatmininin balsamıyla tatlanmış dudaklarıyla oynadı. Morgan'dan derin bir inilti koptu.

Sabrina onun şimdi kontrolünü kaybederek ondan beklediği hayvani şehvetle çiftleşeceğini düşünüyordu. Ama o, elleriyle Sabrina'nın göğüslerini nazikçe okşadı, sonra uyluklarına geçerek onları iki yana açtı. Sabrina onun vücudunun ağırlığını kendi üzerinde duyuyordu. Ansızın kapıldığı telaşı saklamak için yüzünü saçlarına gömecekken, Morgan onun yanaklarını avucunun içine alarak tıpkı erkekliğinin kör ağırlığı gibi delici gözleriyle ona baktı.

Sesinin haşin tonu, kendini tutmasının bedelini açık ediyordu. "İçine girerken yüzüne bakmak istiyorum, Sabrina Cameron. Benim olduğunu bilmek istiyorum."

Sabrina kendini bildi bileli onundu. Morgan onun ilk ve tek aşkıydı. Morgan, yavaş yavaş, insafsızca bir sabırla onun masumiyet sınırını geçerek içine girerken, Sabrina'nın gözleri hem acı hem zevkle yaşarıyordu. Onu daha derinlere çekmek isteyerek kıvranıyordu. Tırnakları onun sırtını çizerken, Morgan onu kendi kadını, karısı yapmak kararlılığından hiç ödün vermeden devam ediyordu.

Dişleri kilitlenmişti. "İçine al beni. Hepsini al. Böyle devam et, meleğim. Daha. Ah..." Boğuk inilti hem bir yakarış hem de bir ricaydı. "Biraz... daha... al."

Sabrina inledi, sanki ne kadar alsa sonu gelmeyecekti. Ama nihayet onun altında sonuna kadar dolmuş haldeydi. Daha önce Morgan'ın demirden iradesinin örneklerine şahit olmuştu ama hiç bu kadar duyarlı bir kendim tutuş, bu kadar şiddetli bir sabır görmemişti.

Morgan'ın çeneleri kilitlenmiş, gözleri saf arzuyla perdelenmiş-

ti. Kasları her türlü ilkel içgüdüyle gerilirken, o tamamen kımıltısız duruyor, vücutlarının alt kısımlarındaki nabızlarının aynı anda atmasını bekliyordu.

Sabrina'nın sıkı kılıfının onu tamamen içeri alacak kadar açıldığını düşündüğü, gözlerinin baygınlık türünden bir hazla kaydığını gördüğünde, Morgan da gözlerini kapayıp gidip gelmeye başladı.

Hiç o andaki kadar erkekliğini hissetmemişti. İlk defa on dört yaşındayken arzulu bir Cameron hizmetçisiyle birlikte olmuştu ama bu ana kadarki bütün oynaşmaları şimdi ona azgın bir hayvanın hoyrat beceriksizlikleri gibi geliyordu. Babası ona "Erkek ol!" deyip dururken o bunun ne anlama geldiğinden habersizdi; demek erkek olmak için böyle güzel, masum bir kadın gerekiyordu.

Ağırlığını kollarına vererek gövdesini belli bir açıyla yükselterek gidip gelişlerinin şiddetini arttırdı. Giderek zapt edilmesi imkânsız hale gelen bir arzunun pençesinde, onu hayvani gücüyle kolayca incitebileceğini biliyordu.

Sabrina'nın ince vücudu Morgan'ın yavaş, sıcak itişlerinin her birini içine, kalbine indirilen darbeler gibi alıyordu. Bu darbeler kalbini koruyan kabuğu paramparça ediyor, onu bu adamın müthiş vücudunun esaretine karşı tamamen korumasız bırakıyordu. Dudaklarından bir dua gibi dökülen ismi, yine bu ismin sahibi kendi dudaklarının tutkuyla kabaran sıcaklığıyla yakaladı. Alman zevk tarifsizdi. Morgan'ın hâkimiyetinin çılgın temposu arttığında Sabrina avuçlarını arkasındaki ocağın taşlarına dayadı ve vücudunu yay gibi gererek onu sonuna kadar içine aldı.

Morgan, bir MacDonnell'm bir Cameron'ın ellerinde tattığı en güzel ölümü yaşarken, önce ağzından usturuplu bir Keltçe küfür fırladı, bir sonraki nefesindeyse, boğazından saf erkeksi hazzın haykırışı koptu.

Sabrina uyandığında bacaklarının araşırım yıkanmakta olduğunu hissetti. Gözlerini kırpıştırarak açınca ateşin yaydığı ışıkta Morgan'ın siluetini gördü. Morgan onun tarafından izlendiğinden habersiz, bir bez parçasını leğendeki suya batırıyor, sonra tarifi mümkün olmayan bir şefkatle, bacaklarının iç kısımlarındaki hassas, şişmiş noktalara değdiriyordu.

Sabrina daha önce de birkaç kere otum küçük, yaralı hayvanlara pansuman yaparken ne kadar nazik olduğunu görmüştü. Ama hiç bunu bizzat yaşama hayalini kurmamıştı. Bu hareketin insanı sarsan içtenliği ona çok dokunmuştu. Bir zevk dalgası ellerinden tenine yayılıyordu. Dudaklarından yumuşak, zayıf bir ses çıktı.

Morgan başını kaldırdı. Sabrina'nın çıplak vücudunun üzerinde gözleri buluştu. Onun dikkatli bakışı karşısında Sabrina'nın göğüsleri uyarılmıştı. Biraz utandığından, biraz tahrik olduğundan vücudunu ateş bastı.

Mumlar eriyerek kokulu havuzlara dönüşmüşlerdi, ama Sabrina, Morgan'ın gözlerindeki tedbirsiz zayıflığı görmek için ışığa ihtiyaç duymuyordu. Morgan gözlerini çabucak indirerek elindeki beze dikti. Sabrina kanıyla lekelenmiş bu bez parçasının Morgan'ın şalından yırtılmış bir parça olduğunu anladı.

Morgan kumaşı onun için ısıtmış olduğu suya batırdı. "Canım yakmak istemedim, güzelim. O kadar narinsin ki. Bir yerine bir şey olacak diye korktum."

Morgan yün bezi Sabrina'nın tenine sürdü ama hareketin masumiyeti, gözleri buluştuğu zaman kayboluverdi. Sabrina'nın dudakları aralık, yanakları al aldı. Morgan'ın hain vücudu ondan bağımsız tepkiler veriyordu. Saf bir arzu bütün benliğini ele geçirmişti. Sabrina için henüz çok erken olduğunu, hırpalanan vücudunun

onu yeniden kabul etmeye hazır olmadığını biliyordu. Canım daha fazla yakamazdı.

"Uyu artık, güzelim," dedi sertçe, bezi yıkadı. "Birazdan şafak söker."

Sabrina şafağın sökmesiyle acımasız kış ışığının onların şüphe ve farklılıklarını ortaya çıkaracağını düşündü. Şafak hiç sökmese üzülmezdi. Sonsuza kadar orada kalmak, ateşin solmaktaki ışığına ve kocasının gözlerinin sıcak bakışlarına sarınmak istiyordu. O gözlerin derin kuytularında gördüğü söndürülmüş közlerini, giirüldeyen ateşe çevirmek istiyordu. Onun sıkı kontrolünü gevşetmek, kendisinin onun dokunuşuyla kırılacak narin bir biblo olmadığım ona ispatlamak istiyordu.

Morgan uzanıp şalıyla onun üzerini örterken Sabrina dizlerinin üzerinde doğrularak onun elini tuttu ve dudaklarına götürdü. Dudaklarını parmak eklemlerinin üzerinde hafif hafif sürterek dolaştırdı.

Onun koyu aksanını taklit etti. "Yani sence zavallı küçük bir Cameron kızı bir MacDonnell'm kuvveti karşısında çok mu cılızdır? Klanının şarkılarını fazla ciddiye alıyor olmayasın, beyim?"

Sabrina'nın gözlerindeki yaramaz pırıltı Morgan'ı şaşırtmıştı. O, yine gözyaşı, hatta acı suçlamalar bekliyordu. Gözlerini onun şuh göğüs uçlarına indirdi. Göğüs uçları onun dikkatli bakışları altında dikleşerek pembe yumrular halini aldı. Morgan'ın nefesi bir iniltiyle boğuldu.

Gözlerini tekrar onun yüzüne çevirip boğazını temizledi. "Bak, güzelim, benden çekindiğin için seni kınamıyorum. Bu çok doğal. Sana biraz kaba davrandım."

"Bak hele, seni gidi koca MacDonnell, yoksa Cameron kızım korkutmaktan mı çekiniyor?" Parmak eklemlerini hafifçe ısırdı. "Doğrusunu istersen bence sen biraz fazla... medenisin."

"Medeni mi?" Kelime Morgan'ın ağzından küfür gibi çıkmıştı. Sabrina ona hadım deseydi, aynı şeydi.

Sabrina kirpiklerinin altından ona kışkırtıcı bir şekilde baktı. Morgan onun neden böyle tehlikeli bir oyun oynadığını bilmiyordu. Ama onun narin vücuduna karşı en bencilce ihtiraslarını serbest bırakacak kadar cesur bir cömertliğe ne kadar dayanabilirse, onun bu alaya sataşmasına da o kadar dayanabilirdi.

Çapkınca sırıttı. "Yani şarkı ve efsanelerde anlatılanın tadına bakmak istiyorsun, öyle mi, güzelim?"

Sabrina ellerini Morgan'ın göğsüne dayadı, onun bakışındaki açlık neredeyse cesaretini alıp götürecekti. "Eğer sen istersen," diye fısıldadı çekinerek.

Morgan'ın gözlerindeki şeytani ışıltı yoğunlaşmıştı. "İstemez olur muyum hiç?"

Morgan koyu kumral bir hayvan gibi onun üzerine atladı. Marifetli elleriyle onun arkasını çevirerek ellerinin ve dizlerinin üzerinde öyle bir pozisyona getirdi ki, Sabrina'ya onun heybetli vücudunun bütün karanlık emirlerine itaat etmekten başka seçenek kalmıyordu. İçine girince, hepsini alabileceğini ispatlamaya kararlı bir şekilde, ilkel kadın içgüdüleriyle kalçasını ona doğru itti. Tırnaklarını yatağa batırarak ortalığa süpürgeotunun baş döndürücü kokusunu saldı. Morgan ise onun saçlarını ellerine dolamış, kulağına tatlı, kaba sözcükler fısıldıyordu.

Tam Sabrina aldığı zevkin daha dayanılmaz bir seviyeye çıkmasının mümkün olmadığını düşünürken Morgan uzanıp maharetli parmaklarıyla onu okşamaya başladı.

İkisi tek vücut halinde esrik kasılmalar arasında Morgan'm şalının üzerine yığılıp kaldı.

Yeni kömür atılmış ateşin tatlı çıtırtıları Sabrina'yı uykusundan uyandırdı. İnce bir yün havı yanağını kaşındırıyordu. Uyandığında Morgan'ın bir sandalyeye ters oturmuş, yeşil gözleri parlayarak onu seyrettiğini gördü. Hâlâ çıplaktı. Sabrina onun çıplaklık konusundaki bu rahatlığına alışıp alışamayacağını bilmiyordu. Ama gece iki kere, bir kere de gün ağarırken ona öğrettiği gibi, vücudunun utanılacak bir yanı yoktu.

Erotik hatıralar hatırına bir şelale gibi akıyordu. Morgan'ın onun medeni kalbindeki vahşi arzu damarını bulmuş olmasına inanamayarak utangaçça yüzünü çevirdi.

"Odunum bitiyor, Sabrina ve içerisi soğumaya başladı."

Sabrina ellerinin altındaki yumuşak yünün kadarıyla oynuyordu. "O zaman giyinsene."

Morgan sabırla iç çekip elini saçından geçirdi. O anda Sabrina onun yün şalının üzerine örtülmüş olduğunu gördü. Hâlâ onun bakışının bilincinde, yün şalı üzerinden alıp ona verdikten sonra aceleyle ıslak pelerinini kaptı.

Morgan şalını doğal bir zarafetle üzerine atıp kemerini bağladıktan sonra tekrar sandalyeye oturarak kollarını deri arkalığına sardı.

Sabrina daha fazla dayanamadı. "Neden bana bakıp duruyorsun?"

Morgan'm istekli gözleri yüzünden karnına indi. "Çocuğumu taşıyabilir misin diye merak ediyorum."

Sabrina'nın yüzüne hararet bastı ve pelerinini yüzüne kapatmasına az kalmıştı. Ama Morgan'm ölçüp biçen bakışları onun utananı önce incinmeye ardından da öfkeye döndürdü.

Elbisesini eline aldığında tamir edilecek durumda olmadığını gördü. "Umarım çabaların işe yarar." Ayakkabılarını aramaya başladı. "Bu büyük fedakârlığının karşılıksız kaldığını görmek iste-

mem." Pelerini başından geçirirken vücudunun havayla kısa süreli temasıyla ürperdi. Başlık yüzünü kapatmıştı, pelerini ters giydiğini anladı. İnce kadifeyi parmak uçlarıyla tutup çevirmeye çalışırken sesi boğuk çıkıyordu. 'Tekrar aynı sıkıntıya girip girmeyeceğini yalanda öğreniriz."

Güçlü, sıcak kollar onu arkadan sardı. Morgan'ın canlı konuşması onun boğuşmalarını kesti. "Bir MacDonnell görevini tamamlayana kadar çalışmayı bırakmaz."

Sabrina'nın başı pelerinden çıktı. Hışımla saçlarını gözlerinden çekti. "Kusura bakma. Ben hiç çalışan MacDonnell görmedim."

"Şimdi görüyorsun, güzelim." Dudakları Sabrina'nın boynunda geziniyordu.

Sabrina eridiğini hissetti. Onun gücünden korkarak gözlerini kapattı. Geçirdikleri gecenin onun kuvvetiyle Morgan'm gücünü azaltacağını yahut kontrol altına alacağını sanarak yanılmıştı. Çünkü şimdi bu gecenin onun gücüne güç kattığını görüyordu.

"Oğlumu rahmine yerleştirme görevine kendimi aşkla adamayı düşünüyorum."

"Görev aşkın hayranlık uyandırıcı." *Ve karşı koyulmaz,* diye düşündü Sabrina, Morgan pelerini gevşeterek ellerini onun yanlarında kaydırırken inlediği sırada. "Ne yani?" Sesi çatlamıştı. "Bir defa daha mı?"

"Defalarca. Erkek dediğin azimli olur, değil mi?"

Ne pelerini ne şalı çıkarma zahmetine girip kocası onu yatağa yerleştirdi ve ona erkek dediği nasıl olur, gösterdi.

On Yedinci Bölüm

Sabrina bir tek top atışı yapmadan MacDonnell Kalesi'ni fetheden ilk Cameron'dı.

Kocasının dokunaklı görev aşkından cesaret alan ve ateşli Fergus tarafından desteklenen Sabrina, Morgan'ın klanının adamlarının kendilerini onun ayaklarının dibine atarak teslim oluşlarını gizli bir hazla izliyordu. Hâlâ onunla alay etme yahut ona hakaret etme cüretini gösterenler, salonun her yerinde kırılan dişlerini ararlardı.

Sadece Eve, Sabrina'nın büyüsüne kapılmamıştı; ama çok üzgün olduğu için ne Morgan ne de Fergus onu düzeltmeye cesaret ediyordu.

Fergus'a bile MacDonnell'a medeniyet geldiğim arada bir hatırlatmak gerekiyordu. Sabrina bir sabah salona girdiğinde onu, keçi sütünü üzerine döken bir gence iri yumruğunu kaldırmış halde bulmuştu. Morgan ikisinin de kulaklarını çekmek üzereyken, Sabrina'nın tek kaşını kaldırması Fergus'ın tavrını düzeltmesi için yeterli olmuştu.

"Aman, ne güzel çocuk!" diye gürlemişti Fergus, yumruk yaptığı elini indirerek; sanki ta en başından maksadı buymuş gibi oğlanın saçlarını sevgiyle karıştırdı. "Ulan, belki benim oğlumdur. Saçları tıpkı benimki gibi, sen ne dersin?"

"Gamzeleri de sana çekmiş," dedi Sabrina, Fergus'm kır sakallı yanağını sıkarak.

Morgan klandaki çocukların yarısının benzer sarı saçlara sahip olduğuna dikkati çekmekten imtina ederek, gülümsemesini, Sabrina'nın onun için o sabah pişirmiş olduğu dumanı tüten zencefilli çöreğin arkasına sakladı.

Soğuk bir akşam Morgan heyecan verici bir satranç oyunu ve daha da heyecan verici cilveleşme beklentisiyle Sabrina'nın odasına yaklaşırken koridora kadar gelen kıkırdamaları işitti.

Enid ile Sabrina'yı, hiç anlamayı beklemediği kadınca şeylerden birini yaparken bulacağını tahmin ediyordu. Ama içeri girdiğinde Alwyn, Sabrina'nın tuttuğu aynada hayran hayran kendini seyrediyordu. Aynada Morgan'ın hayretler içindeki ifadesini görünce gözlerinde ışıltıyla arkasına döndü.

Morgan artık Alwyn'in uzun bacaklı, iri göğüslü güzelliğinden etkilenmese de, bu yeni haline hayran olmaktan kendini alamadı. Alwyn buz mavisi saten kumaştan temiz bir elbise giymişti ve elbisenin üst kısmının dar, eteğinin de kısa gelmesinden, Sabrina'ya ait olduğu belliydi. Yüzü yeni yıkanmıştı ve saçı düzgün bir örgü halinde tek omzundan aşağı uzanıyordu.

Sabrına, Alwyn'in koluna girdi. Morgan kısa bir süre önce birlikte olduğu kadını bu şekilde gören her adam gibi midesinde bir burgu hissetti. Özellikle de bir tanesi karısı olduğu için.

"İyi akşamlar, canım. Alwyn'in saçını yapıyordum. Çok güzel olmamış mı?"

Alwyn Troyalı Helene olsa bile Morgan'ın gözleri karısının gözlerindeki yaramaz pırıltıyla kör olmuştu. Morgan verecek uygun bir cevap aradı, öksürdü, boğazını temizledi, nihayet bir homurtuyla tasdik etti. Alwyn'in kızardığını görünce şok geçirdi. Alwyn'de utanma duygusu bulunduğunu bilmezdi.

Alwyn başını beceriksizce eğerek selam verdi. "Ben gideyim

artık, Leydim. Bay Fergus'a bu akşam onunla yemek yeme sözü verdim." Dişlerini göstererek sırıtışı, yaşından yılları silmişti. "Bu güzel kurdele için teşekkürler." Morgan'ın yanından çabucak geçerken, ona sürtünmemek için kapımn çerçevesini kucakladı.

Morgan temkinli bir biçimde odaya girip kapıyı ardından kapattı. "Onunla arkadaş olman çok güzel. Senden bir iki şey öğrenir."

"Bilakis. Senin Alwyn bana öğretecek çok şey biliyor."

Morgan kaşlarını çattı. *"O benim* Alwyn'im değil. Hiç olmadı. Hem ondan bir şey öğrenmeni istemerru"

Sabrina'nın masum bakışı Morgan'ın kanını ateşlendirmişti. "Bu kadar tez canlı olmasan."

Bu alaylı sözlerden sonra ellerini Morgan'ın kemerine takarak onu yatağa çekti. Dudaklarındaki alaya tebessüm, Morgan'ın gözlerindeki sevecenlik karşısında yumuşadı.

Sabrina, gündüzleri idare ediyorsa, gecelerin bakimi de Morgan'dı. Hiçbir Cameron bu kadar tatlı köleleştirilmemişti. Morgan onu, vücudunun usta hakimiyeti alanda her eriyişinde daha güçlenen zevk prangalarıyla bağlamıştı.

Sabrina'nın MacDonnell'lar hakkında işittiği bütün muzip fısıltıların doğru olduğunu ona göstermişti. Onu gözünün yaşma bakmadan kendinden geçmenin eşiğine getiriyor ve o eşikten aşmasını sağlıyordu; onu tatmin etmek hususunda kararlıydı.

Sabrina ancak sabaha karşı, vücudu en son doygunluktan yorgun halde, başım onun çıplak göğsüne dayadığında sabahı düşünüyordu. Her ne kadar Morgan onun dudaklarından yumuşak itirafların dökülmesinden büyük zevk alsa da, kendisi Sabrina'nın eskiden beri hasretim çektiği o iki kelimeyi fısıldamamıştı bile. O sıkı kontrolü hiç elinden bırakmamıştı. Vücudunu müsrifçe bir cömertlikle

verirken, kalbinin zırhını hiç çıkarmıyor, Sabrina'nın ulaşamayacağı bir yerde tutuyordu.

Sabrina zamanla onun kalbini kuşatacağını, Morgan'ın nihayet ona, kalbini ayaklarının dibine atacak kadar güveneceğini umuyordu. Şimdilik kulağının altındaki gümbürtülü atışının ritmiyle yetinmekten başka çaresi yoktu.

Morgan bir akşam ormandan çıktığında kasları, iyi yapılmış bir işin hoş yorgunluğuyla sızlıyordu. Adamlarıyla birlikte klanın on beş günlük işini tamamlamış bulunuyordu. O gün son hayvan da damgalanmış ve meraya bırakılmıştı.

Kaleye çıkan yamacı tırmanırken soğuk bir kuzey rüzgârı eserek ayaklarının alüna kar öbekleri getirdi. *Kış geliyor!* diye düşündü vahşi bir memnuniyetle.

Geçmişte kışın beyaz parmaklarının dağlardan aşarak geldiğini gördüğünde canı sıkılırdı. Karla tıkanmış alaya fısıltısı MacDonnellar için açlık ve çaresizlikten başka bir anlama gelmezdi. Ama bu kış farklı olacaktı. Klanını taze etle besleyecekti. Onların sıska yanaklarını dolduracak ve gözlerindeki umutsuz bakışı silecekti.

Tavuklar kümeslere sokulmuş, koyunlar ağıla kapatılmıştı ve Cameron kılıcı Sabrina'nın odasındaki ocağın üzerinde asılıydı. Cameron'larla anlaşmalarında yerine getirilmemiş bir görev kalıyordu ve Morgan uzun kış gecelerinin kadifemsi karanlığının bu iş için ideal olduğunu düşünüyordu. Belki bahara Sabrina da onun damgasını taşırdı.

Morgan gizliden gizliye bir kız evlat istiyor, ona erkek evlat verdiği takdirde Sabrina'yı eve göndereceğine dair aceleyle verdiği aptalca sözü yerine getirmek zorunda olduğunu düşünmek istemiyordu. Ona kalsa boy boy kız çocuğuna sahip olmayı tercih ederdi.

Şalına asılan minik siyah saçlı, mavi gözlü güzellikleri hayal ederken sırıtıyordu.

Tepeye vardığında adamlarının çoğunun neden erkenden yanından ayrıldıklarını gördü. Sabrina pelerinine sarınmış, küflü bir saman balyasının üzerinde oturarak, çevresi klan tarafından sarılmış halde, arp çalıyordu. Fergus kollarını savurarak neşeyle dans ederken, Ranald hırıltılı bir gaydayla tempo tutuyordu. Ranald kötü bir ses üflediğinde dinleyenler yuhaladı. Soğuktan yanakları kızarmış Enid ona oır teselli öpücüğü gönderdi.

Morgan bir çam ağacına yaslanarak karısının, klanı üzerindeki etkisini zevkle seyre daldı. Onlara MacDonnell'daki ilk gününden itibaren karısına hürmet göstermelerini emredebilirdi ama bu boş bir zafer olurdu. Zorlu tecrübelerle öğrendiği üzere, emekle kazanılan zafer tatlı bir zaferdi.

Sabrina tatlı sesiyle şarkısına başladı:

Tatlı William ıslık çalarak geldi
toprağı sürmekten.
Dedi, "Ey, karıcığım, ne haber
yemekten?"
Karısı ona işe yaramaz pis herif dedi:
"Yemek istiyorsan git de... "

"Atlı! Atlı geliyor Cameron'dan!" Bir oğlan paldır küldür, nefes nefese açıklığa girerek, bağırtısıyla eğlencelerim bölmüştü. "Cameron geliyor!"

On Sekizinci Bölüm

Morgan'ın adamları bir ömür silahlarını çekip siper almak üzere eğitildiklerinden, yine aynı tepkiyi verdiler. Ranald, Enid'e sarılıp yuvarlana yuvarlana onu güvenli bir yere götürürken Sabrina saman balyasının önünde şaşkın ve yalnız başına dikiliyordu. Daha önce dans edilip gülünen yerde şimdi sadece gerilim ve hızla yaklaşan nal seslerinin gürültüsü vardı.

Morgan içinden küfür etti. MacDonnell'ların önce ateş edip sonra samimiyetle özür dilemeleriyle tanındıklarını bildiğinden bahçeye koşup Sabrina'nın üzerine kapanmak için duyduğu yabani dürtüyü bastırdı. Emir verip onları ürkütme riskine bile giremedi, içinden söve söve ağır ve emin adımlarla tepeden indi.

Yalnız atlı meydana girdiğinde ona doğrultulmuş elli kadar silah olduğunu gördü. Morgan ta uzaktan, gelenin genç bir delikanlı olduğunu anladı. Geldiğini haber veren gençten belki bir iki yaş büyüktü.

Atlının duruşunu takip eden yoğun sessizlikte namlular doğruldu, eller okları çekti, kılıçlar kınlarından çıktı ve birkaç saniye önce neşeyle parlayan gözler kötü niyetle kısıldı.

Morgan, Sabrina'nın bu tuhaf hareketinin sebebini anlamak için ümitsizce adamların yüzlerine baktığını gördü. O yüzlerde ne bulacağını o çok iyi biliyordu. Bu ifadeyi onların yüzünde ve kendininkinde az görmemişti: Susamış toprağa dökülen kanm madeni

kokusu gibi ilkel ve dönüşü olmayan, çelik gibi sağlam bir ölüm vaadi.

Sabrina yüzüne titrek bir tebessüm kondurup eteklerini topladı. Morgan ne yapacağını anladığında içinden ettiği küfür tek bir sözsüz dua oluverdi.

Göğsü bir misket mermisi yahut okla delinmiş halde karlar üzerinde yatışını hayal etmek bile onu sendeletmeye yetmişti. Ama o kendini koyvermeyip yürüyerek aralarındaki mesafeyi kapatmaya devam etti. Birkaç metre sonra ona ulaşacaktı.

Sabrina Cameron atlısına yöneltilmiş bütün silahların önüne doğru atılırken Morgan ellerini ona uzattı.

Zorlama bir neşe sesini canlandırmıştı. "Aa, bakın! Memleketten Caden Cameron gelmiş! Fergus? Ranald? Gelin de sizi kuzenim Caden'la tanıştırayım. Uzaktan kuzenimin küçük oğlu. Çocukluğumuzdan beri arkadaşız, değil mi Caden? Mektup mu getirdin, yoksa sadece ziyarete mi geldin?"

Dizginler çocuğun huzursuz ellerinde titriyordu. Yüzü, koyu renk dağınık saçının altında bembeyaz görünüyordu; dondurucu havaya rağmen alnında terler birikmişti. Kalın sesi titriyordu. "Mektup getirdim, Bayan Sabrina. Ee, kalmak isterdim ama ne yazık ki vaktim yok."

Morgan, Sabrina'yı kolundan tuttu. Morgan'ı hayatta hiçbir şey böyle onun elbisesinin altındaki kolunun sıcak dokunuşu gibi rahatlatmamıştı. Gerçekliğinden emin olmak istercesine bu kolu sertçe sıktı.

"Aptal şey," dedi ağzının içinde. "Sende hiç..."

"...şeref yok mu? Şuur yok mu?" diye Sabrina lafı onun ağzına ükadı. "Bu delikanlıyı Cameron'a delik deşik ve eyerinden sarkar halde göndermek misafirperverliğe sığar mı?"

"Baban senin benzeri bir şekilde geri gönderilmeni de doğru bulmuyor olabilir." Morgan daha sonra intikamını alacağını belli eder biçimde başını sallayarak Sabrina'yı arkasına çekti. Sabrina'nın hafif titremesi cesaretinin bedelini ortaya koyuyordu.

Elçi, iri yarı Dağlı'yı görünce eyerinin üzerinde şöyle bir sallandı.

"Atla aşağı, delikanlı," diye buyurdu Morgan. "Vakit geç oldu, akşam yemeğini bizimle yer, yarın dönersin. O yol gündüz tehlikeli, geceyse ölümcüldür. "

Caden başını iki yana salladı. Ona göre MacDonnell'larla bir gece geçirmektense gece falan demeden kendini o yola vurmak daha iyiydi. "Hayır, teşekkürler, aç değilim, efendim."

Morgan oğlanın solgun renginden, onun akşam yemeğiyle birlikte öğlen yemeğini de kaçırma tehlikesiyle karşı karşıya olduğundan şüphelendi.

Morgan arkasına doğru çabucak ters bir bakış atınca bütün silahlar mahcup mahcup indirildi. Sonra aynı sert bakışı, *istersen itiraz et,* dercesine oğlana çevirdi. "Hem karım hem ben kalman için ısrar ediyoruz." Kaşını kaldırdı. "Karımı üzmek olmaz, değil mi?"

"Olmaz tabii, efendim, hiç olur mu?" Oğlan atından öyle bir telaşla indi ki az kalsın düşecekti. Morgan onu tuttu. Caden görevim hatırlayarak deri heybesinden Cameron mührüyle kapatılmış, krem rengi bir mektup çıkardı. "Bu babanızdan, Bayan Sabrina."

Sabrina tehlikeyi unuttu ve Morgan'ın arkasından uzanarak Caden'ın elinden mektubu kaptı. Onun özlem dolu bakışları Morgan'ın yüreğini parçalamışta. Sabrina mektubun dışındaki yazıyı incelerken güzel gözlerindeki ümit sönüverdi.

Sesinden hayal kırıklığı belli oluyordu. "Bana değilmiş. MacDonnell Klaru'nm reisine."

Mektubu Morgan'a verip arkasını döndü. Sabrina aralarından geçerken, diğer MacDonnell'lar saklanma yerlerinden çıktılar. Yüzlerinde Sabrina'nın gidişi üzerine duydukları şaşkınlık vardı.

"Sabrina?" dedi Enid müşfikçe, saç örgüsünden bir tutamı çekerek.

"Arpını unuttun, güzelim," diye arkasından seslendi Fergus, zarif çalgıyı koca pençesiyle kaldırarak.

Sabrina cevap vermeyerek yürümeye devam etti ve kilerin karanlığına karışıp kayboldu. Morgan sırtında tuhaf bir ürpertiyle titredi.

Kâğıdı tutan elini sıktı. Kahrolası Dougal Cameron! Kaleminin tek bir hareketiyle onları yine birbirine düşman etmişti.

Sabrina boş koridorlarda, molozların üzerinden aşıp ilerleyerek odasına vardı. Sığınağından hiç çıkmaması gerekirdi. Çıkmamış olsaydı şimdi bir oğlanın pervasızca, "Cameron geliyor!" diye bağırması üzerine Morgan'ın kabilesinin adamlarının gözlerinde beliren şüphe ve kana susamışlığı da görmemiş olacaktı.

Yıkılmış bir duvarın yanından geçti. Kırılmış taşın içinden soğuk bir rüzgâr esti ve Sabrina iliklerine kadar donarak titredi. Artık biliyordu ki MacDonnell'lar kendilerinin olam korumak için onu bir anda gözden çıkarırlardı. Aptallığından ve değersizliğinden utandı. Birkaç komik şarkı ve bir iki delidolu sevimli hareketle asırlarca süregelmiş nefret ve güvensizlikle savaşabileceğini sanacak kadar saftı.

Gerçek ona ağır bir darbe olmuştu. MacDonnell'ların inatçı kalplerini kazanmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın onu aralarına almayacaklardı. Yüreği acıyla burkuldu.

Morgan'ın gözlerinde aynı soğuk güvensizliği görmesine ne

kadar vardı? Adamlarından biri bağırsak iltihabına yakalanır yahut sarhoşken merdivenden yuvarlanırsa kimden şiiphelenecekti? Onun gözlerindeki aydınlık sıcaklığın soğuk bir gazaba dönüştüğünü görmek Sabrina'nın kalbini parçalardı.

Sabrina'nın arak kendine ait bir klanı yoktu. Babası ona yazmaya bile tenezzül etmemişti. Sabrina dışlanmış biri, Cameron ile MacDonnell arasındaki geçmişe dayanan düşmanlığın siyasal kefaleti ve Morgan MacDonnell'ın cinsellikteki ustalığının gönüllü kölesiydi.

Morgan'ın gelmesini bekleyerek odasını yalnız başına bir baştan bir başa adımlayıp dururken saatler geçmek bilmiyordu. Vakit gece yarısını epey geçtikten sonra bir zamanlar birbirlerine iyi geceler öpücüklerini verdikleri koltuğa kıvrılıp uykuya daldı. Gaydanın yaslı inlemeleri bölük pörçük rüyalarını dağıtarak onu uyandırdı.

Morgan'ın yumruğu Dougal'ın mektubunun üzerine inerek mührü çatlattı. Gaydanın haykırışı kulübenin penceresinden içeri giriyor, çıplak notaları güzellikleriyle Morgan'a sataşıyordu. Ah şu Eve! Felaket tellalı gibiydi; Morgan'ın babasının bir Cameron'a sevdalanma hatasını işlediğini sürekli olarak hatırlatıyordu. Angus'm sözleri Elizabeth'in güzelliğine dair, son hareketi de onun için kadeh kaldırması değil miydi?

Morgan bir sandalyeye çökerek başını ellerinin arasına aldı. Şafak sökmeden önceki karanlık, kulübenin civarını sarmıştı. Şüphelerini gidermek ya da doğrulamak için yapması gereken tek şey gidip Sabrina'dan ona mektubu okumasını rica etmekti. Onu durduran gurur değil, korkuydu.

Korku Morgan'a yabana değildi. Çok kere çekinmeden korkunun gözünün içine bakmıştı. Yedi Chisholm tarafından pusuya düşürüldüğü aysız gecede. Babasının ondan, klanının bir erkeğinin

kangren olmuş bacağını adamı sadece viskiyle uyuşturarak kesmesini istediği sabah.

Cameron bahçesinin güllerle donatılmış kameriyesine ilk defa adım attığında.

Ama bu korkuyu emirler yağdırarak hakimiyetine alamaz yahut bir kayıtsızlık kalkanı kaldırarak kendinden uzak tutamazdı. Uğrayacağı kaybı düşününce bütün vücudu kaskatı oldu. Ya Dougal fikrini değiştirdiyse? Bir MacDonnell'ın, prensesine layık olmadığını düşündüyse ve onu geri istiyorsa? Ya ona başka bir koca bulduysa? Mesela, onunla satranç oynayıp güzel düetler söyleyebilecek kültürlü bir beyefendi. Bu meşum sözleri Sabrina'nın hoş sesinden işitmek tam bir yıkım olurdu.

Kendi cehaletinden kahrolarak mektubu yırtarak açtı ve koyu mürekkeple yazılmış metne bakıp anlamaya çalıştı. Dougal kızını geri isteseydi, titrek bir delikanlı yerine, İngiliz askerlerini göndermez miydi?

Morgan kaim kâğıdı eliyle düzeltti. Mektubu hiç görmemiş gibi yapmak için çok geç değildi. Angus olsa hiç tereddüt etmeden böyle yapardı. Sabrina'nın haberi bile olmadan Cameron'lı çocuğu ortadan kaldırmaya muktedirdi. Highland yolları dar ve tehlikeliydi, sık sık kaza olurdu. Bir kurşun. Atın yanlış bir adımı. Buz tutmuş bir vadiye düşmek. Düşenin cesedi de bahardan önce bulunmazdı.

Morgan ocağa yürüyüp sinir bozucu mektubu alevlerin içine attı. Bir alev dili mektubu yalayarak kenarlarını kıvırıp kararttı.

Tam alevler mektubu tamamen yutacakken Morgan parmaklarını yakarak mektubu geri aldı. Kendinden nefret ediyordu. Karışım elinde tutmak için bu kadar alçalabileceğini görmek onu sarsmıştı. Tam Korkunç Halbert'a yakışacak bir davranış sergilemişti.

Sabrina'nın mektubu eline alırken gözlerinde beliren sevinçli

merakı ve ona olmadığını anladığındaki hayal kırıklığını hatırlayınca anladı ki asıl mesele Dougal'ın çağırması yahut Sabrina'nın ait olduğu zengin malikâneye dönmek için yanıp tutuşuyor olması değildi. Asıl mesele ken î korkaklığıydı. Onu bırakacak cesareti yoktu.

Dudaklarını büktü, mektubu şalının içine tıktı. Tuhaf sessizliğin içinde bir değişiklik olduğunu fark etti: Gaydanın alaycı nağmeleri susmuştu.

Sabrina akşam yemeğinde Morgan'ın karşısına oturup sessizce yemeğini didikledi, gece gelmemiş olmasından bahsetmemeye kararlıydı. Uzun gün boyunca dağ zirvelerinde kuluçkaya yatmış kar yüklü kasvetli bulutlara paralel olarak melankolisi de koyulaşmıştı. Hem Enid hem Alwyn gelip kapısını çalmış, ama o başının çok ağrıdığını söyleyerek onları göndermişti. Pugsley bütün günü duygu yüklü kestane rengi gözleriyle köşede yatarak geçirdi. Şimdi de arada kâbus görüyor gibi seğirip inleyerek uyuyordu.

Kaşığıyla çorbasını karıştırmakta olan Sabrina kirpiklerinin arkasından kocasını gözetliyordu. Hüzünlü gözlerinin kenarlarından ince yorgunluk çizgileri çıkıyordu. Her zamanki gibi yiyordu. Çorbasını kâseyi kafasına dikerek içiyor, etini parmaklarıyla yiyor, sonra parmaklarını yalıyor, ekmeğini bıçağını saplayarak ağzına götürüyordu.

Ama onu bir kere bile öpmemiş, *bacaksız* diye çağırmamış ve onu delirttiğini bildiği kavgacı sırıtışını göstermemişti.

Babasının mektubundan da söz etmemişti. Sabrina onun mektubu okuma bilen bir adamına okuttuğunu düşünüyordu. Ama evden bir küçük haber için bile yalvarmaktan kaçmıyordu. Babasının elçisi, heybesi Sabrina'nın son birkaç haftada annesine yazdığı mektuplarla dolu olarak, o sabah Cameron'a geri gönderilmişti. Bu mektuplarda babasından hiç söz etmiyordu.

Kocasının yüzündeki hissiz ifadeye daha fazla dayanamayarak hiç dokunmadığı çorbasını itti. "Bu akşam sana kitap okuyayım mı? *Roland'ın Şarkısı* olabilir yahut biraz daha *Beowulf?"*

Morgan elini şalının içine sokup çıkardı. Sabrina bu tuhaf hareketi yadırgamıştı. "Zaten başım ağrıyor, güzelim, başımın içini bir de o süslü laflarla dolduramam."

Sabrina kalkıp sinirli bir kedi gibi yürümeye başladı. "O zaman satranç oynayalım mı? Ya da sana yeni bir oyun öğreteyim. İskambil oyunu? İçinde şah ve vezir olmayan bir oyun olsun."

Morgan'ın acılı yüz ifadesi o kadar kısa sürdü ki Sabrina bunu kendisi hayal etmiş de olabilirdi. Morgan bıçağı masaya çarptı. "Aptalca oyunlar oynayacak havada değilim."

Onun aksi sözleri, Sabrina'nın boğazındaki, bütün gün yuttuğu çocuksu hayal kırıklığı düğümünü geri getirmişti.

Yüzünü saçının arkasına gizleyerek Fergus'ın gündüz kapısına dayadığı arpını aldı. Ama ruhuna da çöken ağırlıkla yüklü elleri tutuktu. Bir tırnağı tellere takılarak dibine kadar kırıldı.

Sabrina hiddetle lanet okudu. Sancıyan parmağını ağzına sokmuştu.

O anda Morgan yanına gidip parmağını kendi ağzına sokarak biriken kanı emdi. "İyi ki annen kötü söz söylediğini duymadı. Brian daha hafif bir küfür ettiğinde ağzının merhemle ovulduğuna şahit olmuştum."

Sabrina onun güzel dudaklarının teni üzerindeki erotik oyununa dayanamayarak parmağım hızla geri çekti. Huysuzluk ettiğini biliyordu ama umurunda değildi. "Eminim bu duvarlar benim masum sövgümden daha beter zulümler görmüştür." Morgan'ın şaşkın bakışlarından kaçarak pencereye gitti. "1465 işgali unutulur mu hiç, Cameron'lar atalarınızı aç bırakmıştı da nihayet birbirlerini yemek zorunda kalmışlardı."

Morgan kaşlarını çattı. "Evet, belki insan etini o zaman sevmeyi' başlamışızdır."

Onun yumuşak, acı sözlerini duyabilmek için başını uzattı. 'Desene kalbim ne lezzetli bir lokma olur." Gözleri Cameron'a giden kıvrımlı yola dalmıştı.

Morgan çelikten bir ilgisizlik kalkanının arkasına gizlendikten sonra, "Eve gitmek ister misin, Sabrina?" diye sordu.

Sabrina'nın nefesi boğazına takılıverdi. Bir an kalbinin durduğunu sandı. Ama çalışmaya devam ettiğinde bu onu rahatlatmadı. Morgan ondan bu kadar çabuk mu sıkılmıştı? Onu memnun etmek için bulunduğu acemice girişimler sadece iştahını kabartmaya, daha kötüsü ondan sıkılmasına mı yaramıştı? Belki baştan beri niyeti buydu; onun uysal vücudundan cinsel intikamını aldıktan sonra onu gönüllü bir MacDonnell fahişesi olarak lekelenmiş halde babasının yanma geri göndermekti. Sabrina büyük bir ıstırap içinde kollarını bedenine sardı ve bu teklifi serinkanlılıkla kabul etmek için cesaret ve gururunu pekiştirmeye çalıştı.

Morgan çıplak ayaklarıyla ona arkadan yaklaştı ama ona dokunamadan Sabrina gözleri safir gibi parlayarak ona doğru döndü. "Bana dokunma! Artık buna gerek yok. Ne yazık ki kıymetli barışınızı sağlamlaştıracak bir varis edinmek için girişimlerinizde hem seni hem babamı yarı yolda bıraktım. *Çocuk yok."*

Morgan önce hayalkırıklığma uğrasa da sonra sevindi. Sabrina Cameron'ı özlemiyordu. Onun çocuğuna hamile kalamadığı için üzülüyordu.

"Ne zaman öğrendin?" diye sordu.

Sabrina başını eğdi. "Bu sabah."

Morgan onu kucaklayarak yatağa götürdü. Kalçası onunkine değecek şekilde yanma oturdu.

"Hasta mısın, güzelim? Canın yanıyor mu?"

Sabrina yanağındaki gözyaşını çabucak sildi. Utanması gerek tiğini biliyordu. Böyle şeyleri annesinin dışında kimseyle konuşmamıştı. Ama Morgan'ın sevecen ilgisi insanı gevşetiyordu. Konuşmayı beceremediği için başım sallayıp eliyle hafifçe alnına vurdu.

Morgan muazzam bir itinayla onun şakaklarını ovdu. Masajla birlikte Sabrina'nın gerilimi boynundan ve omuzlarından çıkıp gitmişti.

"Başka neresi?"

Sabrina mahcup bir edayla karnını gösterdi. Morgan onun yanına uzandı ve avucunun içiyle Sabrina'nın karnını ovarak ağrıyı hafifletti.

Nihayet dirseğine dayanarak ciddi bir yüzle onu seyretmeye koyuldu. "Başka?"

Sabrina elini yumruk yaparak kalbinin üzerine koydu. Bir tek oranın ağrısını dindiremeyeceğini düşünüyordu. Ama yanılıyordu.

Morgan dudaklarını onunkilerin üzerine koyarak küçük sürtünmeler ve ısırıklarla onları aralayarak dilini içeri soktu. Diliyle içeride çalışırken bile diğer yandan sabırla elbisesinin minik düğmelerini açıyor, dolgun göğüslerini dışarı çıkarıyordu. Başını eğip ateşli bir şekilde emmeye başlayınca vajinası hazdan kasılan Sabrina'nın elleri onun ipeksi sarı saçlarına dolandı.

"Morgan!" dedi nefes nefese. "Anlamıyor musun? Bunu yapmana gerek yok. Şu anda beni hamile bırakamazsın."

Morgan'ın elleri önlüğünü yukarı kaldırdı, ağır etekliğini kalçalarından aşağı sıyırdı. Gözlerindeki ateşli bakış Sabrina'nın nefesini kesmişti. "Mutlu et beni."

Sabrina bu sözlerle şaşkına döndü. Morgan MacDonnell gururunu bırakmıştı. Sabrina'nın ruhuna sevinçli bir zafer duygusu

yayıldı. Bu muhteşem, kibirli adam onu erkek evlattan daha çok arzuluyordu.

"Emin misin?" diye fısıldadı. Morgan'ın dudakları yeniden onunkileri bulduğunda vücudunu ona doğru büktü.

Morgan başını kaldırarak ona arsızca göz kırptı. "Sen daha MacDonnell düsturunu öğrenmedin mi, güzelim? Aslı Keltçe'dir ama anlamı aşağı yukarı şöyle: 'Kazanmaya değer her savaş için bir parça kan dökmek gerek.'" Gözleri yaramaz bir ifadeyle parladı. "Özellikle de dökülen kan senin değilse."

Sabrina boş yatakta uyandı. Karmakarışık saçlı başını çevirdiğinde Morgan'ı şalı beline sanlı halde, masada oturur buldu. Yanan tek mum gölgeleri köşelere sıkıştırırken, onun eğik başına sarı bir parlaklık yansıtıyordu.

Sabrina yataktan çıkıp sessizce yanına gitti. Üzerinde, vücutlarının harareti onun titremelerini kesemediğinde Morgan'ın üzerine giydirdiği yün gecelik vardı.

Morgan'ın önünde çocuklar için bir alfabe kitabı açık duruyordu. Sabrina'nın küçükken en sevdiği kitaptı ve MacDonnell çocuklarına okumayı öğretmek için bunu kullanmayı planlıyordu. Her bir harf egzotik bir hayvanın güzel bir ahşap oymasıyla temsil ediliyordu. Morgan kitabın sayfalarıyla bir deste kırışmış kâğıdı karşılaştırırken dudaklarını oynatıyordu.

Sabrina elini onun omzuna koydu. Morgan irkildi ve aceleyle kitabı kapattı.

Sabrina heyecanla çarpan kalbini tuttu. "Annem bir MacDonnell'a asla arkadan yaklaşma demişti."

Morgan ona ters ters baktı. "İyi demiş. Dua et, üzerine atlamadım."

Sabrina kıkır kıkır güldü. "Sanırım bunu zaten yaptın."

Morgan bakışlarıyla ona unutmadığını söylüyordu. Sabrina parmaklarının üzerinde yükselerek Morgan'ın omzunun üzerinden baktı. Morgan elini kâğıdın üzerine kapattı, sonra yumuşadı. "Of, kahretsin, bu saçma şeyi okuyamıyorum."

Fare çiğnemiş gibi buruşuk bir kâğıdı gösterdi. Sabrina avucuyla kâğıdı düzeltirken Cameron mührü elinin içinde ufalandı. Kalbi heyecanla çarpmaya başlamıştı.

Morgan yorgun bir tavırla gözlerini ovdu. "Anladığım kadarıyla, baban, bir bizon ve bir timsahla birlikte, fillerini almak için MacDonnell'a geliyor."

Sabrina gülmesini tutarak merakla mektubu okudu. "Hayır. Babam, Brian ve Alex'le birlikte buraya geliyor. Enid'i almak ve bizim kan koca olarak nasıl olduğumuzu görmek istiyorlarmış."

Morgan çenesini sıvazladı. "Beni kontrol edecekler, ha? Bu zamana kadar iyi dayandı uyanık pe..." -Sabrina'nın kınayan bakışını görerek hemen boğazım temizledi- "pederin. Ne zaman geliyorlarmış?"

"Noel'den evvel." Parmağının ucunu sayfanın altına indirdi. Sesine bir şaşkınlık gelmişti. "Beni unutmamış."

Morgan çocukça bir kıskançlıkla, karısının yüzüne böyle berrak bir sevinci getirenin kendisi olmasını istedi. "Ne diyor, güzelim?"

"Annemin en sevdiği şiirlerden biri." Sabrina babasının gizemli mesajının MacDonnell inanana bu kadar uygun düşmesine şaşarak kocasının dikkatli gözlerine baktı ve "Gülü seven dikenine katlanır," diye fısıldadı.

On Dokuzuncu Bölüm

Sabrina mücadele halinde bir reisin acımasızlığıyla MacDonnell'lan ailesini ağırlamaya hazırlıyordu. Homurtu ve şikâyetleri tasasızca kulak ardı ediyor, bunların korkudan kaynaklandığını biliyordu. MacDonnell'lar zengin Cameron reisinin onları beğenmemesinden, fakirliklerinden, cehaletlerinden ve kabalıklarından ötürü alay konusu olmaktan korkuyorlardı.

Sabrina annesinin hazırlamış olduğu sandıkları onun basiretine mecburen şükrederek karıştırdı ve her birinde onları yüreklendirecek birer küçük eşya buldu.

Fergus'a fildişinden güzel bir büyüteç, Alwyn'e ise pirinçten bir yüksük düşmüştü. Alwyn hemen yüksüğünü kullanacak bir yer bulmuştu; Fergus büyüteçli serseri gözüyle başka kızlara bakmaya kalkıştığında onunla kafasına vuruyordu.

Sihirli sandıkların dibinin görünmesinin yakın olmasından korkan Sabrina ile Enid kendi gardıroplarını talan ederek eteklik-lerden elbiseler, külotlardan başlıklar ve Enid'in bir balo tuvaletinin kabarık eteğinden kumaş terlikler diktiler.

Mutfağa hükmeden huysuz yaşlı kadın bile Sabrina'nın jartiyerinden bozma bir boyun bandını gururla takıyordu. Eve ise Sabrina'nın tekliflerine kayıtsız kalmıştı. Sabrina ona hediye ettiği altın tarağı kirli bir kar yığınının üzerine atılmış halde buldu. Sabri-

na başını salladı; Morgan'ın, tanıdığı en inatçı MacDonnell olduğu yönündeki düşüncesi değişmiş bulunuyordu.

Kalenin merdivenleri süpürüldü, kararmış meşale halkalarının örümcek ağları temizlendi ve duvarlardaki delikler eski püskü duvar haklarıyla kapatıldı.

Morgan dar koridorlardaki molozları temizlemekle geçirdiği bir günün akşamı geç vakit odaya dönmüştü. Kumaş yığınlarının üzerinden atlayarak karısının yanma vardığında onun, elinde iğneyle, ateşin karşısında uyuyakaldığını gördü. Gözlerinin altı morarmıştı.

Morgan onun bunların hiçbirini kendisi için yapmadığını düşündü. Babasına kanıtlayacak bir şeyi yoktu. Bu kadar yorgunluk kocasının, babasının karşısında, aralarında kıskançlık yahut utanç gibi engelleri olmadan, başı dik durabilmesi içindi.

Morgan'ın içi sıcak duygularla dolmuştu. Dougal'ın onları ziyarete geleceğini öğrendiğinden beri karısıyla daha sık birlikte oluyordu. Onun artık bir Cameron değil, onun kadını olduğunu hatırlatmaya yönelten ilkel güdüyle hareket ederek onunla bolca sevişmişti. Onun, altında erirken attığı çığlıklar Morgan'a müzik gibi, onları birbirlerine bağlayan vahşi, tatlı gücün tasdiki gibi geliyordu. Tohumlarını onun ince vücuduna ekmek, bir kız çocuğu sahibi olmak için yanıp tutuşuyordu.

Özlem duygusuna biraz suçluluk duygusu karışmıştı. Onunla zarar vermeyen bir vahşilikle sevişmiş ama henüz ona yüreğini açmamıştı. Kendi korkaklığından utanıyordu.

Onu rahatsız etmeden yatağa taşıyıp uykusuna devam etmesine izin verme konusunda kendine güvenmeyerek kollarına aldı, soma çocuk gibi göğsüne bastırarak oturdu. Sabrina mutlu mutlu iç geçirerek yanağını onun şalına sürttü.

Morgan yanağını onunkine yasladı. "Benimle iftihar edeceksin, güzelim. Tanrı'nın huzurunda yemin ederim ki, benimle gurur duyacaksın." Sonra hafifçe alnından öptü ve Sabrina'nın yarım ömür işitmeyi beklediği sözcükleri fısıldadı.

Sabrina yüzüne yoğun bir is bulutu çarpınca sövdü. Süpürgeyi bırakıp öksürerek, gözlerini ovuşturarak, şöminenin içinden elleriyle dizlerinin üzerinde geri geri çıktı. Pugsley aldığı her nefes son nefesi olacak gibi inleyerek yatağın altına kaçtı. Odanın kapısı hızla açıldı.

Morgan şaşkın şaşkın Sabrina'ya baktı.' "Affedersin. Karımı arıyordum."

"Morgan!" Sabrina'nın sinirli nidası Morgan'ın geri geri giden ayaklarını durdurmuştu.

Morgan karısının yanına gidip gözlerinde telaşlı bir ifadeyle onu ayağa kaldırdı. "Tanrı aşkına, kadın! Baban her an gelebilir. Niyetin, adama seni temizlikçi yaptığımı düşündürtmek mi?"

Sabrina ellerini kalçalarına koydu. "Bacalanmzı yüzyılda bir temizleme zahmetine girseydin, ben şimdi bu durumda olmazdım."

İkisi de bugünün birbirlerine karşı yeni keşfettikleri duygularının klanları arasındaki eski düşmanlığa dayanıp dayanamayacağının ortaya çıkacağı gün olduğunun farkında olarak birbirlerine dik dik baktılar. Sonra Morgan'ın sert dudakları seğirmeye başladı. Sabrina el aynasını alarak yüzüne baktı. Mavi gözlerinin öfkeli parlaklığı dışında yüzü kapkara olmuştu. Temiz geceliği yol yol lekelenmişti.

Kıkır kıkır güldü. Aynaya bakmayı sürdürerek ıslak bir bezle yüzündeki kurumun kabasını aldı. "Benim daha iyi bir fikrim var. Beni zindanına kapatıp boş zamanlarında zorla sahip olduğunu söyleyeceğim."

"Aklıma gelmedi zannetme." Tek kaşını havaya kaldırdı. "Belki baban gittikten sonra..."

Sabrina, kalp atışı hızlanarak aynada kocasını baştan aşağı inceledi. Şalı yeni yıkanmış ve şık resmi tarzda katlanmıştı. Tabanları aşınmış cilalı bir çift çizme bile giymişti. Onun hem erkeksi gösterişi hem de babasını etkileme çabası Sabrina'yı duygulandırmıştı.

Gözleri aynada buluştu. "Onay veriyor musun?" dedi kaygısızca.

Sabrina kocasından bir şey öğrendiyse o da bazen hareketlerin sözlerden daha manidar olduğuydu. Kendini kollarına atarak onu koltuğa devirdi. Kollarında adeta eriyerek onu ne kadar onayladığını gösterirken, kapı hafifçe vuruldu.

Morgan onu adeta kucağından yere atarak ayağa fırladı ve şalını çekip düzeltti. "Ne çabuk geldi namussuz, yahu?"

Ama gelen kafasını kapıdan içeri uzatmış olan Ranald'dı. Koyu renk saçları tutam tutam havaya dikilmişti. Esmer yüzünün rengi atmıştı. "Ağılda sorun çıktı, Morgan. Senin inatçı koyunlardan biri kaçıp göldeki buzun içine düştü. Beline bir ip doladım ama onu çekip çıkaramıyorum."

Sabrina, Ranald'ın her zamankinden daha sinirli davranışlar sergilediğini fark etmişti. Belki de onu kıvrandıran, Sabrina'nın, Enid'i babasından istemenin onun görevi olduğuna dair imalı sözleriydi.

"Tanrı cezasını versin!" Morgan'ın gözlerinde sarih bir kaygı vardı. "Baban geldiğinde onu karşılamak istiyorum, aptal koyunun tekiyle boğuşamam şimdi."

Ranald'ın sözleri, ağzından taşan sel gibi dökülüyordu. "Çok kötü bir şeyler mızıldanıyordu. Bence hemen gelsen iyi olur. Sen gelene kadar başını buzun üzerinde tutmaya çalışacağım."

Ranald çıkıp giderken, Morgan kararsızca elini saçından geçirdi. Hayvanın can çekiştiğini bilmenin sıkıntısı yüzüne yansıyordu.

"Gitsene," diye buyurdu Sabrina, eliyle kolunu okşayarak. "Babam senden önce gelirse, ona izah ederim. Babam kayıp koyunları kurtarmak gerektiğini düşünür."

"Emin misin? Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum " Onun yüzüne dikkatlice baktı. Sabrina ise neşeli gülümsemesinin hayal kırıklığını saklamasını umuyordu.

"Git," diye ısrar etti, onu çelik gibi göğsünden iterek. "Zaten biz MacDonnell'lar başımızın çaresine bakmayı biliriz."

Sabrina ondan sert hatlarını yumuşatıveren gevrek sırıtışlarından birini bekliyordu. Bu hüzünlü nazarın çarpıcılığına hazırlıksız yakalanmıştı.

Morgan onun ensesini avucunun içine alarak ateşli bir öpücükle dudaklarını yoğurdu. "Evet, güzelim. Bunu hiç unutma."

"Unutacağımı hiç sanmam, aşkım," diye fısıldadı o gittikten sonra.

Sabrina şömineyi süpürüp giyinmesi gerektiğini biliyor ama saadetinin tadını çıkarmak için bir saniyecik kaytarmaktan kendini alamıyordu. Pencerenin dışındaki acımasız, göz alıcı dünyanın güzelliğiyle büyülenerek, kurdele gibi dar yola baktı ve "Cameron geliyor!" diye sevinçli haberi ilk verenin kendisi olabilme ihtimalini merak etti. Çarpık pencere gözlerinin kenarlarından dondurucu soğuk içeri sızıyordu ama Sabrina'nın içi yüreğinde taşıdığı gizli hediyelerle sımsıcaktı.

Morgan aşağıda belirdi, yolun kenarından başlayan çayıra doğru akan suyu yürüyerek geçti. Buzlu bir parçanın üzerinde dengesini kaybedip düşecek gibi olarak kaydı. Sabrina soğuk havaya savrulan renkli küfürleri düşünerek gülümsedi. Beklenmedik gözyaşları

gözlerini yakıyordu. Sevdiği adam cilalı çizmeler giymiş medeni bir reis değildi ama sıkışmış koyunu kurtarmak için karların içinde homurdanarak yürüyen bir devdi.

Morgan bir tepenin ardında kaybolunca Sabrina'nın arzuyla bakan gözleri tekrar yola kaydı. Hayatta en çok sevdiği iki adam yeni bir başlangıç yapmak üzere yeniden bir araya geleceklerdi. Birine kalbini verecekti. Diğerini bağışlayacaktı. Geçen hafta babasına bir düzine mektup yazıp hepsini yırtmış, nihayet, babasının onunkilere çok benzeyen mavi gözlerine bakarak, yaptığı seçimin zorluğunu anladığını söylemenin daha yüreklice olacağını düşünmüştü.

Sonuçta Dougal, kızını bir canavara değil canavar kılığındaki bir prense vermişti.

Sabrina birden saadetlerini paylaşmak hevesiyle yoğun bir koşturmaca içine daldı. Ocağı süpürdü ve yeni bir ateş yaktı. Elleriyle yüzünü iyice yıkayıp fildişi rengi, son derece sade bir elbise giydi. Eteklerini silkelerken, babasıyla ağabeylerinin, onun iç etekliğiyle korse giymemiş olmasından çok utanmamalarını umdu. Brian, Alwyn'in, biçimli vücuduna kız kardeşinin eski iç çamaşırından başka bir şey giymediğini fark ettiğinde Fergus bir rakiple karşı karşıya kalabilirdi.

Son saç kurdelesini de birine vermiş olduğundan, gidip Enid'den bir tane ödünç alacaktı. Morgan onun açık bırakılmış saçlarını ellerine dolamayı çok sevse de Sabrina onun gibi evli, ağırbaşlı bir kadına ağır bir modelin daha çok yakışacağını düşünüyordu. Kendi kendine gülerek kapıyı açtı.

Eve kollarını kavuşturmuş, buğulu gözlerinden neşe saçarak yolunda dikiliyordu.

Eve'in mutlu hali Sabrina'yı korkutmuştu. Gayriihtiyari, adımını geriye doğru atarken, dişsiz Pugsley'nin onu korumasını dahi diledi. Eve bu fırsatı değerlendirerek odanın içine adımını attı.

Sabrina kadının şalının küflü kokusu üzerine burnunu kıvırdı. Kendini, ona tepeden bakan kadının karşısında dik durmaya ve gözlerine çekinmeden bakmaya zorladı. "Senin felaket haberlerini dinleyecek ne sabrım ne de zamanım var, Eve. Morgan'ın gününü mahvetmene de müsaade etmeyeceğim."

Eve dişlerini göstererek sırıttı. "MacDonnell'larm gününü hiçbir şey mahvedemez. Bir daha böylesi görülmeyecek."

"Bir konuda hemfikir olduğumuza sevindim. Klanınızı geleceğe taşıyacak Morgan gibi zeki bir adam başınızda olduğu için şanslısınız."

"Evet, pek de parlak ve güzel bir gelecek! Ah, Angus yaşasaydı da görseydi." İfadesiz gözleri ruhunun daha da ürpertici boşluğunu yansıtıyordu.

Sabrina beklenmedik keşifle ürperdi. "Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun, Eve?" diye dayanamayarak sordu usulca. Haftalardır bu soru aklını kurcalıyordu. Cameron'ları aklarsa bu hem Morgan'a hem de babasına en büyük hediye olurdu.

Eve omuz silkti ve topal ayağını sürüyerek odanın içinde yürümeye başladı. "Kazaydı. Bıçağım kayıverdi. Hızlı ve temiz. Hiç acı çekmedi."

Sabrina ani bir mide bulantısını yutkunarak bastırdı. "Morgan'a benim söylememi ister misin?"

"Bilmediğini mi sanıyorsun?" diye söylendi Eve. "Angus yığılırken, onun yüzünü görmedin mi? Yüzündeki şaşkınlık mıydı yoksa bıçağın yanlış adama girmesinin şoku muydu? Bıçak babana saplanacaktı. Aç o masum mavi gözlerini, güzelim. Bu klanda zeki olan zaten Morgan'dır. Korkunç ve harikulade bir zekâsı vardır. Cameron'ın güçlü ağasını öldürmek onun fikriydi ve bugün bu işi bitirecek olan da odur."

Oda Sabrina'nın etrafında fırıl fırıl dönüyordu. Tutunmak için elini uzattı ama tutunacak bir şey bulamadı. Dört asırlık şüphe ve ihanetten başka hiçbir şey. Angus öldürülmeden birkaç dakika önce Morgan'ı annesinin oturma odasında bulmuştu. Morgan hakikaten huzur mu arıyordu yoksa amacı, adamları babasını öldürürken bulunduğu yeri belli etmek miydi?

Sabrina, Ranald'ın birkaç saniye önce, yuvalarından çıkmış gözleriyle gelip onu çağırışını hatırladı. Morgan'la bahçeye çıkıp babasını kan koca olarak yan yana karşılamayı planlamışlardı. Şimdi Morgan gitmiş, onu Eve'in insafına bırakmıştı.

Biz MacDonnell'lar başımızın çaresine bakmayı biliriz, diye takılmıştı ona Morgan.

Bunu hiç unutma, güzelim.

Morgan'ın bu sözleri bir vaat miydi yoksa uyarı mı?

Dudaklarının tadını hâlâ kendi dudaklarında duyuyordu. Böyle tatlı, bu kadar sevecen bir öpücük bir haine ait olamazdı. Sabrina sırtını doğrulttu. Birinin inanması, geçmişin önyargılarını bir kenara atarak ancak kör inanan incecik ipine bağlı bir geleceği savunması gerekiyordu.

Babası becerisine güvenmeseydi onu bu iş için seçmezdi.

Sabrina dosdoğru Eve'e baktı, konuşurken sesi yumuşak ama inanç doluydu. "Yalan söylüyorsun. Sen ve kurnaz Angus'ın böyle bir tuzak kurmuş olabilirsiniz ama kocam bir adamı arkadan bıçaklamaya *yahut* pusuya düşürmeye tenezzül etmez. Eğer birinin ölmesini isterse öldürürken gözlerine bakacak kadar gururludur. O şerefli bir adamdır."

"O aptalın teki!" Eve'in acı isyanı üzerine Sabrina'nın içinde kabaran hararetli zafer duygusu damarlarım dağladı. Eve korkuyla sonraki sözlerini seçerek söyledi. "Morgan'ın gözünü senin o süs-

lü eteğinin altındaki kör etmiş. Ben bu klan için çok emek verdim, öyle direnmeden Cameron'lara yar etmem. Bu düşüncemde yalnız da değilim. Bazılarımız hayatını koyun güdüp tavuk yolarak geçirmekten memnun değil. Savaşmak bizim ruhumuzda var; Morgan savaşacak kadar erkek değilse bile, öyle olanlarımız da mevcut. O seçimini yapabilir. Ya silahlarımızla ayakta duracak ya da silahlarımızın altına düşecek."

Sabrina pencereye kaçamak bir bakış attı. Dağ yamacındaki yoldan köşeyi dönüp ortaya çıkan bir sıra atlıyı görünce nefesi boğazına takıldı. Babası, ağabeyleri, Cameron topluluğu karlı ufukta bir siyah nokta gibi görünüyordu.

Kapıya doğru fırladı. Ama ondan önceki bahtsız Grant kızı gibi Sabrina da, kocasının o çok sevdiği saçlarının ihanetine uğradı. Eve elini mengene gibi onun saçlarına dolayarak onu geri çekti. Acıdan Sabrina'nın gözlerinden yaş gelmişti.

Saçlarını bırakmadan onu önüne katarak pencereye götürdü ve pencereyi hızla açü. Soğuk hava yüzlerine tokat gibi çarpti. Eve onu, saçlarını sertçe çekerek diz çökmeye zorladı. Sabrina acıdan bağırmamak için kendiyle mücadele etti. Elleri pencere kenarına kenetlenmişti. Bu kindar mahlukun önünde diz çökmeyi reddediyordu.

"Seyretmeni[1] istiyorum, kızım. Tıpkı benim hayatımı harcayışım gibi sen de hayallerinin gözlerinin önünde yok oluşunu seyret." Eve onu ileri doğru iterken Sabrina pencerenin kenarına yapışmıştı. Aşağıdaki parke taşları adeta ona doğru geliyordu. Başı dönmeye başladı. "Ailesinin katledildiğini seyrettikten sonra metanetsiz gelininin de; onun gelip bizzat öldürmesini beklemek yerine oracıkta kendi hayatına son vermeyi seçmesi Morgan'ı şaşırtmayacaktır."

Sabrina'nın üzerine kör edici bir sükûnet gelmişti. Eve'in deli olduğunu anlayarak, döven rüzgâra karşı gözlerini kapattı. Kadının Angus'ı kazara öldürmesi, ve MacDonnell Klanı'na kar-

şı duyduğu hastalıklı bağlılığı aklını oynatmasına sebep olmuştu. Cameron'lardan intikam almak için her şeyi, Morgan'ı dahi feda etmeye gönüllüydü.

Sabrina'nın gözünün önünde sarsıcı canlılıkta hayaller beliriyordu. Onu havada fırıl fırıl döndüren babası. Onu gıdıklayan Brian. O, minik tombul elleriyle beceremeyince düğmelerini ilikleyen Alex. Karın içinde kan lekeli cesetler. Eve'in korkunç intikamının feci akıbetiyle karşı karşıya kalmış Morgan. Döndüğünde karısını parke taşlarının üzerinde yatarken bulan ve o korkunç anda, karısının şüpheye düştüğüne, ondan korkusunun sevgisinden ağır bastığına inanan Morgan.

"Hayır," diye fısıldadı, gözlerini açarak.

Ensesindeki kopana baskıya aldırmayarak Eve'e doğru sıçradı. Eve bozulan dengesini bulmak için onu bırakarak kollarını beyhude havada salladı. Sabrina onu itip geçti ve bir sandalye Eve'in ağırlığı altında parçalandığında dahi dönüp geriye bakmadı. Kadının engellenmiş öfke iniltisi arkasından geldi.

Sabrina merdivenlerden aşağı uçarak indi. Morgan'ın ataların kan ve teriyle lekelenmiş taş duvarlar, onun zayıflığına, yüzyıllardır süregelen duygusuzca vahşet karşısında bir kadının kalbinin bir fark yaratacağına dair aptalca iyimserliğine gülüyor gibiydiler.

Yan tarafına bıçak gibi bir ağrı saplandı. Zihninde uyanan tereddütlü haykırışları ve korku çığlıklarını duymazdan gelerek koşmaya devam etti. Morgan'ın adamlarından hiç kimse ona şu anda yardım edemezdi. Eve'in onlardan kaçım planına göre tuzağa düşürdüğünü bilemezdi. Anlatacak zamanı yoktu, ayrıca onların kendi klanlarından bir kadın yerine onun sözüne inanacaklarından şüphesi vardı.

Karlı bahçeye çıkarak derin derin nefes aldı. Morgan'ı uyarması gerekiyordu. O, meydana gelecek felaketi önleyebilecek tek kişiydi.

Çayıra Morgan gibi ormanın içinden gitmek yerine çayırın kenarındaki yoldan gitmenin daha kestirme olacağını bildiği için ahırlara doğru ilerlemeye başladı. Bu sırada pabuçlarını kuvvetli bir akıntıya bıraktı. Ahıra vardığında iki eliyle hızla kapıyı açtı.

Aceleyle atlan gözden geçirirken, atların sıcak kokusu onu sarmıştı. Onlar da uysal gözlerle ona bakıyorlardı. Sabrina donuk tüylü derilerinin altından kaburgaları sayılan atların çoğunun yetersiz beslendiğini ve bunun düşüncesizlik yahut zalimlikten kaynaklanmadığını, mecburen böyle olduğunu biliyordu. Morgan bir atın açlıktan ölmemesi için kendisi açlıktan ölmeyi göze alırdı.

Bir çift demir naili toynak onun dikkatini çekmek için arkasındaki duvardan kıvılcımlar çıkarınca Sabrina korkarak geri çekildi.

Pookah cüretkârca yelesini savurdu. Gözlerinde de aynı cüretkâr ifade vardı. Parlak tüylerinin altındaki kaslar dalgalandı. Dalgalanan burun deliklerinden buhar püskürtünce attan çok bir ejderhaya benzedi.

Sabrina kararlı bir şekilde gözlerini kıstı. Korkularının derinleşmesine fırsat taramayarak eteklerini topladı ve koşarak Pookah'nın yanma gidip çıplak ayakla ve eyersiz, onun pürüzsüz sırana bindi. Bacaklarını atın karnına doladı ve, "Deh!" diye bağırarak onun titreyen böğürlerini topuklarıyla dürttü.

Pookah'nın vücudu tamamen kayıtsızdı. Heykel gibi dikiliyor, ne zıplıyor, ne titriyor, hatta Sabrina'ya göre ne de nefes alıyordu. Küçükken annesinin ısrarla binmesini istediği şişman, sakin midilli kadar uysaldı. Sabrina buraya kadar geldikten sonra yine inatçı bir MacDonnell tarafından alt edildiğine inanamıyordu.

"Kahrolası at!"

Topuklarım yine kanıma geçirdi, ama Pookah onun hareketleri ve sövgüieri karşısında hareketsiz kalmaya devam ediyordu. Sabri-

na geleceğinin kaybolup gidişini seyrederken, hep tekrar eden hayaller de görüyordu.

Morgan'la aralarına demir parmaklıklar giriyordu. Morgan klanından adamların yüreklendiren tezahüratlarının tesiriyle onu bir tokatla babasının salonunda yere deviriyordu. Angus sırtında elmas saplı bir kamayla ileri doğru fırlıyordu. Gözlerinden öfke ve ıstırap saçan sarı saçlı bir çocuk onu yaprakların içine itiyordu.

Sövgüleri dindi. Bacakları yorgunlukla gevşedi. Yüzünü Pookah'nın sert yelesine gömerek gözlerinden çaresizlik gözyaşları dökerken, "Ah, Tanrım. Ah, ne olur, yine olmasın..." diye fısıldadı.

Pookah da onun gözyaşlarından en az efendisinin etkileneceği kadar etkilenmişti. Hafifçe kişneyerek alacalı başını arkaya savurdu. Sevinmeye korkan Sabrina, kollarını açık kapıya doğru koşmaya başlayan hayvanın kaygan boynuna sardı. Yeri döven toynaklarının arasında karlar havaya savruluyordu. Sabrina'yla Pookah yanlarından yıldırım gibi geçerken, kaleden çıkan adamların yüzlerinde şok ifadesi vardı.

Sabrina herkesin kaderim ellerinde tutan adamı ararken yan yatarak girdiği buzlu yolda gözlerine kaçan kar yüzünden önünü göremiyordu.

Morgan beline kadar gölün buz gibi sularının içindeydi ve uyuşmuş kollarını korkmuş koyunun beline sarmıştı. Geldiğinde ne Ranald ne de ip vardı. Kuzeninin tembelliğine lanetler okuyarak dakikalarca gölü kaplayan kaim buz tabakasını kırmaya çalışmış, soma da soğuk suya girmişti.

Koyunun başını suyun üzerinde tutmaya çalışarak kıyıya doğru yürüyordu. Zavallı koyunun melemesi kulaklarım sağır etmişti. Salladığı toynağıyla bacağım çizdi.

"Sakin ol, güzelim," diye mırıldandı, kalçalarını daha emniyetli bir konuma getirerek. "Beni bir daha böyle çizersen, kayınpederime bu gece koyun eti ziyafeti çekerim, ona göre."

Koyunu sudan çıkarırken ıslak şalı bacaklarına dolanıyordu. Karların üzerine diz çöküp titreyen hayvana sarılarak hem onu hem kendini ısıtmaya çalıştı.

"Tamam," diye yatıştırdı onu. "Kurtuldun ve birazdan kuruyacaksın. Kendim için aynı şeyi söyleyemiyorum." Morgan koyunu bıraktı, koyun minnetini göstermek için geriye doğru bir bakış bile atmadan koşarak gitti.

"Dişi işte, n'olacak," dedi Morgan, dalgınca başını sallayarak. Ayağa kalktı, berelenmiş ellerini gerdi. Tek çift çizmesine sular dolmuş, ayakları uyuşmuştu. Gözlerini kısarak çayıra bitişik uzak yola baktığında güneyden bir takım atlının gelmekte olduğunu gördü.

Omuzları çöküvermişti. Şöhretli kayınpederini sırılsıklam, saçları dağınık, şalı çamur içinde karşılayacaktı. Birden üzüntüsü keyfe dönüşüvererek, kendi kendine gülmeye başladı. Cameron onun artık iş güç sahibi bir adam olduğunu anlayacaktı. Dougal'ın güzel ve hamarat kızı bu işin icabına bakmıştı.

Karısını düşününce kendine güveni yerine gelen Morgan misafirlerini karşılamak üzere yola doğru yürümeye başladı. Nal sesleri havayı kırbaç gibi yarıyordu. Morgan onların yanlış yönden geldiklerini fark ederek duraksadı.

Karın parlaklığına karşı elini gözüne siper ederek kaleye baktı. Karşılaştığı görüntüyü en kötü kâbusunda bile hayal edemezdi.

Dehşet içinde kalarak bir gri lekenin dar yolda hızla ilerlediğini gördü. Atın boynuna yapışmış, ayağı çıplak bir kadının kendi siyah yelesi arkasında dalgalanıyordu.

Sabrina. Karısının adı dudaklarından sessiz bir dua gibi döküldü.

Morgan koşmaya başladı. Tek çaresi kendini Pookah'mn önu ne atmaktı. At dörtnala giderken toynakları buzlu taşlarda kayara !• zorlu bir kavis çizdi. *Sabrina neden düşmedi?* diye düşündü aklı başından giden Morgan. Neden kendini bırakmıyordu? Ama Sabrina arkaya yatıp atı uçurumun kenarından çevirmeye çalışırken dahi Pookah'nın yelesini tutan elleri titremedi.

Morgan çayırda çılgın gibi koşarken kollarıyla bacakları inip kalkıyor, kalbi göğsünden fırlayacak gibi çarpıyordu. Ama koştukça Sabrina daha uzak görünüyordu. Sanki yeniden on iki yaşındaydı ve bulutların gölgelediği çayırda son sürat koşarken, küçük bir kızın, "Çocuk! Çocuk!" diyen iyimser nidaları, kaçacak kadar duygusuz olduğu için ona eziyet ediyordu.

Morgan tam Sabrina ile yaklaşan atlıların ortasına geldiğinde Cameron'lar dik bir tepenin eteğindeki bir grup uzun kayanın yanına varmışlardı. Feryat ve çığlıklar ortalığı inletti, bunu ürken atların tiz kişnemeleri takip etti. Morgan gözlerini bir an olsun Sabrina'dan ayırmıyordu. Sabrina yolun düz bir kısmında ilerlemeye başlayınca, Morgan, onu bir sonraki dönemece gelmeden yakalayabilmek için daha hızlı koşmak için kendini zorladı.

Bir sonraki dönemeçte yol bir hayli daralıyordu. Pookah'nın o hızla o dönemeci alması mümkün değildi. Sabrina'yı kurtarmanın sadece bir yolu vardı.

Morgan diz çöküp şalının içinden tabancasını çıkarırken barutunun gölün sularıyla ıslanmamış olmasını umuyordu. Başıboş silah atışları havada çınladı. Cameron'lar ona doğru koşuyorlardı. Nallar her yandan ona doğru yeri döverek yaklaşıyordu. Kilitlenmiş kolu titremedi bile.

"Beni affet, oğlum," diye fısıldadı. Üzerine gelen acı dolu ürpermeyi gidermek için dişlerini sıkarak tabancasını hazır duruma getirdi, Pookah'nın güzel başına nişan aldı ve ateş etti.

Daha at sendelemeden Morgan tabancayı bırakmış, ayağa kalkınış ve koşuyordu. Pookah uçurumun kıyısında bir ölüm dansına başladı. Morgan, Sabrina'nın ismini bağırarak kendini bir kar yığınından aşağı attı.

Bir an at uçurumun kenarında sendeledi. Morgan adeta burnunda çıldırtıcı gül kokusunu, kulaklarında Sabrina'nın saçlarının, parmak uçlarına sürtünürken çıkardığı alaycı sesi duyarak, elleri bomboş, yola çakıldı.

Pookah ayaklan havalandıktan sonra uçurumun kenarında gözden kayboldu. Sonra kışın sessizliğini bozan tek ses, atın ve kadının tiz çığlıklarıyla, kırılan kemiklerin kâbus gibi sesleriydi.

Morgan onun peşinden atlamak için uçuruma doğru atıldı. Ağır bir şey göğsüne çarparak onu uçurumun birkaç santim kenarında yere serdi. Üzerine kollarla bacaklar akın etmişti. Acıdan kendini bilmeyerek onlarla bitmek tükenmek bilmeyen bir süre deli gibi boğuştu. Üzerine oturarak onu zapt etmeyi başardılar. Sonra çenesine bir yumruk inerek onu sakinleştirdi.

Şaşkınlığının içinde, neden Brian Cameron'ın bacaklarının üzerinde yattığını ve bembeyaz olmuş yüzünde çilleri belirginleşmiş Alex Cameron'ın omuzlarını tuttuğunu anlamaya çalışıyordu. Ona vuran adama baktı. Morgan'ın darbelerinden, sakallı adamın dudakları gözünün önünde şişiyor, gözü morarıyordu. Sabrina'nın kara kirpikli gözlerinin aynısına sahip adam, onunkine benzer bir ıstırapla bakıyordu.

Dougal, Morgan'ın şalını tuttu. "O yaşıyor, evlat! Bir kaya tabakası onu tuttu. Adamlarını onun göğsünün inip kalktığını gördüler." Dougal onu sarstı. "Duyuyor musun beni? Tanrı uzun ömür versin, o yaşıyor!"

O zaman Morgan on iki yıldır kendini tuttuktan sonra yüzünü Dougal Cameron'ın inip kalkan omzuna gömerek çocuk gibi ağladı.

Yirminci Bölüm

Fergus MacDonnell birçok kereler ölümle burun buruna gelmişti ama yüz yaşına da gelse reisinin, karısının kırıklar içindeki bedenini bahçeye taşıyışını unutmayacaktı. Kara bir örtü gibi klanı kaplamış sessizlik sadece ıstırap dolu boğuk bir çığlık ve bir çocuğun sürekli burun çekişiyle bozuluyordu.

Genç hanımlarının boynu cansızca sarkıyor, siyah saçları Morgan'ın kolunun üzerinden ince uzun bir perde gibi dökülüyordu. Yüzünün kül gibi rengi çoğuna onun çoktan ölmüş olduğunu düşündürdü. Sessiz sessiz ağlayan Alwyn yüzünü Fergus'ın omzuna çevirdi. Fergus ona sıkıca sarıldı; onun Morgan'ın yüzünün daha beter görüntüsüne şahit olmasını istemiyordu.

Sert yüz hatları adeta kayadan oyulmuştu. Bu hatların duygudan yoksunluğu insanın tüylerini ürpertiyordu. Ancak yanaklarındaki kirli gözyaşı izleri onun insan olduğunun işaretiydi.

Bu korkunç görüntü karşısında şoka giren MacDonell'lar, Morgan'ın arkasından içeri giren Cameron'ları fark etmediler. Güzel giysileri yırtılıp kirlenmiş Cameron'ların kimisi atının dizginini tutmuştu, kimi de topallıyordu. Onların arasında elleri bir iple bağlanmış, omzundan kan akarak topallayan Ranald'ı görünce Fergus şaşkınlıkla ağzını açtı. Kuşku dolu bir mırıltı yükseldi.

Enid kalabalığın içinden fırladı ama Alexander Cameron onun

yolunu kesti. "Ranald!" diye bağırdı Enid, Alexander'ın omzunun üzerinden görebilmek için zıplayarak. "Ne oldu? Ne yaptın?"

Onu duymamış gibi dosdoğru karşıya bakan Ranald'ın yüzü asıktı. Kapılar tatsız geçit töreninin üzerine kapanıp büyük sürgü takılarak halk kendi kalesinin dışında bırakıldıktan sonra fısıltılar ve söylentiler havada uçuşmaya başladı.

Morgan kimsenin ona dokunmasına izin vermiyordu. Sabrina'yı seven diğer adamlar dua ederlerken, Morgan onun parçalanmış elbisesini keserek çıkarıp, gevşemiş azalarını düzelttikten sonra onun pürüzsüz tenini bozan sıyrık ve yaralan temizledi. Onu temiz çarşaflara sardı ve karışmış saçlarını yüzünden çekti. O, Morgan'ın özenli bakımı altında bir ölü gibi kımıltısız yatıyordu.

Aralarındaki en iyi at binicisi Brian, Dougal'ın doktorunu alıp getirmek üzere Cameron'a gönderilmişti. Dougal karısının telaşa kapılmasını istemediği için, oğluna doktora sadece hasta bir çocuğu muayene etmek için ihtiyaç olduğunu söylemesini sıkıca tembihlemişti. Dougal üzüntüden perişan halde, Morgan'ın omzunun üzerinden kızının yüzüne baktı. O hasta çocuk onların çocuğuydu.

Yanan gözleriyle odayı araştırdı. Kızının Morgan'la nasıl bir hayata vardı? Sevgi ve kahkaha dolu muydu, yoksa üzüntü ve ümitsizlik içinde mi yaşıyordu? Daha mı evvel gelmeliydi acaba, yoksa gelişi bu trajediyi çabuklaştırmış mıydı? Odadaki ipuçları bu sonuca uymuyordu. Oda onları sıcak bir şekilde karşılamak üzere düzenlenmişti; ortamı bozan tek şey parçalanmış sandalyeydi. Ocakta neşeli bir ateş gürüldüyordu. O zaman niçin Sabrina üzerinde gecelik gibi bir giysiyle buz tutmuş yolda çıplak ayakla koşuyordu?

Dougal ellerini sıkarak yumruk yaptı. Morgan'ı sarsmak, ona eziyet eden soruların cevaplarını öğrenmek istiyordu. Ama Morgan'ın ıslak bir bezle Sabrina'nın ahum silişini görünce vazgeç-

tı. Bu kadar iri ve güçlü ellerin böyle nazik, bu kadar özenli olabileceğine gözleriyle görme se inanmazdı.

Alex kapıda belirdi, umutsuz gözleri yatağa bakmaktan sakınıyordu. Biraz sıkıntısından uzaklaştığı için ferahlayarak oğlunu dinledi ardından elini Morgan'ın omzuna koydu. Morgan gözlerini Şabrina'dan ayırmıyor; elleriyle ona masaj yapmaya devam ediyordu.

Dougal elini çekti. "Bizi pusuya düşüren adamlardan ikisi ölmüş. Diğer üçü farklı yönlere gitmiş. Kuzenin arbedede yaralandı. Onu şimdilik zindana koydular. Onunla ilgilenilmesi gerek."

Morgan alçak ve hırçın bir sesle, "Çürüsün şerefsiz," dedi.

Dougal ona katılsa da onun bu ihanetin üzerinden bir süre geçtikten sonra insafa gelebileceğini düşünüp Alex'e bakarak kafasını iki yana salladı.

Akşamüzerinin gölgeleri alacakaranlığa, ardından da tam karanlığa dönüşmüştü. Kış gecesinin uzun saatleri Sabrina'nın göğsünün hafif iniş ve çıkışlarıyla birlikte ilerliyordu. Morgan onun ipek gibi kirpiklerine dokundu, gözlerini yeniden açması için dua etti. O gözlerde sonsuz uykuya yatmadığının bir emaresini görmeyi çok istiyordu.

Ama Sabrina kımıldanıp kıvranmaya başlayınca Morgan bu dileğinden pişmanlık duydu. Birden açılıveren gözleri, görmeden, Morgan'ın ancak tasavvur edebileceği dehşetle bakıyordu. Boğazından birbiri ardına kopan acı dolu feryatlara dayanamayan Dougal yüzünü ellerine gömerken, Alex avuçlarıyla kulaklarını kapatarak ocağın başında ileri geri sallanıyordu. Koridordaki Pugsley ise yaslı bir şekilde uluyordu.

Sabrina dudaklarını kanatıncaya kadar ısırıyor, Morgan boğazından aşağı viski damlatmaya çalışınca boğulacak gibi oluyordu.

Morgan nihayet onu merhametiyle öldürebileceğinden korkarak M hatlatma çabalarını bırakmak zorunda kaldı.

Morgan, acıdan kıvranırken kendine zarar vermemesi içirt onun üzerine kapanırken, düşünmeden edemedi: Kurşunu Pooka yerine karısının kafasına sıksaydı, daha büyük bir iyilik mi yapmış olurdu?

Ancak şafağın cılız ışığı odaya sızdığında Sabrina karmakarışık ol muş yatak örtülerinin üzerine ter içinde yığıldı kaldı. Çığlıkları ra-hatlamadan değil, yorgunluktan dolayı hafif inlemelere dönmüştü, Kapıda canlı ayak sesleri duyuldu. Dougal ile Alex ayağa fır-ladılar.

Şen şakrak bir İngiliz aksanı gümbürdedi. "Üzülme, Alex. Ben onu hemen ayağa kaldırırım. Delişmen kız bir buzağı kadar sağlıklı. O tombul elini an kovarıma soktuğunu hatırlıyor musun? Hani bir sabah da o yaramaz..."

Daha kapı açılmadan Morgan oradaydı. Dr. Samuel Montjoy'u paltosunun yakalarından tutarak duvara yapıştırdı. Doktorun çelik çerçeveli gözlükleri çarpıldı. Sakallı gıdığı titriyordu.

Böyle bir saldırıya maruz kalmış olmaktan dolayı afallayan Doktor kekeleyerek manasız bir selam verdi. "İ-i-iyi günler, bayım. Siz şey olacaksınız..."

Morgan'ın sözleri havayı dövüyordu. "Ağrısını kes. Anladın mı? Ne gerekiyorsa yap. Daha fazla acı çekmesin. Çekerse, seni el-lerimle öldürürüm."

Morgan yumruklarını açtı. Doktor akışkan bir şey gibi yığılır-ken Brian onu dirseğinden yakalayarak ayağa dikti. "Evet, evet, öldürürsün," diye mırıldandı doktor, titreyen elleriyle gözlüğünü çıkarıp kırışık atkısına sürterken. "Seni suçlayamam."

Morgan odadan fırtına gibi çıkarken Dougal da onun uzun adımlarına yetişebilmek için hızlanarak peşinden gitti. "Bana bak, Morgan MacDonnell, öyle çekip gidemezsin! Bana bazı cevaplar Vereceksin! Brian az kaldı seni öldürüyordu, biliyorsun. Diz çöküp ateş edince, Sabrina'yı vuracağını zannetti. Eğer Alex onun arkasından atlayacağını anlamasaydı ben seni kendim vuracaktım. Seni o uçurumdan atlamaktan son anda kurtardım."

Morgan kararlı adımlarını yavaşlatmadı. "Bir daha bana iyilik yapma, Cameron."

"Kahrol be adam! Ne oldu? Dün burada ne oldu?"

Morgan geriye döndü. Dougal onun kısılmış yeşil gözlerindeki tehlikeli gazaptan ürkmüştü. "Ben de şimdi öğreneceğim."

Morgan karanlık koridorda ilerlerken Dougal çaresiz bir yorgunluk hissetti. Yığılırcasına duvara yaslandı, zindandaki bahtsız .idam için mi, yoksa damadının ruhu için mi dua edeceğini bilemiyordu.

Ranald meşalenin alevine karşı elini gözlerine siper etti. Morgan onun sıçana benzediğini düşündü. Ranald hakikaten kapana kısılmış bir sıçanı hatırlatıyordu.

Dizlerini göğsüne çekerek, eli yaralı omzunda, duvara yaslandı. Morgan onun şalının beceriksizce bandaj olarak kullanıldığım görünce dudaklarında tatsız bir tebessüm belirdi. MacDonnell'ların en istikrarlı özelliklerinin kendini korumayı becermek olduğunu görerek yine de sevindi.

Ranald bu neşesiz tebessüm karşısında korkudan sindi. Morgan meşaleyi paslı bir halkaya takarken Ranald cansız taşın içinde kaybolmak ister gibi ayaklarım yere sürtüyordu. Yakışıklı yüzünde gölgeler titreşiyordu.

Sesi kalın çıkıyordu. "Sen benim için kuzenden ötesin, Morgan. Kardeşimsin."

"Habil ile Kabil gibi mi?" Morgan kollarım göğsünde bağladı. Tebessümü tehlikeli bir dereceye varmıştı. "İnsanın senin gibi akrabası olunca, Cameron'lar gibi düşmana ihtiyaç duymaz ki."

Ranald o korkusunun arasında yine de gururunu arayıp bularak ayağa dikildi ve onun yüzüne baktı.

Morgan ister istemez onun bu hareketine hayranlık duydu ama belli etmedi. "Sana ne vaat ettiler, kuzen? Altın mı? Güzel bir koyun budu mu? Ben öldükten sonra reislik mi?"

"Hayır! Öyle değil. Yemin ederim. Sana zarar verecek bir şey yapmayacağımı biliyorsun. O dedi ki..." Ranald birden sessizliğe bürünerek şalındaki kan izlerine dokunmaya başladı.

"Kim dedi?" diye sordu Morgan.

Ranald sessizliğini sürdürdü.

Morgan'ın sabrı tükenmişti. Kuzeninin acı dolu çığlığına aldırmayarak onu ensesinden yakalayıp vahşice salladı. "Gerçeği istiyorum, Ranald," diye kükredi. "Yoksa zorla söyletirim." Yumruğunu kaldırdı.

Nefesleri birbirine karışırken ikisi de biliyordu ki Morgan yumruğunu indirirse, içindeki vahşiyi salıverirse, iş bitene kadar durmayacaktı. Ama asıl beter olan Ranald'ın gözlerindeki ümitli bakıştı; Morgan'ın yumruğunun inmesini isteyen, ona hak ettiği cezayı vererek suçluluk hissini nihayetlendirmesini dilediğini gösteren ifadeydi.

Bu bakış karşısında fena halde sarsılan Morgan yumruğunu indirdi. Ranald'ın kara gözlerinden yaşlar döküldü. "Benim fikrim değildi. Yemin ederim, değildi. Biliyorsun benim kafam senin kadar çalışmaz. Eve, Cameron'ların gelip bizi uykuda öldüreceklerini söy-

ledi. Ziyaret işinin dümen olduğunu, onlar bizi öldürmeden bizim onları haklamamız gerektiğini söyledi. Karın bana çok iyi davrandı. Ben ona zarar vermek istemedim. Yemin ederim istemedim."

Morgan kuzeninin yaralı omzuna değmemeye dikkat ederek kolunu Ranald'ın boynuna doladı, kuru gözlerinde üzgün bir ifadeyle ona sıkıca sarıldı. "Biliyorum, aslanım," dedi. "Ben de. Ben de ona zarar vermek istemedim."

Kazadan üç gün sonra Ranald, Morgan'ın yarımda, yüzünde ürkek bir ifade ve omzunda temiz bir bandajla klanının insanlarının içine çıktı. Cameron'lar ona nefret dolu gözlerle bakarlarken MacDonnellar ondan uzak duruyorlardı. Sadece Enid ona yaklaşmaya cesaret etti; durgun yüzünden dinlediği korkunç hikâyelerin doğru olabileceği korkusu okunuyordu. Ranald gözleri yerde, yürümeye devam edince Enid mendilini ağzına kapatıp hıçkırarak arkasını döndü.

Kışın kısa günleri ve bitmez tükenmez geceleri geçip giderken, dedikodular, gerçekler yumağından dikkatle ayrılarak Eve'in planının sırrı çözüldü.

Eve ortadan kaybolmuştu. İki dönek MacDonnell, ilk tabanca atışında reislerinin etrafında siper oluşturan Cameron'lar tarafından öldürülmüştü. Diğer üçü Morgan'ın gazabından korkarak kuzeydeki sarp dağlara kaçmıştı.

Cameron'lar düşmanlıklarını unutarak tedirgin olmadan MacDonnell'ların arasına girmişlerdi, çünkü iki klan da yukarıda afyonla uyutulmuş yatan kadın için beraber umut besliyor ve dua ediyordu. İnançsız Fergus bile eski bir dua mırıldanırken duyulmuştu.

Bir sabah şafak vaktine yakın, Morgan, Sabrina'nın başucuna oturmuş, onun ateşli alnım ovuyor ve sadece kendinin anlayabildiği

Keltçe sevgi sözcükleri fısıldıyordu. Doktor Montjoy ateşin yanındaki yatağında horluyordu. Pugsley kestane rengi gözlerinde hüzünle yatağın ayakucunda nöbet tutuyordu. Dougal kucağında açık ama okunmamış bir kitapla bir koltuğa serilmişti. Sabrina'nın tahta çubuklarla desteklenmiş bacaklarının üzerinde Morgan'la gözleri acı bir uzlaşma içinde buluştu.

Ranald'ın itirafı ikisinin de kafasını kurcalayan soruya cevap vermiyordu. Niçin? Sabrina niçin ödünü koparan bir atın üzerinde buz tutmuş yola dalmıştı? Morgan saatler boyu onun ifadesiz yüzünde bir cevap aradı. Onun Pookah'yı yelesinden geriye doğru çektiği o kısacık anı unutamıyordu. Onu çayıra doğru döndürmeye mi çalışıyordu yoksa amacı ah yavaşlatmak mıydı? Morgan'ı Eve'in hainliğine karşı uyarmak mı yoksa ailesini Morgan'dan geleceğine inandığı bir tehlikeden korumak mı istemişti?

Dougal'ın gözlerine bakınca ürpermişti. Kendi duygularını yansıtan bir aynaya bakıyor gibiydi. Orada şok, öfke, suçluluk ve keskin bir itham görüyordu, bu da gerçeği Sabrina'nın kendi ağzından dinlemeyi iyice elzem kılıyordu.

Güzel alnı acıdan kırışmış Sabrina onun elinin dokunuşuyla kıpırdandı. Şu an için onun hayatta olmasıyla yetinmeye mecburdular. Morgan parmağını onun yanağına sürterek çok alçak sesle, hatırladığına kendisinin de şaşırdığı bir ninniyi söylemeye başladı.

Biri şarkı söylüyordu.

Odysseia'nın gemisini kayalıklara çekerek parçalanmasına sebep olan Sirenler'den daha büyüleyici, çekici bir biçimde detone, gür bir erkek sesi. Sabrina sözleri seçemiyordu ama sözlerin tatlılığı onu çekiyordu. Bu sözlerin kaynağını bulmak için başını çevirmeye çalışırken tıpkı Odysseia gibi teslimiyetin cazibesi karşısında çaresiz olduğunu gördü.

Korktuğu için daha çok mücadele ediyordu. Biliyordu ki sesler-den sonra korkunç acıları başlayacaktı. Ama acıdan beteri, onunla birlikte gelen nazik eller, kâfur ve nane kokulu eller, karşı koymadan açılan boğazından içeri hem acı hem tatlı kesif zehri döken, çocukluğundan beri tanıdığı ellerdi. Öğürmek istiyordu ama bilinçsizliğin kaçınılmaz sarmalına düşerken en ufak bir itirazda dahi bulunamıyordu.

Nasırlı bir el Sabrina'nın çenesini avuçladı. Şarkı, tınısı tamdık gelen, bitkin bir mırıldanmaya dönüştü. Morgan'ın sesiydi bu. Morgan'ın eli. Morgan'ın elleriydi ona dokunan. Sabrina'nın acelesi telaşa dönüştü. Bulanık hatıralar hücum ediyordu. Dönemeçli bir yolu döven at nalları. Uçuşan saçlarının arasından gözüne ilişen çayırdaki Morgan. Pookah'nın yelesine asılışı ve yelenin kalın tellerinin çelik teller gibi avuç içlerini kesmesi. Morgan'a ulaşması gerekiyordu. Onu Eve konusunda uyaracaktı. Ona olan güvenini hiç kaybetmediğini ona söyleyecekti.

Dayanılması güç sancılarla cebelleşiyor, bilinçsizliğin aldatıcı fısıltısına kapılmamak için mücadele ediyordu. Bayılmamayı başararak birer çizgi halinde açtığı gözleri, ateşin Morgan'ın saçının arasından sızan ışığıyla kamaştı. Cehennemi karanlıktan sonra bu ışık, onun yüzüne altın banyosu yaptıran bir işaret ateşi gibiydi. Ona dokunmak için can atarak elini kaldırdı. İçi sevinçle doldu. Başarmıştı! Morgan hayattaydı! Gözlerinde şükran gözyaşları birikirken, o, sözcükleri oluşturmaya çalıştı.

"Doktor. Kımıldanmaya başladı. Gelsen iyi olur." Morgan'ın sesi sert ve haşindi.

Başka biri aceleyle yatağa doğru gelirken, iri, ürkmüş bir hayvandan geliyormuş gibi bir tırmalama sesi çıktı. Sabrina'nın sessiz itiraz feryadına karşın, ilk acı yudum dudaklarına değdi ve kurumuş boğazından aşağı dağlayarak indi.

Yeniden şuursuzluk denizine dalarken ağzından çaresiz bir inleme fırladı. Zira hiçbir şey duymamanın acı duymaktan daha kötü olduğunu onlara anlatamamıştı.

İki gün sonra Sabrina gözlerini açtı. Bunun bu kadar kolay olmasına hem şaşırarak hem sevinerek gözlerini kıstı. Odayı bulanık görüyordu ama en azından görüyordu. Yorganın üzerine düşmüş ince bir güneş ışığı şeridi, sade bir letafetle, kış sabahını müjdeliyordu.

İki adam pencerenin önünde dikiliyorlardı, dağınık saçlarına ışıktan haleler düşmüştü. Sesleri Sabrina'nın alışık olmayan kulaklarında gürlüyor, üst üste biniyordu. Nihayet sesler ayrılarak tanıyabildiği niteliklerini kazandı: Biri babasının yumuşak Highland aksanlı sesi ve diğer adamın tanıdık törpü gibi sesi, daima çocukluk yaraları ve tombul ellerine sıkıştırılan nane şekerleriyle bağlantılıydı. Doktor Montjoy'un orada olması onu şaşırtmıştı. Hasta olduğunu, burnunu çektiğini dahi hatırlamıyordu.

Bu akıl karıştıran çocukluk hatıralarına öyle dalmıştı ki babasının yaşlanmış yüzü onu irkiltti. Konuşan ağzının etrafında derin çizgiler oluşmuştu. Şakaklarmdaki beyaz saçlar siyah saçının geri kalanına da ağıra atmıştı. Sabrina'nın yüreği şok ve aama hisleriyle doldu, diğer yandansa seviniyordu, çünkü Eve'in entrikası işe yaramamıştı.

"Baba?" Dudakları oynadıysa da ses çıkmamıştı. Dili kullanılmamaktan kalınlaşmıştı.

Babası elini bakımsız sakalına sürttü. "Yeterince bekledik. Ona söylememiz gerek."

Doktor Montjoy kapıya doğru kaçamak bir bakış fırlattı. "Siz söyler misiniz? Beni dinlemez. Eğer beni sorumlu tutarsa bu..." Sözünün devamını getirmedi.

"Hiç ümit yok mu?"

Doktor üzgün bir şekilde başım salladı. "Bacakları..."

Sabrina'nın yeni yeni kendine gelen duyuları buz gibi bir korkuyla felç olunca doktorun sözleri yeniden birbirine karıştı. O anda, kunt bir ağrıyla ağırlaşmış bacakları ona en kıymetli şey gibi geliyordu. Ama o bile fena kırılmış bir bacağın tek bir tedavisi olduğunu biliyordu. Savaşta kaybettikleri uzuvlarının kaşındığım, ağrıdığını söyleyen askerleri duymamış mıydı? Sabrina güçlükle yutkunup cesaretini toplayarak yorgam bir parçacık kaldırdı. Tahta çubuklar bağlanmış ama yerli yerinde duran bacaklarını görünce nefesini bırakıverdi. Halsizce güldü.

Doktor Montjoy devam etti. "... Kaya balkon onun ölmesine mani oldu ama atın alfanda kalan alt bacak kemikleri kırılmış. Kocası bacaklarını kesmeme izin vermediğinden..."

"Teşekkür ederim," Morgan, diye fısıldadı Sabrina sessizce. "Şükürler olsun."

"... Bu tahta destekler Londra'da daha tanınmış kırıkçılarca deneniyor ama kimse bunların gerçekten işe yarayıp yaramadıklarım bilmiyor. Benim fikrimce kız yaşayacak ama bir daha yürüyemeyecek."

Sabrina'nın gülümsemesi soldu.

Adamlar pencereden uzaklaşarak ona doğru dönüyorlardı. Bir şey yapacak, düşünecek zaman yoktu. Sabrina hemen gözlerini kapatarak kendine gücünün yettiği tek şeyi, zamanı aldı.

Morgan odanın içinde kafese koyulmuş bir aslan gibi volta atarken, yatağın yanından yıldırım gibi geçtiği esnada Sabrina kımıldamadan duruyordu. "Artık uyanması gerekmiyor mu, doktor? Uç gün önce ona afyon vermeyi kestin."

Kocası uzaklaşınca Sabrina tek gözünü açtı. Morgan'ın şah geniş omuzlarına yayılmıştı. Hasta kokan odaya ardıç ve kış güneşi rüzgârını beraberinde getirmişti. Canlılığı Sabrina'nın gözlerini acıtmıştı.

Doktor babasıyla göz göze gelerek başını umutsuzca salladı. "Daha önce böyle vakalar gördüm, evladım. Vücut kendini kapatıyor, bütün enerjisini iyileşmeye harcıyor. Hazır olduğunda kendine gelecektir."

Morgan yatağa yaklaşırken Sabrina hemen gözünü kapattı. Kocasının yaydığı şüphe dalgalarını adeta hissediyordu.

"Acaba..." diye mırıldandı. Sabrina onun sustuğunu işitti, sayfa çevirme sesleri geldi. "Bu kitap sabahleyin yatağın ayakucunda değil miydi?"

Yastığı, Morgan'ın başının iki yanma bastıran ellerinin ağırlığı altında ezildi. Bakışının sıcaklığı Sabrina'yı yakıyordu. Sabrina hareket etmekten, hatta nefes almaktan çekiniyordu. Morgan'ın saçı burnuna sürtününce kokusunu içine çekmemek için kendini zor tuttu.

İtiraz kabul etmeyen, sakin, mantıklı konuşmasıyla babası onu kurtarmıştı. "Enid gelmişti. Belki o Sabrina'ya kitap okumuştur."

Morgan alaya bir tarzda güldü. "Evet. Ya da belki Pugsley vakit geçirmek için okumuştur."

Başını sallayarak odadan çıktığında meydana gelen boşluk, varlığından güçlü hissediliyordu. Doktor Montjoy basmakalıp sözler mırıldanarak, babasıysa tuhaf bir sessizlik içinde onun peşinden çıktılar.

Sabrina onlar gittikten sonra başını yastıklarla destekleyip kollarını bağlayarak bacaklarına kızgın kızgın baktı.

işe yaramaz, nefret edilesi şeyler.

Morgan'ın sesi kulaklarında çınladı. *MacDonnell'lar güçsüzlüğe dayanamazlar. Sakatlara tahammülleri yoktur.*

Sabrina babasıyla Alex'in konuşmalarına kulak misafiri olduğunda Eve'in korkakça kaçtığını öğrenmişti. Yine de kindar kadın kazanmıştı. Yazık ki orada kalıp zaferinin tadını çıkaramıyordu. Hâlbuki kaderin cilvesini keyifle karşılamaz mıydı?

Sabrina, Fergus'ın küçümsemeyle dolu sesini duyuyordu. *Bir Cameron'ı yatağa atam kadar ben bizim topal Eve'le işi pişirirdim be!* Sabrina şimdi ikisiydi; hem kötürüm, hem Cameron'dı.

Kitabı kaldırıp karşı duvara fırlattı. Kitap yere düşerek sayfaları açıldı. Şimdi Morgan kitabın oraya nasıl gittiğini düşünsün dursun.

Gözleri yanıyor, bacakları zonkluyordu. Fiziksel ağrısına dünden razıydı, ama o bile ona kalbindeki telaşı unutturamıyordu.

Son iki gün zarfında etraflıca düşünecek zamanı olmuştu. Hem de çok zamanı olmuştu. Uzun uzun düşünerek vardığı sonuç, şu andan itibaren kocasının sırtında yük olacağıydı. Morgan iki ayağının üzerinde durabilen, klanı için çalışabilen bir kadım, ona bir erkek evlat verebilecek bir kadını hak ediyordu. Eliyle karnını okşadı; hâlâ tutunduğu tek umuda bir isim vermeyi reddediyordu.

Morgan sırf yeminlerine sadık kalmakla klanının saygısını kaybetmeyi göze almış oluyordu. Sabrina MacDonnell'ların düşmanlığım kendini bildi bileli kabullenmiş durumdaydı ama onların acıması onun ruhunu öldürürdü. Daha beteri, ona her baktığında, dokunduğunda Morgan'ın gözlerinde karşılaşacağı acımaydı. Ona kanadı kırık bir serçeye yahut düşüp dizini yaralamış bir çocuğa acır gibi acıyacaktı. Elem içinde elleriyle yorganını sıktı. Gururu olan sadece MacDonnell'lar değildi.

O zamandan beri yakasını bırakmayan, yataktaki son geceleri-

nin hatırasından kaçınmak için gözlerini kapattı. Morgan'ın, altında sereserpe uzanmış muhteşem vücudu, ısrarla yanık bıraktığı mumlardan yayılan abartılı ışıkta parlıyordu. Kendini ona tamamen teslim ettiğinde onun güzel yüzünün hazla kasılışını gördü.

Sabrina ne yapması gerektiğine karar vermiş halde gözlerini açtı.

Dougal ile Doktor döndüklerinde onu, yastıklara dayanmış ve ellerini kucağında birleştirmiş durumda buldular.

"Prenses, uyanmışsın!" Babası yanına koşup diz çökerek ellerini tuttu. Elleri Sabrina'nın kendi ellerinin soğuk cansızlığı yanında adeta yanıyordu.

Doktor Montjoy'un yüzünde sevinçli bir gülümseme belirdi. "Tanrı'ya şükürler olsun! Bize yardım edeceğini biliyordum. Sen onunla kal, Dougal, ben gidip oğlanı getireyim." Havai bir kahkaha attı. "Nihayet ona güzel bir haber verebileceğim." Tombul ellerini ümitle ovuşturarak kapıya doğru koştu.

Sabrina onu tek bir sözle durdurdu. "Getirme." Dougal şaşırmıştı. Sabrina'nın kullanılmamaktan boğuklaşan sesi buz gibiydi. "Şu anda kocamı görmek istemiyorum."

Doktorun gülümsemesi söndü. "Ama, kızım, son iki haftadır onu bir görseydin. insanüstü bir varlık o. Yemeden içmeden bu kadar uzun dayanan başka adam görmedim."

"Onu görmek istemiyorum," diye tekrarladı Sabrina. "Eğer itiraz ederse, bunu istemeye hakkını olduğunu hatırlatın ona."

"Ama, güzelim..." diyordu Dougal, onun bu duygusuz sözlerine şaşırarak.

"Söyleyin ona."

Doktor yanakları mutsuz bir av köpeğininkiler gibi sarkarak döndü. Sabrina babasının ellerine baktı. Hâlâ onun buz gibi par-

inaklarının üzerinde duruyorlardı. Onu çok iyi tanıyan gözler ifadesiz yüzünü inceliyordu.

"Bu konuda konuşalım mı, güzelim?" diye sordu müşfikçe, elini kaldırıp yanağım tutarak.

Sabrina onun tesellisine dayanamayarak yüzünü yastığa döndü. "Hayır, baba. Çok yorgunum. Sadece uyumak istiyorum."

Babası yaralı bir sessizlik içinde elini çekerken Sabrina'nın kırık bacaklarının sızısı, kalbindeki sancıyla kıyaslandığında hiçbir şeydi.

Morgan soğuk havayı kuvvetlice içine çekerek burç taşını kavradı. İçinde Sabrina'nın uyanık olduğuna dair rahatsız edici bir şüphe vardı. Dün gece yatağın kenarında kestirirken onu seyrediyor gibi hissetmişti. Ama başını çevirince uzun kıvrık kirpiklerinin bir kuzununkiler kadar masum, yanaklarının üzerinde durduğunu görmüştü.

Peki ya sinirli bir surette kıvrılmış dudaklarına ne demeliydi? Dudakları daha önce de öyle miydi? Yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarındaki bu ifadeyi öpücükle silme arzusuyla boğuşmuştu. Suçluluk duygusundan ve uykusuzluktan çıldırıyor olacaktı.

Rüzgâr gözlerini acıtıyor, saçını uçuruyor, dondurucu saflığıyla onu zindeleştiriyordu. Kuşkusuz, dağlardan esen bu rüzgârdan daha şifalı bir şey olamazdı. Sabrina iyileşir iyileşmez onu salına sarıp bu kuleye çıkaracaktı. Bundan sonra onu birçok yere kucağında taşıyacaktı. Bundan sonra o, Morgan'ın severek sırtlanacağı yük olacakta.

Dougal arkasında Doktor Montjoy'la, Sabrina'nın bir daha asla yürüyemeyeceğini ona açıklarken, Morgan sakin bir şekilde oturmayı başarmıştı. Sabrina bir daha o küçük terlikleriyle merdivenlerden aşağı seke seke inemeyecekti. Fergus'ın söylediği Highland şar-

kılarına ayağıyla tempo tutamayacaktı. Yazın gelmesiyle canlanan kırlarda, Morgan yavaşlayarak kendini yakalatıp da ikisi birlikte mis kokulu süpürgeotlarıyla çançiçeklerinin arasına yuvarlanmcaya kadar kovalamaca oynayamayacaklardı.

Günün sonunda iki elinde birer tane, bir tane de eteğine yapışmış çocuklarla koşup onu karşılayamayacaktı.

Bu Morgan'ın aldığı en büyük darbeydi. Ama bunu kabullenmesi gerektiğini biliyordu. Ne lanet okumuş, ne bağırmış, ne de bir şeyleri kırmıştı. Çok istediği halde bahtsız doktorun boğazını sıkmamıştı. Sadece Dougal'a açık kalpliliği için teşekkür etmiş ve bu kuleye çıkıp Sabrina'nın mahvolduğu anı tekrar tekrar zihninde canlandırmıştı.

Keşke daha hızlı koşsaydı, keşke kar yığıntısının üzerinden bir saniye daha erken atlasaydı, keşke Pookah'yı uçurumun kenarına gelmeden on adım önce feda etseydi. Keşke Ranald'a kulak asmayıp koyunu boğulmaya bıraksaydı. Ah, keşke Eve'in şeffaf gözlerindeki acımasızlığı ve sapkın ihtirası fark etmiş olsaydı.

Onun yüzünden Sabrina kötürüm olmuştu. Bir keresinde kulenin penceresinden içeri yalpalayarak giren kaya kartalının kanadını sardığı gibi onun kanadını saramazdı. Ağzına, yuvasından ayaklarının dibine düşen yavru kuşun ağzına döktüğü gibi süt dökemezdi. Buza gömülü halde bulduğu yarı donmuş bir kır faresine yaptığı gibi, onu şalının altına sokup vücudunun sıcaklığıyla ısıtamazdı.

Ümitsiz gözleri acımasız kar ve kaya görünümü üzerinde dolaştı. Onu buraya asla getirmemeliydi. Onu Dougal'ın konforlu malikânesinde bırakıp uzaktan sevmek en iyisiydi.

Arkasında bir ayak sesi duydu. Yıkılan merdivenlerden kimin cesaret edip de çıktığım merak ederek arkasına döndü. Doktor Montjoy, dik basamakları tırmanmaktan nefes nefese kalmış halde, yüzünde acınacak bir ifadeyle arkasında duruyordu.

Morgan telaşlandı. Sabrina'nın durumu kötüleşmiş miydi? O ölmüş müydü?

Adama doğru gayri ihtiyari bir adım attı.

Montjoy, "İyi haberlerim var, delikanlı. Sabrina bilincini geri kazandı. Şu anda uyanık," dedi.

Morgan coşkusuna hâkim olamayarak merdivenlere doğru atıldı. Ne suçluluk ne acıdan eser kalmıştı.

Doktor kendinden beklenmeyecek bir cesaretle onun önünü kesti. Buğulanmış gözlük camlarının arkasından gözlerini ona dikmişti. "Kusura bakma, ama karın şu anda seni görmek istemiyor." Gözlerini kaçırdı. "Ona bu kadarını borçlu olduğunu hatırlatmamı istedi."

Dougal'ın, kızının geleceği hakkındaki açık sözlülüğü, Sabrina'nın indirdiği darbeyle kıyaslanınca ayıplayıcı bir şamar gibi kalmıştı. Sabrina zarif yumruğuyla onu sarsmıştı. Morgan bu darbeyle yıkılmamak için iradesinin tümünü kullanmak zorunda kalmıştı.

Tırabzana döndü. Eskimiş tırabzan ellerinin altında ufalanıyordu. "Teşekkürler, doktor," dedi. "Her şey için. Bunu unutmayacağım."

Doktorun kederli adımları uzaklaşırken Morgan görmeyen gözlerle amansız tepelere bakıyordu.

Bana bu kadarını borçlusun.

Onun hiçbir ricasını kıramazdı. Hiçbir zaman telafi edemeyeceği bir suçun bir ömre yayılan cezası.

Aşağıdaki ormanın içinde bir dal, üzerindeki buzun ağırlığına dayanamayarak kırıldı. Morgan çatırtıyla irkildi, bu ona Sabrina'nın ıstırap çığlıklarını hatırlatmışta. Annesi de onu dünyaya getirirken

can verdiği sırada böyle bağırmış olmalıydı. Bu dal çatırtısı onu bekleyen kasvetli ve yalnız günlerde aklından çıkmayacak bir sesi hatırlatıyordu: Sabrina'nın, onun acemi ellerindeki Belmont gülünün sapı gibi kırılan kemiklerinin sesi.

Yirmi Birinci Bölüm

Sabrina bilincine kavuştuktan üç gün sonra lütfedip kocasıyla görüşmeye karar verdi.

Morgan fazla umutlanmamaya özen göstererek sessizce odaya girdi. Pugsley ateşin karşısında uyukluyordu. Enid yatağın kenarındaki bir koltukta oturarak Sabrina'ya kitap okuyordu. Solgun yüzü gergindi, iri lüleleri yanaklannın yanından aşağı gevşekçe dökülüyordu. Morgan'ı görünce suçlu suçlu irkildi ve onun gözlerine bakmadan çabucak izin isteyerek çekildi. Morgan onun da kendisi gibi, Ranald'ın ikiyüzlülüğünün suçunu biraz kendinde bulduğunu biliyordu.

Bir elinde solmuş bir demet katırtırnağıyla kapıda dikilerek, Sabrina'ya kendisini bile şaşırtan bir hasretle bakıyordu.

Tam bir prenses gibi görünüyordu: Öyle muhteşem, öyle ulaşılmaz.

Yastıklara yaslanarak oturuyordu, başında saçlannı arkaya toplayan leylak rengi bir kurdele vardı. Ellerini kucağında kavuşturmuştu. Yanaklarında ateşli bir kızarıklıkla parlıyordu. Morgan kendini onun tahtına yanaşan çıplak ayaklı bir köylü gibi hissederek öne doğru ilerledi. İçinde öfke duygusu kabarıverdi, hiç beklemediği ve istemediği halde, hissetmeye hiç hakkı olmadığı bir öfkenin pençesindeydi.

Yatağın yanında duruyor, nereye oturacağını, nereye bakacağını bilemiyordu. Sabrina'nın bacaklarına örtülmüş yorgan bütün görüş alanını dolduruyordu. Sabrina ona bir şey söylemeden kucağına bakıyordu. Yüzündeki mağrur ifade onun yatağa oturmaya davet edilmediğini gösteriyordu. Artık o yatakta istenmiyordu. Yine öfkesi kabardı.

Çiçekleri uzattı. Bunlara ulaşmak için bir buz tabakasını kırıp altını kazmış, bir dilenci umarsızlığıyla köklerini topraktan sökmüştü. Sabrina kirpiklerinin altından bunlara bakarken çiçekler bir küme ota dönüşüverdiler. Hâlbuki o otlara değil, kucaklar dolusu güzel kokulu güllere layıktı.

Morgan onları geri çekip ateşe atmak istedi. Ama iş işten geçmişti. Sabrina'nın narin eli, Morgan'ın eline değmemeye özen göstererek ezilmiş sapları kavradı.

"Teşekkür ederim. Çok güzeller," diye yalan söyledi, onları yorganın üzerine koyarak.

Morgan bir sandalye çekip ata biner gibi oturdu. Rahatsız edici bir sessizlik oldu.

Sabrina'nın yumuşak sesi bu sessizliği bozdu. "Pookah için çok üzgünüm."

Morgan bu sözlerin samimi olduğunu hissetti. Göğsü bir keder aleviyle yanmaya başlamıştı. "Acı çekmedi."

Sabrina'nın ağzından küçük, acı bir kahkaha kaçtı. "Eve de baban için böyle demişti. MacDonnell'larda iyi karşılanan bir ölüm için böyle söyleniyor galiba."

Gözlerini ona dikmişti; Morgan ise adeta aksini diliyordu. Zira karısının mavi gözlerinde ruhunu üşüten buz gibi bir parıltı vardı. Neden ağlamıyordu? Dougal cam siklon bir şekilde, kızının, bir daha yürüyemeyeceği haberini soğukkanlılıkla karşıladığını söylemişti.

Sesi istediğinden daha sert çıktı. "Ranald bana Eve hakkındaki lıer şeyi anlattı. Onun babam öldürme konusundaki iki planını da... ki biri benim kendi babam..." Morgan bu sözcüğü söylerken tereddüt etmişti. İhtiyar adam kurnazca hileleriyle bu planların hepsini bozmuştu. "Angus bunlardan bir tanesine bizzat göz yumdu. Ranald, Eve'in Cameron Malikânesi'ndeki isabetsiz hamlesini de anlattı. Baban silahlarımızı bıraktırdıktan sonra Ranald gidip onu durdurmaya çalışmış. Ama geç kalmış. Eve çoktan kamayı bulup duvar halısının arkasına saklanmış. Klanına ve babana bir özür borcum var."

"Öyle görünüyor," dedi Sabrina kibarca.

Morgan ona bakıyordu. Sanki biraz sıkılmış, ama yanındakine nezaketen katlanan bir yabancıyla konuşuyordu. Ümitsizliği kabardı.

"Ranald'ın açıklayamadığı bir şey vardı, güzelim. O gün senin o yolda, Pookah'nın üzerinde ne işin olduğunu açıklayamadı."

Sabrina adeta zalimane bir sakinlik sergiliyordu. "Eve bana senin babamı öldürme planı yaptığını söyledi. Ona göre, ilk seferinde beceremediğin işi bu sefer bitirecektin. Hiçbir şeyden haberi olmayan ailemi katlettikten sonra gelip beni boğacakta."

Morgan bu sözler karşısında şok olmuştu. "Sen de ona inandın mı?"

Sabrina bu kadar dramatik bir an olmasa şuh sayılabilecek bir edayla kirpiklerini devirdi. Morgan öne doğru uzandı, yüreği ve geleceği onun cevabından etkilenmeyecekmiş gibi davranıyordu. Sabrina uzun zaman bir şey söylemedi. Elleri arük hareketsiz değildi, onları kucağında burup duruyordu.

"Cevap ver bana," dedi, sesinin alçaklığıyla sorunun ciddiyetini vurgulayarak.

Sabrina başını geriye attı, gözlerinden kara bir hırs püskürtüyordu. "Tabii ki ona inandım, aptal! Neden inanmayacaktım? Eskiden beri klanıma karşı nefretini, açgözlülüğünü ve kıskançlığım gözüme soktun, çünkü biz hayvanlar gibi değil insan gibi yaşayabiliyoruz. Öldürme seçeneği elinin altındayken şerefli olmayı seçeğine inanmam için bir sebebim var mıydı?"

Morgan ona şaşkın bir ifadeyle bakıyor, dokunuşunun, nezaketinin, erotik egemenliğinin ona nasıl bir adam olduğu hakkında hiçbir fikir vermemiş olmasını kabul etmek istemiyordu. Klanları arasındaki nefretin, birbirlerine duydukları sevgiyle idare edilemeyecek kadar büyük olmasını anlayamıyordu. Ona uzandı.

Sabrina gözle görülür bir tepkiyle geri çekildi. Sesi acı, dokunaklı bir ifadeyle değişmişti. "Dokunma bana! Tahammül edemiyorum! Bu beni hasta ediyor! Sen zalim bir barbardan başka bir şey değilsin ve bir daha o pis ellerini üzerimde istemiyorum!"

Morgan'ın dünyası kızıla boyanmıştı. Parmaklarını açıp onun narin çenesini kavrayarak, onu yastıklara doğru sürdü. Sabrina'nın nabzı, parmaklarının alfanda deli gibi atıyordu. Morgan parmaklarıyla hiç baskı uygulamadı, sadece yüzünde kabul edebileceği bir gerçek arayarak onu o şekilde bir süre tuttu. Onun yüzündeki duygusuz ifadeye gözlerini dikmiş bakarken, bir delilik anında parmaklarını büktü. Sabrina'nın gözleri hakiki bir kokuyla titreşti.

Morgan parmaklarını gevşetip kendinden nefret ederek yataktan uzaklaştı. Şiddetli nefes alıp verişi bütün odayı dolduruyordu.

Sabrina ise bıçağı saplamak yetmezmiş gibi devam etti. Bıçağı bir de çevirmesi gerekiyordu. "Anlamıyor musun?" dedi sıktığı dişlerinin arasından. Morgan'ın hiç bağışlamayacağı bir zalimlikle son darbesini indirdi. Yorganı açarak bir zamanlar ateşli bir arzuyla onun beline doladığı, şimdiyse solgun ve cansız duran, çıtalarla ve iplerle toplanmış baldırlarını gösterdi. *"Bunu* bana sen yaptın! Ba-

bamla ilgili niyetlerinin artık önemi yok. Bana bunu yaptığın için seni hiç affetmeyeceğim!"

Morgan şalını düzeltti ve omuzlarını geriye doğru attı. Ocağa gidip Cameron tören kılıcını askısından aldı. Sabrina'nın rengi atmıştı ama kımıldamadı.

Morgan ağır kılıcı yatağın ayakucuna bıraktı. "Eve'den hiçbir şey öğrenmemişsin, güzelim. Bir erkeği kalbinden vuracaksan, kılıç kullanacaksın. Böylesi hem daha kesin hem daha insaflı olur." Soğuk bir selam verdi. "İzin verirsen, soylu kişiliğine istenmeyen varlığımla daha fazla eziyet etmek istemiyorum." Topuklarının üzerinde dönerek çıktı gitti.

Morgan odayı terk ettikten sonra Sabrina gözleri başka yere dalmış halde, kucağına aldırışsızca koymuş olduğu mütevazi çiçek demetini eline aldı. İnce saplarını avucunun içinde ezerek yan tarafının üzerine tortop olup yattı ve göğsünden kopan hıçkırıklarını boğmak için çiçekleri ağzına bastırdı.

Bir hafta sonra Sabrina yatağında oturmuş, onu Cameron'a götürecek arabayı bekliyordu.

Dougal onu çocukken göstermiş olduğu şefkat ve sabırla giydirmişti. Babası ona elbisesinin kollarını giydirir ve bacaklarmdaki çıtaları saklamak için kadife pelerininin eteklerini dikkatle düzeltirken, Sabrina kırık bir oyuncak bebek kadar hareketsizdi. Dougal onun bu haline dayanamayarak gidip pencereden dışarıyı seyretmeye koyulmuştu.

Derin bir iç çekerek pencereden dönüp kızının görünüşünü inceledi. İnci gibi beyazdı ve o kadar inceydi ki sanki sert bir rüzgâr esse kırılacaktı. Dolgun dudaklarını küskün bir ifadeyle bitiştirmişti. Gözleriyse soğuk ve dalgındı; hiç kimsenin ulaşamayacağı bir yere gitmiş gibiydi.

Yüreği çaresiz bir öfkeyle kasıldı. Güzel kızının kötürüm kalmasından Morgan'ı, Tanrı'yı ya da acımasız kaderi sorumlu tutmak istiyordu ama ne zaman bir aynanın önünden geçse, kendi suçlu gözlerini görüyordu. Morgan'a acıyabilir, Tanrı'yı affedebilir ve bir gün kaderle barış yapabilirdi ama yüreğinde kendisi için hiç incelik yoktu.

Sabrina'yı buradan götürmekle yine büyük bir hataya düşmüş olmaktan çok korkuyordu. Yolun buzları çözülür çözülmez ve Doktor onun seyahat edebilecek kadar iyileştiğini söyler söylemez MacDonnell'dan ayrılmak için ısrar eden Sabrina'ydı. Odasına girip onu katırtırnağmın taç yaprakları gözyaşlarıyla ıslanmış yanağına yapışmış halde uyurken bulduğu geceden beri Dougal onu kalmaya, ondan kaçan kızgın adam için savaşmaya ikna etmeyi düşünmüştü.

Ama Sabrina'nın ağlamaklı bir biçimde "Beni eve götür! Annemi istiyorum!" diye bağırması üzerine kızma olan sevgisi kabararak iyi niyetlerini bastırmıştı. Onun herhangi bir arzusunu geri çevirmeye kıyamazdı. Havai fantezileriyle ona yeterince zarar vermiş bulunuyordu. Keşke Beth burada olsaydı! O ne yapılacağını bilirdi. Sabrina bir tane daha paskalya çöreği yemek istediğinde midesini bozacağı gerekçesiyle isteğini geri çevirecek, midillisinden düşünce babasının bacaklarına yapışıp bir daha binmemek için yalvardığında, gidip atma binmesinde ısrar edecek metanete sahip olan kişi hep o olmuştu.

Sabrina'nın metanetli duruşu onu ürpertiyordu. Sanki araba gelmese, orada öylece ebediyen oturacak gibi duruyordu.

Dougal dayanamayarak kendini neşeli bir şekilde tebessüm etmeye zorladı. "Haydi, güzelim, günlerdir o yataktan çıkmadın. Güneş bir bulutun arkasından başını uzatmaya çalışıyor. Seni pencereye taşıyayım da biraz dışarıyı seyret."

"Hayır, baba, istemiyorum."

Bu sefer Dougal onun ters itirazını duymazdan geldi. Onu büyük bir dikkatle kucaklayarak pencereye götürdü. Pencerenin kenarına çöktü, onu küçük bir kızken ağlayarak kâbustan uyandığında yaptığı gibi göğsüne bastırıyordu. Ama bu seferki hiçbirinin uyanamadiği bir kâbustu.

Babasının kucağının emniyetinde Sabrina boğazındaki düğümün çözüldüğünü hissetti. Onun şefkatine dayanamıyordu. Morgan'ı odasından uzaklaştırdığından beri tuttuğu gözyaşlarını yutarak, ikisi de aldanma olduğunu bilse de bu kucağın emniyetinin tadını çıkardı. Babasının bile, karşısında aciz kaldığı canavarlar vardı.

Dougal sakalını onun buklelerine sürttü. "Kendimi suçluyorum. İşin buraya varacağını bilseydim..."

Sabrina konuşmaya çalıştı ama konuşamadı.

Babasının canlı sesi onu bastırdı. "Oğullarımı canımdan çok seviyorum, ama sen, prenses, daima benim yüreğim oldun. Senin için her şeyi yaparım. Belki seni şımarttım, ama senin istediklerine kavuşamadığın için mahzun olmana dayanamadım." Hafifçe güldü. "Seni şımartmak o kadar kolaydı ki. Çok tokgözlüydün. Hep 'Teşekkür ederim,' ve 'Lütfen, efendim,' der, sarhoş babam öpücükler ve tebessümlerle ödüllendirirdin." Ona daha sıkı sarıldı. "Ama Morgan MacDonnell Cameron'a geldiğinde, senin, vermeye gücümün yetmeyeceği bir şey istediğini anladım."

Uzakta beliren Cameron arabası tehlikeli virajları yavaşça dönerek geliyordu.

"Ona bakarken gözlerindeki özlemi görüyordum," diye fısıldadı Dougal. "Seni azarladığında odanda ağladığım işittim. Tanrı beni affetsin, ama Cameron'a bir erkek olarak döndüğünde, nihayet

kalbindeki arzuyu gerçekleştirmenin bir yolunu bulmuştum."

Sabrina sessizce ağlıyordu, sıcak gözyaşları yanaklarından aşağı süzülerek çenesinden el kürküne damlıyordu. Araba gürültüyle bahçeye girerek aşağıdaki taşların üzerinde duruverdi.

Dougal konuşmasını hızlandırmıştı. "Sana beni buna yönelten sebeplerin hiç bencillik içermediğini söyleyemem. Sizin birlikteliğinizle klanlarımız da birleşmiş olacak, barış içinde yaşayacaktık. Düşkünlük yıllarımı torunlarını şenlendirecekti. Belki delice bir düşünce, ama daha baştan beri ben o çocukta bir şey sezdim. Sanki damarlarında eski MacDonnell krallarının kanı dolaşıyordu. Tanrı'nın bana bu çocuğun kıymetli olduğunu ispatlamak gibi kutsal bir görev verdiğine gerçekten inandım." Kızının alnını öptü. "Ama bunu asla seni gözden çıkararak yapmadım. Bu korkunç hata için beni affet."

Sabrina itirazını kendine saklayarak dolu dolu gözlerini kaldırdı. Onu affetmeye cesareti yoktu. Eğer affederse babası onu kalmaya zorlayabilirdi. Fakat babası sessizliğinin içinde bile bir umut ışıltısı görmüştü.

Onun yüzüne baktı. "Gitmek zorunda değilsin. Fikrini değiştirmek için geç değil."

Sabrina, Morgan'ın ona yaklaştırdığı yüzünü, artık kuruyan ve İncil'in yıpranmış sayfalarının arasında sakladığı katırtırnağı çiçeklerini hatırladı. "Evet, ama geç, baba. Sandığından da geç." Yüzünü babasının boyun bağına gömerek bezgince iç çekti. "Beni eve götür, baba. Eve götür."

Dougal, Sabrina'yı kış soğuğuna çıkarırken bahçede kimse yoktu. Enid onun hemen peşinden yürüyordu; yuvarlak yüzü kızarmış ama sert ifadeliydi. Brian, Alex ve Doktor Montjoy ellerinde sadece yün kınıyla sarılmış Cameron alay kılıcı bulunduğu halde onları takip ediyorlardı. Sabrina babasının gelirken Noel hediyesi olarak

Getirdiği salamura et, top top ekose kumaş ve ahşap oyuncaklar da tlahil, üzerindeki giysiyle İncil'i dışında her şeyin MacDonnell'lara bırakılmasını istemişti. Dougal'ın gönülsüz itirazları bile onu Morgan'a kendi hediyesini bırakmaktan alıkoyamamıştı: Yeni bir eş bulana kadar soğuk kış gecelerinde onu ısıtsın diye sıcak bir şey.

Sabrina hüzünlü gözleriyle boş bahçeye bakarken taze bir acı göğsüne kaya gibi oturdu. Sabrina hak etmediğini bilse de Morgan'ın, karısına kuru bir vedayı bile çok görmesi yüreğine dokunuyordu. Yüzünü babasının omzuna döndü. Babası nazikçe onun başlığını gevşetti.

Bir Cameron hizmetkârı arabanın kapısını açtı. Dougal Brian ile Alex'in yardımıyla Sabrina'yı minderlerin üzerine yerleştirdi ve yanma bindi. Enid ile Doktor Montjoy karşı koltuğa kuruldular. Arabanın lüksü Sabrina'ya artık saçma görünüyordu. Rahat kadife minderleri ve büzgülü perdeleriyle MacDonnell Kalesi'nin bütün odalarından daha gösterişliydi. Büyük ihtimalle bu arabayı donatmak MacDonnell'ların ömürleri boyunca bir arada göremeyeceği kadar çok altina mal olmuştu.

Sabrina el kürkünün içinde gizlediği mendilini sıkarak dosdoğru karşıya bakıyordu. Babası perdeleri kapatmak istedi ama Sabrina, onları karanlığa gömmeden babasının elini tuttu. Babası ona şaşırarak baktı ama bir şey söylemedi.

Araba hareket etti. Zarif araç bahçeden çıkarken Brian ile Alex atlı uşaklarla birlikte geliyorlardı.

"Kahretsin!" deyiverdi Dougal.

Sabrina babasının nadiren küfür ettiğini bildiği için birden başını kaldırdı. Arabanın atlarının tereddütlü bir tınsla gittiklerini fark etti. One doğru uzanıp pencereden dışarı bakınca bahçenin neden bomboş okluğunu anladı.

MacDonnell'lar hanımlarına kendilerince veda etmeye gelmişlerdi. Dar yola sağlı sollu dizilmişler, aralarından geçen arabayı sessiz bir dikkatle izliyorlardı. Hepsinin üzerinde Sabrina'nın onlar için dikmiş olduğu güzel kıyafetler vardı.

Tamdık yüzleri Sabrina'nın gözlerinin önünde bulanıklaşıyordu. Saç örgüsüyle yanağındaki bir damla gözyaşını silerken bile kendini zorlayarak gülümseyen Alwyn. Yüzleri yıkanmış, saçları taranmış çocuklar. Kıpkırmızı yüzünde kızgın bir ifadeyle dümdüz karşıya bakan Fergus. Kılığına uymayan pembe kurdeleyi hâlâ ince saçlarına takan, mutfaktaki yaşlı kadın.

En üzücüsü de, diğerlerinden uzakta duran, kolu hâlâ kirli bir askıda olan Ranald'dı. Ürkek bakışları arabanın penceresinde Enid'i arıyordu. Enid bağışlamaz yüzünü ondan çevirdi. Araba boş yola çıkınca hızlanarak Sabrina'yı son kez olmak üzere MacDonnell Kalesi'nden uzaklaştırıyordu.

Elleri kürkünden kaydı. Kazanmak için onca mücadele verdiği hürmeti görmezden gelememişti.

Herkesi şaşırtan bir kuvvet göstererek pencereyi itip açtı ve dışarı uzandı. Başlığı saçından uçtu. Buruşmuş mendilini el kürkünden çıkararak onlara salladı. Arkalarındaki yolda buruk bir sevinç tezahüratı yükseldi.

Tam arkaya bakarken, onu gördü. Kalenin burcunda, fonda kurşuni gökyüzü olduğu halde, o MacDonnell krallarından birinin heykeli gibi kımıltısız duruyor, sadece uzun saçları rüzgâr da uçuşuyordu. Sabrina köşeyi dönüp onu gözden kaybedene kadar Morgan'dan gözlerini ayırmadı.

Minderlerin üzerine çöktü; ne Enid'in, elinin üzerindeki elinin, ne de babasının, dağılan saçlannı düzelttiğinin farkındaydı. Duyduğu yegâne şey, kederli ve alaycı vedalarıyla onun saf kalbini suçlayan gaydaların dağlardan gelen seslerinin ilkel güzelliğiydi.

Morgan bıraksalar burcun üzerinde sonsuza kadar kalabilirdi.

Soğuktan çekinmiyordu. Soğuk hava tacizci parmaklarıyla onu çimdiklemeye başladığı zaman şık tahta kasadan bir konyak şişesi daha çıkarıyor ve büyük bir yudum alıyordu. Ne düşünceli adamdı şu kayınpederi!

Şişeyi havaya kaldırarak, "En kahpe Cameron, Sabrina Cameron'a!" diye bağırdı.

İçki karımı kaynatmış, onu uyuşmuş ayak parmaklarına kadar ısırmıştı. Şişeye merakla bakıp altın sarısı sıvının çalkalanışına hayran oldu. Babasının bu içkiyi bu kadar sevmesine şaşmamak gerekirdi. Zavallılık hissi içinde boğulmaktansa bunun içinde boğulmak çok daha zevkliydi. Yeni felsefesinin şerefine şişeyi kafasın» dikip mazgallara attıktan sonra yenisini açtı.

Sabrina'yla birlikteyken, hayatın kaçınılmaz bir gerçeğini unutmakta bir sakınca görmemişti. Hiçbir şey sonsuza dek sürmezdi. Hem başkalarının ellerinde hem kendi ellerinde onca çabuk ve fena ölüme şahit olduktan sonra bu dersi çoktan öğrenmiş bulunuyordu. Umut gibi hayat da göz açıp kapanıncaya kadar sönebilirdi. Elini öne uzattı, şimdi on parmağı olduğunu görünce biraz keyiflenmişti.

Bu dersi hiç unutmaması gerekirdi. Sabrina'nın güzel, hain gözlerinin onu gelecek için umutlanmaya sevk etmesine müsaade etmemesi gerekirdi. Noellerde ateşin karşısında mavi gözlü kızlarıyla gülüp şakalaştıkları, mevsimler geçtikçe karısının siyah saçlarına kır düşüşünü izlediği bir gelecek.

Boş şişe kasılan parmaklarının arasından düştü. Evet, surlarda sonsuza dek kalabilirdi. Artık aşağı inmek için hiçbir sebep yoktu.

Yine de kış akşamının gölgeleri etrafını sarıp yıldızlar ince buz parçaları gibi hayata göz kırpmaya başlayınca Morgan ayağa kalkıp

merdivenlere yönelerek gözleri görmeden, şafaktan alacakaranlığa kadar kendi özel cenneti olmuş mekânı aradı. Dar koridor kıvrılarak karanlığa gömülüyordu. Morgan bir basamağa takılarak duvara çarptı.

Tanrı'nın nefena bir mizah anlayışı var, diye düşündü. Aksi halde, basamakların dibinde boynu kırılmış halde yatıyor olurdu. Artık orada olmayan moloz yığınlarına takılarak, eğilmeyi unuttuğu için alnını alçak bir kapıya çarparak boş koridorlarda yürürken, Sabrina'nın ona öğretmiş olduğu, kibirli bir kızla onun daimi talibi hakkındaki bir şarkıyı mırıldanıyordu.

Sarhoş taarruzunun onu nereye getirdiğini, elini Sabrina'nın odasının kapı kulpunda bulunca fark etti. Şarkının nakaratını şimdi mırıltı halinde söylüyordu. Titreyen eliyle kapıyı itti.

Şelale gibi dökülen saçları mum ışığında parlayan bir kadın, tuvalet masasında oturuyordu.

Bir an Morgan'ın içinde çılgın ve başıboş bir ümit kabardı. Yine hayal kurmaya kalkışıyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Bulanık beyni berraklaşmak için çabalıyordu. Belki de Sabrina onu terk etmemişti. Belki de çocukken ona yaptığı bütün hain şakaların öcünü almak için oynadığı küçük bir oyundu.

Kadın taburenin üzerinde döndü ve tek bir hantal yalpayla Morgan'ın ümitlerini suya düşürdü. Bu onun hafif ve duygulu gelini değil, Sabrina'nın elbisesini giymiş taklitçi bir hayaletti.

Morgan'da mantığa dair ne varsa uçup gitmişti. Kendini kaybederek onu yere yatırmış, ellerini boynuna dolamıştı. Ama Eve hoş bir ölüm istemiyordu. Gözleri parlayarak, dudakları boğulmuş küfür silsilesiyle kımıldanarak, onu üzerinden itmeye çalıştı. Kalın pudra tabakasının altında yüzü önce kızardı, sonra morardı.

Morgan ayağa kalkarak, kafasından fışkıran ateşi söndürmek

ister gibi ellerini şakaklarına bastırdı. Boğazından güçsüz bir kahkaha kaçtı. "Son birkaç hafta içinde neredeyse boğduğum üçüncü kişisin. Sinirlerime hâkim olmalıyım."

Eve bir gözü ihtiyatla onda, ayağa kalkarken bir eliyle acıyan boğazını ovuyordu. "İçtin, değil mi? Kokusu bir fahişenin parfümü gibi üzerine sinmiş. İçki zehirdir, evlat. Babana ne yaptığını gördün." .

Morgan ona doğru tehditkâr bir adım attı. "Hayır, Eve. *Senin* babama ne yaptığını gördüm. Bir de senin en büyük kabahatinin Ranald'a gayda çalmayı öğretmek olduğunu sanırdım."

Eve yerinden kımıldamamıştı. Kollarını Sabrina'nın şişmiş korsesinin üzerinde bağladı. "O kazaydı."

Morgan onun üzerine yürümeyi sürdürerek sözcükleri ağzından tane tane çıkardı. "Dougal Cameron'a kurduğun pusu gibi mi? Pookah'nın ölümü ve Sabrina'nın uçurumdan düşmesi gibi mi?" Her soluğunda nefretin iziyle ona tepesinden bakıyordu.

Eve'in gözleri şaşırtıcı bir şefkatle yumuşayarak buğulu griye döndü. Elini kaldırıp onun alnına düşmüş saçını düzeltmek istedi. Morgan dokunmasına fırsat vermeden onun elini yakaladı.

"Anlaşana," diye yalvarıyordu Eve. "Her şeyi senin için yaptım, evlat. Senin geleceğin ve MacDonnel Klanı'nın geleceği için. Kıymetli klanın için ne çok şey feda ettiğimi bir bilsen. Artık o Cameron hatunu gittiğine göre sana söyleyebilirim. Bütün hayatım boyunca bekledim ki..."

"Yine yalan!" diye gürledi Morgan, onu kapıya doğru savurarak. "Yine senin o çarpık gerçeklerin! Duymak istemiyorum!" Üzerine ürpertici bir sakinlik gelmişti. Hiç tereddüt etmeden parmağım ona doğrulttu. *"Kovuldun!"*

"Hayır!" diye haykırdı Eve. Elleriyle kulaklarını kapattı.

Morgan vücudunu dikleştirdi, sarhoşluğun koruyucu kabuğundan sıyrılarak, annesinin habersiz ayrılışının, Eve'in ihanetinin, Sabrina'nın terk edişinin ıstırabının ruhunun en derinlerine kadar işlemesine izin verdi. Keltçe konuşuyordu, krallarla reislerin ezeli sözleri ağzından bir şarkı gibi dökülüyordu. "Kovuldun. Bundan sonra bu klanda sana yer yok. Bir daha MacDonnell topraklarına ayak basarsan seni taşlatırım." Eve'in bileklerini tutup ellerini kulaklarından çekerken İngilizceye geçmişti. "Anladın mı, kadın? Bir daha yüzünü görmek istemiyorum."

Eve hazin bir haykırışla Morgan'ın ellerinden kurtulup kendini bilmez halde kapıdan çıktı. Ağlama sesi o gittikten uzun süre sonra bile orayı terk etmedi.

Morgan ellerini yumruk yapmış, nefes nefese bir vaziyette odanın ortasında dikiliyordu. Eve odadaki bütün mumları yakmıştı. Kederli gözlerle odaya baktı, gönlünün istediğinin hatıralarından başka hiçbir şey yoktu. Her yerde Sabrina'nın izi vardı. Mum ışığı onun parfüm şişelerinin kristal tapalarından yansıyor, satranç tahtasına maunvari bir kızıllık veriyor, kitapların deri sırtlarını okşuyordu. Işığın acımasız açıklığında, onları canlandıran sahibeleri olmayınca, bu zarif tuzakların gerçek yüzlerini görüyordu.

Oyuncaklar. Önemsiz süsler. Kof göz aldanmaları. Boş sayfalı kitaplar. Ebediyen kaybedilmiş oyunlar. Şarkısız çalgılar.

Morgan yaralı bir hayvan gibi böğürerek arpı kaldırıp masanın kenarına indirdi. Kitapların sayfalarını yırtıp sırtlarını parçaladı. Etine batan cam parçalarına aldırmadan tuvalet masasının üzerini yumruğuyla yere savurdu, sonra da ters çevrilmiş sandığı duvara fırlattı. Satranç taşlarını ateşe atıp tahtasını dizinde ikiye kırdı. Ateşe fırlatılan taşların kayıtsız yüzleri tüten ufak ateş tutamları içinde eridi. Yatağın krem rengi örtülerini elleriyle yırttı.

Üzerine dayanılmaz bir bitkinlik çökmüştü. Parçalanmış tabu-

reye ayağı takılarak yere devrildi ve sönen hayallerinin yığını içinde uzanıpkaldı.

Çekingen bir dil yanağına değdi. Morgan güçlükle tek gözünü açtı. Boncuk gibi gözler ona bakıyordu. Yassı bir burun kolunu dürttü.

Morgan bitkin bir şaşkınlıkla başını sallayarak kolunu küçük boz hayvana dolayıp onu kendine doğru çekti. Pugsley memnun memnun onun sıcak koynuna sokuldu.

Morgan karanlıkta kalan tavan kirişlerine umutsuzca bakarken, "Ne güzel bir çift olduk!" diye fısıldadı. "Kahpe ikimizi de terk etti, desene, oğlum?"

Pugsley'nin cevabı gizemli bir inleme oldu.

KISIM III

Kırabilir, parçalayabilirsin eğer istersen vazoyu,
Yine de kaybolmayacaktır güllerin kokusu.

— Sör Thomas Moore

Gülü seven dikenine katlanır.

— Robert Herrick

Her renkten çiçekler, bir de dikensiz gül.

—John Milton

Yirmi İkinci Bölüm

Parlak siyah araba erimiş karlann yol yol iz yaptığı dar yollarda sarsılarak ilerliyordu. Dougal ile Elizabeth gergin bir sessizlik içinde yol alıyor, ne dik bir yamaçtan dökülen şelalenin sularının melodik şapırtılarını işitiyor, ne kayalık yamaçlarda coşmuş yabani çiçeklerin bolluğunu görüyor, ne de Highlands'te huzur verici bir bahar gününün diğer baş döndürücü güzelliklerini fark ediyorlardı.

Elizabeth'in kucağındaki elleri öyle sıkı kenetlenmişti ki onları saran eldivenler saten değil, çelik olabilirdi.

Dougal sinirli sinirli sakalını sıvazladı. "Ya bizimle görüşmek istemezse?"

"Bizimle görüşmek zorunda," oldu karısının şaşmaz cevabı. "Bunu ona borçlu. Kızım onun yüzünden bu hale geldi."

Benim yüzümden, dedi Dougal içinden. Kızının canı hariç her şeyini elinden alan o hain dönemeci alırlarken ürperiyordu.

Sabrina'nın geçirdiği kazanın sonuçlarına şahitlik etmek hepsi için çok ıstırap verici olmuştu: Ellerinin sürekli olarak titremesi, en ufak bir aksilikte ağlaması, bir zamanlar çok iyi yaptığı elişi, arp çalmak gibi becerilerde başansız olması. Cameron'da Noel, zorlama tebessümler ve keyifsizce didiklenen ziyafetlerle dolu zoraki bir iş haline gelmişti.

Dougal tam zamanım bilemiyordu ama Noel'den sonra her şey değişmişti. Sabrina'nın gözlerindeki dalgın ıstırap keskinleşerek bir kıvılcımla tutuşmaya hazır kuru çıra gibi tehlikeli bir hal almıştı.

Bir akşam Dougal, hep beraber her şey yolundaymış gibi davranma ritüellerine katlanmak üzere, onu oturma odasına taşımış ve ateşin karşısındaki koltuğa oturtmuştu.

"Teşekkür ederim, baba," dedi Sabrina ruhsuzca, babası bacaklarına battaniye örterken.

"Rica ederim, prenses."

"Bu akşam bir düet söylemek ister misin, canım?" diye sordu Elizabeth, işinden başını kaldırarak.

"Söylemesem daha iyi. Şekerlemeden uyandığımda boğazım biraz acıyordu." Sabrina ispatlamak ister gibi boğazını temizledi.

Brian bir tabure çekip aralarına satranç tahtasını yerleştirdi. "Prenses bu akşam onu satrançta yendiğimde merhamet için şakıyacak." Uzanıp kız kardeşinin lülesini çekti.

"Dikkat et, birader. Onun senin piyonlarını çalıp eteğinin içine sakladığını unutma." Alex'in içten kahkahası Elizabeth'i irkiltmişti.

Sabrina'nın zoraki, hayalet gibi tebessümü babasının yüreğini pare pare etmişti. "Saçmalama, Alex. Ben kaybetmediğim sürece hile yapmam."

Dougal hesap defterinin üzerinden, başlarını oyuna eğmiş iki çocuğunu seyretmekten kendini alamıyordu. Sabrina'nın, alev ışığının üzerinde oyun oynayan profili düşünceliydi. Oyun sırasında çok kereler dalgınca şakaklarını ovarken güzel alnı kırışıyordu.

"Of!" Brian'ın inlemesi ölümcül bir hamleye işaret ediyordu. "Ne büyük bir rezalet! Hain, şahımı aldı! Ah, mağlubiyet, tadın ne acı!"

Alex kardeşinin bu teatral davranışı karşısında gözlerini devir-

di. Sabrina yüzünde çok tuhaf bir ifadeyle hâlâ dikkatle tahtaya bakıyordu. Birden kolunu savurdu. Ağır satranç tahtası yere düşerek taşlar dört bir yana saçıldı. Brian'ın ağzı açık kalmıştı.

Sabrina gözlerinden öfke saçarak bağırdı. "Bilerek kaybettin! Biliyorum! Beni aptal mı sandın? Ne sanıyorsun, kafa üstü düştüğümü mü?"

Hepsi uysal meleklerinin gözlerinin önünde bir şirrete dönüşmesini şaşkınlıkla izliyordu. Sabrina küçükken bile öfke nöbetine tutulmamıştı. O zaman olsa, Elizabeth onu paylayabilirdi; fakat şimdi ancak titreyen elleriyle dantelini düğümledi.

Sabrina'nın öfke saçan gözleri hepsini tek tek dolaştı. "Kendimi annemin kafeste yaşayan ispinozlanndan biri gibi hissediyorum. Gözleriniz sürekli üzerimde. Buna dayanamıyorum! Sürekli benimle ilgileniyorsunuz, kötü espriler yapıp benden gülmemi bekliyorsunuz! Sanki kaybetmek nedir bilmezmişim gibi her oyunu kazanmama müsaade ediyorsunuz!" Sesi iyice tizleşmişti. "Neye bakıyorsunuz? İlk defa mı kötürüm görüyorsunuz?"

Dougal daha fazla dayanamadı. Ayağa kalkıp onun önünde diz çöktü. Bir an Sabrina'nın yüzü o kadar vahşi bir hal aldı ki Dougal kendisine vurabileceğim düşündü ve adeta vurmasını diledi.

O zaman Sabrina'nın başı önüne düştü ve ipeksi gür kirpikleri gözlerinde kaynayan öfkeyi gizledi. Şimdi odadakiler olan bitenin kendi hayal güçlerinin bir oyunu olup olmadığım merak ediyorlardı. "Beni odama götürür müsün, baba?" dedi hüzünlü bir sesle. "Başım o kadar zonkluyor ki düşünemiyorum."

Araba MacDonnell Kalesi'nin bahçesinde sarsılarak durunca Dougal hatıralardan sıyrıldı. Kalenin surlarına kasvetli bir ıssızlık havası çökmüştü. Uzun duvarlar güneş ışığını keserek baharı uzakta tutuyordu. Elizabeth soğuğa karşı salma sıkıca sarınarak arabadan indi.

Sarmaşığın iskelet gibi parmakları, yıpranmış taşları sarmıştı. Yukarıdaki karardık pencereler iri gözler gibi onları gözetliyorlardı. Yaya ve atlı uşaklar gergince etrafa bakarak silahlarım çektiler.

"Koyun onları yerine," diye tersledi onları Dougal. Ürkütücü sessizlikte kendi sesinin sertliğinden çekinmişti. "Ne yapıyorsunuz? Savaş mı çıkaracaksınız?"

Uşaklar ürkekçe bakışarak itaat ettiler ama daha yaşlıca olan arabacı, "Namert MacDonnell'lar," gibi bir şey mırıldanarak kendi tabancasını serkeş bir tavırla dizlerine koydu.

Kalenin kapısı Dougal'ın elinin ağırlığı altında paslı bir ses çıkararak açıldı. Elizabeth onun itiraz etmesine fırsat vermeden önden içeri girdi.

Elizabeth merdivenlerde ansızın durup dehşetle salona baktığında Dougal az kalsın arkadan ona toslayacaktı. "Kızımızın bu pislikte yaşamasına izin mi verdin?"

Dougal korku ve şaşkınlık duyguları içinde MacDonnell Kalesi'nin içler acısı haline baktı. Mobilya namına sadece bir iki döküntü kalmıştı: Devrilip kırılmış masalar, bir devin güçlü yumruğunu yemiş gibi ikiye ayrılmış sıralar. Şamdanları kaplayan örümcek ağları hiçbirinin hissetmediği bir hava akımında kalmış gibi dalgalanıyordu. Ok yarıklarından içeri giren sarmaşık dallan zaten az olan ışığı engelliyordu; salonun bütününü istila etmelerine az kaldığım bildirir gibi ihtiraslı filizlerini ufalanan taşlara salmışlardı.

Dougal titredi. Bütün kale bir kara büyüye tutulmuş gibiydi.

Başını salladı. "Hayır," diye fısıldadı, tekinsiz sessizliği bozmaktan korkarak. "Kızım burada yaşamadı."

Elizabeth yüzünü buruşturarak, kuş pislikleri ve küçük, bahtsız hayvanların ağarmış kemikleriyle dolu yere değmesin diye eteklerini kaldırdı. Karanlık bir koridordan daha iri bir hayvanın tırmıklama sesi geldi. Dougal, karısını arkasına alarak tabancasını çekti.

Karanlığın içinde titrek bir ses, ardından da kollarını kaldırmış, beyaz yüzlü bir adam geldi. "Ateş etmeyin, efendim. Silahsızım."

Dougal içinde kabaran aciz öfkeyi bastırarak, karısı kazara Ranald'ın kimliğini öğrenirse diye silahını tekrar ceketinin içine soktu. "Reisinle konuşmaya geldik."

Morgan'ın kuzeni ağırlığım bir bacağından diğerine verdi ve karışık siyah saçlı başını kaşıdı. Esmer teni haftalarca güneş yüzü görmemiş gibi solgundu. Diğer kolu tam olarak iyileşmemiş gibi tuhaf bir açıyla yanında sallanıyordu.

"Bunun akıllıca olacağını sanmam, efendim. Günlerdir aşağı inmedi. Onu sadece yemeğini götürdüğümde görüyorum." Gözlerini Dougal'dan kaçırıyordu. "Ya da içkisini götürdüğümde."

Dougal mevkisinin bütün kibir *ye* otoritesini topladı. "Her türlü riski göze aldık ve ta Cameron'dan şu yol dediğiniz patikalar üzerinde geldik. Morgan MacDonnell'ı görene kadar gitmeyiz."

Eskiden olsa Ranald ona karşı koyabilirdi ama şimdi sadece omuz silkti. "Siz bilirsiniz. Ama hanımefendinin aşağıda kalmasını tavsiye ederim. Öyle dik dik bakmayın. Ben geri gelip ona refakat ederim."

Dougal karısına şüpheli bir bakış attı ama Elizabeth yüreklendirir biçimde gülümsedi. "Git, hayatım. Sen yapman gerekeni yap. Ben burada beklerim."

Ranald onu dökülen merdivenlerden çıkarıp bir zamanlar kızma ait olan kapının önünde tek başına bıraktığında Dougal en az karısı kadar dayanıklı olmayı umuyordu.

Kapıya hafifçe vuruşuna cevap gelmedi. Aralık kapıyı itti.

Hırlayan bir yün yumağı ayaklarının dibinde bitivermişti. Dougal bir an kuduz bir sıçanın saldırısına uğradığını sanarak bacağım salladı.

"Pugsley! Çekil!" Gürleme tavandaki kirişleri bile titretmişti.

Küçük köpek ağzında yılışık bir sinemayla, ters dönmüş bir masanın arkasına sıvıştı, kırılmadığını, sadece dişlendiğini fark eden Dougal alnını bir mendille sildi. "Yüce Tanrım! Bu köpek hep biraz hırçındı, hatta biraz da hazımsızlığa yatkındı ama onu hiç..."

Sözlerinin gerisini getiremedi, zira MacDonnell'ların reisi odanın karmaşıklığının içinden çıkıp gelerek, batıdaki pencereden içeri süzülen güneş ışığında dikilmişti. Dougal, Morgan'ın iri cüssesiyle her karşılaşmasında şaşırıyordu. Nedense daima, o hatırladığı ince, küstah delikanlıyı görmeyi bekliyordu. Ama bu adamın boş, parıltılı gözlerindeki bütün çocukluk izleri silinmişti.

Morgan'ın eski püskü şalı beline bağlı, göğsüyse çıplaktı. Sert çenesi tıraşsızdı. Kirli sakalının altında yüzünün düz kısımlan iyiden iyiye çökmüştü. Parlak gözlerinde ince kırmızı damarlar belirmişti. Dougal onun geceleyin kalede dolaşan uykusuz hayaletini düşününce ürperdi.

Yelesinin üzerinde bir hale oluşturan güneşle, cehennemin alevlerine atılmış, düşmüş bir meleğe, onu çevreleyen ışığın değmediği karanlık bir mahluka benziyordu. Öne doğru yalpalarken dalga dalga viski kokusu yayılmıştı. Bacaklarını açıp kollarını göğsünde bağlayarak, Dougal'ın birkaç santim önünde durdu.

Dougal kendini bu adamın şüpheli merhametine bırakmaktan korkuyordu. Ama Sabrina için her şeyi yapardı, ruhunu Morgan'ın yeni efendisine bile satardı. "Seninle kızım hakkında konuşmaya geldim."

"Ne olmuş kızma?" Morgan'ın sesi duygudan yoksun, gözleri kadar ruhsuzdu. "Durumu kötüleşti mi? Öldü mü? Yoksa sadece boşanma belgelerini mi getirdin?"

Morgan sanki bütün bu olasılıklar aynı önemi taşıyormuş gibi

konuşarak Dougal'ı sinirlendirmişti. "Boşanmaya gerek olmayacak. Bir iptal ayarladım."

Morgan başını yana eğdi. Gözleri karanlık bir keyifle parıldadı. "Ne kadar akıllıca. Siz Cameron'lar daima kanunları işinize geldiği gibi kullanırsınız. Hâkime ne dediniz? Benim pis MacDonnell ellerimi kızına hiç sürmediğimi mi?" Tek kaşını havaya kaldırdı. "Ama sürdüm. Kızının da hoşuna gitti."

Dougal yumruklarını sıktı; eskiden birçok kere Angus MacDonnell'ın sarhoş alaylarına da katlanmak zorunda kaldığını hatırladı. Ama amacını unutmamalıydı. Eğer mecbur kalırsa bu adamın önünde diz bile çökecekti.

Ellerini yavaşça açtı. "Kızımın sana ihtiyacı var."

Morgan kafasını arkaya atıp kahkahayla gülünce Dougal ürktü. Morgan ayağı takılıp duvara doğru yıkıldı. Gözlerindeki yaşları silerek, "Hey Tanrım!" dedi. "Sakat bıraktığım yetmedi mi? Başladığım işi bitirmemi mi istiyorsun? Öldüreyim mi yani?"

Alt katta Elizabeth, Morgan'ın adamlarının onun için bulduğu düz arkalıklı bir koltukta, boyalı tırnaklarıyla koltuğun kollarında aksak bir ritim tutturmuş, kaskatı oturuyordu. Ranald cezalı bir fino gibi ocağın kenarına tünemiş, upuzun kirpiklerinin alfandan ona sezdirmeden bakıyordu. Elizabeth böyle güzel bir insanın böyle bir sefaletin içinde dünyaya gelmiş olmasının büyük talihsizlik olduğunu düşündü.

Ranald parmaklarını çıtlattı. Kalenin tekinsiz atmosferi yüzünden sinirleri giderek gerilen Elizabeth sıçradı. "Diğer insanlar neredeler?" deyiverdi, kendi sesini sessizliğe tercih ederek.

Ranald omuzlarını kaldırdı. "Şurada burada. Morgan hepsini

gönderdi. Birkaç tavukla çok az salamura et dışında bütün koyun ve danaları verdi."

"Ya siz? Siz neden kaldınız?"

Ranald gereğinden fazla dikkat göstererek pantolonundaki bir kurum lekesini ovaladı. "O benim kuzenim. Onu burada ölmeye bırakacak değilim ya?"

Elizabeth eğilerek Ranald'ın melek gibi yüzündeki, daha önce hiçbir MacDonnell'da şahit olmadığı sadakat ifadesine hayranlıkla baktı. "Onun siz olmazsanız öleceğine gerçekten inanıyor musunuz?"

Ranald dosdoğru onun yüzüne baktı. "Hayır, Leydim. Ben olmazsam *yalnızlık içinde* öleceğine inanıyorum."

Elizabeth'i uğradığı şoktan Dougal'ın merdivenlerdeki ümitsiz adımlarının sesi çıkardı. Eteklerini toplayıp ayağa kalktı ama kocası sadece başını salladı. "Yalvardım. Her şeyi söyledim. Bir ayaklarına kapanmadığım kaldı. Yumuşamıyor."

Dougal, Elizabeth'in gözlerindeki parıltıyı önce dökmediği gözyaşları sandı ama onu teselli etmek için yanına gidince, Elizabeth onu kenara itip geçerek hışımla merdivenleri çıktı.

"Beth, yapma!" diye bağırdı Dougal, arkasından koşarak.

Ranald da peşlerine takılmıştı. "Yerinizde olsam yanına gitmezdim. Hiç akıllıca olmaz. Sorumluluk kabul etmem."

Elizabeth koridordaki bir yol ayrımında durdu ama Ranald önlerine atlayıp kapının önünde durarak Morgan'ın yerini belli etti.

"Kenara çekilin, bayım," diye buyurdu Elizabeth.

Ranald itaat ederek eğildi. Elizabeth elini kocasının göğsüne koydu. Buz gibi gözleri kararlılıkla parlıyordu, "ikinizin de aşağı inmenizi istiyorum. Ne duyarsanız duyun yahut ne duyduğunuzu

sanırsanız sanın, ben sizi çağırana kadar yukarı çıkmayın. Anladınız mı?"

Dougal bir an kendini tutamayıp gülecekti. Karısını bundan daha çok sevdiği bir an hatırlayamıyordu. Geri çekildi, ona hafifçe selam verdi ve eliyle kapıyı işaret etti. "Buyurunuz, Leydim."

Elizabeth kapıyı hızla açtı. Onun başının üzerinden Dougal'ın gözüne, Morgan'ın şaşkın yüzü ilişti. Yeşil gözlerindeki kararsız ve savunmasız ifadeyi görmemek mümkün değildi.

Elizabeth ellerini kalçasına koymuştu. "Kapat o inatçı çeneni, Morgan MacDonnell. Hiç gözünün yaşına bakmayacağım."

Odaya girip kapıyı Dougal'ın yüzüne çarptı.

Merdivenlerden aşağı inerlerken Dougal, Ranald'ın omzunu kavradı. "Reisin için dua et, genç. Şeytandan beter bir amire çattı."

Dougal ile Ranald aşağıda oturup bir şişe birayı paylaştılar. Saatler geçerken Ranald en ufak bir seste yerinden sıçrıyordu ama Dougal sakladığı tebessümüyle sadece toprak kupadaki birasını çalkalıyordu.

Öfkeyle yükseltilen seslerin peşinden gelen gümbürtü Ranald'ın birasını kupasının kenarından dökmesine sebep olmuştu.

Dougal kendi kupasını şerefe kaldırdı. "Beth'e," diye fısıldadı.

Gürültü artmıştı. Öfkeyle böğüren erkek sesini kırılan cam sesi kesiyordu. Biraz daha bağrışma oldu, ardından açık bir avuç içinin tenle çarpışma sesi net bir şekilde işitildi. Ranald'ın gözleri kocaman açılmıştı. Bunu takip eden yoğun sessizlikte Dougal başını eğdi. Uğursuz sessizlik o kadar uzadı ki Dougal bile yerinde kımıldanmaya başladı. Ceketinden zincirli bir saat çıkardı.

Elizabeth merdivenlerin tepesinde göründü. Eteği tozla kaplanmıştı ve üzerinde iri el izleri vardı. Keskin hatlı yüzü zafer ve

sevinçle parlayarak aşağı inerken, dağılmış saçlarını düzeltiyordu.

Ellerini Dougal'a uzattı. "Bize yardım edeceğine söz verdi. Sabrina için gereken her şeyi yapacağım söylüyor. Ne gerekirse."

Ranald kupasını bırakarak ocağın üzerinden sıçradı. "Evet, Sabrina'mızın onu terk etmeyeceğini biliyordum ben. Hayatımda ondan daha tatlı ve cömert bir kız görmedim."

Çılgın gibi raks etmeye başladı, Dougal'ın abartılı birer yay çizerek yukarı kalkan kaşları ile Elizabeth'in uyarı mahiyetinde kocasının dudaklarına koyduğu parmağını görmüyordu bile.

"Beceriksiz şey! Ben senden elmalı değil, çilekli tart istedim!"

Kızaran hizmetçi açık bir şaşkınlıkla Sabrina'nın kucağındaki gümüş tepsiye bakıyordu. "Hayır, bayan. Elmalı istediniz. Yemin ederim."

Sabrina hışımla tepsiyi hizmetçinin eline tutuşturdu. "Derhal götür bunu, gözüm görmesin. Sakat olabilirim ama aptal değilim. Çilekli istediğimi çok iyi hatırlıyorum. Hiç yemin etme. Alışkanlık haline getirdin."

Tepsi hizmetçinin titreyen ellerinde eğildi. Dumanı tüten bir tart Sabrina'nın kucağına düşüverdi. "Kahretsin!" diye bağırdı Sabrina. "Bu kadar sakar olmak zorunda mısın?"

Alt dudağı titremekteki hizmetçi tartı çabucak onun kucağından alıp elbisesinin saten kumaşının üzerindeki yağ lekesini silmeye çalıştı. Sabrina uzun bir soluk koyverdi. Başı, boynu artık onu taşıyacak gücü yahut iradeyi yitirmiş gibi divanın yasüğma düştü.

Gevşekçe salladığı eliyle hizmetçiyi gönderdi. "Ah, berıi yalnız bırak. İştahım kapandı. Artık hiçbir şey yiyemem."

Yılgın hizmetçi salondan çıkarken toz almaktaki başka bir hiz-

metçi de işini bırakıp Sabrina'ya sitemli bir bakış fırlatarak ötekinin peşinden çıktı. Kadının fısıltı halindeki sesi Londra şehir evinin akşamüzeri sessizliğinde rahatlıkla işitiliyordu.

"Tamam, canım, ağlama. Sinirleri tepesindeyken hanımefendiyi memnun etmenin imkânı yok. Bu sabah benden o asil elinin birkaç santim ötesindeki kitabı ona vermemi istedi. Hoşuna gitmeyen bir şey olduğunda, 'vurun başlarını!' diyeceği güne kadar sabrediyorum."

Kinci şeyler, diye düşündü Sabrina, ateşine bakmak için elini alnına koyarak. Belmont hizmetkârlarının mutfakta sürekli efendilerinin sakat yeğenini çekiştirdiklerini biliyordu. Ama umurunda değildi. Onların şerrini inceliklerine tercih ederdi. Hem ayrıca hilkat garibeleri hakkında dedikodu yapmak insanın tabiatında vardı.

Onu haklı çıkarırcasına Enid elinde bir ilanı sallayarak paytak paytak salona girdi. "Bak, Stefan sokak sancısından bana ne almış!" Terlikli ayaklarını sevinçle havalandırarak küçük bir XIV. Lui koltuğuna çöktü. "Dinle şunu. 'GodalmingTi Bayan Mary Toft on dördüncü tavşanını dünyaya getirdi."

"Ne güzel," diye mırıldandı Sabrina. "Elini alnıma koyar mısın, Enid? Ateşim var sanki."

Enid gözlerini ilandan ayırmadan dalgınca itaat etti. "Diyor ki, kralın hekimi durumu tetkik etmek üzere gönderilmiş ve tam oraya vardığında Bayan Toft on beşinci tavşanı doğuruyormuş! Gayet serinsin, hayatım. Ateşin yok."

"Nereden biliyorsun? Sen doktor değilsin ki." Sabrina sesindeki aksiliği gizleyemiyordu. "Benimle ancak burada, annenin salonunun orta yerinde bir düzine kirpi doğurursam ilgilenirsin!"

Enid ilanı indirdi. Tatlı gülümsemesi gözlerindeki kırgınlığı gizleyemiyordu. Sabrina özür dilemek istiyor fakat sözcükler aklma

gelmiyordu. Son aylarda özür sözcükleri ona yabancı bir dil gibi olmuştu. Yastık istemek yahut hava durumu hakkında yorum yapmak için ağzını açıyor, ama dudaklarından ya bir sızlanma ya da sert bir azar dökülüyordu. Kendi kendine bu kadar yabancılaşmışken, Enid'i ona bir yabana gibi baktığı için suçlayabilir miydi?

"Haklısın, tabii," dedi Enid, Sabrina'nın omuzlarına kaşmir bir şal sararak. "Ne kadar bencilim. Senin duygularını düşünmeden, tutmuş saçma sapan şeyler okuyorum. Sana kitap okuyayım mı?" Sabrina'nın dirseğinde duran kitabı eline aldı. "Yine Homeros olur mu?"

Sabrina başıyla tasdik etti. Enid, Odysseia'nın ölüler diyarına yolculuğunu okumaya başlamışta ama Sabrina bu bildik hikâyeden bir tat alamıyordu. Artık onun gözünde Odysseia tahammül edilmez bir tip, Penelope ise pasif bir aptaldı. Nasıl bir romantik aptal belki de hiç gelmeyecek bir adamı bekleyerek ömrünü geçirirdi?

Sabrina aklında onu buraya getiren kıvrımlı yol olduğu halde, pencereden Hanover Meydaru'nın zarif seçkin havalisine baktı. Sümbül ve yeni ısınmış toprak kokan tatlı bir esinti alnını okşadı.

Sabrina'nın durumunda bir iyileşme olmayınca, annesiyle babası Doktor Montjoy'un tavsiyesi üzerine, mekân değişikliğinin iyi geleceği ümidiyle onu Londra'ya getirmişlerdi. En azından Londra'dayken, babasının son raddedeki suçluluk hissinin sürekli hatırlatıcısı olmaktan kurtulmuştu.

Enid monoton sesiyle, Yunan ozanın muhteşem destanının bütün etkileyiciliğini öldürerek okuyordu. Sabrina somurtarak yumuşak şalına adamakıllı sarındı. Cameron'daki o ilk kara günlerde her gece ağlayarak uykuya dalıyordu. Ama en çaresiz hissettiği anda bile kalbinde ufacık bir umut kıvılcımım canlı tutuyordu. Bu ancak karanlığı aydınlatacak ve her gece uyumadan önce, her sabah da

uyandıktan sonra Tanrı'ya fısıldadığı coşkun duaya şekil verecek kadar bir kıvılcımdı.

Noel arifesinde, Tanrı'nın onun duasını kabul etmediğini anladı. Morgan'ın çocuğunu taşımıyordu. Ondan bu kadar bir parça taşıması bile ona çok görülmüştü. O gece ruhunu pare pare eden kuru, şiddetli hıçkırıklarla ağlamış ama o geceden sonra ne tek bir damla gözyaşı dökmüş ne de dua etmişti. Onu umursamayan birine neden dua edecekti ki?

Bundan kısa bir süre sonra, yeni yeni hastalıklar ona musallat olmaya başladı. Göğsü katlanılmaz bir surette sıkışıyordu. Şakakları bıçak saplanır gibi ağrıyordu. Takatsizce öksürüyordu. Vücudunun her yerinde muhtelif ağrılar oluyordu. Bu rahatsızlıkları o üzerlerine düştükçe artıyordu. Bir sabah öyle bir halde uyandı ki kesinlikle öleceğine kanaat getirdi. Cameron arabası apar topar Londra'ya getirildi.

Belmont'lar onu sorumluluk bilip evlerine almışlar ve divanlarına yatırmışlardı. O da şımarık bir kraliçenin özgüveniyle, yattığı yerden bütün evi yönetiyordu. Sabrina'nın bazen garip bir uzaklaşma hissine kapıldığı oluyor, o zaman tavandaki avizeden, berbat bir melodramda rol alan başka bir kızı izliyor gibi geliyordu.

Yerinde kımıldanan Enid'in koltuğu çatırdadı. Sabrina, Belmont'ların koca evlerini sıska insanlara daha uygun olan mobilyayla doldurma merakını hâlâ anlayabilmiş değildi. Ne zaman Belmont'lardan biri altın varaklı ve kıvrımlı koltuklardan birine kendini bıraksa, Sabrina nefesini tutarak, koltuğun incecik bacaklarının kırılıvermesini bekliyordu.

Bütün Belmont'lar kiloluydu ama Enid son birkaç haftada daha da toparlak olmuştu. Sabrina kuzenine kaçamak bir bakış attı ve duyduğu hafif kıskançlıktan ötürü kendinden nefret etti. Enid'in taşlı korsajı bile şişen karnını saklayamıyordu. İnce bir tabaka ha-

linde sürdüğü pudra teninin pembeliğini biraz azaltsa da tamamen gizleyemiyordu. Sabrina genç bir kadının bedeninde yaşlı, aksi bir kadına dönüşürken, Enid sevdiği adamın çocuğuyla güzelleşiyordu.

Kızının bir skandali engellemek için gönderildiği yerden hamile olarak dönmesi Willie dayının şen şakrak mizacını bile kötü etkilemişti. Daha da yaralayıcı olan, Enid'in hiçbir pişmanlık belirtisi göstermemesi, bilakis sefil bir Dağlı'nın gayrimeşru çocuğunu kanunda taşıyor olmaktan duyduğu memnuniyeti saklamayı dahi beceremememesiydi.

Cam siklon Dük, seyrek saçını çekiştirerek Sabrina'nın babasıyla kütüphaneye kapanmış, ikisi orada gün boyu Enid'e sahte bir koca bulma işini tertiplemişlerdi. Bu tertibe göre Nathanael MacLeod isimli meçhul bir Highland toprak ağası Enid'le İskoçya'nın kırsalında evlenmiş, sonra balayıları sırasında Sabrina'nın da sakat kaldığı kaza sonucu rahmetli olmuştu.

Bu romantik hikâye Enid'i Londra'da meşhur etmişti. Kadınlar samimiyetle taziyelerini bildirirken erkekler başına üşüşmüşlerdi. Kendini beğenmiş eski nişanlısı Phillip Markham bile, vefat eden Highland Lordu'nun çocuğunu yüce gönüllülükle kabul etmek suretiyle asil bir fedakârlık örneği sergileyerek ününe ün katmak istiyor olacaktı ki kapısında belirmişti. Enid beklemediği bu ilgiden o kadar memnundu, ışıltısı ve şişkinliği öyle bir hal almıştı ki, Sabrina onun zevkten patlamasından korkuyordu. İkisi bu konu onlara çok ıstırap verdiği için Highlands'teki zamanlarından hiç bahsetmeme konusunda dile getirilmemiş bir anlaşmaya varmışlardı.

Sabrina özenle biçilmiş bahçelere ve tertemiz kaldırımlara baktı. Güneş diz örtüsünün üzerine düşüyor, sıcaklık vaadiyle yüzünde oyunlar oynuyordu. Enid en azından dulluğun rahatlığına sahip-

ti. Bazen gözlerini bürüyen hasret dolu ifade için bahanesi vardı. Sabrina'nın acınacak halinden başka hiçbir şeyi yoktu.

Babası evlilik iptalini kolaylaştırmak için Londra'da hâkimden başka hiç kimsenin onun evli olduğunu öğrenmemesi gerektiğine karar vermişti. Onun Morgan'la geçirdiği zaman sanki bir hayalden, başka bir kadının erotik rüyasından başka bir şey değildi. Geceleyin uyanıyor, karanlığa, yatağının üzerine kapanan cibinliğine, bacaklarının zavallı işe yaramazlığına şaşkın şaşkın bakıyordu.

Kendi akıl sağlığından şüphe etmenin paniğiyle titreyerek, kuştüyü yatağının altına sıkıştırdığı İncil'i aradı. Yıpranmış sayfalan yırtarcasına karıştırarak kurumuş katırtırnağı dalma bakıyordu. Ancak o dal sayfaların arasından düştüğünde rahat nefes alabildi. Ancak o zaman Morgan'ın yüzündeki yaralı ifadeyi hatırladı ve çiçeği sayfaların arasına koydu.

Sabrina sokağı seyrederken, güneş ışığı gibi sarı saçlı bir oğlan çocuğunun tombul bir köpek yavrusunu kovaladığını gördü. Bir adamla bir kadın el ele yürüyorlardı; kadının gülen yüzü adamın hayranlıkla bakan yüzüne dönüktü. Şakımaya başlayan bir ardıç kuşunun acı-tatlı melodisi Sabrina'nın yüreğine işlemişti.

Şalına daha sıkı sarındı. "Pencereyi kapatır mısın, Enid? Üşüdüm biraz." Enid pencereyi kapatmak üzere kitabı bir kenara koyup ayağa kalkarken güneş ışığı Sabrina'nın yüzüne tüm sıcaklığıyla vurdu. Sabrina geri çekilip gözlerini kapattı. "Perdeleri de kapat, olur mu? Işık gözlerimi acıtıyor."

Kalın perdeler kapanıp oda gösterişsiz karanlığa gömülünce, rahatlayarak nefesini koyverdi.

Yirmi Uçüncii Bölüm

"C'est magnifique!"[4] dedi Fransız, birleştirdiği parmak uçlarını öperek. Ufak tefek terzi, arada bir durup karnının sert kaslarını dürterek etrafında dönerken, Morgan fırlamaya hazır damızlık at gibi titreyip burnundan soluyordu. Pugsley rahat uykusundan uyanarak terziye hırladı.

Ufak adam Morgan'a sırıttı. *"Quelle bete jolie!"*[5]

"Ne diyor?" diye sordu Morgan, Dougal'a sinirli sinirli bakarak. "Onu öldüreyim mi?"

"Senin çok hoş biri olduğunu söyledi ve öldürmezsen iyi olur," diye tatsızca cevap verdi Dougal, pencerenin yanındaki koltuğundan. "En azından hizmetinin faturasını kesene kadar bekle. Aşırı derecede pahalı olduğunu işittim."

Ranald bitiştirdiği parmak uçlarını öpüp Morgan'a alaylı bir öpücük gönderdi. "Adamcağıza iyi davransana, Morgan. Senden hoşlandı işte."

Bir haftadır Cameron Malikânesi'ndeki oturma odası bir terzihaneye dönüştürülmüştü. Top top pamuklu kumaş ve ipek her yeri kaplamıştı. Bir cansız manken bütün faaliyeti yüzsüz bir keyifle seyretmekteydi.

4 (Fr.) Muhteşem! (yay. n.)

5 (Fr.) Hayvani bir güzellik! (yay. n.)

Morgan, terzi rujlu dudaklarının arasına bir iğnelik sıkıştırıp arkasına geçince, başını arkaya çevirdi; bu peruklu adama güvenmiyordu. Şalının üzerinde kaçamak bir baskı hissedince en kötü şüpheleri doğrulanmış oldu. Şalını çekerek, eski püskü kareli kumaş üzerinde korkunç bir çekiştirme savaşı başlattı.

"Neden bu kadar utangaçsın, Morgan?" diye ayıpladı onu Ranald. "Ben senin bundan daha az ısrarla külodunu indirdiğine şahidim."

"Bunun gibilere indirmem!" Morgan kumaşı öyle bir çekti ki ufak tefek terzi döne döne odanın öbür tarafına gitti. Pencereden fırlamadan Dougal onu yakaladı.

Terzi ağzındaki iğneleri püskürtüp Fransızca küfürler sıralamaya başladı. Yüzü aşın derecede kızarmıştı. Sıkılmış yumruklarını havada sallıyor, ayaklarının üzerinde tepmiyordu. Morgan böyle ufak bir insanın bu kadar çarpıcı bir öfke sergileyebilmesine şaşarak ona saygıyla bakmaya başladı.

Sözlü saldırı bozuk Ingilizceyle son buldu. "Ta Paris'ten gelmişim. Bıraksın, onu ölçeyim, *mais oui?"*[6]

Ufak terziye inme inmesinden korkan Dougal kolunu nazikçe adamın omzuna doladı. Morgan'a ihtara bir bakış atıp terziyi öfkesinin kaynağından uzaklaştırdı ve yatışana bir Fransızcayla mırıldanmaya başladı.

Morgan kendini hem aptal hem de savunmasız hissederek kendine olan saygısından geriye kalanla, parçalanmış şalını düzeltti.

Ranald kendini tutuyordu. "Bu ufak adam senin gözünü korkutmasın, dostum. Cameron'ın karısının sana ne dediğini unutma. Zavallı kız sensizlikten erimiş bitmiş. Yardım etmezsen ölecek."

İkisi de Dougal'ın gözlerinin yukarı döndüğünü görmedi. Da-

6 (Fr.) Olur mu? (yay. n.)

madı gerçeği öğrendiğinde, affedilmek için mi yoksa isteyeceği ilahi yardım için mi dua edeceğini kendisi de bilmiyordu.

"Hayır, Morgan. O çatal değil, diğeri."

Morgan parlak gümüşten yanmış gibi elini geri çekti.

"Sağda, peçetenin yanındaki."

Elizabeth'in sesi Morgan'ın ağrıyan başının içinde çınlıyordu. Elizabeth, Morgan ne kadar aptalca şeyler yapsa da ona karşı sesini hiç yükseltmedi, sabırsızca davranmadı. Morgan ise adeta Elizabeth'in ona bağırmasını ve saçlarım yolmasını tercih ederdi, çünkü kadıncağız hiç şüphesiz böyle davranmak istiyordu.

Gümüş çatal, kaşık ve bıçakların arasında istediği çatalı ararken her çıngırtı ortama hâkim sessizlikte yankılanıyordu. Morgan minik istiridyelere saplayacağı çatalı bulana kadar bir hizmetçi gelip istiridyeleri götürmüştü. Önüne bırakılan çorbanın etli kokusu açlığım dayanılmaz hale getiriyordu. Kocaman bir yudum almak için kâseyi ağzına götürdü.

"Morgan! Kaşığını kullanmayı öğrenmelisin."

Morgan çorbayı buruşuk atkısına dökerek kâseyi indirdi. Brian ile Alex masanın diğer ucundan ona bakıyordu. Dougal birden öksürünce ikisi de dikkatini kendi çorbasına verdi. Etine dolgun bir hizmetçi gülmesini önlüğüyle gizledi. Ranald, Morgan'a göz kırparak kâsesini aldı ve bir dikişte çorbayı içti.

Morgan'a göre kulplu küçük bir kâseden çorba içmek saçmaydı. İki kaşık içemeden can sıkıcı hizmetçi gelip kâseyi almıştı. Morgan'ın midesi guruldayarak itirazını dile getirdi.

Midesini yatıştıracak tabak, üzerinde dumanı tüten koyun eti, tombul patatesler ve üzerine altın sarısı tereyağı sürülmüş ekmeklerle belirdi. Bu porsiyonu elinden kaçırmamaya kararlı olan Mor-

gan, özel dikim pantolonundan kamasını çıkararak tabağa doğru hamle yaptı.

Elizabeth elini ekmeğin üzerine tuttu. Bıçak serçe parmağını bir milim ıskalayarak parmaklarının arasına indi.

Elizabeth hüzünlü bir kınamayla başını salladı. "Yemek yerken asla kamanı kullanmamalısın, Morgan. Sana kaç kere hatırlatmam gerekiyor?"

Morgan'ın yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Aç değilim," diye mırıldanarak masadan kalktı.

Dönüp giderken kayınvalidesi, Morgan'ın parmaklarını dolamak için can attığı kuğu gibi zarif boğazını temizledi. Morgan geri dönerek herkese hızlıca selam verip Elizabeth'in onaylayan baş işaretini kazandı.

O gittikten sonra Ranald, "Onun aç olmamasına sevindim, çünkü ben kurt gibi açım," dedi. Morgan'ın etiyle patateslerini kendi tabağına yığdı. "Neden hepiniz öyle gamlı görünüyorsunuz bilmiyorum. Bence Morgan gayet iyi gidiyor. Bahse girerim sonunda ondan tam bir beyefendi çıkaracaksınız!"

Tam on beş günün sonunda Morgan geliştirebileceği bir üst sınıf becerisi keşfetti. Arpın önünde oturan leylek gibi uzun, solgun müzik hocasını unutmuş, Bach'ın mübarek müziğini dinliyordu. Oturma odasının ortasında açılan alanda dönerek Elizabeth'le avuçlarını birleştirdiler.

Burada doğal zarafeti işine yarıyordu; saray dansının detaylı adımları, kılıç düellosununkinden yahut misket mermilerinden kaçmaktan farklı değildi.

Birleşip vücutları bir an birbirine değince Morgan gözlerini kapatarak onun tepede toplanmış saçlarından yayılan gül kokusu-

nu içine çekti. Hatırladığı arzu onu kasıklarından yakalamıştı ama gözlerini açtığında gördüğü kuzguni saçlarla ışıldayan mavi gözler değil, kır düşmüş kumral saçlar ve şefkatle yumuşamış gri gözlerdi. Tökezledi ama Elizabeth'in kendinden emin ritmi onu kolayca düzeltti.

Birbirlerinden ayrıldılar. Elizabeth saten hışırtıları içinde etrafında dönerken Morgan onun elini havada tutuyordu. "Dougal Londra'da sana yardıma olması için bir sekreter ayarladı," dedi Elizabeth.

"Sabrina bana yazı yazmayı öğretecekti. Ama hep yapacak daha iyi bir şeyimiz..." Kiminle konuştuğunu hatırlayarak sözünü yarıda kesti. Elizabeth'e suçlu suçlu baktı.

Elizabeth'in dudakları halden anlayan bir yarım tebessümle kıvrılmıştı. "Bana kalırsa da öyle."

Tekrar odanın ortasında birleştiler. Elleriyle kayınvalidesinin korseli ince belini iki taraftan kısa bir süre için tutarken Morgan'ın da dudaklarında bir tebessüm vardı. Bir kadına bu şekilde dokunmak, bütün güzelliğini zarafetinden alan bu kur ritüeli, ona ince bir zevk veriyordu.

"Zaman bir an önce geçse de bu dansı onunla da..." derken Sabrina'yla hiçbir zaman böyle dans edemeyeceğini hatırlayarak sustu. Sabrina hareketle müziğin bu büyüleyici birlikteliğini hiç bilemeyecekti. Morgan suçluluk ve ıstırap içinde kalakaldı.

Arp da duraksadı. Elizabeth müzik hocasına kızgın bir bakış atınca müzik hocası gözlerini nota sehpasına sabitleyerek çalmaya devam etti.

Elizabeth bir adım dahi kaçırmadan Morgan'ın kollarına geldi. "Kızımın senin acımana ihtiyacı yok."

Morgan bir anlık bir duraksamanın ardından başını salladı.

Dansın son notaları çınlarken Elizabeth onun ayaklarının dibinde eğilerek zarifçe selam verdi. Morgan eğilip onun elini dudaklarına götürdü.

Elizabeth yüzünü ona doğru kaldırarak, "Annen hayatta olsaydı, şu halinle iftihar ederdi," dedi.

Morgan onun elinin sırtına bir öpücük kondurdu. "Öyle olurdu sanıyorum, Leydim."

"Kim derdi ki eli bıçaklı bir Cameron'ın yanına yaklaşmasına izin verecektin? Zavallı baban mezarında ters dönmüştür." Ranald kıkır kıkır gülerek ağzına bir avuç kuru üzüm attı.

"Dönsün," diye mırıldandı Morgan. "Çünkü bunların en büyük sorumlusu kendisidir."

Usturanın soğuk bıçağı âdemelmasımn üzerinden geçip yukarı doğru kayarak, kenetlenmiş çenesinin kenarım kazıdı. Elizabeth'in ellerinin sakin becerikliliği altında kımıldamadan durmak için çaba sarf ediyordu. Onun becerikli bir cerrah olabileceğini düşündü. Ya da bir katil.

Belki de o ve Eve'in, Morgan'ın gördüğünden daha fazla ortak özelliği vardı. Ama Elizabeth lüks hayatını kocası ve çocuklarının sevgisiyle kaygısızca yaşarken, Eve sürekli kendi klanının nefreti ve Morgan'ın babasının ilgisizliğiyle mücadele etmişti. Klanının kovulmuş kadını düşününce gözleri bulutlandı. Eve daima onun hayatının bir parçası olmuştu ve yokluğu da en az ihaneti kadar acı veriyordu.

Elizabeth güzel kokulu sabunu sildi, ayağa kalkmasını işaret etti ve geri çekilip eserine hayranlıkla baktı. Morgan omuzlarındaki gerginliğin akıp gittiğini duyumsadı. Ama çabuk gevşemişti, zira Elizabeth ellerinin bir çırpışıyla kadın ve erkek hizmetlilerden oiu-

şan bir takımı toplayıvermişti. Bir damla balın etrafına üşüşen sevinçli karıncalar gibi odaya doluşmuşlardı.

Bu istila Ranald'ın bile gözünü korkutmuştu. Yutkunarak üzüm kâsesini aldı ve perdelerin arkasına çekildi.

Morgan bu hevesli cücelerle muhatap olmaktansa bir alay kana susamış Chisholm ile karşı karşıya gelmeyi tercih ederdi. Bunlar dürtüp çekerek, ölçüp ilikleyerek, tıkıştırarak onu çılgına çeviriyorlardı. Maymunumsu terzi ayaklarının etrafında emekleyerek ağzında bir tutam iğneyle Fransızca anlaşılmaz sözler mırıldanıyor ve ona düzensiz aralıklarla iğne saplamaktan büyük zevk duyuyor gibi görünüyordu. Morgan baldırına batan bir iğne yüzünden bağırmamak için kendini zor tuttu.

"Pardonnez-tnoi,"[7] diye mırıldandı küçük zorba, sahte bir pişmanlıkla dudaklarını büzerek.

Bir uşak, Morgan'ın boynuna kabank bir kravat bağladı. Morgan boğulacak gibi oluyordu. Bütün bunlara sabırla tahammül etmekteyken Elizabeth'i bir elinde pudralı ve lüle lüle bir peruk, diğerinde bir cam kâse içinde pudrayla ona yaklaşırken gördü.

"Yeter!" diye kükredi.

Hizmetliler sessiz bir korku tablosu şeklinde dondular. Terzinin al boyalı yanaldan soldu.

Morgan son bir aydır Sabrina uğruna katlandığı bütün saçmalıklardan bir anda sıyrılarak kendine geldi ve dosdoğru Elizabeth'e baktı. "Bugüne kadar hiçbir kadına vurmadım, Leydim, ama elinizdeki o... o... çirkin *şeyi* kafama koyacağınızı ve yüzümü boy ayacağınızı sanıyorsanız, elimi kaldıracağım ilk kadın olabilirsiniz."

Tam o esnada Dougal içeri girmiş ve Morgan'ın konuşmasını işitmişti. Karısının yüzünde gerçek küskünlüğün ilk işaretlerini gö-

7 (Fr.) Affedersiniz, (yay. rı.)

rerek ellerini kaldırıp yavaşça alkışladı. Sessizlikte her bir el çırpışı gök gürlemesi gibi ses çıkarıyordu.

"Tebrikler, hayatım. Tam bir beyefendi yaratmışsın." Dougal, Morgan'ın etrafında dönüp onu baştan ayağa incelerken hizmetçiler hürmetle geri çekildiler. "Kusursuz konuşma, küstahlık, mükellef bir tavır. Oldukça etkileyici, sence de öyle değil mi?"

Elizabeth'in düşünceli gözleri, pabuçlarının parlatılmış tokalarından asi saçlarını ensesinde toplayan kadife kurdeleye kadar onu incelerken Morgan sopa yutmuş gibi duruyordu. Yüzündeki somurtkan ifade onaylayan bir tebessümle dağıldı. *"Oldukça* etkileyici," dedi o da.

"Peki, o halde," dedi Dougal, canlı bir şekilde. "Hepiniz çekilebilirsiniz. Artık sizin yardımlarınıza ihtiyaç olmayacak."

Hizmetçiler çekilirken Morgan artık onların dikkatinin odağı olmayacağı için rahatlayarak bir koltuğa çöktü.

Dougal odanın içinde dolanıyordu. "Bütün ayarlamalar tamamlandı. İsteğin üzerine, Ranald senin uşağın olacak. Sana bir ev, bir sekreter tutulacak ve harcamak için belli bir maaş alacaksın."

"Benim sadakaya ihtiyacım yok," dedi Morgan.

Dougal onun yüzüne dikkatle baktı. "Sen hiç Londra'da kesende beş para olmadan yaşamaya kalktın mı? Hayır, belli ki böyle bir şey yapmamışsın." Sakalını sıvazlayarak yürümeye devam etti. "Beth'le Bloomsbury'de bir ev kiralamıştık. Sabrina'nın bizim Londra'da olduğumuzu öğrenmemesi gerek. Şimdi senin tek eksiğin sosyeteye girmek."

"Belki bir de unvan," dedi Elizabeth, kanepenin kenarına ilişerek. "Londra'da herkesin unvana zaafı vardır. MacDonnell eski bir isim. Kuşkusuz sülalen hırsızlığı ve ahlaksızlığı hayat tarzı olarak benimsemeden önce de bu ismi taşıyordu."

Morgan ona kötü kötü baktı. "Ben böyle saçmalıklara hiç kafa yormadım. Kesende altının olmadıktan sonra kralın sana verdiği süslü bir kâğıt parçasının ne anlamı var?"

"Düşün, evladım," diye buyurdu Dougal. "Hatırlamaya çalış. Hafızanı iyi yokla."

Morgan kaşlarını çattı. "Halbert," diye mırıldandı. "Lord Halbert... nerenin baronuydu?" Dougal ile Elizabeth umut içinde bakıştılar. "Hayır, hayır, öyle değildi. Sör Halbert..."

Pencereden neşeyle şarkı söyleyen bir ses duyuldu:

Kemiklerinden çorba pişirecek

Derinden gocuklar

Ciğerini öğlen yiyecek

Baldırlarım akşam

Eğer karşına çıkarsa kaçsan iyi olır...

Dougal pencereye gidip perdeleri açıverdi. Ranald ona sırıtıp "... Heybetli Montgarry Kontu Korkunç Halbert'tan..." dedi alçak sesle.

Elizabeth, Morgan'ın şaşkın bakışma gülmemek için elini ağzına kapattı.

Dougal'ın yüzünde hoşnut bir tebessüm belirdi. Morgan'a doğru döndü. "İşe bak! Sen kontsun. Mevkice benden üstünsün. Ben düşük bir vikonttan başka bir şey değilim."

Elizabeth ayağa kalkıp şakacı bir reveransla eteklerini yaydı. "Eh, Lordum, kontesinizi geri almaya hazır mısınız?"

Morgan gözlerinde beliren vahşi kararlılıkla bir soyludan ziyade, bir korsana benziyordu. "Evet, Leydim. O da geri gelmeye hazırlama iyi eder."

Sabrina sıkılmış esnemesini yelpazesiyle gizledi.

Orkestra akort çalışması yaparken çıkan akortsuz notalar, onun zaten gergin sinirlerini iyice geriyordu. Sabrina bunun da katlanması lazım gelen bitmek bilmez bir Belmont balosu olacağını kendine hatırlattı; özel piyeslerden, öğleden sonra düzenlenen şiir okumalarından yahut Honora yengesinin düzenlediği, Sabrina'nın, Londra sosyetesi acıyıp da oyalansın diye kapitone divanının üzerinde sergilendiği çok sevilen iskambil partilerinden bir farkı yoktu.

Onların merhametinden sapları bir zevk duyduğunu kendine bile itiraf etmekten çekinerek yelpazesini kapattı.

Willie dayı ile Honora yenge merdivenlerde gölündüler. Yüzeysel bir alkışla karşılanmışlardı. Yengesinin minik lüleleri ateşte patlayarak açılmış sosislere benziyordu. Bütün Belmont ailesi pişmemiş ekmek hamuru gibi yumuşak ve yuvarlak görünüyordu. Sabrina, dayısı yaklaşırken kendi narin annesinin böyle hantal bir aileden çıkmış olmasına bir kere daha hayret etti.

Willie dayı onun çenesinin altını okşadı. "En sevdiğim yeğenim nasılmış bu akşam? Eğleniyor musun, canım kızım?"

"Ben senin tek yeğeninim ve başımdaki şu can sıkıcı ağrı olmasaydı eğlenebilirdim. Bugün dünyanın en korkunç..."

"Pek güzel, pek güzel, bademim, ama Devonshire Dükü gelmiş, ben gidip ona hürmetlerimi sunayım." Ona babacanca göz kırparak uzaklaştı.

Sabrina, dayısı gidince iç çekti. Enid uzun pencerelerin yanında dikilerek, kurnaz eski nişanlısının ilgisinin tadını çıkarıyordu. Açık gri yas elbisesinin içindeki teni şeftali rengi bir ışıltı saçıyordu. Coşkun bir uşak yeni gelenlerin isimlerini ilan ediyordu.

Enid'in, babasından daha zayıf ve çok daha zarif erkek kardeşi Stefan dans edercesine merdivenlerden indi. Sabrina keyiflenmişti.

"Selam, kuzen." Eğilip yanağından öptü. "Züppeleri yaklaştırmıyorsun, öyle mi?"

"Elimden geleni yapıyorum," dedi, kuzeninin elinden tutup kaçmasına izin vermeyerek. "Ama biraz ateşim var galiba. Burası da çok cereyanlı. Zahmet olmazsa, yukarı çıkıp şalımı getirir misin?"

"Emrin olur, prenses," diye mırıldandı, ama gözlerindeki bıkkın ifadeyi saklayamamıştı.

"Yün olanı değil, Stefan," diye onun arkasından seslendi Sabrina. "Kaşmir şalımı. Yün beni hapşırtıyor." Hapşırmanın düşüncesi
bile onu hapşırttı ve dantel mendilini burnuna değdirdi.

Stefan şalı getirdiğinde büyük balo salonunun yarısı dolmuş ve Sabrina'nın etrafı iyi dileklerini sunan yaltakçılarla çevrilmişti. Sabrina ince bir genç beyi bir kadeh şampanya almaya gönderdi, bir diğerine rahatsız edici cereyanın kaynağını bulmasını buyurdu. Dalgın tebessümleriyle göz kırpıştırmasını silah gibi kullanarak elinde kalan güçlerini sergiliyordu.

Saçları tepelerinde toplanmış iki son derece sıradan genç hanım duvarın kenarında dolaşarak, yelpazelerinin arkasında sohbet ediyorlardı. Sabrina'nın etrafına üşüşen âşık genç adamları görünce ince yolunmuş kaşlarını hoşnutsuzluk içinde çattılar. Şampanya kadehlerinin şıngırtısı ve konuşmaların uğultusu içinde onların alçak, kindar sesleri kulağına gayet net bir şekilde ulaşıyordu.

"Zavallı bir oynaş, değil mi? Sakatlığıyla gösteriş yapmak, erkeklerin dikkatini çekmesinin tek yolu."

Sabrina öfkesinin kızarıklığını saklayan kalın pudra tabakasına şükrederek yüzündeki gülümsemeyi korudu.

"Huysuzluk nöbetlerine kapılıyormuş. Belmont uşaklarından biri bizim aşçıya anlatmış, daha geçen hafta bu..." Kadın sesini alçaltarak fısıltıyla konuşmaya başladı.

Yarandaki kıkırdadı. "Çocukça davranıyor, çünkü ancak yarım bir kadın. Ona kur yapacak adamın da yarım erkek olması gerek."

Belli etmeden onun işe yaramaz bacaklarına baktılar. Sabrina diz örtüsünü çekip onları çığlıklar içinde salondan kaçırtacak çirkin şekil bozukluklarını gösteremediğine hayıflanıyordu.

Hevesli bir erkek gülümsemesi görüş alanına girdi. "Bayan Cameron, şampanyanız?"

Titreyen eline bir kadeh tutuşturuldu. Adama teşekkür edemeden, orkestradan ilk notalar yükselmeye başladı. Hayranları birer birer ondan kibarca izin isteyerek gidip dansa katıldılar. Onun hakkında çirkin sözler söyleyen o iki kadından biri, yüzü çiçek bozuğu, frakı üzerine bol gelen bir genç adamın koluna girerken omzunun üzerinden bakıp küçümseyerek gülmekten kendini alamadı.

Sabrina parmaklarını divanın üzerine hafifçe vuruyordu. Nabzının dehşetli atışının yankısı gibi tok müzik notaları damarlarını zonklatıyordu. Enid bile, elleri Philip Markham'm elleriyle kenetlenmiş halde dans ediyordu.

Sabrina zarif nağmeler eşliğinde, kıymetini bilmedikleri bir beceriyle dönüp eğilmeleri sallanmaları yüzünden hepsinden, sadık kuzeninden bile nefret etmek istiyordu. Eve'e hiç bu kadar sempati ve yakınlık duymamıştı. Morgan'ın klandaşı olan bu kadın hayatı boyunca kenarda kıyıda kalmış, ziyafetlere davet edilse de yemek yemesine izin verilmemişti. Sabrina şampanyadan bir yudum aldı. Acılığı boğazını yaktı.

Olaylar bu şekilde gelişmese, MacDonnell'lar Cameron'a hiç gelmeseydiler, şimdi o da onların arasında döne döne dans ediyor olabilirdi. Erkeklerin boyalı yüzlerine baktı; bunlardan birini yakışıklı bulur muydu, ona âşık olabilir miydi, diye düşündü. Artık ona aptal ve toy, balodan, iskambil partisine, oradan tiyatroya koşturmaktan memnun manasız yaraüklar gibi geliyorlardı. Yumuşak

elleri nasırdan nasibini almamıştı. Parfümlü tenleri hiç gün ışığı ve dürüstçe çalışılan günün teri kokmamıştı.

İçlerinde avlanıp da ailesinin sofrasına et koymuş olan var mıydı? Kendi kanlarından olanları korumak için kendi canlarını tehlikeye atmışlar mıydı? Diz boyu karın içinde yürüyerek boğulmaktaki bir koyunu kurtarmaya gitmişler miydi?

Hiçbir kadına bir coşkunluk anında kendi isimlerini bağırarak söyletmişler miydi? Şüphesiz pudralı ve peruklu başlarındaki saçları hiçbir zaman arzuyla gerilen bir yüzü perdelememişti. Hiç gecenin baştan çıkarıcı karanlığında üzerine uzandıkları kadının tenini gıdıklamamışlardı.

Sabrina yüreğinin çılgın ve hasret dolu çırpınışına dayanamayarak gözlerini kapattı.

Müzik durmuştu. Bir grup centilmen, dans arkadaşlarını bırakmış, o divanın üzerinde üzülürken dans etmekten utanmış gibi telaş içinde yanına doğru geliyorlardı. Sabrina bitkince nefesini koy verdi. Bu sefer hepsinin çekip gitmesini istiyordu.

Merdivenlerde uşak boğazını temizledi. Başını arkaya attı ve sesi azametle titreyerek, "Montgarry Kontu!" diye ilan etti.

Sabrina bir o eksikti diye düşünerek şampanyasından müstehzi bir yudum aldı. Aptal aptal sırıtan bir centilmen daha.

Tuhaf bir sessizlik salona hâkim olmuştu. Misafirler bön koyun sürüsü gibi gözlerini kırpıştırarak merdivene bakıyorlardı. Onların şevksiz dikkatlerini bile çekecek kadar büyüleyici şeyin ne olduğunu merak ederek o da başını çevirdi.

Basamaklardaki adamın buz gibi yeşil gözleriyle karşılaşınca şampanya kadehi parmaklarının arasından kayıp düşerek mermer zeminde parçalandı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Sabrina nefes alamıyordu. Yine göğsüne bir sıkıntı kaya gibi oturmuştu. Şamdanlardaki mum alevleri kocasının gözlerinin hipnotize edici ışıltısı altında titreşip azalıyordu. Ne vakit gözleri hakaret derecesinde rahat ve bariz bir bırakmayla ilerlemelerine devam ettiler, o zaman Sabrina alız bir nefes alma gücünü kendinde buldu. *Morgan.*

Tek kelimeyle olağanüstüydü; ceketi beline oturan ve dar kalçalarında açılan bir modeldi, ona uyumlu pantolonunun kesimiyse yukarıdan aşağı doğru incelen üst bacak kaslarına göre yapılmıştı. Kenarları dantelli kar beyazı kravatı bronz çenesiyle hoş bir karşıtlık oluşturuyordu. Pudrasız saçları siyah kadifeden bir bağla ensesinde toplanmıştı; şamdanlardan yayılan ışıkta altın teller gibi parlıyordu.

Sabrina tanıdığı Morgan'ın tehlikeli bir adam olduğunu düşünürdü. Fakat bu seçkin yabancı şekilli dudaklarını çarpıtan alaycı hafif bir tebessümle şaşkın kalabalığa göz gezdirirken, Sabrina onun bundan daha öte biri olduğunu fark etmiş bulunuyordu.

O, kadın kalplerinin aman vermeyen hırsızı ve gaddar katiliydi. Erkeksi güzelliğine karşı koyulamazdı. Sabrina kör olmadan gözlerini ondan çekti.

Fısıltılar başlamıştı bile.

"Bu da kim? Montgarry Kontu mu? Hiç işitmedim. Edinburgh'da ailesiyle tanışmış olabilir miyiz, hayatım?"

Tasvip etmeyen bir erkek, "Tanrı'nın cezası vahşi, öyle değil mi?" diye mırıldandı.

Heyecanlı bir kadın ürpererek, "Ay, hakikaten vahşi!" dedi.

Sabrina mendilini büküp durduğunu fark etti. Morgan MacDonnell'ın İskoçya'daki kalesini idare edip Alwyn gibi sağlıklı ve iri yarı bir İskoç kızından sarışın bebekler yapmak yerine dayısının Londra'daki evinin balo salonunda dikiliyor olmasına inanamıyor, aklı karışıyordu. Montgarry Kontu Morgan? Herhalde aklım kaçırıyordu? Morgan kont değildi ki. O kontsa, kendisi de kontes oluyordu. Gözleri şaşkınlıktan kocaman açıldı.

Misafirlerini karşılamaya giden Honora yengeyle Willie dayının yüzleri şaşkın balonlar gibi gözünün önünden uçarak geçtiler. Sabrina salonun öbür ucundaki Enid'in de Morgan'ın görüntüsü karşısında hayretten donakaldığını gördü. Yakasını tuttu; yüzü elbisesinden daha griydi. Sabrina kuzeninin bayılmasından korktu. Bu sefer onu yakalayacak bir Ranald da yoktu. Kibirli Phillip, yüzünde bir ayıplama ifadesiyle kazık gibi dikiliyordu. Enid gözlerini hızla Sabrina'ya çevirdiğinde kuzeninin gözlerindeki çaresiz korkuyu hemen gördü.

Enid her zamanki sadakatiyle divana doğru seğirtirken Phillip onun peşini bırakmadı.

Sabrina'nın yanına ilk varan Enid değildi. Birkaç adam esrarengiz yabancının büyüsünden kurtulmuşçasına onun yanına koşmuşlardı. Biri eğilip cam parçalarım toplarken, bir diğeri hissettirmeden onun yüzüne bakarak diz örtüsünü siliyordu.

"Bayan Cameron, iyi misiniz?"

"Bir yeriniz kesilmedi ya?"

Bir diğer centilmen yelpazesini kucağından alıp onu çılgınca yellemeye başlayarak peruğundaki pudrayı Sabrina'nın burnuna kaçırdı.

Onların ilgisinden müthiş bir rahatsızlık duyarak hapşırdı ve yelpazesini geri aldı. "Ne yapıyorsunuz? Öldürecek misiniz beni?" diye adamı tersledikten sonra ürkekçe gülümseyerek azarını yumuşattı.

O esnada Enid yanına vararak, gururunu kurtaran bir anne aslan gibi Sabrina'nın yanma geçiverdi.

Merdivenlerden inmiş bulunan Morgan'ın klasik kesimli ceketinin alandaki geniş omuzları salondaki bütün erkekleri bodurlaştırıyordu. Salondakiler onun vahşi güzelliğiyle büyülenmişlerdi. Sabrina'nın dayısıyla yengesi toplu çehreleri şaşkınlıktan allak bullak olmuş halde onu divana doğru getiriyorlardı. Enid, Sabrina'nın elini o kadar çok sıkıyordu ki eklemleri çıtırdadı.

Sabrina, Morgan'ın ona doğru yaklaşması karşısında dehşet içinde kalmış, nefes alıp verişi hızlanmış, parmak uçları karıncalanmaya başlamıştı. Kazadan sonra sık sık gördüğü kâbuslardan çığlık atarak uyanıyordu. Bu kâbuslarında yangın çıkıyor ve alevler yatağının cibinliğini sararken yatak çarşafı işlemeyen bacaklarına dolandığı için kaçamıyordu. Ama bu adam yangından daha tehlikeli, daha yakıcıydı. Gömmek istediği bütün duyguları, fışkırmak üzere olan bir fıskiye gibi yüzeye doğru çıkıyorlardı. Panik içinde yutkunarak kucağına bakarken, tek felçli yeri bacakları değildi.

Morgan divanın öbür yanına gelip durduğunda ondan tarafa göz ucuyla bile bakmadı.

"Enid, canımın içi," dedi Willie dayı, "kont takdim edilmek istiyor." Misafirler bakıyorlardı ve Sabrina dayısının sesindeki belirgin ikaz tınısını işitmişti. Morgan ne işler karıştırıyordu böyle? "Kendisi *rahmetli kocanın* tanıdığıymış."

Honora yenge başını yelpazesinin arkasına sakladı; bir tek kıpır kıpır tavşan gözleri görünüyordu. Enid elini Sabrina'nın elinden çekti.

Morgan alaycı bir zarafetle divanın üzerinden bu eli dudaklarına götürdü. "Evet, Leydim." Sabrina onun boğuk sesinin tırasıyla titredi. Morgan üzerinde bir hayli çalıştığı belli olsa da aksanım tamamen gizleyemiyordu. "Avrupa seyahatimden döndüğümde zavallı Nate'in zamansız vefatının haberiyle karşılaştım. İyi ve dürüst bir adamdı. Taziyelerimi kabul buyurunuz."

Sabrina kuzeninin hiç varolmamış kocasının vefatı için taziye kabul ederkenki kendine güvenine hayran kalmıştı. "Ah, teşekkürler, Lordum. Onun ölümü hepimiz için büyük bir şok oldu. Beni hatırlamanız büyük incelik."

Philip kasılarak öne çıktı. "Leydi MacLeod'un kocasıyla tanışıklığınız nasıl olmuştu?"

Sabrina kirpiklerinin arkasından Morgan'a kaçamak bir bakış attı ama pişman olmuştu. Morgan'ın gülümsemesi baş döndürücüydü. "Bilindik yollardan. İskoçya'da birlikte büyüdük, beraber Avrupa turuna çıktık, Edinburgh'da öğrenim gördük. Peki, sizin isminiz nedir... beyefendi?"

Philip bedenini dikleştirerek Morgan'ın kravatının hizasına geldi ve kolunu korumacı bir şekilde Enid'in omzuna attı. "Bay Philip Markham. Leydi MacLeod'un nişanlısı."

"Eski nişanlım," diye tatlılıkla düzeltti Enid, Philip'in kolunu omzundan atarak.

Sabrina çocukların kendilerini nasıl hissettiklerini şimdi anlıyordu. Herkes, o âdeta yokmuş gibi davranarak kendi arasında konuşurken, Sabrina, Morgan'ın şık pantolonu seviyesinde kalmıştı. Morgan'ın terzisi mesleğinin ustası olmalıydı, tam bir *sanatçı,* tam bir...

Enid incelikle sorgulamayı harmanlayarak lafı gediğine koydu. "Söyleyin bize, Lordum, kaç gün kalıp varlığınızla bizi şereflendireceksiniz?"

Morgan'ın esrarlı gülümsemesi sesinde yankılanıyordu. "İşimin gerektirdiği kadar."

Gözlerini ilk defa Sabrina'ya indirdi. Sabrina onun bakışlarının ateşinin eğik başının tepesini yaktığını duyuyordu.

Enid ise giderek cüretini artırıyordu; Sabrina'nın ölçüsüne göre aşırı cüretkârdı. "Müsaadenizle sizi kuzenim Bayan Sabrina Cameron'la tanıştırayım. Yahut ikiniz de İskoçya'dan geldiğinize göre, belki hâlihazırda tanışıyorsunuzdur?"

Morgan hiç bocalamadan tek dizinin üzerine çöktü. Sıcak, pervasız parmakları, onun soğuk elini tutup haince kusursuz dudaklarına götürürken Sabrina gözlerini onun kravatının kıvrımlarına dikmişti. O dudakların uyandırabildiği karanlık ve enfes duygulan hatırlayan Sabrina, kamının alt tarafında hafif bir ateş yandığım hissetti.

Morgan dudaklarını onun elinin sırana dokundurup geri çekti. "Ne yazık ki o zevke nail olmadım."

Yalancı, diye düşündü Sabrina hırçınca. Kızgınlığı ona başını kaldırıp Morgan'ın gözlerine bakma cesaretini vermişti.

"Lordum," diye mırıldandı. "O zevk bana aittir."

Morgan'ın gözlerinin yeşilinin ve parıltısının hareketli sularının ardında bir ışık titredi. Bu, saldırgan ve korkutucu bir duyguya işaret ediyordu. O anda tanınmanın alaya tehdidi gitmiş, geride boş ve manasız bir bakış kalmıştı.

Doğrulup soğukça elini bıraktı. "Sayın Dük," dedi Willie dayıya dönerek, "beni bazı misafirlerinizle tanıştırma inceliğini gösterirsiniz. Buradayken birkaç davete katılmak istiyorum. Ben dai-

ma bir işin, ne kadar yoğun olursa olsun, bir erkeğin hayatın daha *doyurucu* taraflarını da kovalamasına engel olmaması gerektiğine inanmışımdır."

Sabrina'nın dayısıyla yengesi Morgan'ı yanlardan kuşatarak oradan uzaklaştırdılar. Willie dayı omzunun üzerinden geriye doğru şaşkın bir bakış atıverdi.

Philip bir gümüş kutu açıp burnuna bir çimdik enfiye tıkıştırdı. "Cüretli adam, öyle değil mi? Iskoçlardan hiç hoşlanmam. Bana sorarsan, küstah vahşiler hepsi."

Morgan'la olan söz düellosundan etkilenmiş olan Enid, "Öf, kapa çeneni, Philip. Sana soran yok," diye çıkıştı. Sabrina'ya af dileyen bir bakış atıp annesiyle babasının peşinden gitti.

Gücenmiş Philip kendine gelecek zamanı bulamadan, Sabrina bir kere daha ilgi odağı olmuştu.

"Size yeni bir bardak şampanya getirdim, Bayan Cameron."

"Yastıklarınızı kabartayım mı?"

"Size biraz ezme getireyim mi?"

Ama onun gözleri hâlâ, balo salonuna kendininmiş gibi hâkim olan adamın geniş sırtındaydı. Yine tuhaf bir yanlışlıklar komedyasına tıkılıp kalmışlık hissine kapılmıştı. Alay konusu olduğunu düşünmese, bu his o kadar sinir bozucu olmayacaktı. Aylardır ilk defa içinden duaya benzer bir şey geçiyordu.

Yalvarırım, Tanrım, ah, Tanrım, yalvarırım... Ama bu duayı ederken bile Morgan'ın gitmesini mi yoksa bir daha gözünün önünden ayrılmamasını mı istediğinden emin değildi.

Morgan cinayet işlemeye hiç bu kadar yakın olmamıştı. Gazabımn asıl hedefleri Bloomsbury'deki rahat evlerine kurulmuş, şüphesiz, damatlarının sersemliği şerefine kadeh tokuşturuyor oldukların-

dan, o, yavrularına öldürücü bakışlar fırlatirken, bir yandan da dans edip dans eşlerine kibar yanıtlar vermeye çalışıyordu.

Zavallı, ümitsiz Sabrina! Ona ne kadar çok ihtiyacı vardı! Morgan'ın birden sıktığı elin sahibi olan kadından bir inleme fırladı.

"Çok özür dilerim," diye mırıldanıp onu yanındaki adama devretti.

Morgan şimdi Dougal ile Elizabeth'in geçen haftalarda tuhaf ve ikaz içeren bakışmalarının manasını anlıyordu: Gerçeği, çarpıtılmış doğrularla apaçık yalanların arkasına kurnazca ve büyük bir beceriyle saklamışlardı. Görünüşe göre, Morgan onun solgun yanaklarına sağlıklı rengi geri getiremezse, kızlarının eriyip gitmesinden korkmuşlardı. Şimdi onun can güvenliğinden daha çok şüphelenmeleri gerektiğini bilmiyorlardı.

Gözleri istem dışı bir şekilde Sabrina'nın gösterişli divanına kaydı. Çenesinin kışkırtıcı duruşu kollarındaki dans eşinin seyrek kirpiklerine utangaç bir titreme vermişti.

Morgan, Sabrina'yı ilk görüşü için haftalarca kendini hazırlamıştı. Onu karanlık bir odada zayıf düşmüş, güzel teni ince kemiklerine yapışmış halde bulacağını sanmıştı. Oyuncak bebek gibi boyanıp yatalak bir fahişe gibi bir grup sarhoş sersemi eğlendirdiğini görmeyi beklemiyordu. O beş para etmez heriflerden birine kibarca gülümseyişini görünce ağzından istemeyerek bir homurtu fırladı.

"Bir şey mi söylediniz, Lordum?" Etine dolgun dans eşi ayağına bastı.

Morgan yüzünü buruşturmak üzereyken kibarca tebessüm etmeyi becermişti. "Ben de ne kadar kıvrak bir hanımefendi olduğunuzu düşünüyordum, Leydim."

Dans eşi kıkır kıkır gülerek iltifatın hoşuna gittiğini ifade eder-

ken, Sabrina'nın baygın baygın kaldırdığı eli, pudralı peruğuyla sırıtkan bir adam tarafından havada kapılarak öpüldü. Morgan'ın yakıcı bakışı onu inceliyordu. Kesinlikle çok gülünç görünüyordu. Dolgun siyah saçları kafasına yapıştırılmış ve tepesinde toplanarak üzerine dantelden minik bir şapka oturtulmuştu. Yüzü fildişi rengine boyanarak yanaklığımn doğal allığı öldürülmüştü. Şalı omuzlarından kayınca Morgan onun kaymak gibi boynunu ve elbisesinin cesur dekoltesinin açıkta bıraktığı göğüslerinin büyük bir kısmını gördü.

O aşırı ilgili züppelerin hiçbirinin Sabrina'nın şalını düzeltmek için bir hamlede bulunmadıklarını fark etmişti. Hatta gözlüklü bir adam manzaranın tadını çıkarmak için parmak uçlarında duruyordu.

Sabrina boyalı dudaklarını büzerek yapmacık bir şekilde gülünce, Morgan'ın öfkesine bir parça vahşi şehvet karıştı. Yanına koşup, ipeksi siyah bukleleri yüzünün yanlarından dökülene kadar onu sallamak, yüzündeki boyaları elleriyle silmek ve elbisesini indirip uzun ve yalnız geceler boyu rüyalarına giren pembe sıcaklığa dair bir iz aramak istiyordu. Arzusu ve öfkesi birbirine karışarak öyle kuvvetli bir dalga oluşturuyordu ki yepyeni bir çaresizlik içinde buldu kendini. Reddedilmenin acısı bir bıçak gibi göğsüne saplanmıştı yine.

Aptal gibi buraya gelmişti. Sabrina'nın ona ihtiyacı yoktu. Onu gönderen, çiçeklerini bir kenara atan ve o asil eteğine kapanacak kadar değeri olmadığını ilan eden Sabrina'nın ta kendisiydi.

Şaşkın ev sahiplerinden özür dileyip oradan ayrılacaktı. Sonra Bloomsbury Square'deki o dar şehir evine gidecek ve cep harçlığıyla gösterişli giysilerini Dougal'la Elizabeth'in kendini beğenmiş suratlarına fırlatacak ve Cameron'ları ilk defa gördüğü o güne lanet okuyacaktı.

Henüz iradesine sahipken bu komediden kaçmaya kararlı bir şekilde dans eşini yandaki adama geçirmişken kendini Enid Belmont'la avuç avuca buldu. Parmaklarını birbirine geçirerek tetikteki yırtıcı hayvanlar gibi döndüler.

Morgan solmaktaki alaycılığına bir hedef bulduğuna sevinerek sahte bir hayranlıkla Enid'in şişen karnına baktı. *"Kocanızın* sizden, geride bir hatıra bırakarak ayrılmış olmasına çok sevindim, *Leydi MacLeod."*

Enid ağırbaşlı bir şekilde kirpiklerini indirerek onun sözlerini tasdik etti. "Ben de öyle, *Lord Montgarry."* *

Sabrina'nın kuzeni, Morgan'ın hatırladığından daha serinkanlıydı. Daha serinkanlı ve daha ciddi bir hasım. Ayrıldılar, eğildiler ve tekrar birleştiler. Morgan onun kanuna bir kere daha meraklı bir bakış attı.

Kalbinde uyanan aptalca ümitten dolayı kendinden utanarak sesine yoğun bir kayıtsızlık katarak konuştu. "Bayan Cameron'ın aynı mutluluğa erdiğini sanmıyorum."

Enid başım olumsuz anlamda salladı ama onun arkasından dolanırken, "Çok üzüldü," diye fısıldadı.

Divandan şen bir kahkaha süzülüp gelerek Morgan'ın kırık kalbini yakaladı. Dudakları müstehzi bir tebessümle kıvrıldı. "Belli oluyor."

Morali iyiden iyiye bozulmuştu. Sabrina'ya kızmaya ne hakkı vardı? Klanının gözü kara hırsları olmasa, o şimdi burada dans edenlerin arasında, gök kubbelerinin en parlak yıldızı olarak dönecekti. Morgan başka fırsatı olmayacağını bildiğinden, bahtsız Enid'le her birleştiğinde onu soru yağmuruna tutuyordu.

"Nasıl dolaşıyor?"

"Odası giriş katta. Stefan yahut babam onu taşıyor. Ya da uşaklardan biri."

"Evden çıkarken?"

"Evden çıkmıyor. Londra'ya geldiğinden beri dışarı çıkmadı. Temiz hava başını ağrıtıyormuş."

Morgan, bir zamanlar baharın güzelliklerine gönüllü teslim olan canlı ve neşeli karısını düşünerek kaşlarını çattı. "Ya bacakları? Ağrısı var mı? Doktorun korktuğu kadar kötüler mi? Yürümeye çalıştığında ne oldu?"

Enid gözlerini kaçırdı. "Hiç denemedi."

Morgan dans ediyormuş gibi davranmayı büsbütün bıraktı. Etraflarından dolaşmak zorunda kalan misafirlerin hoşnutsuzluğuna aldırmayarak Enid'in omuzlarını kavradı ve gözlerine baktı. "Yürümeyi hiç denemedi mi? Bir kere bile mi?"

Nihayet Enid'in dengesini bozmayı başarmıştı. Enid kirpiklerini kırpıştırarak gözyaşlarını geri gönderdi. "Doktor Montjoy başta onu yürümeye teşvik etti ama ayağı yere her değdiğinde acıdan öyle kötü bağırıyordu ki Dougal Enistem dayanamıyordu."

Morgan'ın yüzünde öyle garip bir ifade, öyle tekinsiz bir neşe belirdi ki gerilen Enid geri çekildi. Morgan onu tutup havaya kaldırarak ağzından vahşice öptüğünde daha da afalladı.

"Aferin sana. Ama biraz solgun görünüyorsun. Bayılmadan önce biraz ılık süt iç, istersen."

Enid onun kalabalığın içinde uzun adımlarla yürüyüşünü seyrederken ellerini yanan yanaklarına bastırıyor ve sevgili kuzeninin başına yine ne işler açtığını merak ediyordu.

Sabrina ne kadar sarsıldığını belli etmemek için aşırı bir neşenin arkasına saklanıyordu. Elleri küçük kuşlar gibi havada uçuşarak, mest

olmuş bir centilmenin kolunu çekiştirirken, bir diğerini kızaran rengini saklamak için kullanacağı şalını getirmek üzere gönderiyordu.

Yıllarca babasının ve ağabeylerinin üzerinde uygulayarak ustalaştığı cazibesini dayısının masum misafirlerinin üzerine salmış bulunuyordu. Kimse oradan uzaklaşıp dansa katılmıyordu. Kendilerini onun şen gülüşüne kaptırmış halde, yarımda oyalanıyorlardı. Kadınlar bile onun çekim alanına girmişlerdi. Cömertliği o raddedeydi ki onun öfke nöbetlerine dair söylentilerin haset dolu dedikodudan başka bir şey olmadığını düşünmeye başlamışlardı.

Ama Sabrina seyircilerine bilmiş laflar ederken bile Morgan daima oradaydı, cilalı şıklığıyla ham erkekliğinin birleşimi patlamaya hazır bir şekilde Sabrina'nın gözünün kıyısında duruyordu. Erkekler sanki vahşi bir at onların çayırına dalmış gibi burun deliklerini titreterek onu baştan ayağa süzüyor, kadınlar dansta ona denk gelmek için birbirlerini çiğniyorlardı.

Yalandan mahcup mahcup gülümseyip yelpazenin arkasına saklanarak ona doğru kaçamak bir bakış atarken kendim yine kara sevdalı altı yaşındaki haline dönmüş hissediyordu. Onu göremeyince içi ezildi. Ayrılmış mıydı? Kendilerini onun tokalı pabuçlarının dibine atan kadınlardan biriyle mi gitmişti? Onu bir daha görecek miydi?

"Korkunç bir kaza," diye bilgilendiriyordu bir adam, Sabrina'nın hayranlarının arasına yeni katılmış birine. "İskoçya'da buz tutmuş bir yolda. Leydi MacLeod kocasını kaybetti, Bayan Cameron ise...

Bayan Cameron her şeyini kaybetti, diye düşündü Sabrina, diz örtüsünü düzelterek. Uydurma araba kazası gerçeğe çok yalandı. Gözlerini kapattı; bir tabancanın patlamasını ve Pookah'nın ısürap içindeki kişnemesini yeniden işitiyordu.

Bayat bir parfüm bulutu ile pirinç pudrasının kokusu arasından süzülerek gelen bir koku burnunun kanatlarım seğirtti. Hoş ve temiz çam kokusu taze bir rüzgâr gibi ciğerlerini doldurarak ona uçsuz bucaksız mavi göklerle karlı dağ zirvelerinin hayalini getirmişti. Çam kokusu sandal ağacı esanslı tıraş sabununun insanı sarhoş eden erkeksiliğiyle karışıyordu.

Sabrina gözlerini açınca Morgan'ın divanın arkasına yaslanmış bir şekilde, bütün sözleri dikkatle dinlemekte olduğunu gördü. *Tanrım,* diye düşündü, *ne zamandır burada?* Bu sefer öbür insanlar onun farkında değillerdi. Onun bacaklarına bakmakla meşguldüler. Morgan'ın şampanya kokmayan, tatlı, sıcak nefesi başındaki şapkanın dantellerini uçuşturuyordu.

Adam üzücü hikâyesini bitirmeye niyetliydi. "Bayan Cameron arabadan fırlamış. İki bacağı da kırılmış. Düzelmeyecek şekilde, ne yazık ki."

Sabrina adamın düşüncesizce sözlerinin Morgan'ı nasıl etkileyeceğini tahmin ederek endişelendi.

Divanın arkasından matrak bir ses geldi. "Ben bir keresinde bu şekilde kısrağımı kaybetmiştim. Onu vurmak zorunda kaldım. Çok üzücüydü."

Morgan'ın patavatsız sözleri Sabrina'nınki de dahil bütün başlann ondan yana çevrilmesine sebep olmuştu. Hiç de üzgün görünmüyordu. Yeşil gözleri neşeyle parlıyordu. Sabrina'nın hayranları ona kötü kötü baktılar.

Çekingen bir el Sabrina'nın eline dokundu. Sabrina ilginin başka yöne çekilmesinden hoşnut olarak başını o tarafa çevirdi. Açık kahve lüleleri yüzünü çevreleyen küçük bir kız, samimi bir sempatiyle ona bakıyordu. "Bacaklarınız, Bayan Cameron? Ağrıyor mu?"

Sabrina rahat bir nefes aldı. Sağlık durumu daima güvenli bir mevzu olmuştu. "Bazen. Yağmurdan önce çok ağrıyorlar."

Kızın sesi korkulu bir fısıltıya dönüşmüştü. "Peki... *biçimsiz mi?"*

Sabrina bacaklarına aylardır bakmadığını söylemeye korkarak kaşlarını çattı. Hizmetçiler onu yıkarken gözlerini hep başka yere çeviriyordu, başka zamanlarda da bacakları ya diz örtüsüyle yahut da sabahlıkla kapalı oluyordu. Artık ayakları hiç yere değmediği için çorap bile giymiyordu.

Eliyle 'şöyle böyle' işareti yaptı. "Belki biraz."

Morgan hiç tereddüt etmeden divanın etrafından dolaşıp gelerek diz örtüsünü çekti. Sabrina'nın elbisesi bacaklarını ortada bırakacak şekilde yukarı sıyrılmıştı. Serin hava bacaklarına değdi. Sabrina utanarak küçük bir feryat koy verdi. Soruyu soran kız bayılıverince arkasındaki adam onu yakaladı. Öbür insanlar önce dehşet içinde geri çekildiler, sonra ihtiyatlı bir şekilde yaklaşıp hayretle baktılar. Sabrina ise utanandan ne yapacağını bilmez haldeydi.

Morgan uyluklardan parmak uçlarına kadar bu bacakları inceliyordu. Kalabalık, kralın hekiminin fikrini duymayı bekler gibi onun yorumunu bekliyordu.

"Bana biçimsiz gelmediler," diye bildirdi Morgan ve diz örtüsünü geri örttü. "Biraz solgun ve zayıflar ama iş görürler."

Kalabalığın sessiz şokunu fırsat bilerek eğilip Sabrina'nın elini dudaklarına götürdü. Sıcak dudakları parmak eklemlerine sürtünürken gözleri sataşırcasına parıldıyordu. "Bayan Cameron. Tekrar görüşmek üzere."

Sabrina'nın göğsü sıkışıyor, kesik kesik soluyordu. "Seni... seni... rezil..."

Morgan gösteriden büyük keyif duyan uşaktan pelerinini alırken Sabrina'nın kesik kesik lafları öfke dolu ulumalara dönüşmüştü.

Uşağın gözleri parladı. "Umarını yine gelirsiniz, Lordum."

Morgan pelerinin bir ucunu şal gibi omzuna atarak adama göz kırptı. "Geleceğimden emin olabilirsin."

Morgan evin merdivenlerinden aşağı atlayarak inince, Ranald sağlam koluyla, bekleyen arabanın kapısını hızla açtı.

Morgan'ın meşum çehresine şöyle bir bakıp acıyarak başını salladı. "Kötü gitti, değil mi? Ne yaptı adiler? Seni kapı dışarı mı ettiler?"

"Bilakis." Morgan kendini arabanın deri koltuğuna bırakıp kravatını sertçe çekerek gevşetti. "Tam planlandığı gibi gittiğini söyleyebilirim."

Ranald arabanın kapısını çarparak kapatıp tam bir uşak gibi basamaklara bindi, ama sonra bir uşağın asla yapmayacağı şekilde başını arabanın penceresinden içeri soktu. Morgan'ın aksine Ranald süslü giysilerinden çok hoşlanmıştı. Vaktinin çoğunu kaldıkları yerdeki aynanın karşısında saten giysisini düzelterek ve peruğunu pudralayarak geçiriyordu.

"Nereye gidiyoruz yahu?" diye sordu, sonra mahcup mahcup sırıttı. "Yani arabacıya hangi adresi vereyim, Lordum?"

Morgan'ın yüz hatları gergindi. Tek bir kelime, sıkılmış dişlerinin arasından hakaret gibi fırladı. "Bloomsbury."

Sadece üç kere yanlış yerden dönüp Ranald'la sarhoş bir denizci arasında geçen kısa çekişmeyi atlattıktan sonra Bloomsbury'ye vardılar. Morgan arabadan inmeden, parke taşlı sokakları ıslatan ve sokak lambalarının etrafında saydam haleler meydana getiren hafif bir yağmur başlamıştı.

Morgan, bir dükkân vitrininde hayran hayran kendine bakan

Ranald'ı bırakıp şık eve dalarak dar merdivenden üst kata çıktı ve kapıyı çalmak üzere elini kaldırdı. Kristal çıngırtısı ile ona eşlik eden mırıltılı sesler işitti.

İçinde öfke yine kabarmıştı. Yumruğunu kapıya indirdi. Kapı darbenin ağırlığıyla açılarak duvara çarptı.

Şöminenin karşısından, keyifli yemeklerinden başlarını kaldıran Cameron'lar, Morgan onları uygunsuz durumda yakalamışçasına utandılar.

Morgan onların ev hayatlarından, Sabrina'yla onun hiç paylaşmadığı neşe ve zorluklarla dolu yıllar boyunca onları bir arada tutan sarsılmaz sevgilerinden tiksinerek başını salladı. Masayı devirmek, sade odayı darmadağın etmek, temiz masa örtüsünün üzerinde duran konyak şişesini kafasına dikmek istiyordu.

Dougal gergin ve ihtiyatlı bir biçimde ayağa kalktı. "Onu gördün sanırım?"

"Bana yalan söylediniz."

Dougal'ın gözleri bir an karısının yüzüne kaydı. Morgan onların bu sinsi bakışlarından nefret ediyordu. Konyak şişesini alıp kafasına dikmek yerine şömineye fırlattı. Elizabeth yerinden, sıçradı.

Peçetesiyle oynuyor, çatal bıçağını düzeltiyordu. "Başka şansımız yoktu. Eğer sana tatlı, uysal kızımızın, bizim bile taramadığımız huysuz bir mahluk olup çıktığını söyleseydik..." Düzeltecek çatalı da kalmamıştı, sustu.

"Yani bunu bilirsem, ona yardım etmeyeceğimi mi düşündünüz?" diye sordu Morgan.

Elizabeth hiçbir şey söylemiyordu. Dougal elini karısının omzuna koyarak kendi omuzlarını dikleştirdi. "Artık öğrendiğine göre, mesele bu durumda ona yardım edip etmeyeceğin."

Morgan bağışlamayan bakışlarıyla delercesine Dougal'a baka-

rak boğuk bir sesle cevap verdi. "Senden nefret ederken bile senin iyi bir adam olduğunu düşündüm, Dougal Cameron. Ama görüyorum ki babamdan daha iyi değilsin. İplerimizi tutmuş hepimizi kukla gibi oynatıyorsun." Bir koltuğun arkalığını kavradı. Gözleri Elizabeth'in yalvaran bakışlarıyla buluştu. Reddedemeyeceği tek kadındı o. "Evet, senin kendi kirli işini ben yapacağım. Kendisi için mücadele etmeyi hatırlayana kadar onu zorlayacağım. Ama bedelin ne olacağını hepimiz biliyoruz. Bu iş bitince sizden değil benden nefret edecek."

Morgan bu sözleri söyledikten sonra, onları camlarında yağmurun yatıştırıcı tıpırtısı ve keyifli sofralarıyla baş başa bıraktı. Ranald arabamn içine sığınmıştı. Morgan soğuğa karşı pelerininin yakasını kaldırarak yanına oturdu. Ranald onun yüzüne bir kere bakınca sessiz olması gerektiğini anlamıştı.

Araba havaya sular sıçratarak sığ bir su birikintisinin içinden geçerken kimse köşede tek başına dikilen sırılsıklam olmuş kişiyi görmedi.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Ben bir daha onun yanına girmem. Dük beni isterse sokağa atsın. Çekemem artık." Hizmetçi kızarmış gözlerini önlüğüyle sildi.

"Bak, Bea, böyle şeyler söyleme. Annene, kardeşlerine kim bakacak sonra?"

"Ama kadın çekilmez!" diye sızlandı hizmetçi, kendini aşçının açılmış kollarına bırakarak.

Aşçı onun hıçkırıklarla sarsılan sırtını pışpışlayarak, buharlı mutfağa sığınmış diğer hizmetçilere çaresizce baktı. Sabahtan beri toplanmış, bundan sonra dişi aslanın inine hangi bahtsızın atılacağını tartışıp duruyorlardı. Dük'ün teklif ettiği ikramiyeler bile cazip gelmiyordu.

Aşçı, hizmetçi zilinin çınlamasıyla korkudan sindi. Yukarı bakarak hiç huyu olmadığı halde zilin altın kordonunun Dük'ün sakat yeğeninin ince boğazına dolanmasını diledi. Stefan, Sabrina onlara geldiğinde bu düzeneği teçhiz ettirirken, bu çıngırtı sesinin onların peşini evden kaçtıktan sonra bile bırakmayacağını bilemezdi.

Kız geçen geceki balodan beri fena bir vaziyetteydi. Sabaha kadar evi ayakta tutmuş, beş dakikada bir zili çalarak göğüs yakılan, bacak masajları ve zonklayan şakakları için ıslak bezler istemişti. Uysal işverenleri o zamandan beri kendini kütüphaneye kapatmış, küçük bey ve Enid ise bahçenin nispi huzuruna sığınmışlardı.

Zil bir daha çalınca aşçı korkuyla ürperdi; zilin edepsiz çınla-

ması kulaklarını öylesine sağır ediyordu ki kimse kapıdaki tok takırtıyı işitmedi.

Hizmetçilerin korku kaynağı, kahvaltı salonundaki kanepede tek başına uzanmış, sinirden köpürüyordu.

Sabrina zilin kordonunu bir daha çekince kordon elinde kaldı. Kordona bön bön bakarken telaşı katlanıyordu. Ne koridorda koşturan ayak sesleri, ne saten üniforma hışırtısı işitiyordu. *Kimse gelmiyor,* diye düşündü. Belki de kimse gelmeyecekti. Belki şüphe ve korkularıyla tek başına kalacaktı.

Ve de bacaklarıyla.

Başını çevirdi. Şöminenin üzerine işlenmiş yaldızlı aşk tanrıları ona sırıtıyorlardı. Odada boğucu bir sıcaklık olsa da hizmetçilere zorla mermer şöminede ateş yaktırmıştı. Sabah güneşinin ışınları alaya bir yumruk gibi uzun pencerelerden içeri dalıyordu. Sabrina'nın göğüslerinin arasından ter damlası aşağı doğru kayıyordu. Sabahlığının beden tarafını huysuzca çekiştirdi, sonra kendini zorlayarak ellerini kucağında kavuşturdu.

Bu katı hareket başkalarını kandırabilirdi ama onu kandıramazdı. Kontrolünü kaybediyordu. Hem kendini hem de etrafındaki herkesi, kontrolünü kaybedip bir uçurumdan aşağı düştüğü o vahim anı telafi edeceğine inandırmak istercesine aylardır kendine hâkim olmuştu. Şimdi ellerinden kayıp giden öz denetiminin koruyucu kalkanı olmaksızın binlerce küçük parçaya ayrılıp ılık bahar rüzgârında savrulmaktan korkuyordu.

"Lanet olsun sana, Morgan MacDonnell," diye fısıldadı.

Morgan her zamanki gibi onun hayatına girip dengesini altüst etmişti. Onu itmek için daima hazır bulunsa da, düştüğünde yakalamaya gelince ortadan kayboluyordu.

Bacaklarını kaplayan battaniyeye baktı, sonra da kapıyı gözetledi. Onun emirlerini yerine getirmek için koşuşturan insanlar olduğu müddetçe Morgan'ın, önüne attığı yemleri yutmazdı. Onun aydınlık gözlerindeki alaya kışkırtıcılığa kapılmazdı.

Sessizlik o kadar boğucu bir hal almıştı ki şöminenin üzerindeki bronz masa saatinin her tik takı bir balyoz gibi beynine vuruyordu. Daha fazla dayanamadı. İçine bir nefes çekip battaniyeyi kenara attı ve sabahlığının eteklerini ayırdı.

Sabrina çıplak bacaklarına başkalarına aitmişçesine baktı. Morgan'ın haklı olduğunu itiraf etmekten korkarak, başını önce sağa sonra sola yatırdı. Bacakları eskisinden daha solgun ve ince, ama daha ziyade sıradan görünüyordu. Parmaklarını oynattı, bu basit harekete çocuk gibi şaşırmıştı.

"Tamam, tatlım. Göğüsceğizine yakı getirdim."

Honora yenge içeri girince Sabrina battaniyeyi çabucak kucağına örttü. Yengesinin on adım arkasından asık suratlı bir hizmetçi geliyordu.

Sabrina onları görmekten duyduğu kabahatli rahatlamayı kibirli bir şekilde burnunu çekerek sakladı. "Umarım keklik üzümüdür. Nane beni daraltıyor."

Yengesi yatıştırıcı bir şekilde gıdakladı. "Eczacı keklik üzümü yeni bitti demiş, canım. Olanla idare etmemiz gerekiyor."

Sabrina, "Şalımı gördün mü? Burası buz gibi," diye söylenirken yanaklarında gözyaşı izleri bulunan hizmetçi elindeki dumanı tüten kâseyi uzakta tuttu.

Honora yenge parlak alnına bir şaplak attı. "Ama tatlım, gerçekten epey sıcak."

"Ama benim kan dolaşımım bozuk, ayrıca bütün gün cereyanda kalıyorum."

Honora yenge, Enid ile Stefan'ın içeri girmesi sayesinde Sabrina'nın dilinden kurtulmuştu.

Stefan, Sabrina'nın burnuna bir buket eflatun renkli çiçeği tutarken Enid gülümsüyordu. "Bak kuzen, Enid senin için harika çiçekler topladı. Çiçeklerin keyfim yerine getireceğini düşündük."

Polenler Sabrina'nın burnuna dolmuştu. Çiçekleri eliyle iterek hapşırmaya başladı. "Çek şunları. Biliyorsun, sümbüllere hiç tahammülüm yok."

Enid ile annesi kaygıyla bakıştılar. Stefan ağzının içinde bir şey mırıldanarak buketi şöminenin üzerindeki bir vazoya tıktı. Ama Sabrina'nın hapşırıkları zorlu solumalara dönüşünce hizmetçinin somurtuk yüzünde bile bir telaş belirdi.

"Of, Tanrım," diyordu Sabrina boğulur gibi olarak. "Boğazım kapanıyor. Hissediyorum. Yardım edin! Lütfen yardım edin!"

Honora yengenin feryadı bütün hizmetçileri odaya toplamıştı. Stefan deli gibi Sabrina'nın sırtına vururken, annesi bir uşağı doktor getirmeye gönderdi. Uşak kapıda efendisiyle çarpışarak Dük'ün peruğunu başından kaydırdı.

"Bak şimdi!" diye gürledi Willie dayı. "Bu yaygara da ne oluyor?"

Kimse kahvaltı odasının öbür ucundaki altın yaldızlı kapısında dikilen uşakla yanındaki uzun boylu adamı fark etmemişti. "Montgarry Kontu," dedi uşak.

Kimse ona dönüp bakmadı. Dük böğürüyor, Enid ile Düşes ağlıyor, hizmetçiler ve uşaklar da çeşitli telaş hallerinde oraya buraya koşuşturuyorlardı.

Uşak misafirlerine mahcup bir bakış atıp boğazını temizledikten sonra bir kere daha denedi. "Montgarry Kontu!"

Sabrina hırlayarak boğazım tutarken rengi sümbüllerle uyumlu

bir şekilde tatlı bir mor tonuna dönüyordu. Ahali ağızları bir karış açık, dehşet içinde ona bakıyordu.

Gülümseyen kont daralan uşağın omzunu pışpışladıktan soma odanın öbür ucuna yürüdü ve çiçekleri şöminenin üzerinden kaptığı gibi bir vazo soğuk suyu Sabrina'nın yüzüne çarpıverdi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Kahvaltı salonuna bir şok sessizliği düşmüştü. Sabrina'nın soluklan hafif hıçkırıklara dönmüştü.

Onun kırgın ifadesi karşısında bakanların afallamış çehreleri de değişmeye başlıyordu. Kimi seğiriyor, kimi deli gibi gözlerini kırpıştırıyor, kimi üst dudağını ısırıyordu. Stefan ellerini yumruk yapıp ceplerine sokarak ve omuzlarını kamburlaştırarak pencereye döndü. Tek sorumluluğu Belmont Malikânesi'nin ciddiyetini korumak olan uşak elini ağzına götürerek öksürmeye başladı. Düzensiz nefes alıp verişini kontrol altına almazsa asil ve deli adamın süs balığı akvaryumunu yüzüne boca edeceğinden korkar gibi telaşla özür diledi.

Sabrina kirpiklerini kırpıştırarak Morgan'a bakarken kirpiklerinden göğsüne dökülen damlalar saten elbisesini ıslatarak, onu inip kalkan göğüslerine yapıştırıyordu.

Morgan bir an bile duraksamadan başını ondan çevirip Honora yengenin tombul elini dudaklarına götürdü. "Münasebetsizliğimi bağışlayın, Düşes. Böyle nöbetler geçiren yaşlıca bir köpeğim vardı."

"Nöbetler mi?" diye adeta bir çan gibi çınladı Sabrina.

Morgan, ona yengesinin elinin üzerinden anlaşılmaz bir yan bakış attı. "Hırıltı nöbetleri."

"Köpeğinizi çekip vurmamanıza şaşırdım."

Honora yengenin heyecanlı gözleri bir ona bir öbürüne dönüyordu. Morgan onun bu şaşkınlığını fırsat bilerek idareyi ele aldı.

"İzin verin."

Ceketinden bir mendil çıkarıp divanın yanında diz çökerek Sabrina'nın alnını kurularken ince pudra tabakasını da sildi. Parmaklarını beceriksizce topuzunun içine sokarak bir tutam yumuşak saçı serbest bıraktı.

"Şunu gevşetelim de nefes alın, olur mu?" İri ve çevik parmaklarıyla giysisinin beden kısmındaki küçük düğmeleri açarak göğüslerinin boyasız kabarıklığını gözler önüne serdi.

Sabrina ona kızgın kızgın bakarak ellerini itip sabahlığını boğazına kadar kapattı; aksi halde Morgan onu dayısıyla yengesinin saf gözlerinin önünde baştan ayağa soyacaktı.

Morgan sonsuz neşesinden hiçbir şey kaybetmeden pencereye gidip hızla açtı. "Kızcağızın nefes alamamasına şaşmamak gerek. Bu sıkış tıkış eski eve kapanan herkes astım olur. Onun temiz havadan başka bir şeye ihtiyacı yok."

"Temiz havadan nefret ediyorum," dedi Sabrina cılızca. "Beni hasta ediyor." Morgan odadaki demir ve tahtadan meydana gelen çok fena görünümlü acayip bir aleti incelerken Sabrina kendini gerçekten fena hissediyordu. "Bu da ne? Ortaçağdan kalma bir işkence aleti mi?"

"Bu, sevgili Bayan Cameron, bir hediye. Çok yeni bir icat. Bunun adı tekerlekli sandalye. Bundan sonra bir yerden bir yere giderken bir bağ odun gibi kucaklanmanıza gerek kalmayacak."

İran halısının üzerinde tıngır mıngır giden alete bakan Sabrina, bunun gerçekten de tekerlekler üzerinde hareket eden bir sandalye olduğunu gördü. Morgan battaniyesini çekip alarak onu dikkatlice

sandalyenin ahşaptan sert oturma yerine yerleştirirken Sabrina iyiden iyiye paniklemişti.

"Bahçede güzel bir tur atarsak size yeter," dedi Morgan.

Sabrina sabahlığının eteklerini bacaklarının üzerine örttü. "Affedersiniz, beyefendi. Kim olduğunuzu sanıyorsunuz, bilmiyorum..."

Morgan onu kollarına aldı. Onun bu rahat hareketi karşısında çarpan kalbi onun kim olduğunu Sabrina'ya hatırlatmıştı. O kocasıydı. En azından ay sonunda babası gelip iptal evrakını Sabrina'ya imzalatana kadar öyleydi.

Sabrina yanağını onun geniş göğsüne dayama, kendini emniyette hissedebileceği tek yer olan adaleli kollarına gömülme arzusuyla boğuşuyordu. Morgan onu sandalyeye koyarken kaskatı durmayı başardı. Ellerini sabahlığının altına sokarak, Sabrina'nın o çok iyi tanıdığı serbestlikle ve daha da şaşırtıcı bir duyarlıkla bacaklarını düzeltti. Ellerinin çıplak teniyle temas etmesinden kaynaklanan şokla nefes alıp verişi hızlanmıştı. Nasırları Morgan'ın centilmenlik numarasını ele veriyordu. Sabrina onun gözlerine bakmadı.

Morgan, Sabrina'nın başının arkasına bir yastık koyarken Honora yenge, onaylamadığını belli eden bir ses çıkardı. "Ben de size eşlik edeyim. Yalnız başınıza gezmeniz yakışık almaz."

Morgan'ın Enid'e bir bakışı, Dük'ün anlamasına yetmişti: Kızının namusunu kurtarma planında Morgan çok önemli bir role sahipti. William, akıl almak için Dougal Cameron'a ulaşana dek, hepsi kontun esrarengiz oyununda birer piyondan başka bir şey değildi.

"Saçmalık," dedi karısını rahatlatmak için. "Çiçeğimin tek ihtiyacı biraz temiz hava."

"Willie dayı!" diye haykırdı Sabrina, bu ihanete gücenerek.

İtirazları boşunaydı, zira Morgan çoktan tekerlekli sandalye-

yi koridorun cilalı parkelerinin üzerinden bahçeye açılan kapılara doğru sürmeye başlamıştı.

Sabrina yüzüne çarpan güneş ışığının parlaklığı karşısında yüzünü buruşturdu. Gözlerini kapatıp nefesini tutarak başına girecek ağrıyı bekledi.

Hafif bir esinti tenini okşadı. Güneş sıcaklığıyla yüzünü ısıtıyordu. Gözlerini açtı, sık sık kırpıştırarak bu yabana parlaklığı kavrayabileceği parçalara ayırdı. Kırpılmış bodur ağaçlarla evlerin üzerine nane yeşili bir sis inmiş, tatsız şehir evi bahçesini bir harikalar diyarına çevirmişti. Körpe yapraklar çalı çitlerin üzerinde açmışlardı. Pembe çiçeklerden oluşan bir sürgün, demirden bir bahçe kafesine tırmanmıştı. Kuşlar sekip şakıyarak ekilmemiş toprağı gagalarken, yasemin kokan havada pır pır eden ince kanatlarıyla kelebekler, tutkulu bir sükûnet içinde çiçekten çiçeğe uçuşuyorlardı.

Sabrina hapşırık, hırıltı, hatta hafifçe burun çekme ihtiyacı bile duymadığını görünce korkarak bir nefes aldı. Baharın temsil ettiği yeni başlangıçlardan nefret etmek istiyor, fakat gözlerinin bir arının ardından hızla çevrilmesine engel olamıyor, uçuşunun soğuk, uykusuz kış gecelerinde unutmuş olduğu bir berraklıkla çizilmiş miskin güzelliğine kapılmaktan kendini alamıyordu.

Morgan tekerlekli sandalyeyi fıkırdayan bir fıskiyenin etrafında dolaştırırken sessizliği taşların üzerinde giden tekerleklerin gıcırtısından daha aşikârdı. Bu Sabrina'nın sinirlerini geriyordu. Onunla aklı başında bir konuşma yapmaya çalışmanın beyhude olduğunu düşünüyordu. O besbelli bir deliydi. Onu kaçıracak kadar güçlü olabilirdi, ama onu konuşturamazdı.

"Bana kont olduğunu söylememiştin," deyiverdi Sabrina.

"Sormadın ki."

"Her zamanki gibi hoşsohbetsin, bakıyorum. Hiçbir zaman senin aralıksız sohbetine tahammül edemedim."

"Tahammül edemediğin birçok yanım var," diye karşılık verdi Morgan.

Sabrina bağırarak ona dokunmasına tahammül edemediğini söyleyişini hatırlayınca, onu aşağılayışının her anını yeniden yaşadı. Morgan ona zalimliğini ödetmeye mi gelmişti? Onu bütün Londra'nın karşısında rezil ederek intikamını mı alacakta? Sırtında bir ürperti duydu. Geçmiş tecrübelerinden, Morgan'ın hafife alınacak bir düşman olmadığını biliyordu.

Onun, esrarengiz bir Dağlı'yla evlenmenin çok romantik olduğunu düşünecek bön sosyete güzellerinden birini kendine eş olarak seçişini izlemek zorunda kalmaktan daha beter bir ceza olabilirmiydi?

Küstah ses tonu kendisine bile zorlama geliyordu. "Ne yaptın peki? Montgarry Kontu'nu öldürdün? Giysilerini çaldın? Karısının ırzına geçtin?"

Sabrina çakıl döşeli terasa inen iki alçak basamağın kenarına gelmiş olduklarını fark etti. Morgan onu hak ettiği üzere aşağı itmek yerine sandalyeyi kollarından tutup geriye doğru yatırarak kendi bacaklarına yasladı. Adaleli kolları Sabrina'yı iki yandan kuşatıyordu. Sabrina yüreği çılgın gibi atarak aşağıdan ona baktığında, gözlerinde cüretkâr bir tehdit ifadesi gördü.

"Kimsenin ırzına geçmedim," dedi yumuşak bir tonda, "bugünlerde."

Sandal ağacıyla çamın güçlü kokusu ondan yayılarak Sabrina'nın aç duyularını uyuşturuyordu. Sabrina geçirdiği kazadan bu yana, kendini bu kadar güçsüz, böyle tamamıyla bir erkeğin insafına kalmış hissetmemişti. Morgan'ın çenesi dudaklarından bir-

kaç santim uzaktaydı; sıcak nefesi onunkine karışıyordu.

Sabrina bir düşmeye daha -ki bu seferkini atlatması mümkün olmayabilirdi- şahit olmamak için gözlerini kapattı.

Sandalye Sabrina'yı sarsarak iki basamağı indi. Gözlerini açıp endişe verici bir hızla geçip giden manzaraya baktı.

"Yarışlara hazırlandığını bilmiyordum," diye bağırdı tekerlek gürültüsünün arasında. "Sence bu görece medeni bir spor, değil mi? Yağmacılıkla, sakat bırakmakla kıyaslanamaz."

Morgan'ın adımları hiçbir yavaşlama belirtisi göstermedi. Tek tekerlek üzerinde bir köşeyi dönerken, Sabrina düşmemek için sandalyenin kollarına sıkıca tutundu

Kavgacı, ısrarcı bir şekilde bağırırken sesinde aylardır biriktirdiği acılık vardı. "Yavaşlamazsan o cilalı ayakkabılarının üzerine kusacağım." Başının arkasındaki yastığı çekip ona doğru salladı. "Başladığın işi bitirmeye geldiysen bunu yüzüme koy. Böyle daha temiz iş olur."

Morgan'ın artık sabrı taşmıştı. Bir anda arabayı durdurup öne doğru eğerek onu yosun ve topraktan yumuşak yatağın üzerine attı.

Sabrina elleriyle dizlerinin üzerine düşmüştü. Tepesindeki topuzu yüzüne devrildi. Sinirden köpürüyordu.

Morgan gelip onun önünde dikildi. "Özür dilerim," dedi sesinde en ufak bir pişmanlık belirtisi olmaksızın. "Taşa çarpmış olacağım."

Sabrina yavaşça başını kaldırdığında, onun küstahça açılmış bacaklarını, kusursuz kesimli golf pantolonunu, yepyeni, cilalı pabuçlarını görünce daha çok sinirlendi. Sanki zaman geriye sarmış, aradaki seneler erimiş, Morgan'la ikisi başladıkları noktaya dönmüşlerdi. Çocukluk rollerine ne kadar rahat girmişlerdi!

Önüne dökülen saçlarının arasından ona ters ters bakarak yumuşak bir sesle, "Beni dize getirmeye bayılırsın, değil mi, Morgan MacDonnell?" dedi.

Morgan'ın gözlerinde için için yanan alaycı bir ateş Sabrina'nın kurtulmak için onca çabaladığı erotik hayalleri canlandırıyordu. "Hatırladığım kadarıyla bu pozisyon sana yeteneklerini daha iyi sergileyebilirle imkânı sunuyor."

"Senden nefret ediyorum!" Bacağına kontrolsüzce bir yumruk sallayarak kendi parmaklarını incitti.

"İyi," dedi sakince, Sabrina yine dizlerinin üzerine çöküp acıyan parmaklarını emerken. "Böylesi işleri kolaylaştırır."

Morgan kollarını göğsünde bağlayarak karısına bakarken kayıtsız yüzü karışık duygularım saklıyordu. O da ondan nefret etmek istiyordu. Gerçekten istiyordu. MacDonnell Kalesi'ndeki o kara, konyağa batmış şafaklarda, onun suçlayıcı acı sözleri hâlâ beyninin içinde yankılanırken Morgan ondan nefret ettiğine neredeyse inanmıştı. Şimdi bile şu çamur içinde büzülmüş, saçları yumuşak ipek gibi yüzüne dökülmüş, yanakları çamurlanmış haliyle onu zavallı olarak görebilse arkasını dönüp gidebilirdi.

Ama gözlerindeki yırtıcı parlaklık onu büyülemişti. Dimdik omurgasının her bir narin yumrusu öyle bir karşı koymayla kasılmışh ki, Morgan dokunsa kırılmasından korkuyordu. Tahtından düşmüş olmasına rağmen prensesliğini korumak için müthiş bir çaba sarf ediyordu. Morgan'ın içinde acıma yerine, iki kenan keskin bir kılıç kadar kuvvetli ve tehlikeli bir duygu uyanmıştı.

Dougal'ın haklı olduğunu itiraf etmek ona dokunuyordu. Sabrina'nın ona ihtiyacı vardı, hatta o kadar çok ihtiyacı vardı ki bunun derecesini kendisi bile bilmiyordu.

Morgan onun yanına diz çöktü. "Senin süründüğünü görmeye gelmedim. Buraya senin yürüdüğünü görmeye geldim."

Sabrina ondan kaçarak, saçını yüzünden çekti. "Saçmalama. Doktor Montjoy'u duydun. Bir daha yürüyemeyeceğimi en iyi senin bilmen gerekir."

Morgan onunla tartışarak vaktini harcamadı. Onu omuzlarından tutup kaldırarak ayağa dikti. Sabrina salıverilmiş bir mendil gibi onun vücudundan aşağı kayacakken Morgan beline sarıldı ve ikisinin ağırlığını taşımak üzere kendi kalçasını alçak bir duvara dayayarak bacaklarını iki yana açtı.

Sabrina aylarca çocukça kaprisler ve iğneli sözlerle insanları kendinden uzak tuttuktan sonra Morgan'ın bu yakınlığına dayanamıyordu. İri, sert erkek vücudunun sıcaklığı, onun etrafına örmüş olduğu buzdan duvarları eritecek diye korkuyordu. Morgan'ın kollarına sıkıca yapışan elleri, onun yumuşaklıkla kudret karışımı karşı koyulmaz tavrı karşısında bacaklarından çok titriyordu.

Birbirlerine o kadar yalandılar ki sanki ikisinin de sormaya cesaret edemediği bir sorunun cevaplarını birbirine bağlıyorlardı. Morgan'ın nefesi onun şakağını sıyırarak dökülen saçlarını uçuşturuyordu.

Sabrina yanağını Morgan'ın kravatına yasladı. "Kahretsin," dedi fısıltıyla. "Ne haklan var?"

Sesi de tutuşu kadar amansızdı. "Çok hakkım var. Ben senin koçanım."

"O kadar uzun sürmeyecek," dedi Sabrina.

"Bu sana bağlı."

Sabrina nefesi kesilmiş halde, kör edici bir korku ve umut dalgasına kapılmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

Morgan onun çenesini iki parmağının arasında tutup kaldırdı. "Önümüzdeki dört hafta seni ziyarete gelmeme izin vermezsen evlilik iptalini rüyanda görürsün. Londra ile İskoçya arasındaki bütün

hâkimlere bizzat gider, o güzel Cameron bacaklarını benim gibi bir herif için gönüllü olarak açtığını söylerim. O zaman boşanmak zorunda kalırsın ve babanın asil ismi lekelenir."

Sabrina onun çehresinin soğuk, insafsız güzelliğine büyülenerek bakıyordu. "Neden?" dedi. "Neden bana bunu yapıyorsun? Benden intikamını böyle mi alıyorsun?"

Bir an Morgan'ın gözlerinde bir itiraz ifadesi belirdi. Sonra göz kapakları kapanarak bu ifadeyi öyle iyi sakladılar ki, Sabrina hayal ettiğini sandı. Morgan onu kaldırıp yarım daire çizerek duvara oturttu. Sonra da sanki Sabrina onları kirletmiş gibi ellerini sildi.

Dudaklarında tatlı bir tebessüm belirdi. "Nasıl istersen öyle düşün. Belki intikam istiyorumdur. Belki de vicdanımı rahatlatmak istiyorumdur."

"Saçmalama," dedi Sabrina, ellerini pürüzsüz granitin üzerine koyarak. "MacDonnell'larda vicdan olmadığını herkes bilir."

Morgan kravatını düzeltip bahçenin kapısına doğru yürüdü. "Yarın saat ikide burada olacağım. Kendimi senin uzun zamandır ortalarda olmayan kocan olarak tanıtmamı istemiyorsan, dayınla yengeni yolumdan çeksen iyi edersin. İyi günler, Bayan Cameron."

"Peki senin suçlu vicdanım rahatlatınca, benim elime ne geçecek?" diye sordu onun arkasından.

"Özgürlüğün," dedi Morgan omzunun üzerinden. "Yürüdüğün gün, hayatımdan temelli çıkma özgürlüğüne ereceğin gün olacak."

Bahçenin kapısı tangırtıyla kapandı.

Morgan'ın onu duvarın üzerinde bir solucan kadar aciz bıraktığını fark edince Sabrina küplere bindi. Evle teras arasında bir sıra defne ağacı vardı. Kulağına gelen sesler fıskiyenin şen şıpırtısı ile çiçekten çiçeğe uçan doymuş bir yabanarısının sarhoş vızıltısından

ibaretti. Tekerlekli sandalye birkaç adım ötedeydi, ulaşılmaz görünen pürüzsüz ahşap ve parlak metal onunla adeta alay ediyordu.

Aciz bacaklarına kızmakla vakit harcamadı. Elleriyle duvardan destek alarak bacaklarını uzatip parmak uçlarını serin toprağa gömdü. Beklediği gibi acıdan kıvranmadı, sadece donuk bir ağrı duydu. İçinden lanetler ederek, ağırlığının bir kısmını bacaklarına verdi.

Bacakları büküldü. Duvardan kaydı ve şiddetli bir çarpmayla arka üstü düştü.

Ellerini toz toprağın içinde yumruk yaptı. Her yanı sinirden titriyordu, bu muhteşem ve arındıran öfke ona aylardır ilk defa kendini canlı hissettirmişti. Artık bebek gibi mızıldanmaları yetmezdi. Bundan sonra kaderine lanet okumak da onu tatmin etmezdi. Artık öfkesinin bir hedefi vardı. Sarı saçlı, yeşil gözlü, küstahça sırıtan dev bir hedef.

Yardım istemek için başını arkaya yatırıp masmavi göğe doğru öyle bir bağırdı ki, sonraları Belmont hizmetçileri bu çığlığın ta Edinburgh'dan bile işitildiğine yemin edeceklerdi.

Yirmi Yedinci Bölüm

Şöminenin üzerindeki saat ikiyi vuruyordu. Sabrina oturduğu yerde sıçrayarak hem Enid'in hem yengesinin dönüp ona şaşkın şaşkın bakmalarına sebep oldu. İkisi de onun salonda o kadar rahat koltuk dururken neden tekerlekli sandalyede oturmakta ısrar ettiğini anlamıyordu.

Sabrina onların bakışının farkında bile olmayarak sayfayı çevirdi. Enid'in korkunç kitapçıklarından birini okuyordu ve Bayan Mary Toft'un bereketli tavşan üremesinin, Londra'nın en kötü şöhretli erkek ebelerinden biri tarafından çok ürkütücü bir kadın ameliyatı yapmakla tehdit edildikten sonra durduğunu öğrenince hiç de şaşırmadı. Bayan Toft'a bir hapis cezası görünüyordu.

Dakikalar ilerliyordu. Sabrina dirseğinin yanındaki Venedik masasının üzerinde duran büyük kollu şamdanın cilalı dibindeki görüntüsünü dikizliyordu. Kulağını kaşıma bahanesiyle sıkı topuzundan bir tutam çıkardı ve çenesini gevşeterek bilinçli bir çabayla çehresinin ifadesini yumuşatmaya çalıştı.

Bir yabancıya bakıyordu: Dudakları kendi kırılganlığının titrek bilinciyle aralık, çekingen, kararsız bir kadın. Sabrina'nın beklediği narin kadınla hiç alakası yoktu.

Bu idrakten rahatsız olarak açık yeşil sabahlığının eteklerini düzeltti. En güzel sabahlıklarından birisiydi ama bunu Morgan için giymediğine kendisini ikna etmişti. Morgan büyük ihtimalle gel-

mezdi zaten. Her zamanki gibi onunla eğleniyordu. Yetişkinliğinde de en az çocukluğundaki kadar çekilmezdi.

Enid sessiz örgüsüne ara verdi. "Sana kitap okuyayım mı, kuzen?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdi Sabrina dalgınca. "İki sağlam gözüm varken kitabımı neden başkasına okutayım?" Enid ile Düşes bir kere daha hayretler içinde bakıştılar.

Bir hizmetçi parmaklarının ucuna basarak içeri girdi. Sabrina'ya gümüş bir tepsiden çikolata ikram ederken, çikolatanın başından aşağı dökülmesini bekler gibi çatlamış elleri titriyordu. Sabrina porselen fincanı alır almaz hizmetçi kapıya doğru kaçı verdi.

"Beatrice."

Hizmetçi büzülerek durdu. Tombul yanaklarında iki parlak benek belirdi. "Evet, küçük hanım?"

Sabrina ona gülümsedi. "Çok güzel olmuş. Teşekkür ederim."

Bea küçük hanımın geçirdiği değişime hayret ederek ağzını açıverdi. Nedense hep efendisinin yeğeninin solgun ve gösterişsiz bir kız olduğunu düşünürdü. Ama dudaklarını limon yiyor gibi büzmediğinde aslında epey güzeldi. Bea aceleyle selam verip dışarıya çıkarak bu haberi diğer hizmetçilerle paylaşmaya koştu.

Sabrina fincanı kenara koyarken huzursuz bir kedi gibi dudağının üzerindeki çikolatadan bıyığını yaladı. Saatin yelkovanıyla akrebi değerli dakikaları geçiredururken nihayet Sabrina kalp atışının saatin ritmine ayak uydurduğunu hissetmeye başladı. Yarım saati işaret eden yankılı vuruşun onu büsbütün durdurmasından korkuyordu.

Bir erkek sesi koridorda yankılanarak gürlüğüyle Sabrina'nın kalbini yeniden hızlandırdı. Sabrina kitapçığı bıraktı, sonra yeniden eline alarak ters tuttuğunun farkına varmadan sayfalarını karıştırdı. Kitapçığın üzerinden kaçamak bir bakış attığında Willi dayının

Morgan'ı yıllardır ahbaplarmışçasına sırtına vurarak içeri getirdiğini gördü. Sabrina onların ahbaplığının onun için iyiye işaret olmamasından korkarak ürperdi.

Morgan yine Tanrı vergisi bir yetenekle istekli centilmeni oynuyordu. Honora yengeye, lülelerini zevkten hoplatıncaya kadar yaltaklandı, Enid'in örgü becerisine iltifat etti. Kibirli bakışını ondan yana çevirince Sabrina görünmez olmayı dilerek yelpazesinin ardına saklandı.

Morgan eğilip onun elini dudaklarına götürdü. Kitapçık yere düştü.

Ötekilere belli etmeden dudaklarını Sabrina'nın eklemlerine sürtüp dilinin ucunu hafifçe değdirerek onu çıldırttı. Neşeli çehresini bulutlandıran hayal kırıklığı bir kayayı bile ağlatırdı.

"Ah, Bayan Cameron, ne yazık ki ihmal etmişim. Size giyinmenizi söylemem gerekirdi. Bugün dışarı çıkıyoruz."

Sabrina gözünün önüne gelen yeni felaket hayalleriyle sarsılarak kaskatı kesildi. Parmakla gösterilecek, alaya bakışlara, kına fısıltılara maruz kalacaktı. *Montgarry gibi harikulade bir adam neden bir kötüriimle vakit harcar ki?*

"Dışarı," diye tekrarladı Sabrina bön bön. Sanki Morgan ona arabayla Ay'a uçmayı teklif etmişti. "Ben dışarı çıkmam."

"Şimdi çıkacaksınız." Tebessümü öyle hoş, gözleri öyle sabır doluydu ki Sabrina Londra'nın bir suyolundaki parçalanmış cesedini görür gibi oluyordu. "Siz giyinirken beklerim." Ellerini sandalyenin kollarına koyup ona doğru eğilerek, "Tabii, sana yardım etmemi tercih etmezsen," diye fısıldadı.

Sözleri göz kamaştıran bir netlikle Sabrina'nın gözünde canlanıverdi: Güneşten yanmış elleri korsesini açarak sırtının beyaz ve yumuşak tenini ortaya çıkarıyor; etekleri havası boşalmış bir tepe gibi yığılıyor; sıcak dudaklar uyluklarına sürtünürken, marifetli

parmaklar dantel jartiyerlerini çıkarıyor. Nefes nefese kalan Sabrina bunların neden giydirmeye değil soymaya dair hayaller olduğunu sorgulamaya korkuyordu.

Honora yengenin titrek sesiyle Morgan'ın büyüsünden kurtuldu. "... Refakatçi olmadan hiç yakışık almaz."

Morgan yüzünde bir yudum kaliteli konyak kadar yumuşak bir tebessümle doğruldu. "Yok canım. Leydi MacLeod bize eşlik etmekten büyük zevk duyacaktır. Bir anne ve dul olarak onun adı lekelenmeye karşı bağışıktır."

Willie dayının yanağı, Morgan'ın çarpık fakat su götürmez mantığıyla karşılaştığında ortaya çıkan istemsiz bir sinir hareketiyle seğirdi. "Evet, şey, dostum, siz öyle diyorsanız..."

Enid kendinden beklenmeyecek bir şekilde durumu hâkimiyeti allına aldı. Örgüsünü bir kenara atıp salonun öbür ucuna geçivererek Sabrina'nın sandalyesini kapıya doğru sürmeye başladı. "Kont bizi bekleme inceliğini gösterirse, Sabrina'nın giyinmesine yardım edeyim."

Sabrina'nın, "Ama ben onunla gitmek istemiyorum. O bir deli!" şeklindeki yakınmasına kimse aldırmadı.

Sabrina, Enid'in telaşına somurtkan bir sessizlik içinde katlanıyordu. Enid bütün anaçlığıyla Sabrina'yı giydirdi, saçım yaptı, süsledi, hatta yanağına bir de öpücük kondurup düşmanın eline teslim etti.

"Hain," diye tasladı Sabrina, Morgan tekerlekli sandalyeyi, gülümseyen bir uşak tarafından sonuna kadar açılmış bir yan kapıya doğru iterken.

Hep birlikte parlak gün ışığına çıkıp da Enid karşısında özel üniformalı ve peruklu Ranald'ı bulunca Sabrina'nın intikamı alınmış oldu. Enid büyük ihtimalle, Morgan'ın Ranald'ınki kadar adice

bir suçu affedeceğini ve o düzenbazı İskoçya'dan buraya yanında getireceğini hiç tahmin etmemişti.

Önce bembeyaz sonra kıpkırmızı oldu. Ranald ise onun yuvarlak karnına bariz bir hayretle ağzı açık bakıyordu.

Morgan'ın keyifli mırıltısı onların şaşkınlıklarına vurgu yapıyordu. "Ona baba olacağını söylemedim. Bunu senden duymak isteyeceğini düşündüm."

Sabrina zalimce sırıttı ama hain memnuniyeti uzun sürmedi. Morgan onu sandalyeden alarak, yapamayacağını bilmesine rağmen kaçmasından korkar gibi sıkıca kucakladı. Onu deri koltuğa bırakırken burunları birbirine sürtündü.

"Zorba," diye mırıldandı.

"Bacaksız," diye karşılık verdi.

Enid ise burnunu havaya kaldırıp Sabrina'nın arkasından arabaya bindi ve Morgan hantal tekerlekli sandalyeyi arabanın arkasına astı. Kendisi de binip gösterişli vücudunu tembel bir zarafetle karşı koltuğa yerleştirdi.

"Oldu olacak kapıya bir afiş as" dedi Sabrina, araba hareket ederken. *"Yarım Peniye Hilkat Garibesi İzletilir.* Hatta hakkımda kitapçık bassınlar."

"Saçmalama." Arsız bakışları onu bonesinin sarkan kulaklarından, iç eteğinin volanlarından çıkan pabuçlarının sivri burunlarına kadar süzdü. "Seni iki peniden aşağı göstermem."

Sabrina onun gözlerinin ışıldayan büyüleyiciliği karşısında huzursuz bir sessizliğe mahkûm olmuş halde, eldivenli ellerini kucağında kavuşturdu. Köşeyi dönerlerken Ranald'ın yüzü arabanın penceresinde belirdi. Enid işlemeli perdeyi indiriverdi.

Hepsi birden gözlerini dev bir örümcek arabanın tavanında dolaşıyormuşçasına yukarıdan gelen müthiş gürültüye çevirdi.

Ranald'ın yüzü bu sefer karşı pencerede belirmiş, burnunu cama yapıştırmıştı. Enid yelpazesinin arkasına saklandı.

Araba sarsılarak durdu. Kapalı arabanın içindeki havayı bile nehrin keskin kokusu kaplamıştı. Kalabalık bir caddenin sesleri ve koşuşturması çevrelerini sarmıştı. Sabrina başını çevirdiğinde Londra Kalesi'nin ürkütücü görüntüsüyle karşılaştı.

"Ne kadar manidar," dedi. "Akla hemen MacDonnell Kalesi'ni getiriyor, gerçi burası bir parça daha rahattır."

"Bedlam'ı mı tercih ederdin?"

"Yatağı tercih ederdim. Dayımın evindeki kendi yatağımı."

Morgan ona yan yan bakıp pis pis sırıttı. "Keşke daha önce söyleseydin. Ayarlardık."

Sabrina yumruklarım sıktı. Alçak adam hatırladığından daha sinir bozucuydu.

Morgan arabadan inip sandalyeyi eski hendeğin üzerindeki taş köprüye indirirken Sabrina kaskatı bir vaziyette oturuyordu. Enid, Ranald'ın elini iterek Morgan'ın ardından aşağı indi. Umursamaz tavrı Ranald'ın yalvaran bakışlarının altında gitgide zayıflıyordu. Vahim derecede mutsuz görünerek tombul ellerim karnının üzerinde birleştirdi.

Fakat Morgan, Sabrina'nın, kuzeninin bedbahtlığı üzerinde uzun uzun düşünmesine fırsat vermedi. Onu nazikçe sandalyeye taşırken Sabrina sinirlerinin her biri ayrı telden çalarak Morgan'ın kollarına tutundu, insanlar etraflarına toplanmışlardı. Gülüşüyor, bön bön bakıyor, fısıldaşıyorlardı. Sabrina'nın korktuğu başına gelmişti.

Kızıl saçlı bir oğlan çocuğu bitkin görünüşlü annesini durdurup parmağıyla Sabrina'yı gösterdi. "Anne bak, bu güzel hanıma bi' şey olmuş."

Sabrina başım eğerek çocuğa selam verdi. Çocuklar en azından

fısıltıyla konuşmayacak kadar dürüsttüler.

Morgan kalabalığın densiz bakışlannın Sabrina'nın savunma kalkanını deldiğini, bu durum karşısında Sabrina'nın yanaklarının renginin solduğunu görüyordu.

Diz örtüsünü Sabrina'nın bacaklarına örtüp kalabalığın meraklı mırıltısını bastıran bir sesle, "Böyle iyi mi, majesteleri?" dedi.

Sabrina başını kaldırdı. İçinde halis bir nefret duygusu kabarmıştı. Şu haldeyken ne cüretle onunla alay ederdi! Ama gözlerinde hainlik ararken tek gördüğü ışıl ışıl bir parlaklık oldu. Bu onun uzun zamandır görmediği bir şeydi: Acıma içermeyen bir iyilik, hakiki bir şefkatin yansıması. İlk defa olarak, şakanın onun hakkında değil, ikisinin arasında olduğunu hissediyordu.

Şimdi kalabalık sarih bir hayret ve saygı içinde bakıyor, aralarında onun, güzel kalelerini görmeye gelmiş yabana bir kraliyet mensubu olabileceğini konuşuyorlardı. Durup seyreden bir bey, garip tekerlekli taşıtın büyük ihtimalle iki uşak tarafından taşman tahtırevanın değişik bir çeşidi olduğunu anlatıyordu.

Şükran sözcükleri Sabrina'nın boğazında düğüm olmuştu. Yapabildiği tek şey Morgan'a asil bir tebessüm edip kapıya doğru elini buyurganca sallamak oldu.

Morgan silah deposuna uğramaymca Ranald'ın yüzü asıldı çünkü orada Anne Boleyn'in başını kesen kılıcı görmek istiyordu. Mücevher Dairesi'ne burun kıvırınca da Enid üzüldü, çünkü orada görkemli kraliyet tacını göreceklerdi. Ama sandalyeyi batı kapısının biraz ötesinde kalan, taş kemerleri demirden birer kafesle sağlamlaştmlmış, hemen hemen boş bir avluya soktuğu anda Sabrina onun ta baştan burayı hedeflemiş olduğunu anladı.

Morgan onu buraya silahlan ya da hazineyi görmeye getirme-

mişti. Onu kalenin hayvanat bahçesine, ininde badi badi yürüyen beyaz ayıyı seyretmeye, bahçenin içinde serbestçe dolaşan maymunlara gülmeye, mağrur bakışı kocaman bir esnemeyle bozulan aslana hayran olmaya getirmişti. Bu tür hayvanları ilk defa gören Morgan'ın sevinci adeta bulaşıcıydı. Sabrina hayvanlardan ziyade onun yüzünü seyrettiğini fark etti. O içten gülüşü görmeyi ne kadar özlemişti!

Morgan bir rakuna avucundan ceviz yedirirken Sabrina ensesinde bir ürperti duydu; birinin onu seyrettiği hissine kapılmıştı. Kırmızı üniformalı bekçi kapıda uyukluyordu. Ranald ile Enid bir-, kaç metre ileride durmuş, birbirlerine kaçamak bakışlar atıyorlardı. Gölgeli revaklarda hiçbir şey görünmüyordu. Sabrina silkinip kendine geldi. İnsan içine çıkmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki hayal kuruyor olacaktı. Büyük ihtimalle, bu esrarengiz "kraliyet mensubu"nu dışarıdan gözetleyen meraklı biriydi.

Eteği hafifçe çekiştiriliyordu. Sabrina aşağı baktığında küçük bir maymun gördü. Bu sevimli yaratıkla meşgul olurken Morgan'ın Ranald'a verdiği işareti fark etmedi.

Ranald, şiddetli itirazlarına aldırmayarak Enid'in ve sıkılmış bekçinin kollarına girerek onları avlunun diğer ucuna götürdü. Bekçi aslan kafesine fazlaca yaklaşan talihsiz bir vikontun hikâyesini anlatmaya başlayınca Enid telaşım unutup büyük bir alakayla dinlemeye koyuldu.

"İki parmağını mı?" dedi keyifli bir dehşet içinde. "Aslan parmakları yuttu mu yoksa tükürdü mü?"

Morgan onların gözden kaybolmalarını bekleyip Sabrina'nın önünde tek dizinin üzerine çöktü.

Bir çift sıcak erkek eli eteklerinin altına kayıverince Sabrina şiddetle sıçradı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bacakların aylardır hareketsiz. Kanı harekete geçirmemiz gerekiyor."

Morgan güçlü elleriyle ipek çorapların üzerimden baldırlarına masaj yaparken Sabrina onun eğik başına baktı. İnatçı bir tutam saçı atkuyruğundan kurtulmuştu. Sabrina bu saç tutamını arkaya yatırmamak, parmaklarının arasında tutup gerilme kuvvetini sınamamak için kendim zor zapt etti. Morgan'ın gösterdiği ustaca ihtimam kesinlikle tesirliydi. Kan kalbine hücum ediyor, kulaklarını uğuldatıyor, vücudunun bütün gizli yollarına akıyordu.

Bacakları hariç.

"Boşa zaman harcıyorsun," diye çıkıştı. "Ben yürüyemem."

Morgan başını arkaya yatırıp ona baktı. "Yürümekten mi korkuyorsun, güzelim? Yoksa düşmekten mi?"

Sabrina onun gözlerinin içine bakarken zaten düşmekte olduğundan korkuyordu. Bu gözlerde yine acımaya dair bir iz, ruhunda yer etmiş, sızlanan canavarı besleyecek herhangi bir şey göremiyordu.

Morgan parmaklarım arka baldırından yukarı doğru gezdirip dizinin arkasındaki hızlı nabzın üzerinden kaydırarak ta jartiyerinin kenarına kadar çıkardı ve buranın üzerindeki çıplak tenine tüy gibi hafifçe sürttü. Nefesinin ritmi değişmişti. Maymunların manalı gevezelikleri onları hayallerinden uyandırdı.

Ellerini derhal aşağı indirip baldırlarını ovmaya devam etti. O kadar sert ovuyordu ki Sabrina'nın ağzından gayri ihtiyari bir, "Ay!" sesi fırladı.

Morgan ona suçlu suçlu baktı. "Canını mı yakıyorum?"

Hayır, ama yakacaksın. Sabrina alt dudağını ısırarak başını iki yana salladı.

Morgan ne planladığını söyleme zahmetine girmeden sandal-

yenin arkasına geçti ve onu koltukaltlarından tutup kaldırdı. Sabrina pahalı bir oyuncak bebek gibi havada sallanıyordu. Morgan bir ayağıyla sandalyeyi iterek Sabrina'nın ayaklarını yere bastırdı.

Sonra da onu bıraktı.

Sabrina ellerini yumruk yaptı, ayakta duruyor ama adım atmamak için direniyordu. "Aptal oyununa katılmayacağım."

Morgan onu hafifçe itti. Sabrina dengesi bozulmuş bir bovling labutu gibi öne doğru devrilirken Morgan onu elbisesinin kolalı fiyongundan yakalayarak tekrar dikti.

"Aferin sana. Bugün senden sadece bir adım istiyorum. Bir kere daha deneyelim, olur mu?"

Sabrina dudaklarını sıkıca kilitleyip dizlerini birbirine çattı. Morgan onu bir kere daha hafifçe itti. Bu sefer onu yakalayacak kadar hızh davranmadı. Sabrina öne doğru devrilirken, düşüşünün etkisini azaltmak için eldivenli ellerinden destek aldı.

Morgan'ın küstah sessizliği maymunların keyifli çığlıklarından daha gürültülüydü.

Sabrina upuzun serilmiş, elinin altındaki taşları inceleyerek, "Burayı daha sık süpürmeliler," dedi. "Çok tozlu."

O bir hafta boyunca Sabrina Londra'da çeşit çeşit zeminle tanıştı. Westminster Katedrali'nin pürüzsüz ve serin mermeri, Ludgate Hill'deki süslü İran halıları, Müzik Akademisi'nin yer mozaiği; ki bunun desenini daha sonra yengesinin mektup kâğıtlarının kenarındaki usta işi ayrıntıda da gördü. Sadece Vauxhall'daki yeni düzenlenmiş parkın çimen zemini ağrıyan kuyruk sokumuna biraz olsun yumuşak gelmişti.

Ve Morgan daima ya onun tepesinde ya arkasında ya da yanında dikiliyor oluyordu; değişmez çam ve sandal ağacı kokusuyla,

onun her başarısız girişimini aşırı bir neşeyle karşılaması Sabrina'yı çıldırtıyordu. .

Morgan MacDonnell, Montgarry Kontu'ndan iki kat daha kötü bir canavardı. Halbert kurbanının sadece derisini yüzüyordu; Morgan ise şeytani bir kabiliyet göstererek bu derinin altına giriyordu. Morgan onun zevkli giyinen yeşil gözlü şeytanı olmuştu. Onunla alay ediyor, onu kışkırtıyor ve kendi hazırladığı zarif cehennemde oradan oraya yuvarlıyordu.

Bu Sabrina'nın çocukluğundan hatırladığı Morgan'dı: İnatçı, kurnaz, yaramaz, gözlerindeki alaycı pırıltı hiç kaybolmayan. Çok ince bir mizah anlayışı vardı, alaycı cevapları öyle küçük izler bırakıyordu ki, Sabrina yaralandığını anlatmıyordu bile. Alaya tebessümü rüyalarına giriyordu.

Ondan nefret ediyordu.

Onu istemiyordu.

Onun, dayısının evinden içeri girip yüreğini yeniden çarptıracağı an için yaşıyordu.

Artık sabahlığıyla divanın üzerinde uzanmasına müsaade edilmiyordu. Giyinik vaziyette, omurgası dik ve adaleleri zonklayarak sandalyesinin sert tahtasının üzerinde oturması isteniyordu. Ne kadar korkunç olursa olsun, Halbert bile bahtsız düşmanlarına böyle işkence edemezdi.

Morgan hiç şaşmadan her gün saat ikide geliyor, dayısıyla yengesine yaranıyor, Enid'i giilümsetiyor ve geldiğinde Leydi MacLeod'un, kuzeniyle esrarengiz bir konta yeni bir macerada refakat etmek üzere dışarı çıktığını öğrenen, bu yüzden de kendi ziyaretleri aksayan Philip Markham'ı ise çok sinirlendiriyordu.

Londra sosyetesi Morgan'ın Sabrina'ya kendini adadığı dedikodusuyla çalkalanıyordu. Onu iskambil partilerine, gündüz oyun-

larına götürüyordu. Katıldıkları balolarda onun yanından ayrılmıyordu ve dans edenlere özlemle baktığı görülmemişti. Sabrina gibi talihsiz birine karşı gösterdiği ince yardım, kadınların hayranlığım, erkeklerin takdirini, Sabrina'nın ise küçük gören tepkilerini çekiyordu.

Sabrina dışarıdayken birkaç kere daha ensesinde o ürpertiyi hissetmişti. Arkasına döndüğündeyse kaçan bir gölgeden, parlak bahar güneşinin aydınlığı içinde bir karaltıdan başka bir şey göremiyordu.

Bir gün Morgan'ın arabası bir köşeyi dönerken kalabalık köşede sakallı bir adamla peçeli bir kadın gördü. Gırtlağından şaşkın bir haykırma fırladı ama o arkasına dönene kadar kalabalık onları yutmuştu. Morgan onun akıl sağlığı hakkında yorum yaparcasına sadece tek kaşını kaldırdı. Sabrina titreyerek arkasına yaslandı; evini tahmin ettiğinden çok özlediğini düşünmeye başlamıştı.

Morgan'ın neden böyle kalabalık yerleri seçtiğini hâlâ anlamıyordu. İkinci haftanın sonunda darağacı ve Bedlam hariç Londra'mn görülecek her yerini gezmişlerdi. Morgan'ın skandaldan çekineceğini düşünmüyordu. MacDonnell Klanı'nm kötü şöhretinin tesiri altında büyüyen biri olarak, başkalarının onun hakkındaki düşüncelerini umursuyor olamazdı. Ayrıca söz konusu olan Morgan'ın değil, Sabrina'nın adıydı.

Morgan'ın ziyaretleri onu çileden çıkarıyordu. Her sabah yataktan kalktığında bacaklarına masaj yapmaya başlamıştı, onları öyle ovuyordu ki kam damarlarında özsuyu gibi coşuyordu. Odasının mahremiyetinde küçük adımlar atmaya çalışıyordu. Hizmetçiler gecenin her saati onun kapalı kapısının arkasından gelen gürültü patırtı ve sövmelere alışmışlardı.

Üçüncü haftanın başında Sabrina telaşlanmaya başlamıştı.

Morgan onun başından ayrılmıyordu. O ne kadar huysuz davransa, alaya sözler sarf etse de Morgan kapısında bitmekten vazgeçmiyordu. Hizmetçileri ağlatan hakaretlere sadece omuz silkiyordu.

Sabrina kazadan bu yana geçen sürede kendisiyle sevdikleri -Enid, ağabeyleri, hatta annesiyle babası- arasında bir uçurum oluşturmuştu. Ama Morgan bir doksanlık iri cüssesiyle yolunda dikiliyor ve öyle bir sıcaklık yayıyordu ki Sabrina donmuş yüreğinin buzlarının erimesinden korkuyordu.

Bir gece yatağına uzanıp yattığında onun düşüncesiyle yüreği çarpıyor, vücudu titriyordu.

Ellerini yumruk yaparak sıktı. Bu sefer de onu reddedememişti ama sanatında ustalaşmak için aylarca çalışma fırsatı bulmuştu. Şimdi ona tek gereken, göğsünün en hassas noktasına saplayacağı bir hançerdi.

Planının ona bir parça da olsa zevk vermesi gerekirdi. Ama Sabrina yorganını başına çekerek, kendi karanlığında büzülmüş küçük, ürkek bir hayvan gibi saklandı.

"Ama hanımefendi dedi ki..." Hizmetçi tam kapıyı çektiğinde vazo kapıya çarparak parçalandı.

Sabrina kaçan ayakların pıtırtılarını işitti. Bütün gün hizmetçilere işkence etmişti; bunun akşam olmadan Morgan'ın kulağına gideceğini biliyordu.

Aynaya dönüp ona karşı isyanının bu ilk silahına baktı. Tenini bembeyaz boyayarak, elmacık kemiklerinin altındaki boşlukları ve boyalı dudaklarının kırmızılığını vurgulamıştı. Saçlarım başının üzerinde öyle sıkı toplamıştı ki gözleri egzotik bir eğim kazanmıştı. Topuzunun üzerine manasız bir fisto bone yerleştirmişti. Bunun yanlarından incecik örümcek ağları gibi bağlar sarkıyordu. Kenar-

larına volanlı danteller çekilmiş incecik sabahlığının onu hafif ve zavallı, az önce kırdığı Meissen vazo kadar ince gösterdiğinin farkındaydı.

Aynadaki kadının soğuk mavi gözlerinde geleceğini görüyordu. Morgan'sız bir gelecek. Umutsuz bir gelecek. Yıpranmış elleriyle ve birbirine geçmiş kemiklerine yapışmış derisiyle, bu genç kız işi dantelden kefene sarınarak geçecek bir gelecek. Komşular fısıltıyla onun hakkında konuşacaklardı. *Şu bizim Dük'ün eksantrik bakire yeğeni. Yazı geçirmeye gelmişti ama bir daha gitmedi.*

Zira bir daha İskoçya'ya dönemezdi. Bir daha süpürgeotu kaplı tepelere inen sisin, yemyeşil bir vadiden akan şelalenin, çıplak bir tepeden yukarı doğru tırmanan yaban güllerinin baş döndüren kokusunun hayalini bile kuramazdı.

Arkasında kalan kapı hafifçe aralandı. Stefan başını içeri uzattı, ona doğru uçan bir vazo bekleyerek her an geri çekmeye hazır bir hali vardı. "Annem seni almam için beni gönderdi. Hazır mısın, kuzen?"

"Evet," dedi usulca Sabrina aynadaki kendi yansımasına. "Hiç bu kadar hazır olmamıştım."

Sabrina konforlu divanının üzerinde dağ gibi kabarık yastıklara yaslandı. Pembe uçlu parmaklarının arasından bir şampanya bardağı sallanıyordu. Şampanyayı, korkan hizmetçiler onun tesir alanının epey açıklarında dolaştıkları için, misafirlerin birinden almıştı. Şamdandan bir mum kapıp kendini ateşe verse, bir tek hizmetçinin dahi ona bir bardak su vermeyeceğinden emindi.

Oradan oraya devinen kalabalığı taradı. Morgan hâlâ ortalarda görünmüyordu. Honora yenge, loş mum ışığında yıpranmış bir melek gibi görünerek oradan oraya sekiyordu, ilk piyesini oynayacak

bir çocuk gibi heyecanla tombul ellerini çırparak herkesi yerlerine oturmaya davet etti.

Sabrina, beyaz, kırmızı ve yeşil parçalı bir kılığa bürünmüş ince bir adam sahneye çılanca inlemesini zor bastırdı. Zaten pandomimden hoşlanmazdı, Harlequin ile hırçın karısı Columbine'ın fenalık getirten komik hikâyesini de çok dinlemişti. Geçen sene doğum gününde Brian ile Alex bunu sergilemişti. Onu güldüren şey, Alex'in giydiği, annesine ait eteğin altından görünen kıllı dizleriydi. Zihninde canlanan bu hatırayla içinde nostaljik bir sızı duydu.

Kapıdaki bir hareketlenme dikkatini çekti. Farkına varmadan doğrulup başını çevirdi. Kalabalığın içinden Morgan'ın, yüzünde öldüren silahı olan tebessümüyle gelişini görünce göğsüne bir hasret bıçağı saplanıvermişti.

Misafirler, sahnedeki gösteriden ziyade etkileyici kontla ilgilenerek, yelpazelerinin ve enfiye kutularının arkasında fısıldaşıyorlardı. Acaba Morgan bu geç girişlerinin ortamı ne kadar etkilediğinin farkında mıydı? Ya da bunun Sabrina'nın zavallı yüreğini ne kadar yorduğunun...

Morgan başıyla selam verirken saçları mum ışığında altın gibi parlıyordu. Sabrina başka şansı olmayacağını bildiğinden, ona doya doya baktı. O Londra'ya geldiğinde özgüveninin özel dikim giysilerinden kaynaklandığını düşünmüştü. Ama şimdi anlıyordu ki o daima bir kralın asaletine ve tavrına sahipti. Yıpranmış bir şal ile çıplak ayaklar bile bunu saklayamazdı. Boğazında düğümlenen duygularına set çekerek başını eğdi.

Başım kaldırdığında Morgan'ın çaük kaşlı bir uşak tarafından durdurulmuş olduğunu gördü. Adamın gergin bakışları divana döndü. Sabrina acınacak bir güçsüzlük hareketiyle kendini yastıklara bırakıp elinin tersini alnına koydu.

Ödülü, Morgan'ın medeniyet maskesinin bir anlık silinişi oldu. Çenesi Sabrina'nın o çok iyi bildiği düşünceli kaş çatma eşliğinde sıkılmışta. Ama çabuk toparlandı ve uşağa göz kırpıp divana doğru yürümeye başladı.

Yandaki sandalyeyi görmezden gelerek kanepenin kenarına, Sabrina'nın ayaklarının hemen ucuna oturdu.

Sabrina ayaklarını çekip hapşırdı. Gözlerini dantel mendiliyle silerek, "Tıraş sabununuz bende alerji yapıyor, beyefendi," dedi.

"Yastıklar da yapabilir. Belki burnunuza bir tüy kaçmıştır."

Morgan gözlerini sahneye dikmiş bakarken, Sabrina'ya köpürmemek için kendini tutuyordu. Ön taraftaki bir kadının uzun boynunu çevirerek yelpazesinin üzerinden onlara bakması, Morgan'a aralarındaki savaş için umumi bir meydan seçmesinin sebebini hatırlatmıştı. Onunla yalnız kaldığında kendine güvenemiyordu. Suçluluk duygusuna yenilmekten, "nu şımartmaktan korkuyordu.

Hatta arzularına kapılmaktan, yoldan çıkarak onun sivri dilini kendi diliyle susturmaktan korkuyordu.

Üzerindeki âşıklarıyla yatak odasında buluşmak için daha uygun olan bu incecik giysisiyle baştan çıkmak daha da kolaydı. Teninden yayılan yoğun leylak kokusu aklına o temiz, keskin gül esansını getirmişti. Onu herkesin önünde divana yatırıp parmaklanın o aptal topuzunun arasına sokmak, bembeyaz bacaklarını ayırıp gömülmek istiyordu.

Pis pis sırıtan Harlequin ciyak ciyak bağıran Columbine'ı omzuna atınca kalabalıktan bir kahkaha yükseldi. Morgan adama hak vermediğini söyleyemezdi. Bir kadına zorla sahip olmak için kaba kuvvet kullanma isteğini şimdi arılayabiliyordu. Titreyerek yumruklarını sıkarken yeni bir öfke ve eski bir utanç duygusuyla kararan gözleri sahneyi görmez oldu.

Sabrina ayağıyla onun kalçasına vurdu. "Çekilsenize! Göremiyorum. Sahneyi kapatıyorsunuz."

Honora yengenin oturduğu sıradan yüksek bir "Şşş!" yükseldi. Birkaç baş daha onlara doğru çevrilmişti. Harlequin sessiz tiradına ara verip onlara kızgın bir bakış fırlattı.

Morgan elini arkadan uzatıp onun ayağım yakaladı. Başparmağı büyük bir beceriyle ayağının hassas noktalarında dolaşıyordu. "Bugün biraz daha güçlüyüz, değil mi, canım?"

Sabrina'nın ayağı onun dokunuşu karşısında hemen gevşeyivermişti. "Kramp girmiş olacak. İnsanın çok canı yanar, bilirsin."

Morgan onun ayağını bırakmak yerine parmağını onun yumuşak parmakları arasına bastırarak öyle imalı bir ahenkle yokladı ki Sabrina nefes nefese kaldı.

Yeniden canlanan ayağım elinden çekiverdi.

"Kramplarınız giderek artıyor galiba," dedi. "Kesmeyi bir daha düşünmek için çok geç olmayabilir."

Sabrina kendini toplayabilmek için biraz zaman kazanmayı umarak, "Boğazım ağrıyor," dedi. "Bana biraz şampanya getirir misiniz, lütfen."

Fakat Morgan miskin bir edayla parmağını kaldırarak, oradan geçmekte olan bir uşağı çağırdı. "Hanımefendi şampanya istiyor."

Uşak bariz bir dehşetle Sabrina'ya bir kadeh uzatırken, eli o kadar şiddetli titriyordu ki Sabrina'nın eteğine biraz şampanya döküldü.

"Sakar adam!" Mendilini bastırarak eteğini kuruladı. "Dayım hepinizi kovsa yeridir."

Morgan gözlerini sahneden ayırmadan iki kelime söyledi. "Özür dile."

"Özür dilerim," dedi uşak.

"Sen değil, o."

"O mu?"

"Ben mi?" dedi Sabrina da aynı anda. "Ne münasebet!"

"Adama çok kaba davrandın. Çabuk özür dile."

"Affedersiniz, efendim," dedi Sabrina kırıcı bir alayla. "MacDonnellTarın İskoçya'da nezaketin son kalesi olduğunu unutmuşum. Eğer sizin üzerinize şampanya dökmüş olsaydı, tabancanızı çıkarıp vururdunuz."

Divanın üzerindeki çekişme tam bir savaşa dönme sinyalleri verdiğinden, korkan uşak çabucak uzaklaştı.

Morgan dönüp Sabrina'ya baktı. Sabrina onun yüz ifadesinden ürktü. Morgan'ın gürleyen sesini duyan Harlequin ile Columbine bile şaşkınlıkla sustular.

"Senin huysuzluklarına tahammül etmeyeceğim!" Öfkeden İskoç aksanı koyulaşmıştı. "Aman da zavallı küçük kız! Ah, zavallı prenses! Her istediğin o doyumsuz ellerine verildiği zaman malikânenin meleğini oynamak kolaydı, değil mi?"

"Her istediğim değil," diye fısıldadı Sabrina ama o duymadı.

"Ama o kıymetli Cameron tacın bir tekme yiyince sızlanıp duran bir bacaksız olup çıktın. Gerçek kişiliğin ortaya çıktı, değil mi?" Öne doğru uzandı. Sabrina kendini yastıklara doğru çekti ama onun haklı gazabından kaçış yoktu. Morgan'ın sesi yumuşayarak ancak onun duyabileceği kadar alçaldı. Vahşi gülümsemesiyle gözleri aydınlanmıştı. "Kurtulduğun için bu kadar şikâyet edeceğini bilseydim, Pookah yerine seni vururdum."

Sabrina onun yüzüne okkalı bir tokat attı. Kalabalıktan bir hayret nidası yükseldi; donakalmışlardı. Morgan gözünü bile kırpmadı. Kaya gibi sağlam duruyordu. Sabrina'nın çaresizliği tırmanıyordu.

Ona bu sefer yanağında elinin izini bırakarak bir tokat daha

attı. İstese elleriyle kaf atasını ezebilecek güçteki bu adam gözlerinde öfkenin yerini alan, tokatla ilgisiz bir kederle ona bakıyordu. Yüzü, mermerden bir meleğinki gibi öyle güzel, öyle metanetliydi.

Keskin hatları şimdi Sabrina'nın karşısında yüzüyordu çünkü gözlerine sıcak yaşlar birikmişti. Bunların yanaklarından dökülmesinden, herkesin önünde ağlamaktan çok korkuyordu.

Kelimeler boğazından sökülürcesine dökülerek sessiz odada çınladı. "Neden beni kendi halime bırakmıyorsun? Senin derdin ne? Gerçek bir kadınla başa çıkacak kadar erkek değil misin?"

Morgan'ın o zaman çok hafifçe ürktüğü, ancak gözlerinin kenarlarındaki ince çizgilerin belirginleşmesinden belli oluyordu. Omuzlarına müthiş bir yük binmiş gibi ağır ağır kalktı, işte o zaman da Sabrina nihayet affedilmez bir günah işlediğini anladı. Onu insanlann içinde rezil etmişti ve bir MacDonnell için bundan daha büyük bir hakaret olamazdı.

Gözleri, bir daha hiç görmeyeceği İskoçya sisleri kadar uzaktı. Belinden eğilerek selam verirken hareketin ölçülü asaleti adeta yollarının bir daha birleşmemecesine ayrıldığının işaretiydi. "Sizi rencide ettiğim için özür dilerim. İyi akşamlar, Bayan Cameron."

O, insanlann arasından yürüyüp giderken Sabrina "iyi akşamlar"ın "elveda" anlamına geldiğini anlamış bulunuyordu.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kaldırım taşlarına düşen yağmur damlalarının pıtırtısı hem hüzün hem huzur veriyordu insana. Teras kapılarının camına vurarak kıvrımlı derecikler halinde aşağı akıyor, arkadaki bahçenin görüntüsünü bulanıklaştırıyordu.

Kapı hafifçe çalındı.

Sabrina tekerlekli sandalyesindeki oturuşunu bozmadan, "Gir," dedi.

Ardında kapı hızla açıldı. "Size çay getirdim, küçük hanım. Aşçı taze çörek pişirdi. Elmaları da sokak satıcısından kendi haftalığıyla almış."

Sabrina, Bea'nın çilli yüzü görüş alanına girince gülümsedi. "Ah, teşekkür ederim, Beatrice. Aşçıya söyle, çok güzel olduklarından eminim."

Bea tepsiyi Sabrina'nın yanındaki sehpaya bıraktı, sonra doğruldu, ayak değiştirip önlüğüyle oynamaya başladı.

"Başka bir şey mi var, Beatrice?"

Bea, Sabrina'nın kavuşturduğu ellerinin altında duran yıpranmış İncil'e bakıyordu. Henüz kimse üç gündür kucağında duran kitabı açtığını görmemişti. "Size okumak için başka kitap getireyim mi? Yahut biraz işleme yapmak keyfinizi yerine getirir."

Sabrina başını iki yana sallayıp yağmurdan ıslanan bahçeyi izlemeye devam etti. "Hayır, teşekkürler. Ama sorman büyük incelik."

Bea'nın gitmeye niyeti yoktu. "Saçınızı tarayayım mı, küçük hanım?" Tüy gibi hafif parmaklarıyla Sabrina'nın omuzlarından aşağı dökülen gür saçlarına dokundu. "Ne sık saçınız varmış." Fazla samimi olduğunu fark etmiş gibi elini çekiverdi.

Ama Sabrina onu azarlamak yerine yine nazikçe güldü. "Teklifin için teşekkürler ama ben tararım."

Bea küçük haramın bacaklarının üzerindeki örtüyü düzeltmekle yetinmek zorunda kalarak iç geçirdi. "Tedd'le yukarı biraz odun göndereyim. Üşüyüp hasta olmayın. Sizi kapıdan uzaklaştırmamı ister misiniz? Oradan soğuk geliyor olabilir."

Sabrina bir uyurgezer gibi dalgın başını salladı. Bea'nın durup bir yastığı dövdüğünü ve ortada dolaşan bir çorabı sandalyenin arkasına attığını işitti. Sabrina hizmetçinin aynadaki yansımasını görüyordu; sade yüzü endişeden çarpılmıştı.

"Eğer istediğiniz bir şey olursa, küçük hanım -ne olursa- zili çalın, olur mu?"

Sabrina başıyla onayladı. Hizmetçi odadan çıkıp kapıyı çektikten hemen sonra Sabrina, "Üzülme, Bea," dedi. "Ben bir Cameron'um. Biz her istediğimizi alırız."

Başını sandalyenin arkasına yaslayarak gözlerini kapattı, pencerenin ardındaki sönük ışık bile gözlerini acıtıyordu.

Bea iki saat sonra elinde hiç dokunulmamış çay tepsisiyle mutfağa girdi. Kederli kederli başım sallayarak aşçının umutlu bakışım söndürdü. "Bir damla bile içmemiş. Çöreklerini de yememiş."

Aşçı tabureye çökerek parmağıyla soğuk, yumuşak bir çöreği

dürttü. "Bundan bir hafta önce biri bana küçük hanımın iştahını yerine getirmek için arsenik hariç her şeyi deneyeceğimi söyleseydi, ona üşütük derdim." Yüzü neşelendi. "Göğsüne güzel bir yakı mı yapsam acaba?"

Bea başını salladı. "Vücuduyla ilgili bir şikâyeti yok. Aslında hiçbir şikâyeti yok. Hayatımda hiç bu kadar çok teşekkürler, arzu ederseniz, hanımefendi denildiğini duymamıştım. Eminim rica etsem bana çay servisi bile yapar."

Aşçı gamzeli çenesini avucuna dayadı. İki kadın hüzünlü bir sessizlik içinde otururlarken, ikisi de Sabrina'nın huysuzluklarım aşırı nezaketine tercih ettiklerini fark ettiler. Küçük hanımın gözleri ışığım kaybetmiş, sönmüş birer mum gibi boş görünüyorlardı. Süslü sabahlıklarıyla kaşmir şallarım bırakıp sade patiskadan bir gecelikle solmuş bir kuştüyü diz örtüsü kullanır olmuştu. Saçlarını omuzlarında açık bırakıyor yahut çocuk gibi iki yandan örüyordu.

Odasından çıkmayı reddediyor, saatlerce o rahatsız tekerlekli sandalyede oturarak, hiç gelmeyecek bir şeyi ya da birini bekler gibi pencereden bahçeyi gözlüyordu.

Artık geceleri odasından çarpma sesleri ve sövgüler işitilmiyordu. O aynı boş sessizlikten başka bir şey yoktu.

Aşçı acı acı başım salladı. "Bilmesem, küçük hanımın kalbinde kara sevda var derdim."

Bea, Sabrina'nın soğuk çayından bir yudum aldı, sonra da yüzünü buruşturdu. "Hâlbuki bir hafta önce ben onun kalpsiz olduğuna yemin ederdim."

Aşçı çayın üzerine *vanilya* etiketli bir şişeden cin ekledi. "Ruhu şad olsun, ihtiyar annemin dediği gibi, seni öldürmeyen şey büyük ihtimalle seni tedavi eder."

Bea fincanı kaldırdı. "Buna içerim."

Fincanla şişeyi, bir dua havasında tokuşturdular.

Biri geceliğinin kolunu çekiyordu.

Sabrina uyku halinden uyanıklığa tuhaf bir rahatlıkla geçerek gözlerini açtı. Bugünlerde onun için bu ikisi arasında çok az fark vardı. İkisi de grinin rahatlatan tonlarına boyanmıştı. Üzerindeki ahşap sayvana bakarken, duyduğu kayıp hissi o kadar keskin ve yoğundu ki ağzında kalmış acı bir tat gibiydi.

"Sabrina, ah, lütfen, uyan!"

Sabrina başını çevirdiğinde yatağın yanına çömelmiş olan Enid'i gördü. Kuzeninin geceliği yağmurdan sırılsıklam olmuştu. Ayağındaki terlikler bahçe çamuruna bulanmıştı. İnce lüleleri yüzünün yanlarından sarkıyordu. Ama yanakları pembeydi ve gözleri öyle canlıydı ki Sabrina'nın adeta gözleri kamaşmıştı.

"Üzerindeki ıslak şeyleri değiştirsen iyi olur," dedi. "Bebek üşütmesin."

"Sonra. Ama şimdi yardımına ihtiyacım var. Mevzu Ranald."

Sabrina içinde uyanan umudu acımasızca bastırdı. "Ranald mı? Onun çoktan İskoçya'ya dönmüş olduğunu sanıyordum."

"Ben de." Kuzeni sersemce güldü. "Ama dönmemiş. Beni bir kere daha görmeden gitmek istememiş. Geleceğimizi konuşmak istiyor."

Sabrina kaşlarım çattı; gelecek o denli yabana bir kavramdı ki anlayamamıştı. Onun zaman mefhumu saatlere "karışan dakikaların ilerlemesinden ibaretti.

Enid onun kolunu tuttu; sözcükler ağzından çılgın bir dua gibi dışarı dökülüyordu. "Philip beni yarın gece Vauxhall'daki maskeli baloya davet etti. Ama benim buluşmayı planladığım kişi Ranald. Bu bir maskeli balo olduğu için da vetliler arasında serbestçe doiaşa-

bilir. Ama annem senin refakatin olmadan gitmeme izin vermiyor. Dışarı yalnız başıma çıktığımda mutlaka başıma bir bela açtığımı düşünüyor."

Sabrina'nın gözleri Enid'in hayli belirgin karnına kaydı. Enid başına bundan büyük belayı nasıl açabilirdi? Yengesinin ondan Enid'e eşlik etmesini istemesinin daha ziyade onu odasından çıkarmak için olduğundan şüpheleniyordu. Keza evden de. Sabrina'ya soracak tek soru kalıyordu.

"O da orada olacak mı?"

Enid başını eğdi. "Hayır. Eve dönmeye hazırlanıyormuş."

Ev, diye düşündü Sabrina. Morgan'ın ayakları ocağa dayanmış. Vadiler yeşilleniyor. Eriyen kar gümüşi bir dere halinde dağdan aşağı akıyor. Ev, Morgan'ın nihayet ondan kurtulmuş olacağı yer. Yazık ki Sabrina ondan hiçbir zaman kurtulamayacaktı. Babasının hafta sonunda imzalaması için getireceği iptal evrakı bile onu azat etmeye yetmeyecekti.

Enid'in yüzündeki ifade yuvarlak karnından daha gebeydi. "Lütfen gel."

Sabrina MacDonnell Kalesi'nde Enid'in başucunda çömelip ona sıcak yatağından çıkıp karların içine girmesi için yalvarışını hatırladı. O gece de Morgan'dan kaçıyordu. Ama o aptallık edip peşinden gelmişti. Bir daha aynı hatayı yapmazdı.

Gülümseyerek Enid'in saçlarım okşadı. Enid'in onun için yaptığı onca fedakârlığı unutamazdı. "Tabii gelirim. Belki bu sayede bu kadar bencil bir mahluk olmaktan kurtulurum." Yorganını açtı. "Haydi gel, yoksa bebeğin hapşırmaya başlayacak."

Enid söz dinleyerek çamurlu terliklerini çıkanp karyolayı sallayan bir kuvvetle yatağa girdi.

Ertesi akşam Philip, sandalyesini balonun düzenlendiği salonun duvar kenarındaki sakin bir yere doğru iterken, Sabrina kararından çoktan pişman olmuş bulunuyordu. Meraklı bakışlar etini küçük oklar gibi deliyordu. Morganla kavgası sosyetede skandal yarattığından bu yana ilk defa toplum içine çıkıyordu. Dikkat çekmemek için sade beyaz bir elbise seçmiş ve saçlarını örgüden taç şeklinde toplatmıştı.

Belki maske de taksa iyi olacağını düşündü, fakat sonra öyle de taranacağını düşünerek acı acı güldü. Diğer davetlilerin hiçbiri tekerlekli sandalyede değildi.

Dışarıdaki hafif bahar yağmuru durmuştu, fakat bir gök gürültüsü yaklaşan fırtınayı haber veriyordu. Duvarları bezeyen lambalar, yüksek tavanlı uzun salonun karanlığını delerek maskeli konuklara esrarengiz bir hava veriyordu.

Philip sandalyeyi sallayarak park etti. Yüzünü Sabrina'ya fazlaca yaklaştırdı ve sakatlığı onu hem sağır hem de aptal kılmış gibi her sözcüğü aşırı titizlikle seçerek, "Buyurun, Bayan Cameron," dedi. "Rahat mısınız? Siz benim sorumluluğumdasınız. Enid'le evlendikten sonra beni kendinize bir kardeş olarak görmenizi ümit ediyorum."

Enid ellerinde kristal fincanda meyve kokteyli ve peçetenin üzerine yığdığı pastalarla Philip'in yanında bitivererek Sabrina'yı cevap verme zahmetinden kurtardı. Tam ağzına bir pasta tıkarken Philip onu elinden kaptı.

Ona kibirli bir tebessüm lütfetti. "Bu kadar yeter bence, canım. Ufaklık doğduktan sonra gelinliğine sığmak istersin herhalde."

Enid'in maskesinin ardındaki gözleri alev almıştı, fakat tam o anda salonun diğer ucundaki kapı açılıverdi ve içeriye rüzgârla birlikte yaklaşan yağmurun hoş kokusu girdi.

Sabrina bir hayret nidası koyverip mendilini yere düşürdü. "Ay! Ben uzanamam, Philp bir zahmet..."

Philip mendili almak için eğildi. O doğrulana kadar Enid, Sabrina tarafından kışkışlanarak kapıda dikilen kara gözlü, fena halde yakışıklı, maskeli yabancıyla doğru seğirtmeye başlamıştı.

"E, ne diyordum?" dedi Philip, mendili ona vererek. "Enid nereye gitti?" ince boynunu «Çevirip devinen kalabalığa bakarken sıska yüzü o kadar mutsuzdu ki Sabrina bir an ona acıdı.

Ama bu onu Enid'in tüylü maskesinin tıpatıp aynısını takmış tombul bir kızı işaret etmekten alıkoymadı. "A, işte orada! Acele edersen ilk danstan önce onu yakalarsın."

Ceketinin eteklerini çekerek görünmez kırışıklıklarını düzeltip kızın arkasından fırladı. Sabrina kimsenin onun yerini almak üzere yanına gelmemesine sevindi. Ona yöneltilen meraklı bakışlarda gizli bir korku seziyordu. belki de sadece sakat değil, aynı zamanda tehlikeli de olduğunu anlamışlardı. Onu görmezden gelmelerine seviniyordu. Gösterdikleri iyelik ona artık tiksinti veriyor, gururun ona neye mal olduğunu hatırlatıyordu.

Kalabalık genç ve hareketliydi. Orkestra neşeli bir kadrile başlamıştı. Bu kırsal dans, sofjstike kıyafetlerle ve taşlı maskelerle çarpıcı bir karşıtlık oluşturuyordu. Sabrina farkına varmadan ayağıyla Fergus'ın ona öğretmiş olduğu İskoç şarkısının ritmini tutuyordu.

Lambaların alevleri yine içeri giren rüzgârda titreşti. Fonda kararan gökyüzüyle dikilen altın rengi dev siluetini görünce Sabrina'nın ayaklarıyla kalbi aynı anda tökezledi.

Yüreğinde umut kanatlanıverdi. Demek yanılmıştı. Morgan ona dönmüştü.

Ama kocasının kolundaki maskeli güzeli görünce umudun kanatları kırıldı ve dosdoğru yere çakıldı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Morgan'ın yüzü cilalı mermerden oyulmuş gibiydi. Tamamıyla ruhsuzdu, son derece güzeldi ve tebessüm yahut bir kaş çatması dahi olsa insani bir harekette bulunabileceğine dair en ufak bir iz taşımıyordu.

Sabrina ondan nefret etmek, yanındaki, ona samimi bir şekilde yaslanmış uzun boylu güzele kızmak istiyordu. Ama onun için böylesini dilememiş miydi? Onun için kolunda gezdirebileceği, dans edebileeği, ona kendisinin veremeyeceği her şeyi verebilecek bir kadını istememiş miydi?

Sabrina'nın tek yapabildiği bakmaktı; öyle kuvvetli bir özlemle donakalmıştı ki nefes bile almıyordu. Kalabalık salonda bakışları buluştu. Morgan'ın hafifçe kaşları mı çatılmıştı yoksa? Ama bu güvenilmez ışığın oyunu da olabilirdi. O sırada müzik başladı ve Morgan'ın arkadaşı onu dansa doğru sürükledi.

Morgan içinden aptallığına küfretti, bir hafta önce Londra'dan ayrılmalıydı. Dansın karışık adımlarım kusursuz bir zarafet ve büyük bir beceriyle uygularken, donuk yüz ifadesi karmaşık düşüncelerini maskeden daha iyi gizliyordu. Elizabeth Cameron'ın yalvarmalarına bile kulak tıkamışken, Ranald'ın bir gece daha kalmak için onu ikna etmesine ses çıkarmayarak aptallık etmişti.

Onunla Sabrina arasında gidip gelen bakışların gayet iyi farkındaydı. İnsanlar yeni bir skandal için can atıyordu.

Kalabalığın içinde Ranald'ı aradı; kuzenini bu seferki ihanetinden dolayı boğazlamak en büyük arzusuydu. Ranald çılgın planı için Morgan'dan yardım dilenmiş, Sabrina'nın baloya katılmayacağına dair MacDonnell şerefi üzerine yemin etmişti. MacDonnell şerefi! Bu iki kelimenin bir araya gelmeyeceğini Angus ona ta küçüklüğünden başlayarak öğretmişti.

Morgan onu bu çılgın eğlencenin ortasında, tahtına kurulmuş prenses gibi oturur halde bulmayı beklemiyordu. Ona kaçamak bir bakış fırlattı. *Benim* prensesim, diye geçirdi içinden. Mütevazi elbisesi, kavuşturduğu elleri, örgü tacı, büyük bir cesaret ve aptallık göstererek ona kalbini veren o küçük kızın saflığını yansıtıyordu. Ama o artık küçük bir kız değildi. O artık gözleri hassasiyetle kararmış bir kadındı.

Morgan ona bakmamak için arkasını dönmeye mecbur kaldı. Buradan bir an önce gitmemiş olduğu için hayıflanıyordu. Dougal'ı kendisiyle Sabrina arasında hiçbir alaka kalmadığına ikna etmesi bir hafta sürmüştü. Elizabeth'in azarlayan acı bakışları hâlâ canım yakıyordu.

"Çok sert görünüyorsunuz, Lordum," diye haykırdı dans arkadaşı, taşlı maskesinin altında gözlerim kırpıştırarak. Sonra sesini alçaltarak manalı bir mırıltıya çevirdi. "Arzu ederseniz daha *hususi* bir kutlama için benim evime gidelim."

Morgan baloya Londra'da MacDonnell'ların sarhoş zampara namına uygun bir gece geçirmek için gelmişti. Aldığı birçok teklif arasından, bu genç dul vikontesinkini, onun heykel gibi sarışın zarafetinin Sabrina'nm esmer, peri kızı güzelliğine mükemmel bir panzehir oluşturacağını düşünerek kabul etmişti.

Bunu zinaya teşebbüs olarak düşünmek istemiyordu. Ertesi sa-

bah Sabrina resmî bir belgeye o zarif imzasını atardı ve evlilikleri sona erer, sanki hiç olmamış gibi siliniverirdi.

Vikontesin eldivenli parmaklarını dudaklarına götürdü. "Galiba haklısınız, Leydim. Buraya gelmek büyük hataydı."

Tam dans sona ermiş, o da vikontesi dirseğinden tutup kapıya yönelmişken, *Tanrının cezası Ranald,* eski bir İskoç havasının kıvrak notaları salonu doldurdu.

Morgan kemanla arpın medeni notalarını değil de gaydayla İskoç arpının birbirine karışmış hüzünlü sesini duyunca gözlerini kapatıtı. Bu ses göğsüne bıçak gibi saplanmıştı. Eve ile klanının diğer insanları hatırına geldi, fakat burası başka bir dünya, onların asla uymayacakları bir dünyaydı. Gözlerini açıp da orkestra yerinden sıvışmaktaki Ranald'ı görünce ortama aykırı kaçan bu melodiyi kimin çaldırttığını anlayıverdi.

Dans edenler bu ezgiye uygun hareketleri bulmaya çalışıyorlardı ama çoğu kokteyl ve pasta almaya gidyordu. Morgan daha yapmadan bunun bir hata olduğunu bilerek, Sabrina'ya son bir kere baktı.

Sabrina'nın gözleri dans edenlerdeydi. Gözlerinde beklediği acılığı yahut kıskançlığı görmedi; tek gördüğü, kendisine hiç sahip olamayacağı güzel bir şey gösterilen bir çocuğunkine benzer hasret dolu bakıştı.

Şaşkın vikontesten özür dileyerek adeta boş dans pistinden geçti. Salonda bütün gözler onu takip ediyordu. Elini Sabrina'ya uzatışını insanlar şaşkın bir sessizlik içinde seyrettiler.

"Benimle dans eder misiniz, Leydim?"

Sabrina onun kalçasının biraz ötesine, havada bir noktaya bakıyordu. Titreyen alt dudağını ısırırken bütün duygulan maskesiz yüzünde açkça okunuyordu: Onun beklentilerinden emin olmama,

bunun da onun haince şakalarından biri olmasından duyduğu korku. En naziği de, bunun bir şaka olmaması umudu.

Morgan kendisi de ümit etmekten korkarak nefesini tuttu. Sonra, Sabrina, insanların kahkaha ve eleştirilerini göze alarak ufak elini onun avucuna emanet etti.

Ona doğru kaldırdığı kara gözler aydınlıktı. "Şeref duyarım, efendim."

Şimdi de misafirler nefeslerini tutmuş, onun öne doğru uzanarak kendini Morgan'ın kollarına bırakışını seyrediyorlardı. Morgan ona bir bebeği kucaklar gibi dikkatli sarılıyordu.

Sabrina kolonu onun boynuna doladı, yanağını onun boynunun sıcak, tamdık tenine yasladı. Kazadan beri kendini bu kadar canlı hissetmemişti.

Morgan gözleri kapalı, yanağını onun örgülerinin tepesine yaslamış halde Sabrina'yla birlikte dans pistinde dönerken, pistteki diğer insanlar heykel gibi duruyorlardı. Onlarınki yeni bir dans olsa bile bu sözsüz aşk ve hüsran şarkısından daha eskiydi. Kubbeli tavanda kendi şahane ilahisini söyleyen yıldırımdan bile eskiydi.

Müzik ansızın durdu. Sabrina gözlerini açtığında, Morgan'ın dudaklarıyla kendi ağzının arasındaki mesafenin yok denecek kadar az olduğunu gördü. Ağzını sessiz bir davet içinde araladı. Morgan bu daveti kabul edemeden koyu İngiliz aksanlı bir ses çınladı.

"Çekin ellerinizi kadından! Sizde hiç vicdan yok mu, bayım? Siz kaba İskoçlar bir harama böyle davranıyor olabilirsiniz ama İngilizler medeni bir millettir. Böyle müstehcen görüntülere müsamaha göstermeyiz!"

Sabrina, karşılarına dikilen Philip Markham'ın bu hareketine gülse mi kızsa mı bilemiyordu. Ranald onu savunmaya geldi de, Morgan, Philip'i dümdüz etme zahmetinden kurtuldu.

"Kaba mı?" diye böğürdü Ranald. *"Kaba?* Sen ne cüretle Mac-Donnell Klanı'nın reisine kaba dersin? Londra'nın en nazik adamı olmak için canla başla çalıştı. Kaba neymiş şimdi ben sana gösterirem, züppe herif!"

Bütün hışmı bu maskeli fukaranın beklenmedik saldırısı karşısında tavsayan Philip şaşkın şaşkın bakıyordu. "Sizi kim içeri aldı?" dedi güçsüzce. "Bu adamın davetiyesi olup olmadığım bilen var **mı?"**

Philip'in sorusu sadece omuz silkmeler ve kaçırılan gözlerle bir yanıt buldu. Kimse Ranald'ın üzerini aramayı teklif etmedi.

Ranald hışımla maskesini ve peruğunu çıkanp yumruklarım kaldırarak dövüşmeye hazırlandı. "O senin mağrur suratını dağıtmak için bunlardan başka davetiyeye ihtiyacım yok."

Ranald'ın yüzünün Çingene güzelliği açığa çıkınca kalabalıktan yine bir şaşkınlık nidası yükseldi. Bazı kadınlar yelpazelerinin arkasında kıkır kıkır güldüler.

Morgan'ın hepsini bastıran gürlemesi Sabrina'nm da ağzım açık bıraktı. "Vay, şu işe bak! Nathaniel MacLeod'un ta kendisi! Nate, seni uyanık serseri! Bana öldüğünü söylemişlerdi!"

Ranald yumruklarını indirerek göğsünü şişirdi. "Evet, ama arabadan yuvarlanmak *görgüsüz* bir İskoçu öldürmez."

Enid, Columbine'a parmak ısırtacak kadar başarılı bir teatral tavırla hıçkırıklar içinde kalabalığın içinden fırladı. "Ah, canım kocacığım! Yaşıyorsun!"

Bu heyecanı kaldıramayan iki kadın kavalyelerinin kollarında bayıldı. Sabrina ise şaşkın şaşkın bir Enid'e bir Ranald'a bir Morgan'a bakarken, üçkâğıtçıların bunu önceden planladıklarını anlamaya başlıyordu.

"Ama siz onun kocası olamazsınız," diye sızlandı Philip. "Ben gelinliği aldım bile. Onunla ben evleneceğim."

"Çok beklersin." Ranald ilk yumruğu attı. Philip'in arkadaşları yardımına koşunca ortalık bir anda karıştı.

Sabrina eğilerek başının üzerinden geçen bir kristal kupadan kendini korudu. Morgan onun yüzünü göğsüne bastırarak patırtının içinden ustaca kaçtı.

"Ranald'a yardım etmeyecek misin?" diye bağırdı Sabrina gürültünün içinde.

"Nesine yardım edeceğim?"

Sabrina, Morgan'ın omzunun üzerinden baktığında Ranald'ın iki centilmeni kafalarını tokuşturarak yere serdiğini görünce Morgan'a hak vermek zorunda kaldı.

Bastıbacak bir delikanlı Sabrina'yı kurtarmak için Morgan'ın üzerine atıldı. Sabrina bir şampanya şişesini kapıp adamın kafasında kırdı.

"MacDonnell isminin hakkını veriyorsun, güzelim," dedi Morgan tek kaşım kaldırarak. Nispeten daha sakin olan büyük kapının önünde durup Sabrina'yı yere koydu. Çocukça gülüşü insanın içini açan cinstendi. "Savaş alanında Grant'lerle Chisholm'ları atlatmaktan pek farkı yok, değil mi?"

Yanlarından pudralı yüzleri korkudan çarpılmış, parmaklarını pençe gibi kıvırmış iki kadın koşarak geçti. "Ah, bilmiyorum," dedi Sabrina, onun yakınlığından ve gecenin tuhaf olaylarından serseme dönmüş haldeydi. "Bence Grantler bir parça daha kaba olurlardı."

Morgan'ın ona bakan gözleri ciddileşti. Elleri hâlâ onun koltuk altlarındaydı, göğüslerinin yanlarına hafifçe dokunuyorlardı. Başparmaklarını uzatıp uçlarım okşayınca Sabrina'nm soluğu titredi.

Arkalarında öfkeli bir ses yükseldi. Arkalarını döndüklerinde Enid ile Ranald'ın el ele kapıya doğru koştuklarını gördüler.

"Kahretsin!" diye sövdü Morgan. "Daha fazla zamanımız olur sanıyordum."

Zaman gerçekten kısıtlıydı, zira kalabalık onlara doğru koşuyordu. Morgan Sabrina'yı bir masaya dayayarak dönüp kapıyı açtı.

Gök şiddetle gürledi. Açık kapıdan içeri güçlü bir rüzgâr eserek lambaları söndürdü ve salon karmakarışık bir karanlığa büründü. Çığlıklar ve feryatlar havada uçuşuyordu.

Sabrina karanlıkta korkudan titriyordu, Morgan onu bırakıp gitti mi diye merak ediyordu. Endişesi uzun sürmedi.

Rüzgâr ve karanlıkla birlikte çam ve sandalağacı kokusu gelerek sersemlemiş duyularını iyice sarhoş etti. Güçlü ve yabanası olmadığı kollar ona yaklaşan fırtına kadar vahşi ve cüretkârca sarıldılar. Morgan'ın onun dudaklarını öpüşünde bir zamanlar vücutlarının birleşmesindeki samimiyet bulunuyordu. Dilini defalarca ağzının içine sokarak, akışkan sıcaklığın vücudunun bütün gizli oyuklarından akmasına yol açan darbelerle onu dağlıyordu.

O zamana kadar ona yaptığı bütün erotik şeyler bu öpücükteydi. Elinin her okşayışı, dilinin her darbesi, hepsi bir gönül çalan öpücükte toplanmış, Sabrina'yı soluksuz bırakıyordu.

Ama geri çekilip karanlıkta yüzsüz bir gölge halini aldı. Sabrina onun elinin saçına dokunuşunu duydu. Sonra da onun varlığından yoksun nemli hava tenine çarptı.

Her yanı sarsılarak iç geçirdi. Ancak o zaman anladı ki Morgan onu iki ayağının üzerinde bırakmıştı.

Duvarda kayarak kabarık eteklerinin üzerine çöktü. İki parmağıyla titreyen dudaklarına değerken bu öpücüğün bir vaat mi yoksa veda mı olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Sabrina o gece geç vakit terasta tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Belmont evi karanlık ve sessizdi. Willie dayı kendini bir şişe şarapla kütüphaneye kilitlemiş, Honora yenge ise fenalaşarak odasına götürülmüştü.

Yakası paçası dağılmış ve kanlar içindeki Philip Markham onlara kızlarının ölü kocasıyla balodan kaçtığını anlatırken Sabrina yengesiyle dayısının yüzlerindeki hayret ifadesini hiç unutmayacaktı. Soğukkanlılıklarına da hayran kalmıştı. Afallamış delikanlıya teşekkür edip Sabrina'yı hizmetçilere emanet ederek kendi odalarına çekilmişlerdi.

Başını arkaya yatırıp gökyüzüne baktı. Batıdan gelen bulutların kapkara karınları ay ışığını emiyordu. Onların arasında yıldırım dans ediyor, havayı keskin bir kokuyla dolduruyordu. Defne ağaçlarının aynı hizadaki tepeleri çılgın bir dans tutturmuşlardı.

Morgan Londra'ya gelmeden önce olsa, Sabrina böyle bir fırtına yaklaşırken yatağında büzülürdü. Hâlbuki şimdi fırtınanın vahşi öfkesini çok uzun zamandır bastırdığı yabani, tatlı bir hevesle bekliyordu.

Dolgun bir yağmur damlası ağzına düştüğü zaman dileğine kavuşmuş oldu. Şaşkın bir irkilmeyle güldü. Yağmur damlalan ince geceliğine çakıl taşları gibi sert düşmeye başlamıştı. Sabrina içeri kaçmak yerine başını arkaya atarak yağmurun yanaklarıyla boynundan aşağıya akmasına müsaade ederek onun taptaze coşkusuyla arındı.

Ardından çakan şimşeğin ışığında onu gördü; karanlıkta san bir yaban kedisi gibi duruyordu. Frakını çıkarmıştı. Kırık beyaz gömleğinin yakasını açmıştı. Rüzgâr açık saçlarım omuzlarına yaymışü. Son zamanlarda edindiği medeniliğinden sıynlmış, saf ve tehlikeli özüne dönmüş, bir yırtıcı hayvan olmuştu.

Havada müthiş bir elektriklenme vardı. Sabrina büyük bir sevinçle dolmuştu.

Morgan sandalyeyle uğraşmadı bile; onu kucakladı ve içeri taşıyıp karışık yatağın üzerindeki yastıkların arasına yatırdı.

"Ama sandalye," diye itiraz etti Sabrina. "Paslanabilir."

"Paslansın," dedi ve gidip terasın kapısını kapatarak yaklaşan fırtınanın gürültüsünü kesti.

Sabrina onun ateşi karıştırarak canlandirişini izlerken birdenbire utangaçlaştı. Islak gömlek geniş sırtına yapışmıştı.

Sözlerini yarı alaycı tonda söyledi. "Uzun zamandır Londra'dasın, genç bir bayanın bir centilmeni yatak odasında misafir etmesinin münasip olmadığını öğrenmişsindir."

Morgan yüzünde ciddi bir ifadeyle ona döndü. "Misafir ettiği kişinin karısı olsa bile mi?"

Karısı. Morgan'ın kelimeyi sahipleniri tarzda söyleyişi Sabrina'yı kendinden geçirmişti.

Morgan buraya geletek, Dougal Cameron'ın kızıyla evlenmekle başladığı hatalar zincirine bir yenisini eklediğini biliyordu. Aralarındaki mesafe onun her utangaç gülümsemesiyle, dudaklarını ıslatmak için dilini her dışarı uzatışıyla daha da açılıyordu.

Karısı. Bu söz Tanrı'nın buyurduğu kadar kutsal ve mutlak olmalıydı. Yatağının kenarından ucu görünen İncil kadar kutsal olmalıydı. Üzerine uzandığı kırışık çarşafıyla yumuşak tüyler kadar kutsal olmalıydı.

Morgan'ın gölgesi yatağın üzerine düşerken Sabrina yastıklara yaslandı; korktuğu o değil, kendisiydi.

"Yapamam," diye fısıldadı gözlerini kaçırarak.

Morgan yatağa oturdu ve çenesini avucuna alıp yüzünü kendine kaldırdı. "Sabah ne olursa olsun," dedi nazikçe, "bu gece sen benim karımsın."

Sabrina'ya müthiş bir utangaçlık hali gelmişti. Çok uzun zamandır tuttuğu gözyaşları gözlerinden dökülüverdiler. "Anlamıyorsun! Ben sana layık değilim. Ben artık eksik bir kadınım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Sana arzuladığın zevki veremem."

Morgan onun gözyaşlarını birer birer öperek kuruttu. Boğazından boğuk bir kahkaha fırladı. "Ah, güzelim, benim için fazlasıyla kadınsın. Ve bana aklına bile gelmeyecek şekillerde zevk verebilirsin."

Ağzının dayanılmaz tatlılıktaki sıcaklığı aşağıya kayıp boynunun ince kıvrımında, köprücük kemiğinin altındaki çukurda dolaşıp nihayet ıslak geceliğinin üzerinden dolgun göğüs ucunda durakladı. Dilini hafifçe değdirip ardından artan bir tutkuyla emerek vajinasma zevk dalgaları gönderdiği Sabrina'yı inletti.

Sabrina parmaklarını onun saçlarının kaba ipeğine daldırdı. Morgan başını kaldırdı ve ikisinin zevkten kısılmış gözleri buluştu. "Gel, şunu çıkaralım. Sırılsıklam olmuş, hastalanacaksın."

Sabrina bunun biraz tehlikeli olduğunu biliyordu. O, tenini ürperterek geceliğini çıkardı; Sabrina şimdi altında titreyerek çıplak bir vaziyette uzanıyordu. Kendi acizliğinin hiç bu kadar farkında olmamıştı. Bu adam ona her şeyi yapabilirdi. Her şeyi. Onun kocasıydı. Ama yine de yengesiyle dayısının evinin ortasında ona yapacağı şeyin herhalde ahlaksızca olacağı düşüncesiyle huzursuz oluyordu.

Ama şimdilik Morgan'ın tek yaptığı onu -öpmekti. Yumuşak bir şekilde. Tatlı tatlı. Dilinin her yumuşak, tatlı darbesinde Sabrina kendinden geçerek çıplak vücudunu onun giyinik vücuduna daha çok yaslıyordu.

Morgan onun boynunu hafifçe ısırdı. "Tanrım, güzelim," diye mırıldandı, "ölümümün bir Cameron'ın elinden olacağını biliyordum."

Aşağıya kayarak göğüslerini, göbeğinin çukurunu, leğen kemiğinin kavisindeki beni öpücüklere boğdu. Ateşin ışığı onun, uyluklarına kayan başının karışık saçlarını parlatıyordu.

"Yapma!" diye fısıldadı Sabrina sertçe.

Morgan başını kaldırıp bitkin bir şaşkınlık içinde baktı. Onu şimdi reddedecek kadar zalim olamazdı. Eğer öyleyse her şey biterdi. Morgan zorba rolü oynasa da iş onu gerçekten zorlamaya geldi mi kalkıp gururu ve giysileriyle orayı terk ederdi.

"Yapma," dedi Sabrina biraz daha yumuşak bir şekilde. Onu yukarı çekti.

Omuzlarından tutup onu yastıkların üzerine yatırdı. Morgan kontrolü bu denli devretmekten rahatsız olarak gerildi.

"Lütfen," diye fısıldadı Sabrina.

Sabrina onun gözlerine bakmıyordu ama ellerinin hafif titremesinden Morgan onun ciddi bir istekte bulunacağını anlamışta. Yastıklara gömülerek kendini onun narin ellerine bıraktı.

Morgan çocukken bile bir kadın tarafından soyulmanın lezzetini tatmamıştı. Doğruldu, Sabrina gömleğin bağlarını çözerek başından çıkardı. Ellerinin yumuşak kanatlarıyla onun yüzünü kavrayıp öpünce Morgan'ın kalbi duracak gibi oldu. Sabrina onun saçım yüzünden çekince Morgan bu büyüleyici hareketle adeta uykuya geçti.

Ama bu uyku hali Sabrina'nm dudaklarını onun boynundan aşağı kaydırıp göğsüne inerek ateş gibi yakmasıyla dağıldı.

Sabrina Morgan'ın gergin karın kaslarının dudaklarının altında titreyişini hissediyor, dilini göbek deliğinden pantolonunun üst düğmesine kadar inen sarı tüylerinin üzerinde gezdirirken onun biraz zevkten, biraz acıdan inleyişini işitiyordu. Dişleriyle pirinç düğmeyi tutup iliğinden çıkarınca inleme arttı.

Morgan'ın kalçaları bir yay çizerek yataktan havalandı. "Bana ne yaptığını biliyor musun sen, güzelim?" dedi birbirine kenetlenmiş dişlerinin arasından.

"Biraz," diye cevap verdi Sabrina, ikinci düğmeyi de aynı şekilde açarak. Morgan'ın pantolonunun kalın kumaşı kabarıklığın üzerinde gerilmiş, dikişleri patlama raddesine gelmişti.

"Adi terzi," diye mırıldandı. "O ince boynunu sıkacaktım onun..." Sesi bu noktada inleme şeklini almıştı, zira Sabrina son düğmeyi de çözerek alev alev tenini soluğunun işkence eden fısıltısına maruz bırakmıştı.

Eline saçlarını dolayarak için için yanan bakışlarını kendi teninin altın uzantısıyla buluşturdu.

Sabrina mest olmuştu; sanki Tanrı bu kusursuz erkeği sırf onun zevki için yaratmıştı. "Lütfen? İzin verir misin?"

Bunlar Morgan'ın ondan duymayı beklediği son sözlerdi. Başını sallayarak kendini yastıkların üzerine bıraktı. "Sen böyle tatlı sorarsın da ben hayır diyebilir miyim?"

"Gözlerini kapat ve benim Kirke olduğumu farz et," diye buyurdu Sabrina. "Benim oyunlarıma kanmazsan seni domuza çeviririm."

Morgan kollarını başının altında birleştirerek aldatıcı bir teslimiyet pozisyonu aldı. Ateşli bakışı tatlı bir intikam vaat ediyordu. "Morgan MacDonnell'ın kaderine zarifçe razı olmadığını söylemelerine izin verme."

Morgan onun yumuşak egemenliğinin altında zarafet üzerine çok şey öğrenecekti. Dudaklannın yumuşak dokunuşuyla o an oracıkta parçalarına ayrılacaktı. Dişlerini sıkıp inledi. Haz kör edici bir taşları gibi her yanına yayıldı; Sabrina'nın cömert ağzı ona adeta cennetin kapılarını aralamıştı.

Nihayet Morgan'a karşı yıllardır yüreğinde beslediği sevgiyi serbestçe gösterebilen Sabrina zevkten boğuk bir inilti çıkardı. Ona zevk verme gücüyle gurur duyarak onu doya doya yaşıyordu. Uçurumdan düştükten sonra tattığı ilk güç duygusuydu ve ona teslim olduğu için Morgan'ı eskisinden çok seviyordu. Morgan onun yakışıklı sarı deviydi ve fark etti ki, onu uysallaştırmak değil, sadece olduğundan daha vahşi hale getirmek istiyordu.

Morgan ellerini onun saçlarının arasına sokarak Sabrina'yı, sadece o tatlı işkencesini vaat ederek onu kendine bağladığı anda bile tu tsak etti.

Morgan sınırlarını zorlarken ağzından ufak bir küfür kaçırdı. Çevik bir altüst etmeyle Sabrina kendini onun altında buldu. Morgan'ın parmakları onun dudaklarının kenarlarında adeta hatlarını ve yumuşaklıklarını ezberlercesine hayranlıkla dolaşıyordu.

Yüzünün heykelimsi hatları doruk seviyedeki arzuyla gerilmişti. "Dayanamıyorum, güzelim. Çok uzun zaman oldu."

Parmaklanın bacaklarının arasındaki yumuşak koyu renkli tüylerin arasına soktuğunda onun da zaten erimekte olduğunu fark edince zevkten inledi. Sabrina'nın gözleri hem beklentiden hem arzudan kararmış bulunuyordu. Ama Morgan acelesinin içinde dahi durup onun yumuşak bacaklarını düzeltti, nazikçe iki yana açarak aralarına yerleşti.

Kalçalarını indirdi ve tek bir güçlü hareketle nazikçe içeri girerek hem vücudunu hem kalbini yardı. Sabrina böyle saf bir hazzın varlığım unutmuştu. Morgan onun vahşi, yumuşak çığlığım ağzıyla susturdu.

"Prenses," diye fısıldadı onun kulağına. "Benim güzel prensesim. Seni şımartmak istiyorum."

Zevkten bir şey düşünemez hale gelen Sabrina altında kıvranı-

yordu. Gevşek bacakları canlanarak onun beline sarıldılar. Topuklarıyla beline bastırarak onu daha derine girmeye zorluyordu.

Onun ipeksi kılıfının dalgalanan kasılmaları Morgan'ı doruğa ulaştırmıştı. Ona kuvvetli bir şekilde abanırken boğuk inlemesi gök-gürültüsüne karıştı.

Morgan giyinik halde yatağın kenarında oturuyor, uyuyan Sabrina'yı seyrediyordu. Sırtının çıplak kavisini okşarken teninin saydam rengine hayran oluyordu. Zayıf sabah ışığında parlıyor, Morgan'ın elini belinin daha alt kısımlarına indirmesine yol açan bir ışık yayıyordu. Sabrina şikâyetçi bir mırıltıyla yastıklara iyiden iyiye gömüldü.

Morgan gülümsedi. Dolaşık saçları ve kalçalarının ancak hafif yuvarlak kürelerini kapatan örtüyle bir prensesten ziyade, sultanla zorlu bir gece geçirmiş bir cariyeye benziyordu.

Morgan elini onun ipeksi baldırına kaydırıp hafifçe sıktı. Güzel bacaklarını beline doladığı o muhteşem anı asla unutmayacaktı.

Evet, tekrar yürüyecek, diye düşündü. Bu işi halletmişti. Şeytanca güldü. Ta baştan yanlış yol izlemişti. Onun kanını harekete geçirecek daha tesirli ve çok daha zevkli bir yol olduğunu bilmesi gerekirdi.

Evin içindeki bir saat beş kere vurdu. Morgan hizmetçiler kalkmadan gitmesi gerektiğini biliyordu. Zavallı Belmont'lar kadınlarının üzerine binmiş bir İskoç'u daha kaldıramazlardı. Ayrıca Dougal ile Elizabeth'e haber gönderip karısı için savaşmak üzere Londra'da kalmaya karar verdiğini bildirmesi gerekiyordu.

Sabrina'nın saçını okşarken içindeki bir şüphe onu rahatsız ediyordu. Sabrina daha önce de bir kere vücudunu ona vermiş, kırıldığmdaysa onu suçlamıştı. Kalbini vermesi için uzun bir zaman geçmesi gerekebilirdi.

Morgan aşağı bakınca dün gece yatağın altından ucunu gördü-

ğü İncil'le karşılaştı. Eğilip kitabı aldı, ince yapraklar açılınca kurumuş bir dalla yaprakları düştü.

Kalbi birden öyle hızlı atmaya başladı ki kulakları uğulduyordu.

Çiçeğin incecik yapraklarını titreyen parmaklarıyla okşarken İskoç bayırlarına özgü katırtırnağını tanımıştı. Gözleri hayranlıkla Sabrina'ya döndü. Onu fırlaüp atmıştı ama bu çirkin yabani çiçek dalını atmaya kıyamamıştı. Onu da uykuya yatmış yüreği gibi bu kitabın sayfalarının arasına saklamıştı.

Morgan onları kendi yüreğinin yanındaki cebine dikkatlice yerleştirerek İncil'i tekrar yerine koydu. Heyecan her yanım sarmıştı. Bu eve geri gelmeden önce yapacak çok işi vardı.

Morgan bahçe kapısından çıkarken güneş doğudan yükselmeye başlamıştı. Geceki yağmurdan kalma buhar kaldırımdan yükselerek sabah sisi oluşturuyordu.

Morgan planlarına öyle dalmış durumdaydı ki, karşısına çıkan pelerinli figüre neredeyse çarpacaktı.

"Yarım peniniz var mı, Lordum?"

Morgan bu saatte bir dilenciyle karşılaşmış olmasını biraz tuhaf bularak kaşlarını çattı. Fakat dilencinin eski püskü pelerini geceki fırtınada dışarıda yatmış gibi sırılsıklamdı. Morgan kendi aç ve ıslak olduğu zamanları hatırlayarak kesesini çıkardı. Birkaç gümüş çıkarmak için keseyi araştırdı, sonra kendi mutluluk ve umudunu talihsiz biriyle paylaşmak isteyerek keseyi dilencinin avucuna bıraktı.

"Güle güle harca, dostum."

"Teşekkür, Lordum," diye ardından seslendi dilenci. "Sizi hiç unutmayacağım, söz."

Ama Morgan dilenciyi çoktan unutmuş, ıslık çalarak kaldırım-

da yürüyordu. Adımları keyifli, düşünceleri bir kere olsun geçmişe değil, geleceğe dairdi.

Sabrina aylardır ilk kez gülümseyerek uyanıyordu. Sabah güneşi teras kapısından içeri giriyordu. Kaslarının uyuşuk sızısına sevinerek gerindi. Kendini olasılıklarla dolu güneşli bir günün sabahında uyanan bir çocuk gibi hissediyordu.

Fark etmeden yorganın altında ayaklarım büktü, sonra da bu akıcı hareketten büyülenmişçesine ayaklarına baktı. Bu da öyle bir günmüş gibi davransa ne olurdu? Kalkıp oturarak yatağın kenarından bacaklarını sallasa ve ayaklarını yere koysa?

Çıkarıp atmış olduğu geceliğini giydikten sonra yorgam hızla açıp yavaş yavaş yatağın kenarına yaklaştırdığı ayaklarını aşağı doğru bıraktı. Yanağından bir ter damlası aşağı kaydı. Dilim dişlerinin arasına sıkıştırarak ellerinin yardımıyla kendini öne doğru itti, ayak parmaklarını uzatarak serin yere değdirdi. Poposu yatağın kenarına getirdi. Tabanlarını cilalı tahta döşemeye yerleştirdi.

İçine derin bir nefes çektikten sonra yavaşça ağırlığını yataktan ayaklarına vererek ayağa dikildi. Ayaktaydı ama yürümüyordu. Bunu daha önce defalarca yapmıştı.

Baldır adalelerinin titrek zayıflığına aldırmayarak küçük bir adım, ardından bir tane daha attı. Dengesini sağlamak için ayak parmaklarım tahta zemine geçiriyordu.

İçi büyük bir sevinçle dolmuştu. Yataktan ancak birkaç santim uzaklaşmıştı ama oraya kadar kendi çabasıyla gitmişti. Yürümüştü. Morgan onu kollarına koşarken görse şok olmaz mıydı? Bu düşünceyle başı dönmüştü. Sallandı. Yere düşerken eline zilin kordonunun düğümlü ucu geçti.

Kordonu iki eliyle çekerek çam neşeli bir melodiyle çınlattı. "Beatrice!" diye bağırdı. "Bea, çabuk gel!"

Genç hizmetçi üzerinde geceliği ve saçı örgülü halde odaya daldı. Dolgun yanakları kızarmıştı. "Küçük hanım, ne oldu? Canınız yandı mı? Düştünüz mü?"

Sabrina karyola direğine tutunarak kendini yukarı çekiyordu. "Tabii ki düştüm. Harika değil mi? Tekrar düşmek için sabırsızlanıyorum!"

Fazla beklemesi gerekmedi. Karyola direğini bırakarak önce sağ sonra sol yana yattı. Bea koşup onu tuttu ve ikisi birlikte yere devrildiler. Sabrina gülmeye başlayınca Bea'nın telaşı da eriyerek bastırılamayan kıkırdamalara dönüştü.

"Hanımefendi ile beyefendiyi uyandırayım mı?" diye nefes nefese sordu Bea. "Sizi böyle görmek onları çok sevindirecektir."

Sabrina sevgili dayısıyla yengesinin birkaç aydır ona sabırla tahammül ettiklerini düşününce utandı. "Daha sonra. Önce yapacak bir işim var. Teddy arabayı bahçe kapısına getirsin."

Bea vazifesini yerine getirmek üzere kapıya koştu.

"Ah, bir de, Bea?"

"Buyurun, küçük hanım?"

Sabrina sırıttı. "Önce bana kahvaltı getir. Açlıktan ölüyorum."

Sabrina başını arabanın penceresinden dışarı çıkardı. "Çabuk, Teddy! Adresi doğru aldığından emin misin? Atlar daha hızlı koşamazlar mı?"

"Kontun adresini aldım ve mümkün olduğu kadar hızlı gidiyoruz, küçük hanım," dedi bunalan uşak. "Deminki dörtyolda az kaldı adamcağızın birini ezecektik."

Kibar adam arabanın arkasından yumruğunu sallamış ve bağırarak arabacının hangi aileden olduğunu sormuştu. Sabrina ise atlara nasıl gitmeleri gerektiğini gösterir gibi arabanın içinde zıp

zıp zıplıyordu. Sıcak sabah esintisi gevşek topuzundan saç tutamları çıkarıyordu. Fırtına dar Londra caddelerini yıkamış ve havaya tazelik getirmişti.

Sabrina'ya bütün dünya, Morgan'ın sokağının köşesine çömelmiş pelerinli dilenci bile, taptaze ve ümit dolu görünüyordu.

Araba sokaktaki gösterişsiz ahşap evin karşı tarafında durdu. Sabrina arabanın kapısını Teddy'nin şok olmuş yüzüne doğru açtı. "Sandalye, Teddy. Ben kapıyı tutarım. Sen sandalyeyi getir."

Teddy arkaya gidip Sabrina'nın sandalyesini kancalarından alırken Sabrina ise onu uzun zaman kullanmak zorunda kalmayacağım umuyordu.

Keyifle gülümseyerek sabırsızca ayaklarını yere vurdu. Ama Teddy sandalyeyi getirmeden evin kapısı açılmıştı. Bir adamla kadın dışarı çıktılar. Konuşma sesleri ve bir erkeğin kahkahası arabaya kadar geliyordu. Kadın başım arkaya eğip sakallı adama gülümserken örtüsü kayarak, sade bir şekilde tepesinde toplanmış kumral saçlarını ortaya çıkardı. Güneş ışığında aralardaki beyaz teller parlıyordu.

Sabrina yüzündeki gülümseme kaybolarak arabanın içine çekildi.

Evin içinden biri daha çıkmıştı. Yüzü tıraşsız ve ayağı çoraplı, yakışıklı, dev gibi, saçı başı dağınık bir adamdı. Bembeyaz dişleri parlayarak baş döndürücü bir şekilde gülümsedi. Sakallı adam onun sırtına bir şaplak vurdu, sonra da basamaklarda durup ona şişkin bir kese verdi.

Sabrina annesiyle babasının tüy gibi ince adımlarla caddede kol kola yürüyüşlerim seyretti. Morgan elindeki kesenin ağırlığını tartarak ve sırıtarak bir süre daha evin önünde durdu. Soma da dönüp eve girdi.

Otuz adet gümüş.

Aldatılmışlık duygusuyla kalakalan Sabrina şimdi birden Morgan'ın babasının zindandaki ihtiraslı sözlerini hatırlamıştı. Ve bu ihtirasın onunla hiçbir alakası yoktu.

Onlar benim her şeyim. Onlar için her şeyi yaparım.

Dougal Cameron'ın kızıyla romantik bir macera yaşayarak kazanılan altınlarla dolu MacDonnell sandıkları.

Sabrina köşede görmüş olduğu adamla kadım, izlendiğine dair tuhaf hissini haürladı. Demek ailesi her şeye tanık olmuştu. Her düşüşüne, her huysuzluğuna, her yaralayıcı sözüne. Hıçkırıklara boğulmamak için eldivenli elini ağzına götürdü.

Babası Morgan'a toptan ödemede mi bulunmuştu yoksa her gün için ayrı ayrı harçlık mı veriyordu? Morgan güzel gülümsemeleri için ayrıca ödeme alıyor muydu? Ya öpücükleri için? Peki dün gece için ne almıştı? Üçünün kutlama yaptıkları çok belliydi. Morgan birleşmelerinin ayrıntılarını anlatarak onları eğlendirmiş miydi? Sabrina dilinin onun pürüzsüz teninde kayışım hatırlayınca gözlerini kapattı; şimdi dilinde acı bir kül tadı kalmıştı.

Utanç hissi midesini bir kor parçası gibi yakıyordu.

Babası onun için her şeyi yapardı.

Morgan da klanı için her şeyi yapardı.

Eve bile bu oyunun korkunç ustalığım, çürütülemez mantığım takdir ederdi.

Sandalyeyle cebellemeştekten kıpkırmızı olmuş Teddy kapıda göründü. Sabrina ahşap ve demir yığınına baktı. Ondan ve herkesten nefret ediyordu. Artık biliyordu ki bunun parasını da babası ödemişti.

"Götür şunu karşımdan," dedi.

Şaşkına dönen uşak kaşlarım kaldırdı. "Ama küçük hanım siz dediniz ya..."

"Ne dediysem dedim. Götür şunu. Bir daha görmek istemiyorum."

Uşağın dönmesini beklerken kapıyı çekip kapattı. Uşak Sabrina'nın ruh hali kadar berbat bir yüz ifadesiyle pencerede belirdi. "Buradan nereye, küçük hanım?"

"Eve," dedi, boş boş bakarak. "Eve gidiyorum."

Otuzuncu Bölüm

Hemen hemen bir saat sonra Sabrina'nın sevinçlerinden kaplarına zor sığan annesiyle babası Hanover Meydanı'ndaki evin kapısında belirdiler. Durgun Bea onları kahvaltı odasına aldı. Sabrina burada yengesinin yazı masasının ince kalkanı arkasında oturuyordu. İkisi birlikte ona doğru koştular; hatta annesinin kibar koşma tarzı bile coşkulu bir zıplamaya dönüşmüştü.

"Hayatım!"

"Ah, benim küçük prensesim buradaymış! Seni öyle özledik ki!"

Sabrina onlardan ayrılalı haftalar değil de birkaç saat olmuşçasına sakin bir edayla yanağını annesiyle babasının öpmesi için çevirdi. İkisi onun bu sakinliğini numara sayıp gülümseyerek bakıştılar.

Brian ile Alex ve Cameron'a baharın gelişi hakkında hoşbeş ettikten sonra babası boğazım temizleyip ciddi bir ifade takındı.

Cebinden katlı bir belge çıkardı. "Buraya niçin geldiğimizi biliyorsun, kızım. Evlilik iptali belgesini nihayet çıkarttırdım."

"Evlilik iptali çıkarmak hep bu kadar uzun mu sürer?" diye sordu babasına.

Annesiyle babası bu sefer suçlu suçlu bakışıp "şartlar" ve "hafifletici sebepler" gibi bir şeyler mırıldandılar.

"Herhalde," dedi babası canlı bir sesle ve kâğıdı gösterişli bir hareketle açarak, "hâkimin mührünün üzerine imzanı atarsan nihayet o yaramaz MacDonnell haytasından kurtulacaksın."

Dougal kâğıdı Sabrina'nın burnunun dibinde sallarken, onun bunu reddetmesini bekliyordu.

Sabrina kâğıdı babasının elinden çekip alarak masaya koydu. Annesinin ağzı açık kalmıştı. Dougal'ın ağzından garip bir ses kaçtı ve Sabrina onun kendini ele vermek üzere olduğunu anladı. Belgeyi okuma zahmetine bile girmeden tüy kalemi mürekkebe batırarak resmi mührün altını imzalayıverdi. İmzasının üzerine kum serpip kâğıdı sert bir hareketle silkeledikten sonra babasına geri verdi.

"Buyur. Bitti. Artık gidebilir miyiz?"

"Gitmek?" diye tekrarladı babası, şaşkınlıkla. Kâğıdı sanki buruşturup top haline getirme isteğiyle boğuşuyormuş gibi tutuyordu. "Nereye gidebilir miyiz?"

Elizabeth yüzü allak bullak olarak mendilini çıkardı.

"Eve," dedi Sabrina. "Cameron'a. Eşyalarım toplandı ve koridorda duruyor."

"Peki, kızım, nasıl istersen," dedi babası yarım ağızla. "Eğer istediğin buysa gidelim." Ona bakmaya dayanamıyor gibi masaya arkasını döndü, adımları sanki on dakikada on yaş ihtiyarlamış gibi ağırlaşmıştı.

"Baba?" Sabrina kollarını uzattı. "Beni taşıman gerek. Unuttun mu? Ben yürüyemiyorum."

O gün öğleden sonra saat tam ikide Morgan, Belmont hanesinin merdivenlerini hızla çıkarken, elindeki sera güllerinden oluşan uzun bukete göz ucuyla bakmaktan kendini alamadı. Daha erken gelmemek için kendisiyle epey mücadele etmesi gerekmişti, ama

böyle bir önemli olayın biraz törensel bir havada kutlanması gerektiğini düşünüyordu.

Coşkulu kapı çalışma cevap uşaktan değil, gözleri kızarmış çilli hizmetçi kızdan gelmişti. Kız o kadar dalgındı ki güller hakkında yorum dahi yapmadı.

"Beyefendiyi hemen çağırıyorum, efendim." Onu içeri buyur ederken önlüğüyle burnunu kuruladı. "Kusura bakmayın. Çok kötü görünüyorumdur. Bir zamanlar ondan kurtulmak için neler yapmazdım? Ama şimdi gitti ya..." Burnunu çekti.

Morgan bu gün kimsenin acı çekmesini istemiyordu. "Üzülme, güzelim. Üzülmek fayda etmez. Bayan Enid'in Noel'lerde falan geleceğinden hiç şüphem yok. Kocası ölümden döndüğü için onun adına sevinmelisin. Bebeği babasız kalmadı, fena mı?"

"Ah, Bayan Enid adına çok mutluyum, efendim. Ben diğer küçük hanımdan bahsediyordum."

"Diğer küçük hanım?" Morgan ansızın kötü bir hisle ürperdi. Durdu.

Hizmetçi yürümeyi sürdürdü. "Bayan Sabrina, efendim."

Morgan gülleri elinden düşürdü. Hizmetçinin arkasından gidip onu omuzlarından kavrayarak kendine çevirdi. Kızın ağlamaktan kızarmış yüzünde öğrenmekten korktuğu gerçeği aradı. "Sabrina mı? Sabrina gitti mi? Nereye? Ne zaman? Ne kadar oldu?"

Hizmetçi Morgan'ın kuvvetli tutuşunun altında titredi. "Annesiyle babası gelip onu İskoçya'ya götürdü işte."

Morgan kızı gayri ihtiyari sarsti. "Ne zaman? *Ne kadar oldu?"*

"Birkaç saat oldu. Sabah ondu."

Morgan karmakarışık duygular içinde kalmıştı. Şaşkınlık. Öfke. Çaresizlik. Bu da yine bir Cameron kazığı mıydı? Ama kimin kazığıydı? Dougal'ın mı yoksa Sabrina'nm mı?

Morgan'ın korkunç yüz ifadesi karşısında hizmetçi ürkmüştü. Morgan onu bırakıp yıldırım gibi kapıya koşarken yerdeki gülleri ayaklarıyla çiğnedi.

Otuz Birinci Bölüm

Görünüşte, Cameron Malikânesi'nde sıradan bir huzurlu bahar gecesiydi.

Brian ile Alex oturma odasındaki ateşin önünde satranç oynuyorlardı. Pugsley şöminenin kenarında uyukluyordu. Dikiş sepeti ayaklarının dibinde açık duran Elizabeth, ocak siperi işlemesinin krem rengi kumaşına ince bir iğne sapladı. Dougal ise çalışma masasında oturmuş bahar ekiminin kayıtlarım inceliyordu. Pugsley'nin horultusu dakikaları sayıyordu.

Kapıdaki gümbürtü hepsini yerinden sıçrattı. Pugsley başını kaldırdı. Kıvırcık tüylü kuyruğu sallanmaya başladı.

Dougal gözleri hâlâ hesap defterinde olduğu halde bir sayfa çevirdi. Elizabeth ipi düğümleyip artanı dişiyle kopardı. Alex asık yüzle Brian'ın kalesini alıp kenara koydu.

Büyük ahşap kapı üzerine yağdırılan yumrukların tesiriyle çerçevesinden ayrılacak gibi sarsılıyordu. Bir hizmetkâr mutfaktan koşarak geldi, fakat Dougal uyarıcı bakışıyla onu durdurdu. Pugsley haftalardır ilk defa bir canlılık belirtisi göstererek ayağa fırladı ve odanın içinde bir oraya bir buraya koşmaya başladı.

Dougal gergin bir tavırla sakalını sıvazlıyordu. Ailesinin bir MacDonnell kuşatmasını daha kaldırabileceğinden şüpheliydi. Kızının kaldıramayacağınıysa biliyordu.

Eski kapı güçlü bir darbenin altında parçalandı. Pugsley ayakaltından kaçtı, sonra da MacDonnell'larm reisi içeri adımını atarken heyecanlı bir şekilde havlamaya başladı. Morgan onu bir bakışla susturdu. "Karımı görmeye geldim." Morgan'ın sesi gergin sessizlikte çınladı.

Dougal ayağa kalktı. Elizabeth dikişine devam ediyor, iğnesini kumaşa kusursuz bir ahenkle batırıp çıkarıyordu. Brian,bütün geleceği bir sonraki hamleye bağlıymış gibi yoğun bir dikkatle satranç tahtasına bakıyordu.

"Sabrina artık senin karın değil," dedi Dougal.

Morgan'ın duygusuz yüzü önce ıstırapla kasıldı, sonra bunun yerini kapkara bir öfke aldı. "Senin ingiliz yasalarının gözünde olmayabilir. Ama Tanrı'nın nezdinde ben hâlâ onun kocasıyım."

Alex ayağa kalkıp babasımn yanında yerini aldı. "Bak, dostum, mantıksızlığa gerek yok..."

"Ben senin dostun değilim," diye hırladı Morgan. "Cameron'ların kendi çıkarları için istedikleri gibi eğip büktükleri mantıkla da ilgilenmiyorum. Benim tek ilgilendiğim Sabrina."

Dougal'ın omuzları çökmüştü. "Tamam. Brian, kardeşini getir."

"Hayır!"

Morgan'ın sert buyruğu herkesi korkuttu. Ama yerinden kalkmakta olan Brian'ı yarı yolda durduran ve Elizabeth'ten bir haykırış kopartansa MacDonnell'ın elindeki tabancaydı.

"Hayır," dedi Morgan tekrar. "Bu sefer hiçbirinizin karışmasına müsaade etmeyeceğim. Özellikle de senin, Dougal. Sen hayatımı bana bir ömür yetecek kadar karıştırdın."

Dougal karısının önüne geçti. "Pişman olacağın bir şey yapma, delikanlı."

Morgan tabancayı reisin göğsüne çevirirken, lambanın ışığı tabancanın pürüzsüz namlusundan yansıyordu. "Yaptım bile. Bir Cameron'a güvendim."

Morgan her adımda onları daha da geride bırakarak merdivenleri hızla çıktı. Önüne çıkan koridora düşünmeden daldı; çocukluğundan hatırladığı, içeriden gelen kızlara özgü kahkahanın büyüsüne kapılmış halde önünden yürüyüp geçmek için büyük çaba harcadığı o kapıyı arıyordu.

Şimdi o kapıyı açtığında zamanın kendisi hariç her şey için durmuş olduğunu gördü. Oda terk edilmişti, yatak örtüsü yastığın üzerine oturtulmuş bez bebeğin yüzsüz kafası kadar düzgün, bozulmamıştı. Küçük bir çay takımı gül ağacından sehpanın üzerinde duruyordu. Morgan minik fincanlardan birini aldığında parmakları birden eline büyük göründü.

Derken minik sandalyeler pişmanlığının hayaletleriyle doldu: Gözleri parlayan, lüleleri dans eden, Sabrina; fincanının üzerine eğilmiş yüzsüz bebek; fincan tabağından krema yalayan ve çenesinin altında bağlanmış tüylü şapkasınla çok komik görünen alacalı bir kedi.

Küçük bir kızın yalvaran sesi sessizliği deldi. *Gel beraber çikolata içelim, Morgan. Isabella, Bebek ve ben bugün zencefilli çörek yiyoruz.*

Fincan kaba parmaklarından kayıp yere düşerek parçalandı. Malikânenin karanlık koridorunda koşarak bütün kapıları açtı ama hayaletlerle pişmanlıklardan başka bir şey bulamadı.

Merdivenin başına geldiğinde sadece bir kapı açılmamış bulunuyordu. Morgan nefesini tutarak kapıya yaklaşırken her adımını ölçerek atıyordu.

Cilalı meşeden kapıyı avucuyla itince gıcırdıyarak açıldı.

Sabrina'nın onu orada bekleyeceğini tahmin etmesi gerekirdi. Çok uzun görünen bir zaman önceki o sonbahar gecesinde olduğu gibi ay ışığında yıkanıyordu. Pencerenin yarımdaki kanepeye uzanmıştı, beyaz geceliği ay ışığında parlıyordu. Parlak küreye büyülenmişçesine bakan Sabrina açık saçlarım hülyalı, dalgın bir tavırla fırçalıyordu.

Morgan kapıda durdu. Kutsal bir mekâna saygısızlık ettiği duygusuna kapılmıştı. Sanki ona verebileceği hayata tercih ettiği hayatın tapmağına giriyordu. O hayatta acı-tatlı sevinç ve zahmetin yerine kuru bir huzur vardı. Risk yok. Istırap yok. Kaybetmek yok, çünkü kaybedecek bir şey yok. Morgan artık ne yapması gerektiğini biliyordu. Kendi kayıp duygusunun ağırlığı altında ezilmek üzereydi.

İspinozlar öterek kafeslerinden onu selamladılar ama Sabrina başını bile çevirmedi.

Fırçayı siyah saçma sürtüyordu. "Ailemi kiliseye kilitlemen pek adil bir hareket olmadı. Hizmetkârları çok korkuttun."

"Benim insafsız olduğumu gayet iyi biliyorsun. Çok dışarı çıkmak istiyorlarsa, camı kırsınlar."

Sabrina omzunun üzerinden ona ayıplamasına baktı. "Annem izin vermez. Pencereler ta Heidelberg'den geldi."

Morgan onun arkasında dikildiğinde dış avlunun öbür ucundaki kiliseye değil, Sabrina'nın omuzlarındaki ipeğin parlayan dalgalarına bakıyordu. Sabrina onu harekete geçiren sadece nazik bir ilgiymişçesine pencereyi bir iki santim araladı.

Son derecede soğuk bir şekilde başını eğdi. Morgan'a aydan daha uzaktı. "Çok sessizler, değil mi? Belki de senin ruhun için dua ediyorlardır."

"Senin ruhun için dua ediyorlardır. Tabii senin ruhun varsa."

Sabrina pencereyi iterek kapatıp gece esintisini kesti. Şimdi içinde kaldıkları sessizlik Morgan için klanının müşkülpesent taleplerinden daha bunaltıcıydı.

"Bizi soymaya geldiysen," dedi Sabrina, fırçayı kenara koyarak, "annemin mücevherleri köşedeki gevşek döşeme tahtasının altındaki sandığın içinde. Masanın üzerinde hakiki altın kakmalı enfiye kutusunu bulacaksın. Ah, Cameron tören kılıcı hemen şöminenin üzerinde asılı. Hem zaten o sana ait."

"Senin gibi mi?"

Sabrina'nın yanakları hafifçe kızardı. Ama bu kısa allığın ardından yüzü hem kansız hem de ifadesiz bir hal aldı.

Morgan'ın sesi hoş kokulu havada çınladı. "Hiçbir şey almaya gelmedim, güzelim. Sana ait bir şeyi iade etmeye geldim." Şalının içinden kurumuş katırtırnağı dalını çıkarıp umursamaz bir tavırla Sabrina'nın kucağına attı.

Sabrina ellerinin saçılan çiçekleri toplamasına engel olamadı. Sonra elleri suçlarını bilir gibi, kırık kanatlar gibi kucağına düştüler. Alt dudağı titremeye başladı.

Morgan onun önüne dikildi. "Kendim nasıl kandırdın, güzelim? Asil davrandığım, beni serbest bırakarak büyüklük yaptığım düşünerek mi?"

"Sen daha iyisine layıktın," diye fısıldadı Sabrina. Bir damla gözyaşı önce kirpiklerine takılı kaldı, sonra kayıp düşerek kuruyup büzülmüş bir çiçeği suladı.

Morgan kanepenin yanında diz çöktü. "Haklısın, öyleydim," dedi boğulurcasına, kenetlenmiş dişlerinin arasından. Onun bu heyecanına şaşıran Sabrina dönüp gözlerine baktı. "Yalan söyledin, güzelim! Bana ve kendine yalan söyledin. Sen ne asilsin ne cesur. Sen korkağın tekisin, Sabrina Cameron ve bacakların sağlam olsay-

dı bile omurgan seni taşımazdı!"

Yaşlar Sabrina'nın solgun yanaklarından serbestçe dökülüyordu ama Morgan onlara da kendi gözlerindeki yanmaya da aldırmadı. "Bir konuda haklıydın ama. Bana layık değilsin. Ben iyi günde de kötü günde de, ayakları ya da dizleri üzerinde, yanımda duracak, yürekli bir kadın istiyorum. Ufacık bir sıkıntıda kaçan aciz bir kız istemiyorum. Evet, Sabrina, ben senin gibilerden daha iyi bir eşi hak ediyorum."

Ayağa kalktı, acıdan yüreği dağlansa da konuşurken sesine duygusuz bir ifade kattı. "Tanrı yardımcın olsun, güzelim. Senin kötülüğünü istemem. Ben senin..."

Ama Morgan bitiremedi. Geçmişindeki bütün gerçekleşmemiş arzuları, hayal kırıklıkları gelip boğazında düğümlenmişti. Uzanıp Sabrina'nm gözünün altındaki titrek bir gözyaşı damlasını nasırlı parmağının ucuyla sildi.

Sabrina'mn gözleri yalvarıyordu ve Morgan onun bir tek sözüyle kalacağını biliyordu. Ama Sabrina sessizliğini bozmadı; o sessizlik ki onları mahvetmişti. Morgan yumruğunu sıktı, gözyaşını korumak için yaptığı bu hareketle aynı zamanda onu yok etmişti.

Döndü ve başka tek kelime söylemeden onu terk etti.

Sabrina onun uzaklaşan ayak seslerini dinleyerek, uyuşmuş bir ıstırap içinde oturuyordu. Morgan'ın sözlerinin korkunç gerçekliği onu adeta yıkmışü. Asil duygularıyla, gülünç fedakârlıklarla en çok kendini kandırmışta. Onun tarafından reddedilmektense yahut klanının alaylarına maruz kalmaktansa hızlı davranıp önce o onları reddetmişti. Yürüyemiyordu ama bu onun kaçmasına mani olmamışta.

Kucağındaki eşsiz katırtırnağnı parmaklarının arasına alınca çiçek ufalanıp toz haline geldi. Onları bitiren Morgan'ın gururu de-

ğildi, onun gururuydu. O gurur aynı zamanda son kez Morgan'ın ayaklarına kapanmasına mani olmuş, o gurur aynı zamanda Morgan'ı geri çağırmasın diye elini ağzına kapattırmıştı.

Aynı sükûneti adeta onunla alay ediyordu. Penceresinden görünen karanlık gökyüzünde beyaz bir duman kayıp gitti. Gözlerini kırparak gözyaşlarından kurtulmaya çalışırken gölge gibi bir bulut daha yukarı doğru kayarak sedef rengi ayın beyazlığında görünmez oldu.

Sabrina pencereyi açtı. Yanan odunun keskin kokusu gözlerini yakmıştı. Dumanı takip edince kilisenin arkasındaki alev almış pencereyi gördü. Bir an aklından Morgan'ın onun korkaklığını cezalandırmak için yangın çıkardığına dair çılgınca bir düşünce geçti. Ama yüreği bu düşünceyi kabul etmedi.

"Morgan!" Onun aziz ismi dudaklarından bir feryat halinde döküldü. Bir ömrün hasreti tek bir kelimeye yazılmıştı.

Ama Sabrina kabarıp dalgalanan, haşmetli bir dalgayla yükselen korkunç bir ağıttan kendi feryadını duyamamışta.

Otuz İkinci Bölüm

Ses hem güzeldi hem de korkunç. Bu malikâne duvarlarını aşan bir sesti ve Sabrina'nın ilk tepkisi elleriyle kulaklarını kapatmak oldu. Ses tahammül edilmezdi. Parmak uçlarını şakaklarına götürdü ama yine de ses onun etrafında fırıl fırıl dönüyor, her bir gözeneğine nüfuz ederek isabetli bir içgüdüyle birlikte, yüreğinde açılan yaraya akıyordu. Bu ses, aşk, ayrılık ve bir ömür boyu kaçırılan fırsatlar için ağıt yakıyordu. Acı acı gözyaşını ve pişmanlığı anlatıyor, gözyaşı gibi parıldayan notaları bir bir damlayarak dipsiz bir ıstırap pınarı oluşturuyordu.

Bu Cameron yahut MacDonnell olsun, klanları arasındaki anlamsız kin yüzünden babasını, kardeşini, kocasını ya da oğlunu kaybetmiş bütün kadınların sesiydi. Bu tarih boyunca aşklarını gururlarına feda etmek zorunda bırakılmış bütün kadınların kırık dökük matemiydi.

Bu Odysseia dönsün diye deniz kenarında ağlayan Penelope'ydi. Şekem'in, ona hem hayranlık duyan hem de ırzına geçen adamın ölüsünün üzerinde ağlayan Dinah'ydı. Yılanın fesatlığına ağlayan, cennetten kovulmuş Havva'ydı.[8]

Eve.

8 Havva İngilizcede Eve olduğundan, romandaki Eve adlı karaktere gönderme yapılıyor, (yay. n.)

Sabrina kasvetli ağıdın tesirini üzerinden atmak için oturduğu yerde doğruldu. Ağıdın melodik filizleri bir yıkım ağı örüyordu, ailesi o ağa çoktan yakalanmıştı ve Morgan dosdoğru o ağın ortasına yürüyordu. Sabrina ise bu ağla mücadele ediyordu; onun mide bulandırıcı tellerini kesmek için güçlü ve dayanıklı bir şey bulmak zorundaydı.

Gözleriyle odanın içini araştırdığında annesinin aşın pahalı ama şu anda hiçbir işe yaramayan eşyalarından başka bir şey bulamadı.

Kilisenin arka tarafından yoğun öbekler halinde duman çıkıyordu. Eğer alevler ailesinin bulunduğu ön tarafa sıçrarsa susmaz, bağırırlardı. Gaydadan çıkan her nota Sabrina'nm beynine vurarak onların hayali çığlıklarını bastırıyordu. Sabrina çaresizlik içinde başını kanepenin arkalığına bıraktı.

Ay ışığı şöminenin üzerindeki büyük tören kılıcına vuruyordu. Bu görüntü karşısında Sabrina'nın soluğu kesilmişti. Sayısız savaşta çizilip berelenmiş eski kılıç bu zarif odaya hiç uymasa da şimdi asılı durduğu duvarda bir umut ışığı gibi parlıyordu.

Sabrina gülse mi ağlasa mı bilemedi. Kılıç gökteki aydan örümcek ağının bir telinin ucunda sal! ansa ancak bu kadar ulaşılmaz olurdu. Ama Morgan'ın sevgisini kazanmak da bir zamanlar bu kadar imkânsız görünmüştü. Hem babasının azminden öğrendiği bir şey varsa, o da insanın bir şeyi çok istediği zaman elde edebileceğiydi.

Zayıf bacaklarıyla uğraşacak ne zamanı ne de sabn vardı. Ellerinden destek alarak kendini kanepenin kenarına sürükledi ve aşağı attı. Yere sertçe düşerken dilini ısırmıştı.

Kollan ve kalçalarıyla hamleler yaparak ocağa doğru süründü. Geceliğinin etekleri bacaklarına dolanarak onu ağırlaştırıyordu. Gaydanın kesintisiz inlemesiyse onun çırpınmasını bastırıyordu.

Büyük bir zahmetle hedefine varmıştı. Şöminenin kenarına tutunarak kendini kademe kademe yukarı çekerken ojeli tırnaklan kırılıp kanadı. Sonsuzluk gibi gelen dakikaların ardından ayağa dikilmişti. Bacakları alışık olmadığı bir zorlanmayla titredi. Ayaklan eğri büğrü taşların kenarında bocalıyordu.

Oda küçülmeye başlamıştı, düşmekte olduğunu anladı. Kılıcı kancalarından kaldırarak almaya vakit yoktu. Son bir çaresiz hamleyle kılıcın ağız kısmını tuttu. Sırtüstü yere düşerken kılıcın parmaklarım yardığını hissetti.

Bir an bayılacağını sandı ama nihayet ciğerlerine işkence dolu bir nefes çekmeyi başardı. Dumanın kokusu pencereden içeri giriyordu. Kesilen parmaklarından geceliğine kan sızdığım hissetti. Elini kaldırıp parmaklarına baktığında hepsinin yerinde olduğunu görünce rahatladı.

Bıçağı sürükleyerek elleriyle dizlerinin üzerinde kapıya doğru ilerledi. Kılıç annesinin cilalı meşeden döşemesinde çirkin bir iz bırakıyordu.

Açık kapıdan galeriye çıktı. Dik kenar onu çağırıyordu.

Gaydanın iniltisi durmuştu. Müzikten daha ürkütücü sessizlikte Sabrina, tıpkı Morgan'ın gizlice annesinin oturma odasına girip kalbini çaldığı o gece yaptığı gibi yere boylu boyunca uzandı. Doğru anı çok iyi tespit etmesi gerekiyordu; aksi halde hem Morgan'ı hem ailesini kaybedecekti.

Aşağıdan yavaş, alaycı bir alkış ve Morgan'ın sesini işitti. Sabrina hiç bu kadar rahatlatıcı bir şey işitmemişti. Bu sesin kalın, aşina ahenginin yarımda Eve'in şarkısı sığ kalıyordu.

"Bravo, Eve," dedi. "Dinleyiciyi avucuna alan bir performansta. Ne kadar etkileyici."

Sabrina galerinin kenarından baktı. Eve ile Morgan aşağıdaki koridorda yüz yüze duruyordu. Eve gaydayı kenara koydu.

"Burada ne işin var?" diye sordu Morgan, kollarını göğsünde bağlayarak.

"Londra'da da yaptığın gibi kendini aptal durumuna düşürmeni seyrediyorum," diye cevap verdi Eve, benzer bir tavırla kollanm göğsünde bağlayarak.

Morgan'ın yüzü değişti. "Sen Londra'da miydin?"

"Evet." Şalının içinden bir şey çıkarıp Morgan'a uzattı. Sabrina, Morgan'ın göğsüne çarpan şeyin babasının Morgan'a verdiğini gördüğü şişkin kesenin benzeri olduğunu gördü. "Ama ben Cameron altınına senin gibi kolay kanmam."

Morgan şaşkın bir ifadeyle keseye baktı. "Dilenci sen miydin?"

"Ruhumu Dougal Cameron'a satmaktansa dilenmeyi tercih ederim."

Kese Morgan'ın elinden kayıp yere düştü. "Buraya neden geldin, Eve? Seni Ranald'a gayda çalmayı öğrettiğin için affettim. Kazara babamı öldürdüğün için de seni affedebilirim. Ama karımı sakat bıraktığın için seni asla affetmeyeeğim."

Karım. Sabrina bir nemlenme tehlikesine karşı gözlerini sıkıca kapattı. O eşsiz, aziz kelime. Bir hâkimin mührünün bile onu silmeye gücü yetmezdi. Ama Eve'in sözleri ona gözlerini şok içinde açtırdı.

"Kazara olmadı, aslanım. Babam bilerek indirdim."

Sabrina'ya öyle geldi ki, Morgan arkasında bir sandalye olsaydı ona çökerdi. Morgan arılamıyordu. "Ama neden?"

Eve odanın içinde volta atmaya başladı, her dönüşte saç örgüsü omzunun üzerinde hopluyordu. Sesi hırsla titriyordu. "Çünkü artık dayanamıyordum! Kupasını kıymetli Beth'inin şerefine kaldırdığı zaman çenesini kapatmak istedim. *Beth!"* dedi nefretle. "Varsa yoksa Beth! Onun senin annen olmasını istedi, biliyorsun. Bana onun

soyunun krallara yaraşır olduğunu, MacDonnell reislerine layık olduğunu söylerdi."

"Anlamıyorum. Onu sevdiğini sanıyordum."

Eve onu güzelleştiren bir öfkeyle Morgan'a döndü. Sabrina onun bu dönüşümünden o kadar etkilenmişti ki eğilmeyi dahi unuttu. Ama Eve'in gözleri Morgan'dan başka bir şey görmüyordu.

"O sefil düzenbazdan nefret ediyordum! Onu daha önce öldürmediysem, yavaş yavaş ölüşünü, kendi kanında boğuluşunu izlemek istediğimdendi!"

"Ama o senin taşlanmam engelledi," diye fısıldadı Morgan. "Hayatını kurtardı."

Eve'in acı ve dönüşü olmayan sözleri havada çınladı. "O *senin* hayatını kurtardı!"

Morgan artık tedbirliydi; onun kurnaz aklından çıkacak yeni bir numara, yeni bir sapkınlıktan korkuyordu.

Eve ellerini kalçalarına koydu. "Beni neden kurtardı sanıyorsun, delikanlı? İnançlı bir Hıristiyan olduğu için mi? Sakat bir kıza acıdığından mı? Kara yüreğinin iyiliğinden mi? Ha!" Eve onu şalından tuttu. "Beni karnımda müstakbel MacDonnell Klanı reisini taşıdığını için kurtardı."

Sabrina şaşkınlıktan haykırmamak için ağzını sıkıca kapattı. Morgan için yüreği acıdı. Yüzü şüphe ve çelişkilerle allak bullak olmuş Morgan'ı hiç bu kadar hassas görmemişti. "Ama sen daha..."

"On ikimdeydim," diye onun sözünü tamamladı Eve. Hatırladığı acısı sesini buz gibi yapmıştı.

Sabrina'nın göğsüne bulantılı bir acıma duygusu yerleşmişti. Eve'in bu inceliğe tenezzül etmeyeceğini biliyordu. Morgan'ın başı düştü. "Ondan bu kadar nefret ettiysen neden senelerce kaldın?"

"Anlamıyor musun, oğlum?" diye fısıldadı Eve. "Sana yakın

olmak için kaldım. Seni bırakmayacağım biliyordum. Seni kaçırmaya kalksam beni dünyanın öbür ucunda bile bulurdu. Sen doğana kadar beni sakladı. Kimsenin benim senin annen olduğumu bilmesini istemiyordu. Benim gibi zavallı, sakat bir insandan evlat sahibi olmaktan utanıyordu." Sabrina kendi korkularının bu kadar açık dile getirilmesinden ürkmüştü. "Klanda senin kanının bozuk olduğunun söylenmesinden korkuyordu. Angus'ın kuzen yahut kardeşlerinden birinin reis olmasını isterler diye çekindi. Sana söylememe de izin vermedi, o öldüğünde de söylemenin anlamı kalmamıştı. Sen gidip o Cameron hatunuyla evlenmiştin."

Sabrina, Eve'e acımaktan kendini alamadı, kadının kendi entrikası her defasında kendine zarar vermişti. Angus'ı öldürmekle Morgan'ı bir Cameron'ın yatağına girmeye sürüklemişti. Sabrina'nın kazasıyla da kendi oğlunun sonsuz nefretini çekmişti.

Morgan bir darbe sağanağım karşılar gibi başını önüne eğmiş, duruyordu. Eve'in yersiz bir şefkat gösterir gibi uzanıp onun saçım gözlerinden çekişini Sabrina nefesini tutarak izledi. Ama sabrı onu bu hale getirmişti. Güç duyulan telaşlı bağırışmalar ve ateşin çatırdama sesleri nihayet salona kadar ulaşmıştı.

Sabrina galerinin parmaklıklarına tutunarak ayağa kalkmaya başladı.

Morgan başını kaldırdı, gözlerindeki şaşkın ifade yavaş yavaş netleşti. "Tanrım, kadın! Ne yaptın sen?"

Kapıya doğru yöneldi. Eve, Sabrina'ya rahatsız edici bir şekilde Morgan'ı hatırlatan bir tavırla onun önünü keserek şalının içinden bir tabanca çıkardı ve Morgan'ın göğsüne doğrulttu.

Sesi yine çelik gibi sertti. "Yapma. Seni onlara kaptırmaktansa öldürürüm. Sessiz kaldığım yıllar boyunca yaptığım her şey MacDonnell Klanı içindi. Cameron'lar bağıra bağıra can verecekler. Kimse buna engel olamaz. Sen bile."

Morgan dikkatlice ellerini kaldırırken sağ elini biraz şalındaki boşluğa doğru kaydırdı. Sabrina onun yüreğinin üzerinde ne sakladığını biliyordu. Ayrıca o yüreği, varlığım yeni öğrendiği annesini vururken tereddüde düşeceğinden emin olacak kadar iyi tanıyordu. Ve bu tereddüt onun hayatına mal olabilirdi.

Şimdi tamamen ayağa kalkmış bulunuyordu. Dışarından gelen cam kırılma sesi ümitlenmesine yol açmıştı. "Cameron'a bu kadar çabuk nasıl döndün?" sorusuyla Morgan, Eve'i oyalamak istiyordu.

Sabrina tırabzanı bırakıp ondan uzaklaştı, bacakları sallanmasın diye dizlerini birbirine dayadı.

"Londra'dan senden birkaç saat önce ayrıldım. Kızın senin sokağına geldiğini gördüm. Babası senin hizmetlerinin parasını ödediğinde onun koşup annesinin eteklerinin arkasına saklanacağından emindim."

Sabrina büyük bir gayretle büyük kılıcı yerden yavaş yavaş kaldırırken kasları kopma noktasına gelmiş durumdaydı.

Eve'in kahkahası çirkindi. "Onun gibi omurgasız bir kız senin gibi bir erkek için mücadele edecek cesaretten yoksundur."

Sabrina başını arkaya atarak dolaşık saçlarım gözünden çekti. "Birçok hata yaptın, Eve MacDonnell," diye bağırdı merdivenlerin tepesinden. "Ama bu seferki sana pahalıya patlayabilir."

Otuz Üçüncü Bölüm

Morgan merdiven başındaki hayalete bakarken delirdiğinden şüpheleniyordu. Gözlerini kırpışırdı, ama o hâlâ oradaydı. Beyaz geceliğine kan bulaşmış, karışık siyah saçları sırtından aşağı salman Sabrina. Büyük kılıcın kabzasını muhteşem bir intikam meleği gibi tutmuş, dimdik ayakta duran Sabrina.

İçinde tatlı bir özlem duydu ve aslında o odada bir öpücükle onun yüreğini zırhından çıkardığı o geceden beri Sabrina'nın kılıcının onu terk etmediğini öğrenince şaşırmadı.

Eve hayalete bağırmak için döndü. Morgan'ın da böyle bir fırsata ihtiyacı vardı. Eve'i kolundan tutup geri çevirdi. Başım pişmanlıkla sallayarak yanağını şefkatle avucuna alınca Eve'in ağlamaklı gözlerinde bir sevinç belirdi.

"Affet beni, anne," diye mırıldandı Morgan. Yumruğu çenesiyle şiddetli bir şekilde buluştu. Eve onun kollarına yığıldı.

Giysileri alazlanmış ve yüzleri kapkara olmuş Dougal, Elizabeth, oğulları ve hizmetkârlar evin kırılmış kapısından içeri daldılar. Elizabeth kızının merdiven başındaki görüntüsüyle karşılaşınca çığlık atıp elini ağzına kapattı. Brian ileri atılacak oldu ama Dougal koluyla onu durdurdu.

Kılıcın ucu galerinin zeminine çarptı. Sabrina kılıcın kabzasına dayandı. "Onu ne yapacaksın?" diye sordu.

Morgan annesinin aşina, kemikli yüzüne baktı. Morgan çılgın

ihtiraslarıyla onu delirtmişti ama düşünebildiği tek şey ikisinin karşılıklı mahrum kaldığı yıllardı. Onca yıl o, annesinin şefkatine muhtaçken öbür yanda Eve de Angus'ın bencilliği yüzünden evlatsız ve sevgisiz kalmıştı.

Onu yavaşça yere yatırdı. "Ona bakacağım." Merdivenin dibine geldi. Sabrina'ya bakarken gözleri düşüncelerini net bir şekilde yansıtıyordu. "Biz MacDonnell'lar daima kendi başımızın çaresine bakarız."

Geçmişin bütün yükleri adeta aralarındaki boşlukta asılı duruyordu: Onun inatçılığı, kendi korkusu, onun gururu, kendi gururu. Morgan'ın gözlerinin ta içine bakarak ona teklif ettiği şeyin değerini anladığını ifade etti. Morgan ona yüreğini sunuyordu, iyi ve kötü günde, gözyaşı ve kahkahada, güneşli ve yağmurlu havada.

Sabrina kılıcı bırakıp merdivenin tepesinde sallanarak ayakta durdu. Brian farkında olmadan Alex'in omzunu kavramıştı. Dougal titrek bir nefes çekti içine. Elizabeth'in ise yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Morgan basamakları yarı yola kadar çıkıp durdu. Yüzünde o nadir ve vahşi tebessümle, Sabrina'ya başım salladı.

"Gel, güzelim," diye fısıldadı. "Buradayım. Düşmene izin vermem."

Derin bir nefes alıp ayağını dikkatlice aşağı uzatıp alt basamağa yerleştirdi. Ağırlığım bu ayağına vererek, dolu gözleri Morgan'a kilitli olduğu halde ona doğru' bir adım attı, sonra bir tane daha. Hassas dengesini riske atarak kollannı yavaşça ona doğru uzattı.

Bu sefer Morgan onu yakalayarak titreyen vücudunu sevgi dolu kollarıyla sardı. Ona öyle sıkı sarıldı ki Sabrina şalının altında güm güm atan kalbini duyuyordu. Nihayet devin sert cephesini kırmışta. Tuzlu ve ıslak bir şey yanağına çarpıp ağzına düştü.

"Evet, güzelim," diye fısıldadı Morgan onun saçlarının içine doğru. "Sana söz veriyorum. Bir daha asla düşmeyeceksin."

"Tutmayacağın sözler verme, Morgan MacDonnell," diye payladı sevinç gözyaşları içinde. "Sen yanımda olup beni yakaladığın sürece düşmekten korkmam."

Morgan onun saçlarını arkaya doğru düzelterek gözlerine baktı. "Hep yaranda olacağım, güzelim. En azından buna söz verebilirim."

Tavansız kiliseye güneş ışığı düşüyordu. Uç duvarın kapkara taşlan masmavi gökle çarpıcı bir tezatlık meydana getiriyordu ama kilisenin içi şen hizmetkârlar tarafından süpürülüp temizlenmişti. Gökteki şişman, tüylü koyunlar gibi bulutlar mükemmel yaz sabahının güneş ışığında otlanmaktan memnun görünüyorlardı.

Küçük kilise Cameron'lar ve MacDonnell'larla sonuna kadar doluydu. Yıkık baü duvarı yamaçta toplanmış köylülere iyi bir manzara sağlıyordu. Reislerinin kızının ilk düğününe şahitlik edememişlerdi ve bu sefer bu zevkten mahrum kalmaya hiç niyetleri yoktu.

Yaşlı bir adam çocukların oluşturduğu bir halkanın ortasında yere çömelmişti. "Evet, derler ki, MacDonnell'lar gibi vahşi bir mahluku ehlileştirerek tek bir şey varmış."

"Ah, nedir o? Söyle, söyle!" diye yalvardı çilli bir kız.

"Güzel bir kızın busesi."

İhtiyar adam gülüp gözlerini kapatarak çatlak dudaklarını büzdü. Bütün bu çabasının karşılığı, kızların gülüşmeleriyle oğlanların homurtuları oldu. Gözlerim açtığında çilli kız gitmişti. Biraz ötede, seher vakti diğer MacDonnell'larla gelen çıplak ayaklı sarışın bir oğlana gülümsüyordu.

Kilisenin içinde Dougal, VVilliam Belmont'a oturacağı yere kadar refakat ediyordu. Kayınbiraderinin omzuna hafifçe vurdu. "Ya, o lanet Alman pencerelerinden birini kırmadan önce yanıp küle

dönmemize göz yumacağını sandım. Hepimizin işi bitmişti, ta ki Pugsley sızlanmaya başlayana kadar. O zaman senin kız kardeşin o kıymetli şamdanlarından birini alıp kütük fırlatır gibi cama attı!"

Willie dayı kahkahalar atmaya başladı. "Sen onu on yaşındayken görecektin, bir keresinde... "

Honora ile Stefan birbirlerine sokularak oturuyor, yanlarında oturan ve apış arasını kaşıyan MacDonnell'a bakmamaya çalışıyorlardı.

Brian ile Alex sabahtan beri birbirlerini süzen Cameron'lar ile MacDonnell'lar arasında yeni bir kavga çıkmasın diye aceleyle kilisenin eskiden arka duvarı olan yere gittiler. İki tarafın itişmeleri "Önce vahşi beni itti!" ve "Ama o da ayağıma bastı!" şeklindeki aksi bağırtılarla bölünüyordu.

Kavgacılar rahip içeri girip iki damadı altardaki yerlerine götürürken itişmeyi kestiler.

Enid kilisenin arka tarafında görününce gösterişli peruğunun alandaki Ranald sevinçle gülümsedi. Kırmızı halının üzerinden al tara yürürken, kadınlar hayranlıklarını belirten sesler çıkardılar. Kocaman kanuna bakmak için büyük çaba sarf ediyorlardı. Elizabeth arkaya uzanıp Honora'nın elini müşfikçe sıktı.

"Bereni çıkar," diye böğürdü Fergus MacDonnell, klanının adamlarından birinin sırlına vurarak. "Haramlara hiç mi saygın yok senin?" Alwyn ona sokulup bir öpücükle Fergus'ı yatıştırdı.

Hem Cameron'lar hem de MacDonnell'lar bir anda huşu içinde kalmışlardı, zira Sabrina kollan taptaze yaban gülleriyle kaplı, bembeyaz elbisesiyle melek gibi ortaya çıkmıştı. Altara doğru yürürken belli olan topallamasını gören olduysa da, altardan onlara çatık kaşlarıyla bakan dev gibi Morgan yüzünden kimse yorum yapmaya cesaret edemedi.

Sabrina tökezlememeye kararlı gibi her adımını büyük bir özenle atıyordu. Kalbi sevgiden patlayacak gibiydi.

Tam Morgan'ın karşısına geldiğinde cesaret almak için gülleri sıkıca tutarken ayağı halıdaki bir bombeye takılarak sendeledi ve o anda eline batan bir diken yüzünden ağzından küçük bir çığlık kaçıverdi. Elbisesine bir kan damlası düşmüştü.

Morgan onu tuttu, sonra da parmağını ağzına götürüp kanı nazikçe emdi.

"Ah, hayır," diye sızlandı Sabrina, elbisesindeki lekeyi ovarak, "bu sefer her şeyin kusursuz olmasını istiyordum."

Morgan onun çenesini iri, sıcak parmağıyla kaldırıp Sabrina'ya göz kırptı. "Olur mu hiç, güzelim? MacDonnell düsturunu unutma. Kazanmaya değer bir mücadele uğruna biraz kan dökmen gerekir."

Sabrina'nm dudakları seğirdi, sonra bir tebessüm halini aldı. Tebessümü hınzırca bir sırıtmaya döndü. Morgan papazın paylayan bakışma aldırmayarak başını arkaya atıp kükrer gibi güldü.

Bir araya gelirlerken dudaktan tatlı ve yumuşak bir öpücükle birleşti. Aralarında ezilen güller bir fısıltı, bir çığlık ve aşkları kadar tatlı ve ebedi bir şarkı halinde güzel kokularını bırakıyorlardı.
Fergus, MacDonnell düsturunu uygulayarak ilk yumruğu attı.